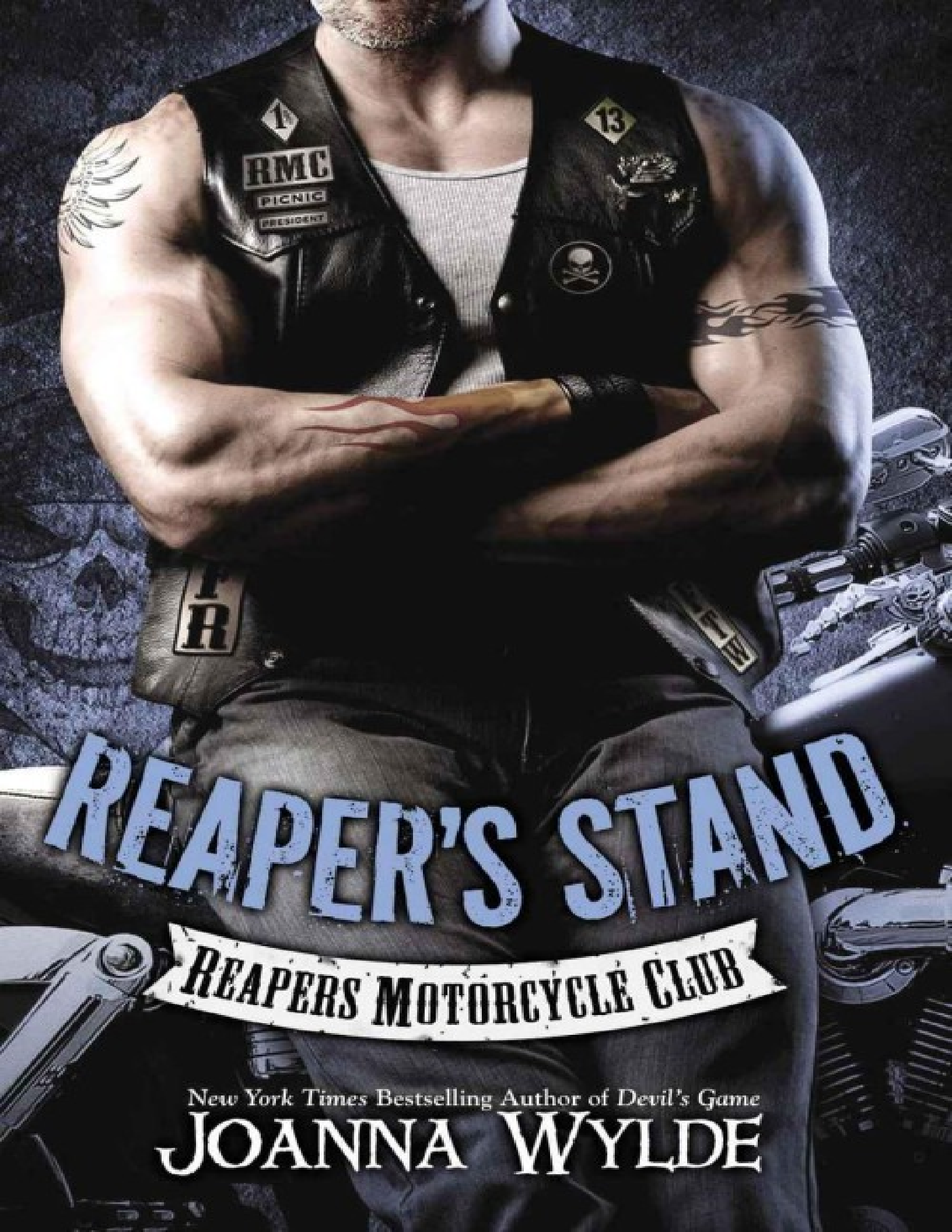

RMC
PICNIC
PRESIDENT
13
REAPER'S STAND
REAPERS MOTORCYCLE CLUB
New York Times Bestselling Author of Devil's Game
JOANNA WYLDE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

Joanna Wylde

REAPER'S STAND

OceanofPDF.com

İçindekiler

Yazarın Notu Önsöz

BIRINCI BÖLÜM

IKINCI BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDI

BÖLÜM SEKIZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM

ON DÖRT BÖLÜM ON

BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDI BÖLÜM

ON SEKIZ

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sonsöz

Bonus Epilog

Teşekkür

Penguen'i takip et

OceanofPDF.com

Joanna Wylde tarafından yazılan Berkley kitapları

ORAKÇININ MİRASI

ŞEYTANIN OYUNU

ORAKÇININ STANDI

OceanofPDF.com

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN REAPERS MOTOSİKLET KULÜBÜ SERİSİNE ÖVGÜ

AZRAIL'IN MIRASI

"Ham duygular ve sürükleyici karakterler, ilk sayfadan itibaren aşık oldum!"
-Katy Evans, *New York Times* çoksatan yazarı

"Wylde'ın ikinci Reapers Motosiklet Kulübü çağdaşı (*Reaper's Property*) süper seksi bir kötü adam, mücadele eden genç bir bekar anne ve hayal gücünü kabartan seksi bir araya getirerek iyi yazılmış olduğu kadar çiğ bir heyecan yolculuğu ortaya çıkarıyor."

-Publishers Weekly

"Kahramanımız ve kadın kahramanımız kalplerini her ikisini de hırpalayan çekimden korumak için savaşırken dram, endişe, kahkaha ve bazı yoğun cinsel heyecanlar hüküm sürüyor."

-RT *Kitap Yorumları*

"Joanna Wylde bu türde harika bir sese sahip... Bu çok iyi işlenmiş bir motosiklet kulübü kitabı."

-USA Today

"[*Azrail'in Mirası*] beni o kadar etkiledi ki elimden bırakamadım. Bayan Wylde'ın dünya kurma becerileri olağanüstü. Sizi tamamen motosiklet kulübünün kendi değerlerine, kurallarına, yasalarına ve iş yapma biçimlerine sahip olduğu motorcu dünyasına götürecek."

-A *Bookish Escape*

"[Joanna Wylde] harika karakterleri; gerçekçi, cesur bir hikayeyi; [ve] cehennem kadar ateşli erkek ve kadınları ... mükemmel miktarda romantizm ve hassasiyetle nasıl dengeleyeceğini biliyor."

-Ana*'s Attic*

"Gerçekten iyi bir kötü çocuk motorcu kitabı! Tam da okumak istediğim şey."
-Maryse*'nin Kitap Blogu*

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Bu seri boyunca okuyuculara MC kültürü ve araştırmalarımı nasıl yaptığım hakkında fikir vermeye çalıştım. Kulüplere bağlı gerçek kadınların sürekli desteğine sahip olduğum için çok şanslıyım ve her kitabım gibi bu kitabım da doğruluk açısından gözden geçirildi. *Reaper's Stand,* kulüp arkadaşlarımın kulüp yaşamıyla ilgili büyük hatalar bulmadığı ilk kitaptı, belki de sonunda çözüyorumdur.

Reapers Motosiklet Kulübü serisindeki her kitabı belirli bir formülü takip etmek yerine farklı kılmaya çalıştım. Bu bir yazar olarak beni zorladı ama bu arada çeşitli karakter tiplerini keşfetmekten de keyif aldım. Bence *Azrail'in Duruşu*'nun diğer kitaplardan farklı bir havası olduğunu göreceksiniz. ondan önce gelen kitaplar. Örneğin, *Şeytan*'ın *Oyunu* bir erginlenme romanıydı. *Reaper's Stand bunun* tam tersi - zaten birey olarak tamamen şekillenmiş olgun karakterler hakkında bir kitap. Ne zaman bir şey denesem okuyucuların bu sıçramayı yapmaya istekli olmayacağından endişeleniyorum. Şimdiye kadar benden vazgeçmediniz. Umarım *Reaper's Stand'ı* beğenirsiniz.

OceanofPDF.com

Önsöz

COEUR D'ALENE, IDAHO
GÜNÜMÜZ
LONDRA

Onu öldürürken gözlerinin içine mi bakmalıyım yoksa sırtından mı vurmalıyım?

Zor karar.

Mutfakta çömelmiş, anahtar arar gibi çantamı karıştırıyordum. Silahın nerede olduğunu biliyordum elbette, ama onu doğrudan çıkarmak çok... müstehcen görünüyordu. Ocaktaki yemeğin kokusu burnuma doldu. Acılı tavuk, yanında da daha sağlıklı olduğu için fırında tam tahıllı mısır ekmeği.

Zaten on dakikadır pişiyordu, bu da ekmek yanmadan önce hayatını sonlandırmak için yaklaşık on iki dakikam daha olduğu anlamına geliyordu.

Reese yemek odasında oturmuş, motosikletlerinden birini okuyordu. Yemek için beklerken dergiler okuyor ve en sevdiği birayı içiyordu. Önceden bir yarım raf satın aldığımdan emindim ve onu kapıda soğuk bir bira açmış ve gitmeye hazır bir şekilde karşıladım. Şimdi ikinci birasını içiyordu. Herhangi bir yanılsama içinde değildim - iki bira, peşimden gelirse onu yavaşlatmaya ya da nişan almam yanlışsa acısını hafifletmeye yetmeyecekti.

Yine de, bir adam ölmeden önce bir birayı hak eder, değil mi?

Parmaklarım silahın soğuk metaline dokundu. Onun yerine telefonumu çıkardım ve Jessica'nın fotoğrafına baktım, mezuniyet günündeki güzel, gülümseyen yüzünü inceledim. Umut ve umut vaatleriyle doluydu. Kameraya el sallamak için sağ kolunu kaldırmıştı. Serçe parmağı öne doğru kıvrılmıştı.

Yeni akriliklerine pırıl pırıl ipuçları. Mezuniyet için onları çok istemişti. Bütçede yoktu ama ona hayır diyemedim.

Anlamalısınız, hiçbirimiz Jessica'nın mezun olmasını beklemiyorduk.

Hayatta bile olmamalıydı. Orospu kuzenim her iki hamileliğinde de uyuşturucu kullanmıştı ama Jessie bir şekilde bunu atlattı. Zarar görmeden değil. Her zamanki gelişimsel tuhaflıkları vardı... zayıf dürtü kontrolü, kötü muhakeme. Çabuk sinirleniyordu. Bunlar fetal ilaç etkilerinden kaynaklanıyordu - bir çocuğun tüm hayatı boyunca vermeye devam eden bir hediye. Ama en azından bir hayatı *vardı*. Küçük kız kardeşi doğumundan iki gün sonra yenidoğan yoğun bakım ünitesinde öldü. Hiç şansı olmadı.

Siktir git Amber. Çocuklarına bunu yaptığın için canın cehenneme.

Fırının saatine baktım ve neredeyse üç saatimi boşa harcadığımı fark ettim. dakikalarca Jess'i düşündüm. Ekmeği çıkardıktan *sonra* onu öldürebilirdim ama bunu ertelemek işleri daha da zorlaştıracaktı.

Ya da belki önce onu beslemeliyim?

Hayır. Birasını içmişti ama Reese'le yemek yerken karşı karşıya oturmak zorunda kalsaydım bunu asla başaramazdım. O mavi gözlere bakıp gülemezdim. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamadım. Geçtiğimiz ay cennet ve cehennem bir araya gelmiş, büyük ve kötü bir şakaya dönüşmüştü.

Tamam. Vurucu cümle zamanı.

Küçük tabancayı çıkardım ve tam da bu an için özenle seçtiğim bol kazağımın cebine soktum. Anahtarlarımı, kimliğimi ve nakit paramı da çıkarıp kot pantolonumun içine yerleştirdim. Ne olur ne olmaz diye. Bu gece hayatta kalmayı pek beklemiyordum ama umut etmekten zarar gelmezdi. Kaçmayı başarma ihtimalime karşı minibüsün benzini bile doldurulmuştu ve gitmeye hazırdı.

Tabii ki nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Köprüyü geçince yakarsın.*

Yemek odasına girer girmez işler ters gitmeye başladı.

Reese masanın başında, onu bıraktığım yerde oturmuyordu. Lanet olsun. I yerinde kalsaydı onu hiç uyarmadan sırtından vurabilirdi. Şimdi karşımda oturuyordu, sandalyesine rahatça yaslanmıştı, elinde bira vardı. Dergi önünde açık duruyordu ve başını kaldırıp bana o alaycı gülümsemesini sundu. Tanrım, her ne kadar acımasız olsa da o gülümsemeyi çok severdim.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu başını eğerek.

"Hayır," diye mırıldandım, düşüncelerimi paylaşırsam ne diyeceğini merak ediyordum.

Tanrım, Reese, seni öldürmek üzere olduğum için çok üzgünüm, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum - bir dahaki sefere kendimi vurmayacağımdan yüzde yüz emin değilim.

Ben olsam yapmazdım. Henüz değil. Jessica'yı kendim görene, sözlerini tuttuklarından ve onun güvende ve sağlam olduğundan emin olana kadar olmaz. Ondan sonra mı?

Pekala. Görmemiz gerekecek.

İçini çekti, gözleri cebime kaydı, elim sinirli bir şekilde silahın üzerinde oynuyordu.

Paranoya bir kez daha vurdu.

O biliyordu. Her şeyi biliyordu, yüzünde görebiliyordum. Hay sikeyim. Onu hayal kırıklığına uğrattım... *Saçmalama. Nasıl bilebilir ki?*

"Bebeğim, bir gün dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedi sonunda. "Spa'ya gitmeyi düşündün mü? Belki bir masaj yaptırırsın?"

"Bu çok pahalı," dedim otomatik olarak, histerik bir kahkahayı bastırarak. Çünkü artık para önemliydi, değil mi?

"Parasını senin ödemeni önermiyordum," dedi kaşlarını çatarak.

"Paranı istemiyorum-"

"Evet, biliyorum, sen tamamen bağımsızsın ve bu şekilde olmayı seviyorsun. Falan filan. Sadece bir kez olsun senin için bir şey yapmama izin ver. Tanrı aşkına."

Kahretsin. Neden bu kadar kibar olmak zorundaydı ki?

Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim ve kendimi tekrar kopmaya ve odaklanmaya zorlayarak başka tarafa baktım. Onu öldürmem gerekiyordu ve ona herhangi bir uyarı veremezdim. Ama yüzü bana dönüktü ve odanın diğer ucundaydı, bu da göründüğünden daha büyük bir sorundu. Tabancalar tam olarak isabetlilikleriyle bilinmezler ve benim de bu konuda pek deneyimim yoktu.

Yaklaşmam gerekiyordu.

Eğer arkasından yaklaşıp omuzlarını ovarsam... Bu yeterince yakın olurdu. Tanrım, boktan bir insandım.

"Yemek on dakikadan önce hazır olmaz," dedim. "Biraz gergin görünüyorsun. Boyun masajı ister misin?"

Ben masanın etrafında dönerken kaşlarını kaldırdı.

"Bence geride kalmalısın," dedi yavaşça. Durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu senin için çok kolaylaştırmak istemem, tatlım."

Göğsüm sıkıştı. Zayıf bir gülümseme sundum, çünkü dediğim gibi ben boktan bir yalancıyım.

"Anlamıyorum."

"Sanırım beni kafamın arkasından vurmayı planlıyorsun," dedi sessizce ve işte o zaman hiç de rahat olmadığını fark ettim. Rahatça arkasına yaslanıyor olabilirdi ama vücudunu saran o sert kasların her biri saldırıya hazır bir şekilde gerilmişti. "Bu kötü bir fikir. O kadar yakından ateş edersen, her tarafın kan içinde kalır. Bu da takip etme riskini alacağın anlamına gelir. evden daha fazla kanıt çıkarmak ya da temizlik için zaman ayırmak. Her iki durumda da işler karışır."

İyi. En azından sonunda her şey açığa çıkmıştı. Neredeyse rahatladım. Silahımı çıkarıp havaya kaldırdım, sol elimi sağ elimi desteklemek için kullanırken dikkatlice nişan aldım. Bana doğru patlamasını, karşılık vermesini bekliyordum. Onun yerine öylece oturup bekledi.

"Devam et, yap," dedi, hüzünlü bir gülümseme ağzının kenarlarında oynaşıyordu. "Bana neyden yapıldığını göster."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Bunun olmamasını ne kadar istediğimi asla bilemezsin."

"O zaman yapma. Her neyse, bunun üstesinden gelebiliriz. Sana yardım edeceğim." "Edemezsin."

İçini çekti, sonra bana baktı ve çenesini salladı.

"Bitti bebeğim," dediğini duydum arkamdan bir adamın. Hah. Sanırım öyleydi. Neyse ki, o bana vurmadan önce tetiği çekecek kadar zamanım vardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RO N E

ONSEKİZ GÜN ÖNCE
LONDRA

Sırtım beni öldürüyordu.

Saat neredeyse sabahın ikisiydi ve rehin dükkanında gece geç saatlere kadar süren temizlik vardiyasını yeni bitirmiştim. Son zamanlarda kendimi yumuşatmaya çalışıyordum.

birkaç ay. İşi yönetmek için çok fazla zaman harcadım, banyoları temizlemeye yeterince zaman ayıramadım, çünkü bir tuvaleti temizlemenin gerçekten ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

Tuvaletleri, yerleri fırçalamak, toz almak, süpürmek. London's Cleaning Service bunların hepsini yapıyordu ve şehirdeki en ucuz ekip olmasak da en iyisi bizdik. Bunu biliyordum çünkü bugünlerde aldığımdan daha fazla işi geri çeviriyordum. Zor kazanılmış itibarım sayesinde yeni müşteriler bulmak kolaydı. Peki ya işçiler? O kadar da değil. Çoğu insan parasını harcamaktan hoşlanmaz.

Geceleri başkalarının arkasını temizliyordum ve ortalamanın üzerinde bir başlangıç maaşım olmasına rağmen insanlar beni ekiyordu.

Bu gece, mesela.

Ekip liderlerimden biri olan Anna'dan bir telefon almıştım ve iki kişinin gelmediğini söylemişti. Bir temizlikçi kadının hayatı kesintisiz bir cazibe olduğu için, bu Cuma akşamımı bir erkekler tuvaletinde yerdeki kurumuş çişi kazıyarak geçirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Büyüleyici bir varoluş, biliyorum.

En azından ağrıyan sırtım ve ben yakında yatağa girebiliriz.

Evin önüne geldiğimde mavi bir Honda Civic'in park ettiğini fark ettim. Mellie'nin arabası. Genç kuzenimin en iyi arkadaşı. Geceyi Jessie'yle geçiriyor olmalı, diye düşündüm. İçimdeki kızgınlık dalgasını ısırarak bastırdım. Bir yandan

Jess'in böyle şeyleri benimle önceden konuşmasını tercih ederdim.

Diğer yandan, kızın Cuma günü evde olmasından daha kötü şeyler de vardı. Aslında çoğu daha kötüydü. Tanrım, onu çok seviyordum ama Jessica imkansızdı. Kendime bunun tamamen onun hatası olmadığını bir kez daha hatırlattım - danışmanlar bana defalarca sınırlamalarıyla başa çıkmayı öğrenmesine yardımcı olmam gerektiğini söylediler, çünkü bu sınırlamalardan kurtulacak gibi değildi.

Karar vermek Jessica'nın güçlü yanı değildi.

Uzmanlara göre, beyninin o kısmı henüz gelişmemişti.
Annesinin devam eden kimyasal aşkı sayesinde. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim. Diğer çocuklar gibi olmadığını biliyordum. Ama bilirsiniz. Ne? Hepimiz bu dünyada geçinmeyi öğrenmek zorundayız. Kimse temiz bir sayfa ile doğmaz ve o artık küçük bir kız değildi.

Ön kapının kilidini açtığımda Mellie'yi kanepede otururken buldum. Dizlerini yukarı çekmiş, gözleri kocaman olmuş ve bir kutu diyet kolayı kalkan gibi tutuyordu.

Ebeveyn radarım canlandı. "Şimdi ne

yaptı?"

"Bir partideydik," diye fısıldadı Mel. "Saat on civarıydı. Birkaç yıl önce mezun olan bazı kızlarla karşılaştı -Terry Fratelli ve arkadaşları- ve bizi Reapers motosiklet kulübüyle bir parti için Armory'ye davet ettiler."

Sallandım, kendimi tutmak için eski, yeşil kanatlı sandalyemin arkasına tutundum.

"Siktir."

Mellie'nin gözleri daha da büyüdü. Küfür etmedim. Küfür etmediğimi *biliyordu*. Asla. "Gerisi ne?"

Kız dudağını ısırarak başka tarafa baktı.

"Onu terk ettiğim için çok üzgünüm" dedi, suçluluk duygusu yüzünden okunuyordu. "Ama oraya gitmemin bir yolu yoktu ve beni dinlemedi. Aslında biraz ..."

Sesi kesildi ve boşlukları ben doldurdum. Jessica, iyi eğitilmiş bir köpek yavrusu gibi takip etmediğinde Mel'le dalga geçmeyi severdi. Klasik Jess. Ne kadar aptal bir çocuktu. Yaptığı saçmalıklara rağmen Melanie gibi bir arkadaşı nasıl yanında tutabildiğinden emin değildim.

"Her neyse, bana mesaj atacağına söz verdi ve ben de ona irtibatta kaldığı sürece bir şey söylemeyeceğimi söyledim. Ama gece yarısı mesaj atmayı kesti ve gerçekten sarhoş olduğunu anlayabiliyordum. Mesajları mantıklı bile değildi. Onun için gerçekten korkuyorum, London."

Bu son sözü burnunu çekerek söyledi ve zavallı kızın çok korktuğunu fark ettim. Yanına gelip oturdum ve ona sarıldım. Mel burada o kadar çok vakit geçiriyordu ki bazen kendi çocuğum gibi hissediyordum.

"Sana söylediğim için çok kızacak."

"Doğru olanı yaptın bebeğim," dedim elimi saçlarında gezdirerek. "Seni bu duruma sokarak bencil bir velet gibi davranıyor."

"İyi tarafından bakarsak beni affedecektir," diye mırıldandı Mel. Burnunu çekti ve geri çekildi, kararsız bir gülümsemeyle bana baktı. "O her zaman yapar."

Ben de gülümsedim ama düşüncelerim kasvetliydi. Mel çok iyiydi. Bazen Jessie'yi bırakıp yeni bir en iyi arkadaş bulmasını diliyordum. Sonra kendimi suçlu hissettim,
Çünkü sorunlarına rağmen Jess benim kalbimdi.

"Gidip onu bulmam gerek," dedim. "Burada mı kalmak istersin yoksa eve mi gitmek istersin?" "Bu gece burada uyuyabileceğimi düşünüyordum?" diye sordu. Başımı salladım, zaten
hikayenin geri kalanını bilmek. Mel'in evindeki Cuma geceleri, özellikle de maaş günlerinde pek hoş geçmezdi. Babası hafta sonunu kutlamayı biraz fazla severdi.

"Kulağa hoş geliyor."

Mellie beni duymasın diye Bolt Harrison'ı minibüsümden aramaya çalıştım. O gece temizlediğim dükkanın aynısı olan Pawns'ı işletiyordu. Reapers MC'ye aitti. Bolt onların başkan yardımcısıydı.

Yaklaşık altı aydır orada temizlik sözleşmem vardı. En değerli müşterilerimden biri haline geliyorlardı ve striptiz kulüpleri The Line için ikinci bir sözleşme teklif ettiklerine dair ipuçları vermişlerdi. Çoktan gelmiştik.

Ekstra yardıma ihtiyaç duyduklarında birkaç kez katıldım ve bunun daha büyük bir şeye dönüşeceğine dair büyük umutlarım vardı. Başlangıçta Pawns ekibini kendim yönetiyordum, ancak iki ay önce işi neredeyse beş yıldır benimle birlikte çalışan yaşlı bir adam olan Jason'a devrettim. Güvenilir biriydi, çok çalışıyordu ve emrindeki insanları yöneterek harika bir iş çıkarıyordu.

MC iyi para ödedi ve nakit ödeme yaptılar, bu da kolaylık sağladı. Karşılığında, görebileceğimiz herhangi bir şey hakkında ağzımızı kapalı tuttuk, ki açıkçası düşündüğünüz kadar çok değildi. The Line'ın arka odalarında fuhuş yapılıyor olabileceğini düşünmüştüm ama kadınların zorlandığına dair hiçbir işaret görmemiştim.

Rızası olan yetişkinlere vücutlarıyla ne yapacaklarını söylemek benim işim değil.

Yine de, genç kızlardan hiçbirinin benimle dışarı çıkmadığından emin oldum. Polisleri aramamış olmam, adamlarımın bir şeylerin içine çekilmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Her neyse, Jess'i bu kez başına açtığı beladan kurtarmak istiyorsam Bolt'un başlamam gereken ilk yer olduğunu düşündüm. Bolt'u seviyordum ve onun yanında kendimi nispeten rahat hissediyordum ve gerçekten de tek seçeneğim oydu. Diğer bağlantım ise kulübün başkanı Reese Hayes'ti. O adam beni çok korkuttu ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Bir şey
Onun hakkında... Gözlerinin beni takip edişi. Sanki beni yemek istiyordu, güzel çiçekler ve mum ışığında bir akşam yemeği tarzında değil. Şakaklarındaki bir tutam kır, muhtemelen benden biraz daha yaşlı olduğunu söylüyordu ama vücudu yirmili yaşlarında bir adam gibi yapılıydı. Beni hangisinin daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum.
doğal korkutuculuğu ya da korkutuculuğunun beni gizlice tahrik ettiği gerçeği. (Acınası, biliyorum.)

Mecbur kalmadıkça onunla konuşmamın hiçbir yolu yoktu.

"Öyle mi?" Bolt cevap verdi. Arka planda müzik sesi duydum, yüksek sesli bir müzik. "Merhaba, Bay Harrison."

"Bana Bolt demeni söylememin bir anlamı var mı?"

Bu kadar stresli olmasaydım gülümseyebilirdim - başladığımdan beri aynı dansı yapıyorduk. Kulüp üyelerinden hiçbiri neden bu kadar
Bu kadar resmi olmakta ısrar ediyorlardı ama kendimce sebeplerim vardı. MC iyi para veriyor diye onlara yakınlaşmak için bir neden yoktu. Sınırlarımı seviyordum.

"Pek sayılmaz," dedim, sesim endişemi ele veriyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, ses tonumdan anladı. İşte Bolt buydu; isteseniz de istemeseniz de her şeyi görür ve duyardı.

"Bana yardımcı olabileceğinizi umduğum kişisel bir sorunum var."

Sessizlik.

Muhtemelen onu ürkütmüştüm. Daha önce hiç yardım istemeye gelmemiştim. Aslında, bugünlerde onu nadiren görüyordum. İlk birkaç ay bizi şahin gibi izlemişti ama son zamanlarda arka plana karışmaya başlamıştık. Kimse temizlikçilere dikkat etmez, bu her zaman büyüleyici bulduğum bir şeydir. Gördüğüm şeylere ya da sakladığım sırlara inanamazsınız.

Elbette, Reese'i bu kadar rahatsız edici bulmamın nedeni de bu olabilirdi - işin üzerinden altı ay geçmişti ve ben hâlâ ortadan kaybolmamıştım.

"Muhtemelen bunu bilmiyorsun ama ben kuzenimin vasisiyim," dedim ve öne doğru ilerledim. "Arkadaşlarından biri bana bu gece kulüp binanızdaki bir partiye gittiğini söyledi. Onun için endişeleniyorum - harika bir çocuk ama iyi kararlar verme konusunda pek iyi değil. Onu bulmama yardım etme şansınız var mı?"

Biraz daha sessizlik oldu ve ben ürperdim. Ona hakaret ettiğimi fark ettim. Kulüp evindeki partiler hakkında hepimizin doğru olduğunu bildiği ama kimsenin konuşmaktan ya da kabul etmekten hoşlanmadığı şeyleri ima etmiştim. Genç kadınlar için güvenli olmadıklarını. Kulübe güvenilemeyeceğini.

"O bir yetişkin mi?"

"On sekiz yaşında ama daha iki hafta önce mezun oldu ve yaşına göre çok genç."

Bolt homurdandı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum tatlım ama nerede parti yapacağına kendi karar verebilecek yaşta."

Şimdi susma sırası bendeydi. Bir sürü şey söyleyebilirdim - parti yapacak yaşta olabilirdi ama yasal olarak içki içecek yaşta değildi. Ona içki sağladıkları için başlarının belaya girebileceğini. Elbette polislerin de onlarla birlikte parti yaptığını biliyordum... Ama çenemi kapalı tuttum, çünkü uzun zaman önce öğrenmiştim ki

Biri yeterince sessiz kalırsa, eninde sonunda doldururlar.

"Tamam," dedi sonunda. "Nereden geldiğini anlıyorum. Bu gece ben yokum ama Pic var."

Lanet olsun. "Pic", "Piknik "in kısaltmasıydı ve Reese'in takma adıydı. Ona neden öyle dedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sormadığımdan da emindim. O

Hayatımda tanıdığım en az piknik yapan insandı.

"Cephaneliğe git ve onu sor. Seni benim gönderdiğimi ve bunun kişisel bir iyilik olduğunu söyle. Belki senin için kızın izini bulur, belki de bulamaz. Dediğim gibi, kız bir yetişkin. Oraya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

"Tabii ki."

Güldü. Coeur d'Alene'deki herkes Cephaneliğin nerede olduğunu biliyordu. "Teşekkür ederim, Bay Harrison," dedim çabucak, telefonu o kapatamadan kapattım.

fikrini değiştirdi. Sonra kontak anahtarını çevirdim ve minibüsüm, son bir haftadır peşimi bırakmayan kontrol motoru ışığıyla birlikte kükreyerek canlandı. Görmezden gelmeyi seçtim çünkü birine baktırsam bile bu aptal şeyi tamir ettirecek param yoktu.

Hâlâ bir yerlere gidebiliyorsa, gerçekten bozuk değildi. En azından teori buydu.

Geri vitese taktım ve garaj yolundan geri geri çıktım. Jessie bundan nefret edecekti. London Teyze yanında temizlik şirketi logosu olan bir minibüsle yardıma geliyordu.

Ha. Sanki ilk defa oluyormuş gibi.

Reapers kulüp binası Coeur d'Alene'in yaklaşık on mil kuzeydoğusunda, yoğun ormanlık tepelerin arasından kıvrılan özel bir yolun gerisindeydi. Piyonları temizlemeye ilk başladığımda beni birkaç partiye davet etmiş olmalarına rağmen oraya hiç gitmemiştim.

Mahremiyet duvarımı korumayı tercih ederek kibarca reddettim. Eski kocam Joe gittikten sonra sosyalleşmeyi azaltmıştım. İlişkimizi bitirdiği için onu suçladığımdan değil, en başından beri evde çocuk istemediğini açıkça belirtmişti. Altı yıl önce Amber aşırı dozdan neredeyse ölüyordu ve bu duruma daha fazla dayanamadığım için ya onu ya da Jessie'yi seçecektim. Seçimim açıktı ve boşanma yeterince dostane olmuştu.

Yine de bir süre yaralarımı sarmam gerekiyordu. Binamı inşa etmekle İş hayatı ve kuzenimi büyütmek derken, birkaç ay önce Nate ile tanışana kadar biriyle çıkmayı denememiştim bile. Böyle gecelerde, yalnız geçirdiğim o yılların buna değip değmediğini merak ederdim. Jess kötü biri değildi. Sadece neden-sonuç ilişkisini hiçbir zaman tam olarak çözememişti ve muhtemelen hiçbir zaman da çözemeyecekti.

Cephaneliğe geldiğimde saat neredeyse sabahın üçüydü. Reapers kulüp binasından ne bekliyordum bilmiyorum. Eski bir Ulusal Muhafız binası olduğunu biliyordum, ama bir şekilde bu
kafamda "kale". Ama bu aslında buydu. Büyük, sağlam bir bina, en az üç katlı. Dar pencereler, çatıda korkuluklar. Yan duvardan bir avluya açılan bir kapı vardı.
Binayı.

Binanın hemen önünde, yıllardır şehirde gördüğüm deri yelekleri giyen birkaç genç adam tarafından izlenen bir bisiklet sırası vardı. Sağ tarafta, içinde çok sayıda araba bulunan çakıllı bir park yeri vardı. Sıranın sonuna yanaştım ve kontağı kapattım.

Altı saat boyunca temizlik yaptıktan hemen sonra bir partiye katılacağım aklıma geldi. Harika. Muhtemelen akıl hastanesinden kaçmış biri gibi görünüyordum. Aynamı ters çevirdim, sarı saçlarım dağılmıştı ve makyajım çoktan kaybolmuştu. Oh neyse... Jess'i kovalamak, duşa ve yatağa ihtiyacım varken beni ilk kez dışarı sürüklemiyordu.

Gerçi beni hiç bu kadar korkutucu bir yere sürüklememişti.

Arabadan indim ve ana kapıya doğru ilerledim. Adamlardan biri beni karşılamak için çakılların üzerinden yürüdü. Kendimi yaşlı hissederek ona baktım. En fazla yirmi yaşlarında olmalıydı ve gururla taktığı dağınık sakalı neredeyse hiç dolmamıştı. Kapıyı tutan arkadaşı gibi kaslı değildi, sırım gibiydi ve kemikleri sivriydi.

"Parti için mi buradasın?" diye sordu, beni kuşkuyla inceleyerek. Onu suçlayamazdım; yırtık kot pantolonum çok göze çarpmıyor olabilirdi ama atletim daha iyi günler görmüştü ve saçımı tutan bandana lekelenmişti.

ter içindeydim. Muhtemelen yüzümde de kir izleri vardı. Arabanın ışığı o kadar zayıftı ki görünmüyorlardı.

Oh, yaşlı hissetme kısmından bahsetmiş miydim? Otuz sekiz yaşındayken bu çocuğun annesi olabileceğime emindim.

Ondan hoşlanmadığıma karar verdim.

"Hayır, Bay Hayes ile konuşmak için geldim," dedim kibarca. "Bay Harrison onu görmem için buraya gelmemi önerdi."

Bana boş boş baktı.

"Kimden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi sonunda. Yetişkin kılığına girmiş iri bebek döndü ve arkadaşına bağırdı. "BB, 'Bay Hayes'in kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

BB bir ayı gibi hantalca bize doğru geliyordu, siyah saçları bir örgü halinde sırtından aşağı sarkıyordu. Bundan daha yaşlı görünüyordu ama çok değil. İçimi çektim.

Tanrım, onlar sadece bebekti. Tehlikeli bebekler, diye hatırlattım kendime, pantolonlarından sarkan zincirlere ve ellerini süsleyen iri halkalara bakarak.

Onlar aslında muşta gibiydi.

BB bana eleştirel bir gözle bakarak, "O Piknik, salak herif," dedi. "Neden ona Bay Hayes diyorsun? Tebliğ etmen gereken evraklar mı var? O burada değil."

Başımı salladım. Keşke bu kadar basit bir şey olsaydı.

"Ona böyle sesleniyorum çünkü onun için çalışıyorum," dedim, sesimi kesin ve sakin tutarak. "Ben London's Cleaning Service'in sahibiyim - sizin işletmelerinizin birçoğu bizim hesabımız. Bay Harrison beni buraya Bay Harrison'ı bulmam için gönderdi.

Hayes."

"Onu Bolt gönderdi," dedi BB ufaklığa. Bana başını salladı. "Seni içeri götüreyim. Bakalım onu bulabilecek miyiz?"

"Teşekkür ederim."

Derin bir nefes aldım ve kendimi takip etmeye hazırladım. O kadar çok şey duymuştum ki

Bu yer hakkında ne bekleyeceğimden emin olamadığım hikâyeler vardı. Söylentilere inanırsanız, Cephanelik genelev/yeraltı dövüş çukuru karışımı bir yerdi ve çalıntı mal yığınları her odayı tavana kadar dolduruyordu. Yüzde elli korsan mağarası, yüzde elli uyuşturucu yuvası, yüzde yüz tehlikeli.

BB kapıyı açtı ve ben de onu takip ederek kulüp binasına ilk kez iyice baktım.

Pekala.

Çalınan eşyalar hakkındaki söylentiler kesinlikle yanlıştı. Burayı aldıkları eşyalarla döşemiş olsalardı, önümde gördüklerimden biraz daha güzel şeyler seçerlerdi diye düşünmek istiyorum.

Oda genişti ve kapının merkezi konumundan binanın ön yarısının tamamına yayılmış gibi görünüyordu. En sağda bir bar vardı.

Eski kanepeler ve dökme sandalyeler duvarları kaplıyordu ve birkaç hırpalanmış, uyumsuz masa ortayı dolduruyordu. Sol tarafta bir bilardo masası, dart ve kırk yıllık ya da çok iyi bir kopyası olan bir müzik kutusu vardı. Mekan kirli değildi... sadece çok yıpranmıştı.

Komik ama etrafıma baktığımda ilk düşündüğüm şey aşırı giyindiğim oldu - aşırı giyindiğimden kastım vücudumu kaplayan çok fazla kumaş olmasıydı.

Çok fazla.

Kadınlar çırılçıplak olanlardan, dar kotlar ve dekolteli atletler giymiş olanlara kadar çeşitlilik gösteriyordu. Bir motorcu partisindeki temizlikçi kadın gibi göze çarpıyordum. Erkeklerin yarısının kucağında kısmen giyinik ya da giyinik olmayan kadınlar vardı ve köşede bir çiftin tamamen seks yaptığından emindim.

Göz ucuyla hızlıca bir kez daha baktım.

Kesinlikle seks yapıyorlar. İğrenç... ama garip bir şekilde büyüleyici ... Küçük bir kız gibi yüzümün kızarmamasını umarak kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Otuz sekiz yaşındasın ve bebeklerin nereden geldiğini biliyorsun, diye kendime sıkıca hatırlattım. *Sen doğurmuyorsun diye onlar da doğurmamalı değil.*

İnsanlar beni fark etmeye başladı - dövmelerle kaplı, üzerlerinde Azrail renkleri olan deri yelekler giyen iri adamlar. Bakışları meraklıdan düpedüz şüpheciye kadar değişiyordu. Lanet olsun. Bu bir hataydı. Bolt beni oraya gönderdi.

Bu güvenli ya da iyi bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu. Bolt benim arkadaşım değildi. Evet, muhtemelen bana bir çalışan olarak değer veriyordu ama kulüp de striptizcilerine değer veriyordu.

Kişisel dramları kontrolden çıktığında onları sağdan soldan kovmaktan kesinlikle alıkoymadı.

Kendine gel.

Derin bir nefes daha aldım ve BB'ye parlak bir şekilde gülümsedim. Beklentiyle beni izliyordu, sanki kaçacağımı falan düşünmüş gibiydi. Yine de pısırık değilim. Küfür etmemeyi tercih edebilirim ama kelimelerin ne anlama geldiğini biliyorum.

Kafamı kaldırdığımda uzun boylu, omuz hizasında dalgalı saçları olan ve yüzünde sakal bölgesine girecek kadar çok kıl bulunan bir adam gördüm. Üzerinde başka bir
o yeleklerden. Üzerindeki isim "Gage" idi ve altında daha küçük bir yama vardı ve üzerinde "Silah Arkadaşı" yazıyordu. Onu dükkânda hiç görmemiştim ama bu pek bir şey ifade etmiyordu; mesai saatleri dışında gelmemizin bir nedeni vardı.

"Pic'i görmeye geldiğini söylüyor," dedi BB. "Onu Bolt gönderdi."

"Bu doğru mu?" diye sordu, gözleri spekülatifti. Gözlerini vücudumda gezdirdi ve kendimi ona gülümsemeye zorladım.

"Kuzenimin kızını arıyorum," dedim. "Görünüşe göre bazı arkadaşlarıyla birlikte parti için buraya gelmiş. Bay Harrison, Bay Hayes'in bana yardım edebileceğini söyledi."

Adam sırıttı.

"Öyle mi? Bir düşünsene."

Sözlerini nasıl yorumlayacağımdan emin değildim, bu yüzden onları olduğu gibi kabul etmeyi seçtim ve kendimi devam etmesini beklemeye zorladım.

"Dışarı çık, BB," dedi adam. "Onu buradan aldım. Temizlikçi sensin, değil mi?"

Kirli kıyafetlerime baktım.

"Nasıl anladın?" Ses tonum kuru bir şekilde sordum. Güldü ve gerginliğimin bir kısmının kırıldığını hissettim.

"Ben Gage," dedi. "Bakalım Pic'i bulabilecek miyiz?"

"Onu rahatsız etmekten nefret ediyorum," dedim çabucak. "Yani, eğer şu anda meşgulse. Kulüp görevlilerinden biri olduğunuzu görüyorum. Belki bana yardım edebilirsiniz?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Bolt seni Piknik'le konuşman için gönderdi, değil mi?"

Hata yapıp yapmadığımı merak ederek başımı salladım. *İyi oynadın, Londra. Sana yardım etmek için öne çıkan adamı yabancılaştır.*

"O zaman Piknik'le konuşmalısın."

Yüzümün çatlamaya ne kadar yakın olduğunu görüp görmediğini merak ederek bir kez daha gülümsedim. Arkasını döndü ve ben de kimsenin gözlerine takılmadan onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim. Bazıları benimle ilgileniyor gibiydi ama çoğu içmekle, konuşmakla ve daha samimi şeyler yapmakla o kadar meşguldü ki kirli bir kadına dikkatlerini veremiyorlardı. Arka duvarın ortasında binanın daha içlerine giden açık bir koridor vardı. O koridordan geçti ve ben de onu takip ettim, giderek daha da geriliyordum. Binaya girmek yeterince kötüydü, ama nedense bu daha kötü hissettirdi. Sanki geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmiştim.

Kesinlikle tanığın olmadığı bir nokta.

İleride bir kapı açıldı ve iki kız kıkırdayarak dışarı çıktı. Jessica mı? Hayır, ama birini tanıdım.

"Kimberly Jordan, annen şu anda nerede olduğunu biliyor mu?" Sesim kırbaç gibi şaklayarak sordum.

Gage de dahil olmak üzere koridordaki herkes
dondu kaldı. Kim gözlerini kocaman açarak bana
baktı.

"Hayır," dedi. Etrafıma baktı, sanki bir sonraki adımda annesinin ona saldırıp saldırmayacağını merak ediyormuş gibi. İyi oldu. Belki bu onu düşünmeye sevk ederdi.

"Başkanla konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?" Gage sordu, sesi soğuktu. "Savaşını seç bebeğim. Bunu mu istiyorsun yoksa kuzeninin çocuğunu mu?"

Otoritenin Ebeveyn Sesi'nin burada pek hoş karşılanmayabileceğini fark ederek yutkundum. Oops.

"Jessica için buradayım," dedim ona. Bana gülümsedi, dişleri loş ışıkta parlıyordu.

"Harika, o zaman onları yalnız bırakalım, tamam mı? Kızlar, çıkın buradan."

Yanımızdan hızla geçtiler, heyecanlı gözlerle fısıldaşıyorlardı. "Burada hep
reşit olmayan kızlar mı içiyor?" Ona sordum,
tamamen bırakamıyorum.

"Reşit olmayan hiç kimseye hizmet vermiyoruz," dedi kesin bir dille. Kaşlarımı kaldırdım, sözsüz bir şekilde ona saçmaladığını söyledim. Sırıttı. "Gözlerimin içine bakıp yirmi bir yaşına kadar hiç içki içmediğini mi

söylemek istiyorsun?"

İç çektim. Elbette vardı. Sadece bu da değil, bir sürü içmiştim ve alkolik olmamıştım, hamile kalmamıştım ya da korkunç bir şey olmamıştı.

Nancy Reagan yanılmıştı, en azından benim durumumda. Amber muhtemelen sadece hayır demeliydi.

"Artık devam edebilir miyiz?"

Gage şaşkınlığını gizleme zahmetine bile girmeden başını salladı, sonra bir adım öne çıkıp sol tarafımızdaki işaretlenmemiş kapıyı çaldı.

"Pic? Meşgul müsün?"

REESE

Ofisimdeki koltuğa oturmuş, güzel bir kızın şu anda sikimi yalıyor olmasını neden umursamadığımı merak ediyordum. Elbette, ben de bir sonraki erkek kadar iyi bir oral seksin tadını çıkarıyorum. Ama bu gece nişanlı değildim, sadece kendimi umursamaya getiremedim. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü bacaklarımın arasında diz çöken bebeğin Hoover gibi bir ağzı ve çok gevşek bir ahlak anlayışı vardı. O
The Line'ın yeni assolistiydi - çocuklar onu bu gece sadece benim için getirmişlerdi.

Doğum günü hediyesi.

Kırk üç yaşındayım.

Parmakları aşağıya indi, dili sikimin etrafında dönerken hafif bir dokunuşla taşaklarımın altından geçti. Uzanıp biramı aldım ve uzun, yavaş bir yudum çektim. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kaydı ve bitirip bitirmemesinin umurumda olmadığına karar verdim.

Mutlu olmanı istiyorum bebeğim, ama daha iyisini yapabilirsin... Heather kulağıma fısıldar gibiydi.

Öldüğü günden beri onun sesini duyuyordum. Tanrım, o kadını özlemiştim ve o küçük fısıltıların benim hasta bilinçaltımdan daha fazlası olmasını diliyordum. Ama öyle olmadıklarını biliyordum, çünkü Heather'ın ruhu gerçekten yanımda olsaydı ve bana tavsiyelerde bulunsaydı, kızlarımı bu kadar berbat etmezdim.

Odanın karşısındaki siyah metal dosya dolabına baktım. Üzerinde, kararmış gümüş bir çerçeve içinde bir resim duruyordu. Benim yaşlı kadınım. Bu fotoğraf

Mastektomiden kurtulduktan hemen sonra ama son kemoterapi seansından önce verdiğimiz son aile partilerinden biriydi. Kolları iki güzel kızımızı sımsıkı sarmış, üçü de kadrajın hemen dışında bir şeye gülüyorlardı.

Hoover beni boğazının derinliklerine kadar emmek için o anı seçti ve ben de gözlerimi kapattım. Kahretsin, Bolt bana onun bir profesyonel gibi sakso çektiğini söylemişti ama onun hakkını tam olarak vermemişti. Kadının *bir yeteneği* vardı. Her santimi sıkıca kavrıyordu ve ben de küçük değildim. Başımı geriye atarak inledim.

Neden hala Heather'ı aldatıyormuşum gibi hissediyordum?

Hoover tekrar ortaya çıktı ve bana sinir bozucu bir şekilde kıkırdadı. Ona çenesini kapamasını söylemek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadan beni tekrar içine çekti.

Kahretsin, bu iyiydi. Can sıkıntım kayboldu ve yerini sadece seks ya da iyi bir dövüş sırasında elde ettiğim berraklığa bıraktı. Vücudum inanılmaz hissediyordu ama zihnim kutsanmış bir şekilde bağımsızdı. Heather'la ilgili hiçbir suçluluk duygusu, kulüple ilgili hiçbir endişe, kızlarımın düşünceleri bile bana burada dokunamazdı.

Bir makine gibiydim, güçlü ve özgür.

Telefonum kanepede yanımda çaldı ve bir mesaj görmek için aşağıya baktım.

Partinin tadını çıkarıyor musun? Sana bir hediye daha gönderdim.

Kırmamaya çalış.

Kucağımda sallanan kahverengi saçlı kafaya baktım ve hayatımın mükemmel olmayabileceğine karar verdim, ama arkadaşlarım benimle ilgilenmezse lanet olsun. Eğer cennette bir Tanrı varsa, bu sürtüğün ikiz kardeşiyle tanışmak üzereydim.

Kapıdan yüksek sesle bir vuruş geldi.

"Pic? Meşgul müsün?" Gage aradı. "Misafirin var. Onu Bolt gönderdi."

Aşağı uzanarak striptizcinin saçını yakaladım ve onu yavaşlatmak için tuttum.

"Onu içeri gönderin."

Kapı açıldı ve kirli bir tişört ve yırtık bir kot pantolon giymiş kısa boylu, kıvrımlı bir sarışın odaya girdi.

sahne. Cömert göğüsleri gömleğinin önündeki "Londra'nın Temizlik Servisi" yazılı tasarımı dolduruyordu.

Siktir. *SIKTIR.*

Siktiğimin piçi. Bolt bunun bedelini ödeyecekti çünkü London Armstrong bu binada olması gereken son kadındı. Bu kaltak ve muhteşem göğüsleri son altı aydır hayatımı cehenneme çeviriyordu, çünkü hayatımda ihtiyacım olan son şey oydu ve daha önce hiç kimseyi becermek istememiştim.

Heather bile.

Ve bu bir sorundu.

Ben o güzel yüzüne boşalana kadar London'ın göğüslerinin sikimi sıkarken ne kadar güzel görüneceğinin bir önemi yoktu. Fazla güzel, fazla temiz ve fazla yetişkin bir kızdı. Bayan Armstrong düzgün ve dar yolda yürüyen sıradan bir vatandaştı ve benim dünyamda yeri yoktu. Onunla ilişkimi kesersem karanlıkta çığlık atarak kaçardı.

Daha da kötüsü, onu bir insan olarak da seviyordum.

Hoover ani bir boğulma sesi çıkardı ve kafasını sıkıştırıp havasını kestiğimi fark ettim. Onu bıraktım ve geri çekildi, ağzı kırmızı ve ıslak bir şekilde nefes alırken şaşkınlıkla bana baktı. Başını okşadım, ona güven verdim.

Bir köpek gibi. *Tanrım.*

Bolt ne düşünüyordu da London'ı buraya göndermişti? Derin bir nefes aldım, çünkü ofisimin karşısından bana baltalı bir katilmişim gibi bakan kadın arkasını dönüp kaçacakmış gibi görünüyordu.

Bunu yaptığında onu kovalamak istedim... onu yere sermek, kotunu yırtmak ve bana çığlık atarken içine sokmak istedim. Evet, *bu* senaryoda yanlış bir şey yok.

Siktir et.

Altı ay boyunca göğüslerini hayal ederek mastürbasyon yapmıştım ama doğru olanı yapıp onu yalnız bırakmıştım. Lanet ofisime girmesi benim suçum değildi ve buraya geldiğine göre onu kurtarmak da benim sorumluluğum değildi. Berraklık tekrar içime işledi ve bunu sona erdirmenin tek bir yolu olduğuna karar verdim.

Ona yırtıcı bir gülümseme sundum ve bir elimi kaldırarak onu kanepeye doğru yönlendirdim.

Mutlu yıllar bana.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RT W O

LONDRA

Kendimi hiçbir zaman namuslu biri olarak görmedim.

Yanılmışım. *Kesinlikle* namuslu biriydim, çünkü o kapıdan içeri girdiğimde gördüklerimi kafamda yerleştirebileceğim hiçbir yer yoktu. Neden bu kadar şok edici olduğunu bilmiyorum. Diğer odada alenen sevişen insanlar görmemiş değildim ve elbette böyle özel bir ofis hızlı bir oral seks için mükemmel olurdu... Ama Reese Hayes meşgul olduğunu bağırdığında, onun bir tür alçakça, motorcu çetesiyle ilgili bir faaliyetle meşgul olmasını beklerdim.

Bilirsin, kara para aklamak gibi bir şey.

Sonra bana gülümsedi, bir köpekbalığının kazazedeye bacağını koparmadan hemen önce verdiği türden bir gülümseme. Elini kaldırıp beni kanepeye doğru çağırdı.

Ona baktım (*aman Tanrım, kucağında bir kadın kafası var!*) panik gibi bir şey hissettim ve daha sonra gelebileceğimi söylemek için ağzımı açtım. Sonra aklıma geldi, hayır, sonra gelemezdim. Jess'i bulmalıydım ve ortalığı kasıp kavurmaya başlamadan önce onu hemen bulmalıydım. Her ne kadar onu yoldan çıkardıkları için kulüp üyelerini yargılamak istesem de, kendi başına da bela bulabileceğini çok iyi biliyordum. Onu buradan götürmek merhametli bir davranış olurdu.

Onun ne tür bir yıkım yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Bunu yapabilirsin.

"Merhaba Bay Hayes," dedim hızlıca, kendimi onun diğer *arkadaşından* ayırmanın en iyi yolunun iş gibi bir ton olduğuna karar vererek. Hayır. Ben amacı olan bir kadındım ve oyalanacak zamanım yoktu.

Yine de, kucağına bakmamak için kendimi zor tuttum, bakalım bir anlığına da olsa onun aletlerini görebilecek miydim? Vibratörümle en az iki ya da üç seans boyunca tıpkı bunun gibi bir senaryo hayal etmeseydim bu çok daha kolay olurdu, ama ben bakıcı rolünü oynuyordum. *Kendine gel, Armstrong.*

"Ben London Armstrong ve kulübünüz için çalışan temizlik servisini yönetiyorum."

Ofise girdim ama yanına gidip tokalaşması için elimi uzatacak kadar ileri gitmedim.

Bir kadının aynı anda kaldırabileceği çok şey vardır.

Hayes bana her zamanki bakışını attı. Hesaplayan. Gözleri vücudumda gezinirken bir parça spekülasyonla birlikte açlık duyuyordu. Göğüslerimin üzerinde biraz oyalandı ama bunu belli etmedi. Yapmadı. Bir kadının ona aktif olarak oral seks yapıyor olmasının rahatsız edici gerçeği dışında tamamen işle ilgiliydi. Yanaklarımın kızardığını hissederek yutkundum.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı.

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, sesi alçak ve boğuktu. Seksi. Titredim, çünkü benim için yapmasını istediğim her türlü şeyi düşünebiliyordum. Belki bana bile, itiraf etmekten nefret etsem de. Altı yıl gibi uzun bir süre geçmişti ve ben Nate'le henüz yatmamıştım... Yaklaşık iki aydır çıkıyorduk ama programlarımız yüzünden birbirimizi pek sık göremiyorduk. Tam bir kuraklık dönemi.

Kucağından gelen vıcık vıcık seslere rağmen kendimi Hayes'in sorusunu ciddiye almaya zorladım. Bu kadın nasıl oluyordu da neler olup bittiğinden habersiz onu emmeye devam ediyordu? Bu *çok* dikkat dağıtıcıydı.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı, tatlım?" Hayes birasından bir yudum alarak tekrar sordu. "Eğer katılmak için geldiysen tamam, ama aksi takdirde gel otur ve bana ne istediğini söyle."

Katılmak mı?

Yanaklarımdan sıcaklık yayılıyordu ve kaybolduğumu biliyordum. Bu noktaya kadar soğukkanlılığımı korumayı çok iyi başarmıştım ama bunun da bir sınırı vardı. *Bitir artık şu işi!*

Sonra eve gidip kocaman bir kadeh şarap içebilirsiniz.

Bu gece içeceğim tüm şarabı tutmak için bir kovaya ihtiyacım olacağına karar verdim.

"Kuzenimin kızını arıyorum. Benimle yaşıyor."

"Oturun," dedi bana tekrar. Gage arkamdan gülerek homurdandı ve kapıyı üzerimize kapattı. Yirmi yıllık olması gereken eski ekose bir canavar olan kanepeye baktım. Şansım yaver giderse, bir
hastalıktan.

"Ayakta
durabilirim."

"Otur. Aşağı."

Sesi kesildi ve titrediğimi hissettim. Reese Hayes korkutucu bir adamdı. Şimdiye kadar iyi davranıyordu ama etrafındaki söylentilerin farkındaydım. Nate bir şerif yardımcısıydı ve Azrailler, özellikle de başkanları hakkında bir sürü hikâyesi vardı. Onu ekmiştim, çünkü
MC'nin iyi müşteriler olduğunu ve onlara karşı önyargılı olduğunu düşündüm. Hiçbir suç çetesi toplumun ortasında bu kadar açık bir şekilde var olamazdı, değil mi? Şimdi Hayes'e baktığımda, bu hikayelerin
Her şeye rağmen doğru.

Gözleri soğuk mavi buz parçacıkları gibiydi ve gözlerindeki grilik Şakakları ve çenesini örten ensesi ona neredeyse içgüdüsel olarak itaat etmek istediğim bir otorite havası veriyordu. Kolları kalındı, ağır kaslarla sarılmıştı ve kalçaları... Gözlerimi hızla kaçırdım, çünkü o kalın kalçaları penisini emen yarı çıplak kadını mükemmel bir şekilde çerçeveliyordu. Sanki yüksek çözünürlüklü bir porno çekimine girmiş gibiydim.

Ölmek istedim.

En iyi koşullarda bile bu adam beni rahatsız ediyordu ve ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Şimdiye kadar da oldukça iyi bir iş çıkarmıştım - akşamları ekibim geldiğinde Pawns'ın etrafında dolanmıyordu. Bazen takılırdı ama ofiste kalırdı.

Belki de para aklama işini orada yapmıştır?

Kendimi biraz histerik hissederek, para yıkamanın tam olarak nasıl yapıldığını merak ettim. Hayes'in eski moda, krank kollu bir çamaşır makinesini çalıştırırken, bir grup önlüklü motorcunun güneşli bir havada çamaşır iplerine dikkatlice yüz dolarlık banknotlar astığı bir görüntü gözümün önüne geldi
Çayır.

"Bebeğim?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve bunun neden iyi bir fikir olabileceğini düşündüğümü hatırlamaya çalıştım.

"Evet?"

"Oturacak mısın, oturmayacak mısın?" diye sordu.

"Bundan gerçekten rahatsızım" -kadını işaret ettim- "bundan." "Bu tam

olarak benim sorunum değil," dedi, bir elini kadının üzerine bırakarak Başını. "Ama bir sorun çıkarsa, onun yerini

alabilirsin." "Hayır," dedim hemen.

"O zaman otur ve bana neden burada olduğunu söyle."

Sesi gerginleşti ve sabrının tükenmekte olduğunu fark ettim. Adil Yeterince... Belli ki aklında başka şeyler vardı. Dikkatlice kanepenin kenarına tünedim, yüzüm kapıya dönüktü. Bunun aslında daha iyi olduğunu fark ettim. Artık ona bakmak zorunda değildim. Yine de kadının hareketlerini mobilya çerçevesinden hissedebiliyordum ve bu çok ürkütücüydü.

"Kuzenimin kızı bu partide bir yerlerde," dedim hemen. "Adı Jessica ve muhakeme yeteneği çok zayıf. Tamamen aptalca bir şey yapmadan önce onu buradan çıkarıp eve götürmek istiyorum."

Binayı ateşe vermek gibi.

"Boktan bir zamanlaman

var."

Cevap vermedim, çünkü ne diyebilirdim ki? Bildiğim kadarıyla Hallmark "Oral Seksinizi Böldüğüm İçin Özür Dilerim" kartı yapmıyordu.

Belki de bunu önermek için şirket ofislerine yazmalıyım?

Hayes homurdandı ve kanepenin hareketi durdu.

"Git Gage'i bul," diye mırıldandı kadına, gerçekten ama gerçekten duymak istemediğim bir şapırtı sesiyle kurtuldu. Bir saniye sonra ayağa kalkıp ağzını sildi ve bana ters ters baktı. Omuz silktim, belli belirsiz bir
özür dileyen bir gülümseme. Hayes kıpırdandıkça koltuk tekrar titredi ve korkunç bir an için beni gerçekten yakalayıp onun yerine iteceğini düşündüm. Sonra bir fermuar sesi duydum.

"Güvenli."

Ona bakmak için döndüm. Yüzünü bana dönmüş, bir ayak bileğini dizinin üzerine koymuş ve kolunu koltuğun arkalığına uzatmıştı. Rahat edemeyeceğim kadar yakındı. Eğilseydim ona dokunabilirdim. İşte

Yüzünde mutlu sonunu mahvettiğimi gösteren hiçbir şey yoktu. Hiçbir duygu yoktu.

Nada. *Yikes!*

"Bana ondan bahset," dedi. "Bu neden bir sorun?"

İşte şimdi yüklü bir soru oldu...

"Bu bir sorun çünkü o genç ve aptal," dedim kendimi kaderci hissederek. "Kendine zarar veriyor ve aptalca şeyler yapıyor ve eğer burada başıboş dolaşmasına izin verirsem, kötü bir şey olacak, güven bana."

Başını eğdi.

"Ve bu bizim suçumuz mu?" diye sordu. "Onu yozlaştıracağımızdan mı korkuyorsun?" Homurdandım, sinirli bir kahkahayı bastırdım ve başımı salladım. Tanrım, keşke

...

"Hayır," diye cevap verdim. "Tamam, evet. Muhtemelen. Ama tehlike her iki taraf için de geçerli.

Jessica-"

Duraksadım, onunla ne kadar aile meselesi paylaşmak istediğimden emin değildim.

Mümkün olduğunca az, diye karar verdim.

"Jessie'nin pek çok sorunu var. Kötü kararlar veriyor ve başkalarını da bu kararların içine sürüklüyor. Örneğin, zavallı çocuğun ne olup bittiğinden haberi olmamasına rağmen en iyi arkadaşını hırsızlıktan tutuklattı. I
Bunu yapmak için bir nedeniniz olmadığını biliyorum ama lütfen onu bulmama yardım eder misiniz, böylece onu eve götürebilirim?"

Gözleri yüzümde gezinerek beni izledi. Bir çeşit duygu göstermesini diledim. Herhangi bir şey. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ve bu beni korkutuyordu.

"Kaç yaşında?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

"On sekiz. Liseden yeni mezun oldu. Ama inanın bana, o bir yetişkin değil."

Kaşlarını kaldırdı.

"Senin dediklerini yapmak zorunda değil," dedi. "O yaştaki pek çok çocuk zaten kendi başına yaşıyor."

"Evimde kalacaksa dediklerimi yapmak zorunda," diye dikkatle cevap verdim. "Ve kesinlikle henüz kendini desteklemek için herhangi bir adım atmıyor, bu yüzden şimdilik benim yerim olduğunu tahmin ediyorum. En kısa zamanda

Yeni doğmuş bir bebekten de sorumlu, ama şansımı biliyordum, biz konuşurken bile aktif olarak hamile kalıyor. Kimsenin buna ihtiyacı yok."

Başını yavaşça salladı, gözlerinde anlaşılmaz bir duygu vardı.

"Bunu kontrol edemezsin," dedi bana. "Benim kızlarım var. Bunu biliyor muydun?"

"Seni hiç tanımıyorum," dedim ki bu tam olarak doğru değildi. Onu ilk gördüğüm anı hâlâ hatırlayabiliyordum, çünkü çok güzeldi ve eğer olgun, mantıklı bir kadın olmasaydım ona aşık olduğumu söylerdim. Kesinlikle güçlü bir fiziksel çekim hissediyordum - en azından ondan korkmadığım zamanlarda.

Bu iyi değildi.

Bir erkek arkadaşım vardı. Nate. İyi biriydi, benden hoşlanıyordu, ben de ondan hoşlanıyordum ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. İyi bir hayatım vardı. Jessica'ya baktım ve işimi yürüttüm. Bazen arkadaşlarıyla da ilgileniyordum.
motorculara aşık olmak -çalıştığım motorculara, daha az değil- söz konusu değildi.

Ama Nate ne kadar muhteşem olursa olsun, son aylarda kendimi Reese Hayes'i izlemekten alıkoyamıyordum ve dinlemeye başladığımda hayranlığımı beslemek için kasabada onun hakkında dolaşan fazlasıyla dedikodu vardı. Hayes'in iki yetişkin kızı vardı.
Karısı Heather altı yıl önce meme kanserinden ölmüştü. Aslında Jessica'nın velayetini aldıktan hemen sonra.

Heather Hayes'in ölümünü biliyordum çünkü cenazesine katılmıştım.

Amber'la aynı liseye gitmişlerdi ve o zamanlar birbirimizi pek tanımıyor olsak da başsağlığı dilemek istemiştim. O soğuk, karanlık Mart öğleden sonrasında mezarlıkta Reese Hayes kadar yıkılmış görünen bir adam daha görmemiştim. Geç saatlerde kar yağmıştı ve kızları tüm zaman boyunca histerik bir şekilde ağlamıştı.

Yine de ağlamadı. Ağlamadı. Reese Hayes ruhunu kaybetmiş bir adama benziyordu. O zamandan beri kasabada tam bir sürtük olarak ün salmıştı, burada gördüklerime bakılırsa bu ünü fazlasıyla hak etmiş görünüyordu.

Yargılamak sana düşmez, diye hatırlattım kendime.

Temizlik işime başladığımda, herkesin kendi işinin bir parçası olduğunu erken öğrendim.
Saklayacak sırları vardı ve onları ortaya çıkarmak benim işim değildi. Gir, işini yap, çık, evine git. Kolay ve basit.

"Beni tanısaydınız, size karşı sempati duyduğumu bilirdiniz," dedi. "Dediğim gibi, kızlarım var. Ama onları kontrol edemeyeceğinizi zor yoldan öğrendim. Ben sert bir adamım ve ben bile onları kontrol edemiyorum. Bu çocukla hiç şansın yok. Neden eve gitmiyorsun?"

Yeter. Çabucak ayağa kalktım.

"Onsuz gitmiyorum. Bana yardım edecek misin, yoksa kendi başıma mı aramaya başlayayım?"

Hareket etmedi ve ifadesi değişmedi ama odadaki hava soğudu.

"Otur yerine," dedi, parlak mavi gözleri parlayarak. Ses tonundaki mutlak otorite ve irade tartışılmazdı ve bana bunun çok tehlikeli bir adam olduğunu hatırlatıyordu.

Oturdum.

Hayes ayağa kalktı ve önümde durdu. Sonra eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kanepenin arkasına dayadı. Bakışları beni sabitledi ve adrenalinim yükseldi.

Ne yapmayı planlıyordu?

"Nerede olduğunun farkında mısın?" diye sordu usulca, ki bu bana bağırsaydı olacağından çok daha korkutucuydu. Sessiz bir tehdit, sığ mezarlara gömülmüş cesetlerin görüntülerini taşıyordu...

"Benim kulübümdesin. Bu odanın dışında beni desteklemek için her şeyi yapacak yirmi adam var. *Her şeyi.* Ve bu binanın dışında Montana'ya kadar uzanan ormanlar ve dağlar var. Dışarıdaki tek tanıklar geyikler ve belki bir ya da iki geyik. Beni kızdırmak istediğine emin misin? Az önce senin için aletimi istekli bir kadının ağzından çıkardım, bu yüzden başlangıçta iyi bir ruh halinde değilim."

Nefes alamıyordum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ve onu kızdırmanın kesinlikle yapmak isteyeceğim son şey olduğunu biliyordum.

"Şimdi benden nazikçe sana yardım etmemi iste," dedi, kelimeleri yavaş ve kasıtlı bir şekilde söylüyordu.

Başımı salladım, kendimi toparlamak için bir dakika ayırdım.

"Bay Hayes, kuzenim Jessica'yı bulmama yardım eder misiniz?"

"Hayır."

Gözlerim aniden nemlendi ve titrediğimi hissettim. Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve gözyaşlarımı irademle geri akıttım. Onu daha fazla tatmin edersem lanetlenirdim. Aramıza sessizlik çöktü, yüzünün altı inç
Havada hissedilir bir gerilim vardı. Uzaktan partiden gelen müzik ve gürültü seslerini duyuyordum, tamamen onun merhametine kaldığımın farkındaydım.

"Gidebilir miyim?" Sessizce

sordum. "Hayır."

En azından açık sözlüydü. Dudaklarımı gergin bir şekilde yaladım ve gözleri bu hareketi takip etti. Ona daha fazla bakamadım, bu yüzden bakışlarımı indirdim.

Bu bir hataydı.

"Aşağı" onun vücuduydu ve bir bakış bana sadece şunu söylemek için

yeterliydi

çünkü kız arkadaşını göndermesi sekse olan ilgisini kaybettiği anlamına gelmiyordu. Hayır. Kotunda güzel bir şişkinlik var.

Vay be.

Gözlerim kayarak uzaklaştı ve bacağına bağlı büyük bıçakta durdu. Bir av bıçağı. Bir partinin içinde. Bunda korkutucu bir şey yok, değil mi?

"Sana yardım etmem için beni ikna et," dedi yumuşak bir sesle, sesi giderek yumuşuyor, neredeyse ipeksi bir hal alıyordu.

"Nasıl?" Fısıldadım.

Kıkırdadı.

"Ne düşünüyorsun?"

Düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Seks. Seksten bahsediyordu. Tamam. Seks hakkında bir şey bilmiyor değildim... Jessica'yı bulmak için bir erkekle yatmaya razı mıydım? Nate'le olan ilişkimden vaz mı geçecektim?

İçim burkuldu, çünkü onun için zaten çok şeyden vazgeçmiştim.

"İşle kişisel işleri birbirine karıştırmak çok kötü bir fikir," dedim ona. "Şu anda senin için çalışan iki ekibim var. Bence bu işe karışmak büyük bir hata olur. Sadece bu da değil, ben zaten biriyle görüşüyorum."

Hayes kısık bir sesle kıkırdadı.

"Bu işe karışmak istemiyorum ve erkek arkadaşın da umurumda değil. Ama memelerini sikmek umurumda değil, bu beni yardım etmeye motive eder. Karar senin."

Nefesim kesildi.

Yeterli büyüklükte bir göğsüm olduğu bir sır değildi, ama bu konuda hiç bu kadar kaba davranan biriyle karşılaşmamıştım. Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim odanın içinde uçuştu, üzerimde asılı duran yüzünden başka bir şeye bakmak için çaresizdim. Sonra dosya dolabının üzerindeki bir resmi fark ettim. Güzel bir kadın iki genç kızın yanında duruyordu. Heather Hayes ve kızları. Şunlar
Kızlar büyümüş ve biri geçen yıl olmak üzere taşınmışlardı.

Hayes artık yalnız yaşıyordu. İlham geldi.

"Evinizi kim temizliyor?"

Bana göz kırptı.

"Ne oluyor lan?"

"Evinizi kim temizliyor?" Tekrar sordum, düşüncelerim hızla bir araya geliyordu. "Jessica'yı bulmama yardım edersen, evine gelir ve ekibime ücretsiz temizlik yaptırırım. Herkesle yatabilirsin ama evini temizlemesi için o kadınlardan kaçına güvenebilirsin?"

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve başını bana doğru eğdi. Gözlerine garip bir ışık geldi.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi ağzının bir köşesini kıvırarak. "Ama dışarıdaki kızlardan herhangi biri benim için temizlik yapar."

"Bahse girerim karşılığında bir şey bekliyorlardır, değil mi?" Onu yakaladığımı hissederek sordum. "Bahse girerim senin kız arkadaşın olmak istiyorlardır ya da adı her neyse..."

"Yaşlı bayan."

"Bahse girerim senin yaşlı kadının olmak istiyorlardır," diye devam ettim. Öne doğru eğildim, benimle aynı fikirde olmasını istiyordum. "Ve bahse girerim bir süre sonra can sıkıcı olmaya başlıyorlar. Ekibim gelir, temizler ve gideriz. Stres yok, yaygara yok ve hiçbir koşul yok. Değerli bir şey için bu nasıl?"

"Mürettebatın değil, sadece sen."

Ona kaşlarımı çattım. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, yeterince rahatlamış görünüyordu ama yine de havadaki sarmal gerilimi hissettim.

"Pekâlâ," dedim, hazır öndeyken durmam gerektiğini düşünerek. Elimi uzattım ve o da güçlü parmaklarını benimkilere dolayarak elimi tuttu. Sıcak ve sağlamdılar. Bahse girerim kolları da öyleydi.

Sana sarılmak istediğini söylemedi, kendime sıkıca hatırlattım. *"Göğüslerini sikmek" istediğini söyledi ve bu gitmemiz gerekmeyen bir yer.*

Belli ki hormonlarım beni tamamen mahvetmeden önce Nate'le yatmaya başlamalıydım.

Soru sorma. Sadece Jessica'yı bul.

"Peki neye benziyor?" diye sordu. Cebimi karıştırıp telefonumu çıkardım ve hızlıca mezuniyet fotoğrafına baktım.

Tanrım, küçük kuzenim çok etkileyiciydi.

Jessica uzun boyluydu, uzun bacakları koşmaktan güçlenmişti. Saçları zengin, kestane kahverengisiydi ve gözleri kalın kirpiklerle parlaktı. Tam bir Amerikan prensesine benziyordu.

Alçak bir ıslık çaldı.

"Güzel kız," dedi yavaşça ve ben gözlerinde şehvet görmemeyi umarak hızla yüzüne baktım. Telefonu aldı ve aniden arkasını dönüp ofisten çıktı, beni de bir köpek yavrusu gibi peşinden koşturmak zorunda bıraktı. Onu ilk geldiğim yer olan ana salona kadar takip ettim. Gage'i duvara yaslanmış, partiyi incelerken her şeyi gören gözleriyle gördüm. Reese ona doğru yürüdü ve telefonu ona uzattı.

"Onu arıyor muyuz?" Gage sordu.

"Evet," dedi. "Onu bulur bulmaz London'la birlikte eve dönecek. Ondan sonra da temelli gidecek, anladın mı?"

"Elbette," dedi Gage kayıtsızca. "Ama şu anda yukarıda Banks ve Painter'la birlikte. Muhtemelen çoktan sırt üstü yatmıştır."

Titredim, gözlerimi kapattım. *Lütfen, lütfen, lütfen prezervatif kullanın...*

"Bu taraftan," dedi Hayes ve ben de onu partililerin arasından takip ettim. Odanın diğer ucuna. Kalabalık bir dalga gibi onun için ayrıldı ve patronun kim olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Odanın en ucunda, barı geçince üst kata çıkan bir merdiven vardı. Hayes tırmanmaya başladı, ben de onu takip ettim. İkinci katta bir bilardo masası, eski kanepeler, dev bir televizyon ve birkaç nesil video oyun konsolunun bulunduğu büyük bir oyun odasından geçtik. Çok fazla olmasa da burada da insanlar vardı. Sadece ara sıra bir kanepede oturan çiftler vardı.

Önüne bak. Yargılamak sana düşmez.

Hayes beni bir kat daha yukarı, her iki yanında dar ahşap kapıların sıralandığı dar bir koridora çıkardı.

"Cephanelik eskiden burada kışla alanına sahipti," dedi. "Gerçekten kullanıldığını hiç sanmıyorum ama o zamanlar böyle inşa etmişler. Şimdi onlar bizim misafir odalarımız. Muhtemelen en uçtakinde kalıyordur, çünkü açık olan tek oda orası."

Sanki kuzenimin hamile kalmasını engellemek için bir yarış içinde değilmişiz gibi koridorda rahatça yürüdü. Kendimi ölçülü adımlarla takip etmeye zorladım ve son kapının önünde onun yanında durdum. İçeriden iniltiler duydum ve evde, yatağımda olmayı dileyerek gözlerimi kapattım, ait olduğum yere.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Hayes sordu ve sert gözlerinde bir şeyler yumuşadı.

Ona kaşlarımı çattım. "Elbette, ne demek istiyorsun?"

"Aşağıya inip bir şeyler içebiliriz," dedi yavaşça. "Biraz rahatlarız. Çünkü oraya girip onu dışarı sürüklememiz hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Eğer çocuk başını belaya sokmaya kararlıysa, bunu yapacaktır. Onu durduramazsınız."

Dişlerimi sıktım. Bir yanım onun haklı olduğunu fısıldıyordu; ne de olsa Amber'ı değiştirebilmiş değildim. Kuzenim on iki yaşındaki kızının önünde eroin çekecek türden biri olarak başlamamıştı.

Ama Jessica için daha fazlasını istedim. Daha iyisini.

"Kapıyı ben mi çalayım sen mi?" Ona kararlı bir şekilde sordum. Omuz silkti, sonra tahtaya sertçe vurdu. "Bu Pic."

"Öyle mi?" diye bağırdı bir adam, sesi kısıktı. Nedenini ben de tahmin edebiliyordum. "İçeride Jessica adında bir kız var mı?"

Boğuk sesler duydum, sonra başka bir adam tekrar konuştu. "Hayır diyor ama suçlu görünüyor. Bize bir saniye verin."

Birkaç dakikadan fazla olamayacak bir süre bekledik ama odadan gelen gümbürtüleri ve gümbürtüleri duyduğumda sonsuzluk gibi geldi.

İki erkek sesi. Sonra Jessica'nınki, tartışırken yükseldi. Yüce Tanrım, neden böyle şeyler yapıyordu?

Hayes tüm bu süre boyunca sırtını duvara yasladı, büyük kollarını kavuşturdu ve kapana kısılmış bir fare gibi beni inceledi. Sonra kapı açıldı ve uzun boylu, siyah saçlı, kırışık saçlı genç bir adam ortaya çıktı. Onun yanından geçip eski, sarkık bir yatağın olduğu çok sade bir odaya baktım. Jessica ayak ucunda duruyordu, yüzü öfke doluydu. Onun arkasında kısa, dikenli sarı saçlı başka bir adam vardı. Gömlek giymiyordu, sadece bir kot pantolonu gevşekçe bağlanmıştı ve ağır deri botlarını derin bir kızgınlık ifadesiyle çekiyordu.

Göğsünde ruj izleri vardı ve karnına doğru iniyordu.

Vay anasını.

"Burada olmaya hakkın yok," diye tısladı Jess bana. Gözlerim tekrar ona kaydı. Tanrım, berbat görünüyordu. Yırtık pırtık, yırtık tayt, çok kısa bir etek ve hiçbir şeyi örtmeyen ama yine de
giysi görünümündeydi. Gözlerine kalın, koyu siyah göz kalemi sürmüştü, saçları karmakarışık ve dağınıktı ve ağzındaki kırmızı çizgi, arkasındaki adamda bıraktığı izlerle eşleşiyordu.

"Jess, eve gitme vakti geldi," dedim ve birden otuz sekiz yaşımın her dakikasını hissetmeye başladım. Sarışın bir tişört giydi, sonra onun yanından geçip kapıdan çıktı, hayal kırıklığı içinde neredeyse hırlıyordu. Hayes bir adım öne çıkıp onun sırtını sıvazladı, o sırada birbirlerine okumaya başlayamadığım bir bakış attılar.

"Senden nefret ediyorum!" Jess hırladı.

"Tanrı aşkına," dedi Hayes, sesi sinirliydi. "Kaldır kıçını da buraya gel, seni küçük pislik. Bunun için ne benim ne de Londra'nın zamanı var."

"Siktir git. Ben bir yetişkinim. Ne istersem yapabilirim ve burada Banks ile kalmak istiyorum."

Kapıyı tutan genç adam -muhtemelen Banks- bir
İnanılmaz bir homurtu. Hayes hiçbir şey yapmadı ama bir şekilde hava değişti. Karardı. Jessica çok ciddi bir hata yapmıştı ve birden onun için korktuğumu hissettim. Düşünmeden uzanıp kolunu yakaladım, parmaklarım sıcak teninde kıvrılırken "Lütfen..." diye fısıldadım.

Hayes elime baktı, sonra bakışlarımı yakaladı ve onu esir aldı. "Bana
borçlusun," dedi. "Çünkü o küçük sürtük benimle
Anladın mı? Bir daha asla."

Dikkatini tekrar Jess'e çevirdi, Jess'in yüzünde endişeli bir ifade belirmeye başlamıştı. Belki de sonunda bunun bir oyun olmadığını fark ediyordu?

"Kıçını kaldırıp buraya gel ve kuzeninden özür dile," dedi Hayes, sesi o kadar sessiz ve alçaktı ki omurgamdan aşağıya kadar hissettim. "O zaman git aşağı in ve arabasına bin. Eve gideceksin ve bir daha asla buraya gelmeyeceksin. Bunu yaparsan sana unutamayacağın bir ders veririm ve bir an bile gülümseyip göğüslerini göstermenin bir fark yaratacağını düşünme. Hepsini daha önce gördüm. Anlaştık mı?"

Jessica gözlerini kocaman açarak başını salladı. Odadan çıktı, içgüdüsel olarak arkamda durmak için hareket etti, özgürlüğü için bariz bir kaçış yapmadan Reapers'ın başkanından olabildiğince uzağa gitti.

"Artık gitmeye hazırım Loni," dedi sessizce.

"Tamam. Hadi gidelim buradan."

Gitmek için döndüm ama Hayes'in sesi bir kırbaç darbesi gibi kesildi. "Dur."

Yavaşça geri döndük. Bakışları beni derimden yüzdü, savunmalarımdan sıyrıldı ve Jessica'ya tahmin ettiğimden çok daha fazla kızgın olduğunu fark ettim. Beyin sapımın derinliklerinde bir yerde maymun korkuyla çığlık attı, yırtıcı bir hayvanın bizi yemek üzere olduğuna kesinlikle ikna olmuştu.

"Banks onu indirecek," dedi. "Senin ve benim işimiz bitmedi."

Çocuk Reapers yeleğini giyerek hızla odadan çıktı. Jessica'yı kolundan yakalayıp koridorda sürüklemeye başladı. Onları uzaktan görseydiniz, neredeyse el ele tutuşan genç bir çift olduklarına inanırdınız...

Gerçekte, daha çok bir mahkûma eşlik eden bir gardiyan gibiydi. "Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim," dedim Hayes'e. Kendimi düzenli nefes almaya zorlayarak gittim. Korku gösterme. "Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Pazartesi günü saat üçte benim evimde olmanı istiyorum," dedi.

"Seni programıma dahil edebiliriz," dedim yavaşça. "Ama ajandam yanımda değil. Yarın sizinle temasa geçebilir miyim? Yorgun musun?"

Kesinlikle en iyi fikirdi. Belki bundan kurtulmanın bir yolunu bile bulabilirdim, çünkü onun evine tek başıma gitmenin güvenli olmayacağını çok iyi biliyordum. Sonra değil

Onu böyle görmek -eğer bir şey varsa, adam tüm söylentilerin toplamından daha tehlikeliydi. Bana kurt gibi gülümsedi.

"Hayır, Pazartesi günü saat üçte görüşürüz. Bolt sana adresi verecek. Bu ilk anlaşmamızı karşılar ama şimdi bana daha fazlasını borçlu olduğunu unuttun mu?"

"Ha?" Boş boş sordum.

Bana doğru bir adım atarak yavaşça, "Az önce senin kıza büyük bir pas verdim," dedi. Temkinli bir şekilde geri çekildim. "Ama birileri onun yaptıklarının bedelini ödemeli."

Hayes bir adım daha attı ve sırtımın duvara çarptığını hissettim. Hiç iyi değildi. Yüzü soğuktu, gözleri buz gibiydi. Üzerimde yükseliyordu, elleri başımın iki yanında duruyordu.

"Ödeme derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Fısıldadım.

"Bugün benim doğum günüm," dedi yavaşça, göğsü göğüslerimin uçlarını okşuyordu. Meme uçlarım izinsiz sertleşti. "Ve sikimi bir striptizciye yalatmak yerine, senin için iki erkek kardeşimin sikini blokladım."

Paniklemeye başladığımı hissettim.

"Sen aldın ..." Gergin bir şekilde boğazımı temizledim. "Oral seks yaptınız. Yani, teknik açıdan bakacak olursak. Sadece bitirmedin."

"Farkındayım."

Kalçalarını aşağı doğru iterek ne kadar farkında olduğunu gösterdi. Sert uzunluğunun karnıma baskı yaptığını hissettiğimde yutkundum. İçime bir sıcaklık doldu, bacaklarımın arasından aşağıya doğru kıvrıldı, çünkü Reese başka ne olursa olsun

Hayes olabilir, inanılmaz derecede seksiydi. Ağzı benimkine doğru alçaldı ve sonra burnu benimkinin üzerinde gezindi. Sıcak nefesinin yanağıma fısıldadığını hissettim. Dudakları benimkinin bir santim kadar üzerinde gezindi ve ben gözlerimi kapadım.

"Sadece bir tadımlık," diye fısıldadı. Başımı salladım. Kendime engel olamadım.

Ellerinden biri saçlarımın arasına girip bandanayı gevşetirken ağzı benimkine değdi. Dili dudaklarımın çatlağında gezinerek sözsüz bir şekilde içeri girmemi istedi.

İç çekerek ona izin verdim.

Öpücüğün yoğunluğu şaşırtıcı derecede nazikti. Dili derinlere uzandı, ayak parmaklarıma kadar inen ve tekrar yukarı çıkan arzu dallarını gönderen bir av ve kovalamaca oyununda keşfetti. Hiç düşünmeden göğüslerimi göğsüne bastırdım, etrafımda ne kadar iyi hissettirdiğini görünce irkildim ve heyecanlandım.

Bir dizini benimkinin arasına kaydırırken kalçaları yavaş ve sabit bir şekilde hareket etti. Bir elin arkamı kavradığını hissettim ve sonra beni zahmetsizce kaldırdı, bacaklarım onun etrafına çok doğal bir şekilde sarılırken beni duvara yasladı.

Gerçeklik vurdu.

Reese Hayes'in penisi açıklığıma doğru sokuldu ve vücudum onunkine doğru gerilirken, geri dönüşü olmayan noktaya tehlikeli bir şekilde yakın olduğumuzu fark ettim.

Nate'in gülümseyen yüzünü hayal ettim ve öpücükten uzaklaşmak için kendimi zorladım. Hayes ağzımı bıraktı, bedenimi sıkıca tuttu, alnını benimkine yasladı ve derin derin nefes aldı. Omurgamı duvara doğru ittim, Adrenalin yükseliyordu ama gidecek bir yer yoktu. Öpüşme şiddetli, sert ya da o kadar tutkulu olduğundan değil... Sadece bu adamın sessiz yoğunluğu gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım.

Ve hiç kimseyi o anda Reese Hayes'i istediğim kadar istememiştim.

"Gitmem gerek," diye fısıldadım. "Jessie beni bekliyor."

"Kal."

"Yapamam. Bana ihtiyacı var. Sen bir ebeveynsin, anlarsın. İstediğini

biliyorum." "Onu düzeltemezsin," diye fısıldadı kulağıma, ağzının sıcaklığı lobuna sürtünerek. "O büyük bir çocuk ve kendi kararlarını vermek zorunda. Er ya da geç büyümelerine izin vermek zorundayız."

"Kızlarına da böyle mi yaptın?" diye sordum. Sustu, sonra alçak sesle gülerek başını salladı.

"Kahretsin ki hayır," diye itiraf etti. "Onları korumak ve güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Sonunda hiçbir işe yaramadı. Kit başıboş dolaşıyor ve Em de toprağa gömmek için her şeyimi verebileceğim bir piçle birlikte."

"O zaman neden şimdi gitmem gerektiğini biliyorsun."

Beni yavaşça indirdi ve uzun saniyeler boyunca birbirimizi inceledik, on dakika önce mümkün olduğuna asla inanamayacağım bir tür anlayışı paylaştık.

"Arabaya kadar sana eşlik edeyim,"

dedi. "Teşekkür ederim."

Merdivenlerden inip kulübün ana salonundan geçerken garip bir farkındalık ve gerginlik karışımı bizi takip etti. Spekülatif bakışlar bize değdi ama ben görmezden geldim.

Vücudumdaki uğultuyu da görmezden gelebilirdim, amacıma ulaşmıştım.

Dışarıda, çok sakin bir Jessica park yerindeki minibüsün yanında bekliyordu, Banks onu izleyebilecek kadar yakınında duruyordu ama rahatça konuşabilecek kadar yakınında değildi. Sıkılmış ama tetikte görünüyordu, belli ki başkanının emirlerini yerine getirmeye kararlıydı.

Gençlik aşkı için çok fazla.

Anahtarlığımla minibüsün kilidini açtım ve ben kendi kapıma uzanırken Jess içeri girdi. Hayes omzumu tutarak beni ona doğru çevirdi.

"Pazartesi öğleden sonra saat üçte."

"Programımı kontrol edeceğim."

"Bunu sen yap," dedi yavaş ve sinsi bir sırıtışla, çünkü ikimiz de orada, zamanında ve çalışmaya hazır olacağımı çok iyi biliyorduk. Gelmezsem peşime düşecekmiş gibi bir his vardı içimde. Minibüsün kapısını açtım ve anahtarı kontağa sokarak içeri girdim.

Jess bana bakmayı reddetti, bu da işe yaradı çünkü gerçekten onunla uğraşmak istemiyordum. Sessizliği bozmadan önce yolu yarılamıştık.

"Annem beni asla böyle utandırmazdı."

Tüm bunlardan sonra Amber'ı bana mı fırlatacaktı? İçimde çirkin bir şey koptu.

"Hayır, seni becermek için onlardan para alırdı çünkü hiçbir şeyi bedavaya vermez."

Jessica'nın nefesi kesildi ve o anda kendimi korkunç hissettim. Doğru olabilirdi ama Amber'ı kızına karşı küçük düşürmeye hiç hakkım yoktu. Daha iyi biliyordum.

"Özür dilerim-"

"Siktir git," dedi, sesi soğuk, karanlık ve öylesine nefret doluydu ki irkildim. "Onunla yaşamak istiyorum. *Gerçek* annemle."

Minibüsü yavaşlatıp kenara çektim çünkü her şeyi berbat etmiştim ve bunu biliyordum. Jess arkasını döndü.

"Sadece sür. Konuşmak istemiyorum. Sen benim annem değilsin, patronum da değilsin. Ben bir yetişkinim. Siktir git..." diye tekrarladı ama bu sefer sesi güçlü çıkmıyordu. Hayır. Acı dolu bir fısıltıydı. Kalbim ikiye bölündü, çünkü Jess ne kadar zarar görmüş olursa olsun, bu onun hatası değildi. Ana rahmine düştüğü andan itibaren annesinin zehirli rahminde kimyasallarla yıkandı ve şimdi hayatının geri kalanında bununla yaşamak zorundaydı.

Zihnimin mahremiyetinde, gece için kendime ikinci bir lanete izin verdim.

Siktir git Amber.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RT H R E E

PAZARTE
Sİ
LONDRA

"İtiraf etmeliyim ki, bununla ilgili bir sorununuz olabileceğini düşünmüştüm..." Parmağımı su bardağımın kenarında gezdirerek söyledim. O gece bir randevumuz olacaktı ama Nate daha önce arayıp işe gideceğini söylemişti, biz de onun yerine öğle yemeği için şehir merkezinde buluşmuştuk.

Patateslerimden birini çaldı, ben de şakacı bir şekilde eline vurdum. Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de etrafımda bir erkek olmasını özlemiştim. Masanın karşısından ona bakarken bir sıcaklık dalgası hissettim, çünkü onunla birlikte olmak beni her zaman mutlu ediyordu. Şerif yardımcısı üniforması içinde o kadar güçlü ve seksiydi ki... Aşk kitaplarından fırlamış gibiydi. Nate'in saçları bile dağınıktı ve
paketi tamamlamak için gamzeler.

Reese Hayes'in öpücüğü aklıma geldi ve yüzüm kızardı. Nate'e bundan bahsetmemiştim. Resmi olarak özel değildik... ya da en azından bunu hiç konuşmamıştık.

Yine de ima kesinlikle açıktı.

"Heyecanlanmadım," diye itiraf etti. "Hayes bir suçlu ve bunu hepimiz biliyoruz- ama şu anda herhangi bir şey için soruşturma altında değil. Ama şu anda hiçbir şey için soruşturma altında değil.
sizden şahsen çıkmanızı isteme nedenim."

Evet, ona dokunmayacaktım... "Şey,

ilginç olacak," dedim. "Jess nasıl?"

"Her zamanki gibi, sanırım. Ona iş bulmaya çalışıyorum. Geleceği hakkında düşünmesi gerekiyor ve daha fazla okula gitmek istemediğini söylüyor. Bu sinir bozucu."

"Öyle olmalı," dedi Nate, sesi sempatikti ama hiçbir şey söylemiyordu. Başından beri Jess'le aramızda geçenlerin bizi ilgilendirdiğini açıkça belirtmişti. Tamamen elini çekmişti, bunu hem güven verici hem de sinir bozucu buluyordum çünkü boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. "Sence bir geceliğine evden ayrılmak güvenli mi? Bu hafta sonu seni Sandpoint'e götürmeyi çok isterim.
Hoşunuza gideceğini düşündüğüm güzel bir pansiyon var."

Kızardım, çünkü ikimiz de gerçekte ne sorduğunu biliyorduk. Geceyi onunla geçirmeye hazır mıydım? Nedense oyalanıyordum, cinsel olarak ne kadar hüsrana uğradığım düşünüldüğünde bu garipti. Onunla yatmamak için tek bir iyi neden bile düşünemiyordum... En iyisi yapalım, diye karar verdim. Şu bandajı yırtıp atayım, eyere geri döneyim.

Harika. Şimdi klişelerle düşünüyordum.

"Geceyi burada geçirebileceğimi sanmıyorum," diyerek ona gülümsedim. "Parti verip burayı yakmasından falan korkuyorum. Ama bu kendimize biraz zaman ayıramayacağımız anlamına gelmiyor."

Yüzü aydınlandı.

"Emin misin?" diye sordu. Nate asla zorlamazdı, bu da onda sevdiğim şeylerden biriydi.

"Evet, eminim."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi tuttu ve nazik bir öpücük için yukarı çekti. Küçük bir iç çekiş duydum ve garson kızın ilgiyle beni izlediğini görmek için ona baktım.

Öne eğildim ve kulağına fısıldadım.

"Sanırım senin evlenme teklif etmeni bekliyor," dedim kıkırdayarak.

"Bu sefer değil," diye cevap verdi, dudaklarının çene çizgimi sıyırmasına izin verecek kadar başını çevirerek.

Söylediğini sandığım şeyi mi söyledi?

Vay canına... Nate'in yeniden evlenmek istediğini biliyordum. Üç yıl önce boşanmıştı ve ciddi bir ilişki aradığını açıkça belirtmişti. Yine de böyle bir şey söylemek için biraz erken gibiydi.

Yemeğime bakarak kendimi geri çektim.

"Hey, endişelenme," dedi hafifçe. "Çok fazla düşünüyorsun, Loni. Sadece anın tadını çıkar, tamam mı?"

"Peki... Belki de bir plan yapmalıyız. Cuma günü sana gelmeme ne dersin? Akşam yemeği hazırlarız ve belki bir film izleriz ya da
bir şey."

"Ben 'ya da başka bir şey' seçeneğini seviyorum," dedi gözleri parlayarak.

Öneriyi dikkatle değerlendirmem gerekiyormuş gibi davranarak ketçabımı kızartarak karıştırdım.

"Evet, bu işe yarar."

Beni düzgünce öpmek için öne doğru eğildi, tam restoranın ortasında. Aptal garsonumuz alkışlamaya başladı. Ahh. Hiç bu kadar genç ve romantik olmuş muydum?

Hayır. Yapmadım.

Amber romantik biriydi, her zaman hayallerinin peşinden koşardı, ta ki bir tavşan deliğine düşüp çıkış yolunu bulamadığı noktaya kadar. O zamandan beri onun peşindeydim, hasar kontrolü yapıyordum.

Belki de kendi hayallerimin peşinden gitme zamanım gelmişti. Nate ile başlayarak.

Biraz mutluluğu hak etmiştim.

Ben neden buradayım?

O öğleden sonra Reese Hayes'in verandasında durmuş, akıl sağlığımı sorguluyordum. Jessica yine başını belaya sokacaktı, hiçbir şeyi çözmemiştim, sadece kaçınılmazı ertelemiştim. Nate'le yediğim öğle yemeğinden taşıdığım rahatlık, evin önüne geldiğim anda buharlaşmış, yerini midemde Hayes'i tekrar görecek olmanın verdiği korkunç bir endişe ve heyecanın birbirine karışmasına bırakmıştı.

Tabii bu sadece öğle yemeğinde yediğim patates kızartması da
olabilir. Evet. Doğru ya.

İri motorcu beni kapıda, bir kızın donunu eritmeyi garantileyen tembel bir gülümsemeyle karşıladı. Solmuş kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu ve eski bir tişört kaslarının büyüklüğünü gizlemek için çok az şey yapıyordu. Buz mavisi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor, bu öğleden sonra giymek için bilerek seçtiğim bol tişört ve delikli kotu incelemek için vücudumu aşağı doğru tarıyordu. Muhtemelen insanlık tarihinin en az seksi kıyafetiydi ve bu bir tesadüf değildi.

Koridorda hafta sonu yaşanan talihsiz olayların tekrarı olmayacaktı.

Reese'in ağzı büküldü ve yüzünde o korkutucu ifadeden eser kalmadı. Onu son gördüğümdeki soğukluk. Hayır, bugün yarı normal bir insan gibi davranıyor ama bunu kısmen başarıyordu. Yüzeyin altında ne olduğunu biliyordum; istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmeyen sert bir adam. Ne yazık ki, kadınlık organlarım "sert adam" kısmından hemen sonra beynimi dinlemeyi bıraktı, çünkü önlerindeki işe daha az odaklanmışlardı ve daha çok ağzının benimkinde nasıl hissettiğini hatırlamaya odaklanmışlardı.

İçeri girdiğimde sinsice, "Programına beni sığdırabildiğine sevindim," dedi. Dilimi ısırdım. Gerçekten. Birçok nedenden dolayı onu kızdırmayı göze alamazdım, en önemlisi de MC'nin benim
en iyi ödeme yapan müşteri. Striptiz kulübü kontratını alırsam, en büyüğü de onlar olacaktı. Hepsi nakit. İş için acı çekmiyor olabilirdim ama iş var ve *iş* var. Kulüp, iyi hizmet karşılığında iyi ödeme yapmaktan korkmuyordu ve istediklerini almak söz konusu olduğunda cimrilik etmiyorlardı. Onların hesabını almak için genişlemek zahmete değerdi.

Ama iş bir yana, Reese yeterince sinirlenirse kötü şeyler olmaya başlayabileceğinden de oldukça emindim. Bıçaklı, silahlı şeyler. Bunu, oturma odasındaki şöminenin üzerinde asılı duran koleksiyonluk bıçak ve silahlardan oluşan etkileyici sergiye dayandırdım.

"Güzel silahlar," diye mırıldandım, gözlerim kocaman açılmıştı. Güldü.

"Bunların çoğu babamındı," dedi. "Yine de yol boyunca ben de birkaç tane aldım."

Çok güzel.

Yüzümü ona döndüm ve en işveli gülümsememi sundum.

"Bana evi gezdirebilir misin?" diye sordum. "Ev hakkında bir fikir edinmek, önümde ne kadar iş olduğunu görmek istiyorum. Jess'i almadan önce beş saatim var."

"O iyi mi?"

Hmm... Buna nasıl cevap vermeli? Gözlerinin bu kadar parlak ve mavi olmamasını dileyerek bakışlarına karşılık verdim. Bir erkeğin böyle kaslara sahip olması adil değildi.

muhteşem gözler. Ve o dudaklar, sadece bir tutam sakalla çerçevelenmiş...

"Bana ve dünyaya kızgın," dedim sonunda. "Ve dedim ki
Duygularını incitecek aptalca bir şey yaptım, bu da işleri kolaylaştırmadı. Ne yöne gittiğimizi bilmek zor."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu beni ürküttü. Öksürdüm, başka tarafa baktım. Neden benimle Jessica hakkında konuşmayı teklif etmişti ki? Bugün soran ikinci adam, diye fark ettim, öğle yemeğindeki Nate'i düşünerek. Harika. Etrafım seksi erkeklerle çevriliydi ve tek yapmak istedikleri benim boktan ebeveynlik tekniklerimi tartışmaktı.

"Hayır. Şu işi bitirelim, tamam mı?"

Kaşlarını kaldırdı ve ellerini eğlenerek teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Bana uyar," dedi. "Hadi."

Üç yatak odası ve bir banyosu olan ikinci kata dar merdivenlerden çıkarak başladık. Burası eskiydi, bir çiftlik eviydi.
En az yüz yıl öncesine aitti ve süslü bir şey değildi; sadece rahat ve ev gibiydi. Renkli bez kilimler ahşap zeminleri kaplıyordu ve yatak odalarından ikisinin kızlarına ait olduğu belliydi. Üçüncüsünde bir misafir yatağı vardı.

Taşındıklarında eşyalarını kutulamamış ya da yeniden dekore etmemiş olmasının onun hakkında olumlu bir şey söylediğini düşündüm.

Sanırım kimse kötü değil.

Oturma odasında sergilenen silahlara rağmen ev havası alt katta da devam ediyordu. Yemek odasında bir porselen dolap dolusu eşya vardı.
Heather'ın olmalı. Duvarları resimler kaplıyordu ve şu anda pek sağlıklı görünmeseler de bazı bitkiler bile vardı.

Acaba onlara bakan kişi kızı mıydı?

Bakımsızlıktan muzdarip olan tek şey bitkiler değildi. Yüzeylerin çoğunda toz vardı, muslukları su lekeleri kaplamıştı ve mutfak çöpü kağıt tabaklar ve eski taşıma kaplarıyla dolu görünüyordu. Lavaboda yıkanmamış birkaç bardak duruyordu... son bir ay içinde yemek pişirildiğine dair başka bir kanıt yoktu.

"Sanırım dışarıda çok yiyorsun?"

"Yoğun bir hayat. Yatak odası burada."

Yatak odası.

Aptal olma, dedim kendime. *Yıllar boyunca yüzlerce yabancının odasını temizledin ve bu önemli bir şey değil.*

"Malzemelerimi almam gerek," dedim korkarak. Yatak odasına daha sonra, evin geri kalanını toparladıktan sonra bakacaktım. Neyse ki bu o kadar da zor bir iş değildi; çok fazla toz olabilirdi ama ev pis değildi. Orada fazla zaman geçirmediği izlenimine kapıldım, bu da dağınıklığı sınırlıyor olmalıydı.

"Bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, beni kapıya kadar takip ederek. "Hayır. Aslında, birkaç günlüğüne gidersen benim için daha kolay olacak.
saat."

Spekülatif bir şekilde beni inceledi ve ben de gözlerimi devirdim.

"Ne yapacağımı sanıyorsun, silahlarını çalacağımı mı? Silahları sevmem bile. Gürültülü ve tozlu olacak ve sen de yoluma çıkacaksın."

Hayes irkilerek homurdandı ve ben de kahkahasını tuttuğunu fark ettim. Tamam. Bu beni tehdit etmesinden daha iyiydi.

"Ben dükkânda olacağım," dedi. "Herhangi bir sorunuz olursa gelin beni bulun."

"Elbette," diye cevap verdim, etrafa bir kez daha hızlıca göz attım. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyiydi.

Yaklaşık üç saat sonra tüm evi fırçalamış, tozunu almış, silmiş ve yıkamıştım. Derinlemesine temizlik değil -pencereler yok- ama yüzeyler kirden arındırılmış ve sterilize edilmiş, halılar süpürülmüş ve toz tavşanları insanlığa karşı işledikleri suçlardan dolayı idam edilmişti.

Şimdi geriye kalan tek şey, en sona sakladığım, onun uyuduğu arka eklentiydi. Neden? Hiçbir fikrim yok. Sanırım bu bana çok samimi geldi ve ona ihtiyacım olandan daha fazla yaklaşmak istemedim. Bu çılgıncaydı, Çünkü yıllar boyunca yatak odalarını temizledim ve hiçbir zaman sakinleri hakkında hafif bir meraktan fazlasını hissetmedim.

Kendine gel.

Odasına girmek farklı bir dünyaya girmek gibiydi. Her şey yeni inşa edilmişti, bu büyük bir tezat oluşturuyordu, ama mekan seyrekti

ve de çorak. Modern mobilyalar, ama fazla değil. Bir şifonyer ve üzerinde dev bir düz ekran olan bir eğlence merkezi. Aynalı paneller büyük çift dolap kapılarını kaplıyordu. Arka tarafa açılan bir sürgü, tam olarak siyah olmayan ama başka bir şey de olmayan ağır, koyu perdelerle asılmıştı.

Ya yatak? Vay canına.

Reese Hayes'in altı kişiye yetecek büyüklükte bir yatağı vardı ve bir ya da iki kez o kadar kişiyi burada ağırladıysa hiç şaşırmazdım. Onun yatağa uzanmış, çıplak ve çağıran görüntüsü bir an için nefesimi kesti. *Aşağı, hormonlar!* Üzerini kaplayan ipeksi siyah çarşaflar, evin geri kalanıyla son derece uyumsuz bir başka modern dokunuştu. Bir tür karanlık in gibi hissettiriyordu, ki öyle olduğunu tahmin ediyordum. Belli ki karısının burada uyuduğuna dair tüm izleri silmişti.

"İşte bu iç karartıcı," diye mırıldandım kendi kendime. "İç karartıcı olan ne?"

Sıçradım, adrenalinim yükselirken adamın beni izlediğini görmek için döndüm. Kapının çerçevesine yaslanmıştı, büyük kollarını kavuşturmuş, kaslarını omurgamdan aşağı bir heyecan gönderecek şekilde esnetmişti.

"Bana böyle sinsice yaklaşma!"

Hayes kaşlarını kaldırdı ve ben de ona bağırdığımı fark ettim.

"Özür dilerim," dedim hemen, Jessica'nın patlamasına nasıl tepki verdiğini hatırlayarak. Tehlikeli olduğuna inanmak için bir nedenim yoktu, en azından bu koşullar altında. Yine de bu, onun yanında kendimi rahat ve güvende hissetmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Seni korkutmak istememiştim," dedi sessizce. "Ama bu yorumla ne demek istedin?"

O geyiklerin farları yakma hissine bayılıyorum. Düşünmeye çalıştım, bir tür güvenli yalan bulmaya çalıştım ama onun yerine gerçek ortaya çıktı ve korkunçtu.

"İç karartıcı çünkü Heather'a dair her izi odanızdan kaldırdığınız çok açık."

Dondu kaldı ve ilk kez yüzünde gerçek bir duyguya benzer bir şey gördüm. Şaşırmış gibiydi. Sanki bunu gerçekten söylediğime inanamıyordu.

Yeterince adil. Ben de tam olarak inanamadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. Döndü ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

İyi oynadın, Londra. Dul adamın duygusal toplarını tekmele. Çok şık.

Neyim vardı benim?

Geri döndüm ve erzak kovamı yere bıraktım. İşe koyulsam iyi olacaktı çünkü yakın zamanda bu odadan çıkmamın imkânı yoktu. Bir süre onunla yüzleşebileceğimi sanmıyordum... Banyoya girdim ve ışığı açıp etrafa bakındım. *Aman Tanrım.* İğrenç bir yerdi. Küflü falan değildi ama haftalardır, hatta belki de aylardır iyi bir temizlik görmediği çok belliydi. Üst kattaki banyodan çok daha kötüydü ama sanırım bu mantıklı. Artık orada kimse yaşamıyordu.

Buradan çıkmadan önce beni affetmesi için bolca zamanı olacağını fark ettim. Telefonum çaldı.

İşim bir saat erken bitiyor ve arabaya ihtiyacım var.

Şakağımı ovuşturdum, hayal kırıklığına uğramıştım. Bunu asla tek seferde bitiremezdim ve şimdi Jess'i toplum merkezinden eve kadar yürütmezsem daha da az zamanım vardı. Şansımı biliyordum, yol boyunca bir sürü yeni arkadaş edinir ve onları bir parti için eve getirirdi ...

Harika.

Başkan Friendly ve benim en az bir seans daha planlamamız gerekecekti, bu da anlaşmamızı yaptığımızda onunla hayal ettiğimden daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Ve bu, yatak odalarında ölmüş karısı hakkında ona hakaret *etmeden* önceydi.

Jessie buna değer, diye kendime hatırlattım. *Bu bir şey değil. Sadece işe koyul ve çeneni kapalı tut. Nate'i ve Cuma gecesini düşün. Şansın varsa, Reese Hayes'i ayda bir ya da iki kez güvenli bir mesafeden görmeye geri dönersin.*

Tam da olması gerektiği gibi.

Telefonumun zamanlayıcısı çalıp Jess'i almam gerektiğini hatırlattığında banyoyu ancak kısmen bitirmiştim. Malzemelerimi topladım ve memnuniyetsizlik içinde etrafıma bakındım.

En azından tuvalet temizdi.

Yeni değiştirilmiş yatağının yanından geçerken, o ipeksi kumaşın tenimde ne kadar yumuşak ve rahat hissedeceğini düşünmemeye çalıştım... Muhteşem olacağından şüpheleniyordum, özellikle de vücudu benimkini kaplıyorsa ve o dudaklarını tekrar tatmam gerekiyorsa. Yanaklarım ısındı ve nasıl olup da mantıklı, sorumluluk sahibi bir kadınken bir günde iki erkeği birden arzulayabilen biri haline geldiğimi merak ettim.

Suçu Jessica'ya atmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama bunu ben bile başaramadım. Gerçekleri kabul etmek zorundaydım, sapık olmuştum. Sanırım kadınların otuzlu yaşlarında cinsel açıdan zirveye ulaştıklarına dair tüm o makaleler abartılı değildi.

Mutfağa girdiğimde oturma odasından gelen sesleri duydum.

Hayes ve bir kadın. Ben de yemek kokusu aldım. Pizza. Bana doğru yayılan sıcak peynir ve domates kokusu cennet gibiydi. İştahım açılmıştı, sanırım işimin iyi yanlarından biri de buydu. Her gün bol miktarda kalori yakıyordum, buna şüphe yok.

Oturma odasına yaklaştığımda, Hayes'in kanepede oturduğu yerden başının arkasını görebiliyordum. Bir kadın ona sarıldı, yüzü bana dönüktü. Çünkü
Korkunç, sefil bir anda onu tekrar seks yaparken yakalamak üzere olduğumu düşündüm. Bana baktı, merakı yüzünden okunuyordu ve ona tam olarak anlayamadığım bir şeyler söylüyordu. Onu nazikçe itti. Neyse ki tamamen giyinikti.

"Ee," dedim, kendimi tarif edilemeyecek kadar garip hissederek odaya girerken. Sehpanın üzerinde açık bir kutu pizza, iki açık bira ve birkaç boş bira duruyordu.

Hayes ayağa kalktı, kalın kalçaları ve ağır kolları hatırladığımdan bile daha seksiydi, ki bu haksızlık gibi görünüyordu. Arkadaşı bana dostça bir gülümseme verdi. Genç, sevimli ve görünüşe göre de hoş bir kızdı. Böyle kızlar en kötüsüdür. İçimde iğrenç göründüğüme dair bir his vardı ve şansımı bildiğim için muhtemelen şu anda da pek iyi kokmuyordum.

Oh, ve yaşlı. Kendimi yaşlı hissettim.

"Banyonu neredeyse bitirdim," dedim.
daha önce söylediklerim için özür dilerim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyordum. "Ama tam olarak değil.

Geri gelmem gerekecek."

"Yarın öğleden sonra burada olabilirim."

"Gelemem. Ama Çarşamba günü gelebilirim."

"Çarşamba benim için iyi değil. Yarın."

"Hayır, Çarşamba günü gelebilirim," diye tekrarladım. "Yarın Jess'i Spokane'deki hastaneye götürmem gerekiyor. Bir uzmanla randevusu var ve bu randevuları öylece erteleyemezsiniz."

Kaşlarını çattı.

"Neden bir uzmana görünmesi gerekiyor?"

"Bu onun bileceği iş," diye cevap verdim kendimi düzelterek. "Geçen geceki yardımın için minnettarım ama bu mahremiyetimizi ihlal etmene izin vermez."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Arabamdan bir şey almam gerekiyor," dedi hızla. Geri çekilmenin cesaretin daha iyi bir parçası olduğuna karar vererek ilerlemeye başladım ama Hayes yoluma çıktı. Adam tuğladan bir duvar gibiydi. Gerçekten sinir bozucu bir tuğla duvar. Onu geçmeye çalıştım ama koca bir elini üst koluma dolayarak beni durdurdu. Hay aksi. Ondan korkmayı unutmuştum.

Bu bir hataydı, çünkü bu şekilde korkutucu olabilirdi. "Senin kızın nesi var?" diye tekrar sordu, sesi yumuşaktı. "Biliyorum, o vahşi bir çocuk, ama bu daha fazlası gibi geliyor."

Gözleriyle buluşmayı reddederek geniş göğsüne baktım. Daha iyi günler görmüş yırtık bir tişört giymişti ve kaslarının gizli gücünü ya da beni burada sonsuza kadar ne kadar kolay tutabileceğini gizlemek için pek bir şey yapmıyordu. Sadece bu da değil, çok güzel *kokuyordu*. Hiç adil değil.

"Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Gözleri kısıldı.

"Yardıma ihtiyacın var mı London?" diye sordu. "Artık bizim için çalışıyorsun. Eğer bir sorun varsa bana söylemelisin. Olmasa bile, büyük bir işiniz varsa bilmem gerekir. Kulübe dokunan her şey benim iş."

Homurdandım. *Şimdi* de hayatlarımız hakkında daha fazla şey öğrenmekle mi ilgileniyordu? "Önemli bir şey değil," diye cevap verdim, sesimi yumuşak tutmaya zorlayarak, Çünkü hiçbir şey *değildi* ve asla da olmayacaktı. "Sadece onu almamız gerekiyor

çıkış yaptım. Ama Çarşamba günü öğle yemeğinden hemen sonra gelebilirim. Sizin için uygun olur mu?"

Bir süre daha beni inceledi, sonra beni bırakmadan önce ellerini yavaşça kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Bu iyi oldu, çünkü tüylerimin diken diken olduğuna eminim ve ihtiyacım olan son şey onun
Onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğimi.

"Çarşamba günü burada olmayacağım," dedi. "Ama kullanman için bir kod programlayabilirim. Sabah sana mesaj atarım, olur mu?"

"Harika," dedim, kaçmak için neredeyse çaresiz hissediyordum. "Meşgulsün, seni tutmak istemiyorum. İyi geceler!"

O cevap veremeden kapıdan çıktım, sonra verandada durdum. Kahretsin. Her ne kadar kaçıp gitmek istesem de özür dilemem gerekiyordu. Odası ve Heather hakkında söylediklerim pek çok açıdan yanlıştı.
... Reese'in yüzüne döndüm ve doğrudan gözleriyle tanıştım.

"Yatak odan hakkındaki yorumun? Bu yanlıştı. Eviniz, odanız ya da karınız hakkında bir şey söylemeye hakkım yok. Özür dilerim. Özür dilerim. düşüncesiz ve inciticiydi."

Reese hemen cevap vermedi, sadece yüzümü inceledi. Sonra yavaşça başını salladı. Benim için yeterince iyiydi, ben de döndüm ve hızla hareket ettim.
minibüsüme doğru. İçeride gördüğüm kadın arabasına yaslanmış, sigara içiyor ve endişeli gözlerle beni izliyordu.

"İyi misin?"

"Tamam," dedim. "Endişelenme."

Omuz silkti, izmariti yere atıp ayağının altında çevirdi. Ben malzemelerimi yüklerken o eve doğru yürüdü. Göz ucuyla onun Reese'e gittiğini gördüm. Reese ona evin içine kadar eşlik etti ve kapıyı arkalarından kapattı. Aracıma binmeye başladım, sonra topraktaki izmarite baktım.

Bırak.

Yapamadım. Temizlik delisi olmak bazen lanet gibi bir şey ama o iğrenç şeyi orada öylece bırakıp gidebileceğimi hiç sanmıyordum. Onu almaya gitmeden önce temiz olduğundan emin olmak için eve hızlıca bir göz attım.

kalktı. İki parmağımın arasında dikkatlice tutarak evin yanından çöp kutusuna doğru taşıdım.

İçine atmam iki saniye sürdü ve sonra cebimdeki küçük tüpten hızlıca bir el dezenfektanı fışkırtmam bir saniye daha sürdü.

Daha iyi.

Peki ya Jessica'yı kontrol edemiyorsam ve kendimi garip hissediyorsam? Reese'in etrafında rahatsız mı oldun? En azından o sigara izmariti bugün hiçbir şeyi kirletmeyecekti. Bunu bir zafer olarak saymaya karar verdim.

"Onun bir yeteneği var, biliyorsun."

Toplum merkezinin yeni gönüllü koordinatörü Maggs'e baktım.

"Jess?"

Maggs başını salladı, dağınık sarı saçları tam da benim saçlarımı kestirmeye çalıştığım o talihsiz zamanlardaki gibi şekillendirilmişti. Meg Ryan'ın en şirin haline benziyordu. Ben ise makasla saldırıya uğramış korkunç bir palyaçoya benziyordum. Odanın diğer ucundaki küçük kuzenime baktım, onun küçük bir kızla yerde sürünmesini izliyordum.

"Onu daha önce görmedim," dedim çocuğa doğru başımı sallayarak.

Maggs, "O yeni, sadece birkaç haftadır geliyor," dedi. "Ailesi bölgeye yeni taşındı. Şantı var - doğuştan hidrosefali. Jessica ona özel bir ilgi gösteriyor."

Nefesim kesildi. Tabii ki vardı...

"Jess tam bir cehennem gibidir ama iyi bir gönüllüdür," dedim, ki bu doğruydu. Her şey ne kadar çılgınca olursa olsun, Jess merkezdeki hiçbir vardiyayı kaçırmazdı. "Çocuklarla çalışmayı çok seviyor."

"Erken çocukluk eğitimi veya ilgili bir alana girmeyi düşündü mü?"

Güldüm.

"Bir sonraki partisinin ötesinde bir şey düşündüğünü sanmıyorum."

Maggs başını eğdi.

"Bu talihsizlik," dedi. "Çünkü bu işte gerçekten iyi olabilirdi."

"Biliyorum," diye cevap verdim gülümseyerek. "Hey, Jess! Hazır mısın?"

Jess bana bakıp gülümsedi, zıpladı ve çocuğa beşlik çakması için elini uzattı. Küçük kız ona vurmak için zıpladı, belli ki büyük bir kızdan böyle bir ilgi gördüğü için heyecanlanmıştı.

Jess ona "Çarşamba günü görüşürüz," dedi ve oyun odasının zemininde bana doğru koşmaya başladı. "Kusura bakma, saatin kaç olduğunu unutmuşum. Çarşamba akşamı çocuklar ve aileleri için bir parti veriyorlar. Seni tavuk ve köfte getirmen için yazdırdım. Altıya kadar burada olmasını istiyorlar."

"Önce sorduğun için teşekkürler," diye cevap verdim, ses tonum kuruydu.

Bana sırıttı. "Hayır diyebilir miydin?"

Omuz silktim ve kıkırdadı, sesi genç ve kaygısız geliyordu.

"Ha! Seni çok iyi tanıyorum. Her zaman üstesinden

gelirsin."

Gerçek buydu...

"Bugün işinin erken biteceğini sanıyordum. Görünüşe göre gitmeye pek de hazır değilmişsin."

"Evet, erken çıkmayı planlamıştım ama sonra bir maça yakalandık," dedi omuz silkerek. "Yine de eve gitmek istiyorum. Mellie geliyor. Bu akşam Hayden'da sinemaya gideceğiz - annesinin arabasını almış. Bu hafta onunla sinemaya gitmek için para ödeyeceğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedim, geçen hafta sonu yaşadıklarından sonra Mellie'nin güzel bir şeyi hak ettiğini düşünerek. Jess beni aradığı için ona patlamıştı ama Pazar gecesi tekrar barışmışlardı. Jess'in olayı bu. İyi ya da kötü, hiçbir şeye tutunmaz. Arada bir bu işe yarar ve iyiler kazanır.

"Akşam yemeği için planın var mı?" Otoparka doğru ilerlerken Jess kayıtsızca sordu. Fazla rahat. Şimdi neyin peşindeydi?

"Pek sayılmaz. Çorba ve sandviç yiyebiliriz diye düşünüyordum."

"Pizzaya ne dersin?" diye sordu ve ağzım sulandı. Henüz pizza almamıştım. Reese'in evindeki pizzanın kokusu gittiğimden beri aklımdan çıkmıyordu. Yani ondan gözüm korkmuştu... ama aynı zamanda açtım da.

"Bunun bütçede olduğundan emin değilim," dedim yavaşça, zihinsel olarak ayın neresinde olduğumuzu hesaplayarak. İpotek ve sağlık faturaları arasında fazla bir şey yoktu.

"Ödeyeceğini kim söyledi?" Jess cebinden yeşil bir banknot çıkararak sordu. Uzattı ve muzaffer bir edayla yüzüme doğru salladı.

Elli.

Gözlerim büyüdü.

"Bu da nereden çıktı?" Şaşkınlıkla sordum. Yüce Tanrım, şimdi de yankesicilik mi yapıyordu?

"Bu bir teşekkür hediyesiydi," dedi genişçe sırıtarak. "Birlikte oynadığım küçük kızı gördün mü? Annesi geçen hafta benimle konuştu ve Ivy ile çalışma şeklimi çok beğendi. Gelişimsel olarak diğer çocukların gerisinde ve bu onun için çok zor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum, bu yüzden onunla fazladan zaman geçiriyorum. Bugün annesi bana bunu verdi ve teşekkür etti. Bebek bakıcılığı da yapıp yapmadığımı sordu!"

"Jessie, bu harika!" Dedim ve onu ani bir sarılma için kendime çektim. Kaşlarını çatarak hemen benden uzaklaştı ama gözlerindeki zevki görebiliyordum. Bu onun için büyük bir zaferdi.

Belki de bir fırsattır.

"Biliyor musun, Bayan Dwyer senin çocuklar konusunda yetenekli olduğunu söyledi," dedim ona. Bir kayayı tekmelerken bile gurur duyuyordu, umursamıyormuş gibi davranıyordu. "Erken çocukluk eğitimine girmen gerektiğini düşünüyor. Onlarla çok iyi anlaşıyorsun, özellikle de özel ihtiyaçları olan çocuklarla."

"Onları seviyorum, hepsi bu," dedi Jess. "Ama daha fazla okul yapmak istemiyorum. Sana bunu zaten söyledim, okulu sevmiyorum. Benim için çok zor."

Ayıldım.

"Senin için zor olduğunu biliyorum. Ama zaman ayırdığında gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun. Mezuniyet notun 3.1 ve bu utanılacak bir şey değil."

Homurdandı.

"Çünkü bütün kolay dersleri ben aldım. Ben bir gerizekalıyım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Durdum ve onu tutup kendime doğru çevirdim. Bakışlarını yakalayarak yüzünü inceledim. Orada gördüğüm şey beni öldürdü. Buna inanmıştı. Ona kaç kez aksini söylediysem de, ortaokuldaki o küçük sürtüklerin ona ne demeye başladığını unutamamıştı. Okul değiştirmek bile yardımcı olmamıştı.

"Bir daha asla o kelimeyi söylediğini duymak istemiyorum," dedim ona, kelimeler yavaş ve güçlüydü. "Öğrenme güçlüğü seni aptal yapmaz, sadece daha çok çalışman gerektiği anlamına gelir. Tamamen normal bir IQ'ya sahipsin. Seninle inanılmaz gurur duyuyorum Jess ve sana daha fazla okula gitmeni önerdiğimde bu sadece
çünkü üstesinden gelebileceğini biliyorum."

Gözlerini devirdi ve ben de onu sarsma isteğimle savaştım.

"Jess, beni dinle. Bayan Dwyer senin *bir* yeteneğin olduğunu söyledi *ve* biliyor musun? *Gerçekten de* bir yeteneğin var. Burada birlikte çalıştığın çocuklara geri zekâlı der miydin?"

Jess'in gözleri kısıldı ve yüzü kızardı. "Hayır.
Bunu asla söylemem ve bunu sen de
biliyorsun."

"O zaman neden bunu kendin hakkında söylüyorsun? Ya daha fazla okula gideceksin ya da gitmeyeceksin, ama bir dakika bile bana bunun yeterince zeki olmadığın için olduğunu söyleme. Sen zekisin Jess."

Kıpırdamadan durdu ve kafasının içinde dönen çarkları görür gibi
oldum. "Sen 'cehennem' dedin. "

"Evet," diye cevap verdim, birden kendimi utangaç hissettim. "Sanırım
yaptım."

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. Sonra öne doğru eğildi ve beni sıkıca kucakladı.

"Teşekkür ederim, Loni," dedi. "Seni delirttiğimi biliyorum ama seni
seviyorum.
Her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim."

Ben de ona sarıldım, gözlerim yaşlarla doldu. Jess neden her zaman böyle olamıyordu? Uğruna çok şeyden vazgeçtiğim kız buydu. Kusurlu ve sinir bozucu, ama tüm fedakârlıklara ve daha fazlasına değer.

"Bana pizza alacak mısın, almayacak mısın?" Sonunda uzaklaşarak
sordum. "Arabaya ilk gelen restoranı seçer," dedi ve gitti
uzun bacakları pompalayarak park alanını geçti. Peşinden koşmaya başladım ama hiç şansım olmadı. Kız benden on beş santim daha uzundu ve bunu kanıtlayacak adımları vardı.

Tanrım, o çocuğu seviyordum ve ne zaman nedenini unutmaya başlasam, bana hatırlatmak için güzel bir şey yapıyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RF O U R

REESE

Çarşamba bok gibiydi.

The Line'da çalışan kızlardan biri öğle yemeğinden hemen sonra sahnede aşırı dozdan öldü. Ambulans çağırdılar ve Gage kalp masajına başladı. Bunu yap. Hepimiz Pepper'ın kullandığını biliyorduk ama ne kadar kullandığını bilmiyorduk ve görünüşe göre arkasında bir de oğul bırakmıştı. Bir hafta önce onunla yatmıştım ama çocuğu olduğundan hiç bahsetmemişti. Ona fazla konuşma fırsatı verdiğimden ya da deneseydi dinleyeceğimden değil.

Bunun için kendimden biraz nefret ettim.

Şimdi sosyal hizmetler devreye girecekti ve umarım bir yerlerde bir ailesi vardı. Muhtemelen çocuk için küçük bir bağış kampanyası düzenleyecektik ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti çünkü onun paraya ihtiyacı yoktu, bir anneye ihtiyacı vardı.

Berbattı.

Sonra La Grande'den büyük bir kartel sevkiyatını durdurduklarını öğrendik, bu sevkiyat tahmin ettiğimizden daha kuzeydeydi. Bu da çok kötüydü çünkü işlerin beklediğimizden daha hızlı kızıştığı anlamına geliyordu. Sanırım teknik olarak altı aydır onlarla savaş halindeydik ama bu aktif bir savaş değildi. Daha çok bekle ve gör şeklindeydi ve ödeşme planları yapıyorduk.

Belli ki bekleme oyunu sona ermişti.

Üstüne üstlük, bisikletimi tamir eden dükkanda başparmağımı kırmıştım. çünkü ben lanet bir aptalım. Şimdi başparmağım fena halde ağrıyordu ve motosiklet hala çalışmıyordu. İyi tarafından bakarsak, beni küfür ederken ve hayal kırıklığı içinde duvarları yumruklarken izlemek çocukları eğlendiriyor gibiydi.

Komik bir rahatlama sağlamak güzel, sanırım.

Eve geldiğimde tek istediğim sıcak bir duş almak, ardından soğuk bir bira içmek ve belki biraz televizyon izlemekti. O öğleden sonra zaten kiliseye gitmiştik.

-Güneydeki olayları ele almak için kısa bir toplantı ama bu gece başka bir şey yoktu ve kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu. Normalde boktan bir günün ardından sevişmek için eve bir orospu getirirdim ama Pepper buna bir son verdi. Yatağıma giren son kız o olmuştu.

Şimdi düşününce benim banyomda da ateş ettiğine eminim. İşte o zaman

lanet olası minibüsü garaj yolumda gördüm. Kahretsin. Buz

Prenses öğleden sonra çıkacağını söylemişti ve ben onun yasak göğüslerine bakarken titiz sesini dinleyecek havada değildim.

"Lanet olsun," diye mırıldandım ve vurgulamak için elimi direksiyona vurdum. Bu, şişmiş başparmağımdan yukarı doğru fırlayan bir acı dalgası gönderdi ve inleyerek sertleştim.

Bugün her şey yolunda gidebilir mi?

Eve girdiğimde donup kaldım, ne yapacağımı şaşırdım. Pişen yemeğin kokusunu aldım -*iyi* yemeğin. Havayı bir çeşit tuzlu tavuk şeyi doldurdu ve midem guruldadı. Bu da neydi böyle?

"London, burada mısın?" Eşyalarımı kanepeye fırlatıp mutfağa doğru ilerleyerek seslendim. Cevap gelmedi... ama mutfak tezgâhının üzerinde o güne kadar gördüğüm en büyük tencerenin içinde çok güzel kokan her ne varsa onu gördüm. Etrafta onu aradım, sonra yatak odama doğru ilerledim. Banyo kapısı kapalıydı ve duşun çalıştığını duydum.

Hâlâ temizlik yapıyor. Yemek pişirdiğine göre geç kaldığı için onu affetmeye karar verdim. Mutfağa geri döndüm ve tencerenin kapağını çekip derin bir nefes aldım.

Vay anasını, bu harikaydı.

Otuz saniye sonra kocaman bir kasede fokurdayan tavuk ve

Bir elimde köfte, diğerinde bira, çünkü söz konusu yemek olduğunda dalga geçmeye inanmıyorum. Odama geri döndüm ve yatağıma oturdum, yorganın üzerine ustaca yerleştirdiği yastıklara yaslandım. Bu kadar çok yastığım olduğunu bile bilmiyordum.

Duş hala çalışıyordu. İlginçti. Birayı kumandayla değiştirdim ve seti açtım. Sonra bir ısırık aldım ve gerçekten inledim,

Çünkü yemekler o kadar güzeldi ki.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Onu bana yemek hazırlamaya neyin zorladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadın bir tanrıçaydı ve onun hakkında düşündüğüm her kötü şeyden pişmanlık duydum. Duş kapandı ve onun kendi kendine usulca şarkı söylediğini duydum. Bir ısırık daha aldığımda sikim kalktı.

Siktir et, çünkü onun hakkında düşündüğüm iğrenç şeylerin hiçbirinden pişman değildim... en azından en iğrenci olan onu becerme kısmından. Bu yemeği yemekten daha iyi olan tek şey, bana çıplak yedirmesi olurdu.

Bir dakika sonra banyonun kapısı açıldı ve London vücuduna gevşekçe sarılmış bir havluyla dışarı çıktı. Beni gördü ve çığlık attı, bu da göğüslerinin olağanüstü bir şekilde sallanmasına neden oldu.

Duş alıyordu. Benim odamda. Çırılçıplak.

Kaseyi yere bıraktım ve ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. Belli ki London tam hizmet veren bir işletme işletiyordu.

Çok güzel.

LONDRA

Çılgın bir gün.

Tek bir şey bile yolunda gitmemişti... Hayır, bu doğru değildi. Dünkü doktor ziyareti harikaydı. Jess'te her şey yolundaydı, herhangi bir komplikasyon belirtisi yoktu ve semptomları olmadığı sürece altı ay daha gelmesine gerek yoktu. Yıllar içinde ne kadar yol kat ettiğimize dair bakış açımızı kaybetmek, aptalca şeyler yaptığı için ona karşı sabırsızlanmak kolaydı. Gerçek şu ki o mucize bir bebek olarak doğmuştu ve şimdi mucizevi bir şekilde sağlıklı bir yetişkindi.

Bunu hatırlamam gerekiyordu.

O sabah Hayes'in evinde işimi bitirecektim ama onun yerine hastaneye çağrıldım. Kızlarımdan biri hamileydi ve sabah dörtte erken doğuma girmişti. Görünüşe göre bu süre boyunca yatak istirahatinde olacaktı, bu benim için pek iyi bir haber değildi ama en azından
iyi gidiyordu. Neyse ki bu hafta altı başvuru almıştım ve

iki tanesiyle görüşme ayarladım bile. Umarım biri ya da ikisi de işe yarar - ikisi de kağıt üzerinde iyi görünüyordu.

Bu da beni Hayes'le baş başa bıraktı. Saat altıdaki potluck için yemek getirmem gerekiyordu ve onun evinde işimi bitirip geri dönmemin imkanı yoktu.

Bu yüzden tavuğu tencereye attım ve bisküvi için gerekli malzemeleri yanıma aldım. Temizlenip bisküvileri hazırladıktan sonra hızlı bir duş alıp tencereyi kaptığım gibi kapıdan çıkabileceğimi düşündüm.

Uygun muydu? Biraz bile değil, ama dilenciler seçici olamaz ve bana ödeme yapıyor gibi değildi. Neyse ki evde bile değildi, bu yüzden sorun yokmuş gibi görünüyordu. Son temizlik yeterince sorunsuz geçti ve onun evinde duş almak bir zevkti. Ev eski olabilirdi ama eklentiler için her şeyi yapmıştı ve banyo lüks sayılırdı.

Lüksün de ötesinde aslında. Büyüktü, neredeyse üst kattaki küçük yatak odalarından biri kadar büyüktü. İki kişilik gömme bir küvet ve büyük bir küvet vardı,

camlı duş kabini ve aşağı yukarı hareket eden şu süslü ayarlanabilir duş başlıklarından biri. Nereye ayarladığını dikkatlice not ederek kendim için indirdim. İşim bittiğinde tekrar olması gereken yerde olduğundan emin oluyordum ama yine de benim için doğru yükseklikte olan bir duşu kullanmak bir zevkti.

Saçlarım yıkanıp dışarı çıktığımda keyfim oldukça yerindeydi. Jessica'yı toplum merkezinde tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Onunla hayat bir dizi iniş çıkıştan ibaretti ama bu gece için içimde iyi bir his vardı.

Belki orada bir iş bile bulabilirdi, çünkü tüm hatalarına rağmen o çocuklara gerçekten de daha tipik bir genç kadının sunamayacağı bir şeyler sunabilirdi. Maggs Dwyer yeni olabilirdi ama

zekiydi. Jessica'ya baktığında benimle aynı potansiyeli gördü.

Saçlarımı havluyla silerken keyfim yerindeydi, sonra sırt çantamı aradım ve yatak odasında unuttuğumu fark ettim. Parlak bir şekilde mırıldanarak kapıyı açtım ve çığlık attım.

Reese Hayes elinde bir kase yemekle yatağında arkasına yaslanmış oturuyordu, gözleri spekülatif bir şekilde vücudumda geziniyordu. Yüzünde yavaş, yırtıcı bir gülümseme belirdi ve kaseyi komodinin üzerine bırakarak ayağa kalktı.

Kaç! Beynim çığlık attı ama ayaklarım hareket etmedi. Cidden. Hiç hareket yoktu, tıpkı marketin otoparkında aniden dev bir dinozorun belirdiği ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın kaçmaya başlayamadığınız ya da dikkat dağıtmak için bir paket tavuk butu bile atamadığınız rüyalardaki gibi.

Tavuk butu mu? Nereden çıktı bu? *Neden odaklanamıyorum?*

Hayes bana doğru yürüdü ve sonra parmaklarından biri havlumun önünden aşağıya, tam göğüslerimin arasına kaydı. Meme uçlarım emirlere karşı gelerek dikleşti. Kumaşı hafifçe çekiştirdi ve sonunda vücudum beni dinlemeye başladı. Kollarımı havluya kenetledim ve bir adım geri atarken havluyu sıkıca tuttum.

Beni bıraktı, dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı.

"Çekinme," dedi. "Islak ve çıplak sana çok yakışıyor. Söylemeliyim ki, bu ve yemek arasında günümü değiştirdin."

Yemek mi?

Kaseye bir göz attım, sonra onun tavuk ve bisküvinin içinde olduğunu fark ettim. Hay aksi. Et suyu kenarlarda fokurdarken bisküvilerin üstte mükemmel, kırılmamış bir katman oluşturmasına bayılırdım. Şimdi bir boşluk olacaktı. Tabii ki, evini izinsiz olarak ele geçirdiğim için adama akşam yemeğini çok göremezdim.

Geriye dönüp baktığımda, bilinçaltımda kendime tuzak kurmuş olabileceğimi düşünüyorum. Kimden

Başlangıçta beni büyülemişti... Beni de korkutmuştu ama aynı zamanda bir bur gibi derimin altına girmişti. Belki de bu kadar acemi olmasaydım, bunu daha erken anlayabilirdim.

Havluyu sıkıca tutarak ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Özür dilerim. Bu sabah geciktim. Çalışanlarımdan biri hastanede ve bundan sonra bir potluck'ım var. Temizlik için sizden ücret bile almadığım için sorun etmeyeceğinizi düşündüm..."

Yüzünden bir acı ifadesi geçti.

"Bu sabah benim de hastanede bir çalışanım vardı," dedi. "Umarım seninki benimkinden daha iyi sonuçlanmıştır. Eğer o havluyu çıkarmayacaksan, bence şimdi giyinmelisin."

"Amaç da bu zaten," dedim kuru bir sesle, hastane yorumunun devamını getirmemeye karar vererek. Kulağa pek de mutlu bir hikâye gibi gelmiyordu.

Karışmak istemedim.

"Çantamı uzatabilir misin?" Kapının yanında bıraktığım sırt çantasına doğru başımı sallayarak sordum. Çantayı almak için rahatça yürüdü ve kot pantolonunun altındaki bacaklarının hareketini izlemekten kendimi alamadım. Kalçaları kalındı ama yağdan değil. Sıkı bir poposu, geniş omuzları ve yanağımı sürtmek istediğim bir sırtı vardı.

Bana doğru döndüğünde gözlerim büyüdü. Kaslı erkeklere karşı zaafım var, buna şüphe yok ve onun vücudu bütün düğmelerime basıyordu. Geniş göğüs, kalın kollar ve kalçalar... Ya karnı? Kutsal inek, o dar siyah gömleğin altında mükemmel bir karın kasları olduğunu biliyordum. Ve
Adamın vücudu idealdi; yirmi yaşındaki birininki gibi değildi. Hayır, sadece yaş, dayanıklılık ve olgunlukla gelen bir sağlamlığa sahipti.

O konuştuğunda gözlerim daha yeni aşağıya, kemerin altına kaymıştı.

"Bu potluck olayı ne kadar önemli?" diye sordu usulca. Ne? Gözlerimi kırptım, sonra tekrar yüzüne baktım. Oh, vay canına. Onu keserken beni yakalamıştı. Onun da hoşuna gitti. Gözlerinde bir sıcaklık gördüm.
tek bir anlama geliyor. *İşte bu yüzden insan içine* çıkmamam *gerektiğine* karar verdim. Kendi başımın çaresine bakabileceğime güvenemezdim.

"Neden?" Boğazım hafifçe kuruyarak sordum.

"Çünkü bana bir saniye daha öyle bakarsan
seni yatağa atacak ve göğüslerinden başlayarak her yerini sikecek. Menüde bu yoksa, eşyalarını alıp gitmen gerek.
hala yapabiliyorken. Bu alacağınız tek uyarı."

Boğuk bir nefes verdim, çünkü kesinlikle ciddi olduğuna şüphe yoktu. Çantamı almak için elimi uzattım, o da bana sözsüz bir şekilde çantamı verdi. Sonra dönüp hızla banyoya girdim, kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Arkamdan güldüğünü duydum ama seste en ufak bir mizah belirtisi bile yoktu.

"Bir kilidin beni dışarıda tutabileceğini sanma, tatlım."

Ha. Zaten onun evinde kendimi güvende hissetme tehlikem yoktu. Beş dakika sonra giyinmiş ve gitmeye hazırdım. İşim bittikten sonra banyoyu silmeyi, mükemmel bir şekilde bırakmayı ve böylece durumdan faydalandığımı asla anlamamasını planlamıştım. Ne yazık ki o gemi çoktan kalkmıştı.

kaçmak muhtemelen su lekelerini önlemekten daha önemliydi.

Sanki onları fark edecekmiş gibi...

Neyse ki temkinli bir şekilde tekrar dışarı çıktığımda Hayes yatak odasında değildi ve onu mutfakta da bulamadım. Mükemmeldi. Nemli havlumu alıp tencerenin etrafına sardım ve arabaya taşımaya hazırlandım.

"Konuşmamız gerek," dedi arkamdan.

Dondum kaldım. Bu adam bir ninja mıydı? "Sanırım yeterince konuştuk. Senin için işi bitirdim ve artık gitme vaktim geldi."

Bir adım öne çıktığını duydum, sonra sıcaklığının beni sardığını hissettim. İri elleri iki yanımdaki tezgâhın kenarına dayandı ve nefesi kulağıma fısıldadı.

"Haftaya buraya tekrar gelmelisin," dedi, sesi alçak ve hırıltılıydı. Omurgamdan aşağı süzüldü ve içimde dönen sıcaklık dalları gönderdi.

Hayır, kesinlikle geri dönmemeliyim. Azıcık bile.

"Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim hemen. "Muhtemelen hatırlamıyorsun ama aslında bir erkek arkadaşım var. Birlikte olmaya başlıyoruz.

ciddi."

"Sevişmek için geri dönmeni kastetmedim, ama fikrini değiştirirsen o fikre de varım. Erkek arkadaşın da umurumda değil, bu seninle onun arasında. Hayır, tekrar temizliğe dönmeni istiyorum, belki o yemekten biraz daha yaparsın. Gerçekten çok güzel ve bu gece eve geldiğimde ne kadar güzel olduğunu fark ettim.

Burada gerçekten insanlar yaşıyormuş

gibi kokuyor." Beynim dondu.

"Ben ev tutmam," dedim. "Yani, bu özel bir anlaşmaydı. Ama ben ticari bir iş yürütüyorum ve ekip kullanıyorum. İşleri yönetiyorum ve yerine bakıyorum - birinin kahyası olmakla ilgilenmiyorum."

"Haftada iki gün," diye mırıldandı. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim ve inlememek için kendimi zor tuttum. "Haftada iki gün buraya gel, ben de sana bunun karşılığını vereyim."

Bana doğru eğildi ve sertliğinin arkama o kadar hafif dokunduğunu hissettim ki hayal edip etmediğimi merak ettim. Bu meşru bir iş teklifi değildi. Ona nereye gideceğini söylemem gerekiyordu. Ne yazık ki ağzım çalışmıyordu. Meme uçlarını yalamanın nasıl bir his olacağını hayal etmekle meşguldü.

Kötü Londra!

"The Line'daki son büyük partiden sonra ekibiniz gelip temizlik yapmıştı, hatırladınız mı? Gerçekten de iyi iş çıkardılar."

Başımı salladım, hâlâ konuşamıyordum.

"Sanırım Gage uzun vadeli bir sözleşme arayışında olabileceğimizden bahsetmişti," diye devam etti. "Daha düzenli bir şey, böylece garsonların geceleri kapanmasına güvenmek zorunda kalmayız."

"Bunu gerçekten düşünmelisin," diye cevap verdim sessizce. "Böyle bir işletmeyi düzgün bir şekilde ayakta tutmak istiyorsan her gün iyice temizlenmesi gerekir."

"Benim evimi de yaparsan kontrat senin. Haftada iki öğün yemek pişirirsin ve market alışverişi yaparsın. Bunu senin için değerli kılacağım."

Sonra gözlerimin açılmasına neden olan bir rakam fısıldadı. Bu pizza parasıydı ve daha fazlası.

"Bu ziyaret başına mı yoksa haftalık mı?"

Güldü ve ikimiz de beni yakaladığını biliyorduk.

"Ziyaret başına," dedi. "Ama benim programıma göre çalışacaksın. Esnek olabilirim ama benim olmadığım gecelerde burada yemek yapmanı istemiyorum."

"Neden kulüpte çalışan kız arkadaşlarından birine yaptırmıyorsun?" Aklımı mı kaçırdığımı merak ederek sordum. Ama ekiplerimi haftanın yedi günü The Line'da çalıştırmak? Bu hızlı bir şekilde artardı... Kulüp en yüksek doları ödüyordu ve dediğim gibi nakit ödüyorlardı.

"Çünkü onlar hayalleri, planları ve saçmalıkları olan küçük kızlar," dedi, sesinde biraz mizah vardı. "Sen bir yetişkinsin. Aramızda ne olursa olsun, bunun şarap ve güllerle bitmeyeceğini biliyorsun. Artık sana ihtiyacım kalmadığında, işler dramatik olmadığı sürece The Line'daki vardiyalara devam edeceksin. Anladın mı beni?"

"Temizlik ve yemek yapmaktan başka bir şey olmayacak," dedim hemen. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Hayes bana doğru bastırdı ve onun sert sıcaklığını sırtım boyunca hissettim, o kadar sıcaktı ki omurgamın eriyebileceğini düşündüm. Ereksiyonu popoma battı ve dikkatimi dağıtmak için dudağımı ısırdım - aksi takdirde kızışmış bir kedi gibi ona sürtünmeye başlayacaktım. Sonra boynumu öptü, dili çenemde gezindi ve dişleri kulağımı yakaladı. İnledim, bacaklarımın arasından yükselen arzu göğüslerimi şişirdi ve meme uçlarımı sertleştirdi.

Hayes fısıldayarak kalçalarını yavaşça döndürdü ve "Eğer yemek davetini kaçırmayı planlamıyorsan, gitme vakti geldi," dedi. "Ve bir dahaki sefere erkek arkadaşını gördüğünde? Ona selamımı söyle."

CUMA GECESİ

"Her şey yolunda mı?" Nate öpüşmemizi usulca bitirerek sordu. Onun evindeydik ve benim için pişirdiği çok güzel biftek yemeğinin yanında birkaç kadeh şarap içmiştik. Şimdi onun arka güvertesindeydik, ben bir şezlongda, o da benim üzerimde, bacaklarımız sıcak yaz havasında birbirine dolanmıştı.

İşte bu kadardı. Bu gece seks yapacaktık.

Neden bu konuda daha heyecanlı değildim?

Suçluluk duygusu.

"Sanırım öyle," dedim bir elimi boynunda gezdirerek. Yüzünü incelerken gülümsemeye çalıştım ama kendimi kötü hissettim.

"Sorun ne?" diye sordu, uzaklaşırken. "Hiçbir

şey."

Homurdandı, sonra yanıma sırt üstü uzandı.

"Bir bok için yalan söyleyemezsin, Loni," dedi. "Çıkar ağzındaki baklayı, tamam mı?"

İçimi çektim ama bu adamla gerçekten bir şeyler inşa etmek istiyorsam ona gerçeği borçlu olduğumu düşündüm. "Bu hafta başka birinden çok etkilendim ve şimdi kendimi suçlu ve korkunç hissediyorum."

Ne beklediğimi bilmiyorum, belki de üzülmesini? Nate gözünü bile kırpmadı.

"Bu konuda bir şey yaptın mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Yapmadım. Ama istedim."

"Kimdi o?"

Yutkundum.

"Reese Hayes," dedim yavaşça. "Ve temizlik için evine gelmeye devam etmemi istiyor. MC'nin striptiz kulübü için de bana çok iyi bir temizlik sözleşmesi teklif etti."

Nate kaşlarını çattı ama bana patlamadı. Aslında, onu hiç okuyamıyordum. Yuvarlandım, dirseğimin üzerine yaslandım ve tereddütle aşağıya uzandım. yüzünün çizgilerini izledim. Düşüncelere dalmış gibiydi ve her şeyi mahvedip mahvetmediğimi merak ettim.

Umarım değildir.

Nate benim için mükemmeldi; seksi, zeki, iyi bir işi ve gelecek planları olan biriydi. Ve onu fiziksel olarak istiyordum, buna hiç şüphe yoktu. On dakikadır öpüşüyorduk ve külotum sırılsıklamdı ama yalan söylemek bir ilişki kurmanın yolu değildi.

"Gel buraya," dedi otururken. Sonra elimi tuttu ve beni ayağa kaldırarak bir şezlonga doğru götürdü. Bana şarap kadehimi uzatırken oturdum. Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi.

"Gerçekten batırdım, değil mi?" Tereddütle sordum. Gözlerimin nemlendiğini hissettim. Neden bu kadar aptalca davranmıştım?

"Bilmiyorum," dedi yavaşça. "Sen yaptın mı? Hiçbir şey yapmadığını söylüyorsun."

"Hayır, yapmadım," dedim. "Defolup gittim. Ama dürüst olmadığım sürece seninle yatmayı doğru bulmuyorum."

"Gerçekten benimle yatmak istiyor musun? Yoksa Hayes'i mi istiyorsun?"

"Seninle yatmak istiyorum," dedim kararlılıkla, çünkü bu doğruydu.

"Sanırım

Belki de seks yapmadan o kadar uzun zaman geçirdim ki bu beni deli ediyor. Senden çok hoşlanıyorum, Nate. Bizi gelecekte birlikte görebiliyorum ve bu iyi bir şey. Daha başlamadan bunu mahvetmek istemiyorum. Ama nerede durduğumuzdan bile emin değilim.

Özel miyiz? Bu hafta fark ettim ki bu konuyu hiç konuşmamışız bile. Belki de konuşmalıyız."

Bakışları benimkileri sabitledi, gözleri değerlendiriyordu.

"Biz özel değiliz," dedi sonunda ve kalbim sıkıştı. "Yani yanlış bir şey yaptığını söylemeye hakkım yok. Ama özel olmak isterdim.

Buna ne dersin?"

"Başka biriyle görüşüyor musun?"

"Son birkaç haftadır hayır. Ama yalan söylemeyeceğim, o zamana kadar hâlâ ara sıra birileriyle çıkıyordum. Ve bence bu normal, hatta sağlıklı.
-Diğer insanlara karşı çekim hissetmek için. Bir ilişki içinde olmanız vücudunuzun kapanacağı anlamına gelmez."

Bu pek de romantik değildi. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış hissettiğimi bilmiyorum... Ölümsüz bir aşk ilanı beklemiyordum. Aslında, bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı, çünkü belli ki çok iğrenç bir şey yapmamıştım. Eğer iki hafta öncesine kadar başka kadınlarla görüşüyorsa.

"Peki buradan nereye gidiyoruz?"

Nate güldü.

"Yatak, umarım," dedi. "Seninle olmak istiyorum, Loni. Sadece seninle. Ama bunu sen de istiyorsan. Burada ikimiz de yetişkiniz ve senin de romantik hayallerimizi geride bıraktık. Seninle birlikte olmak beni mutlu ediyor ve ikimiz için bir gelecek görebiliyorum. Eğer sen de böyle hissediyorsan, seninle birlikte olmayı çok isterim."

Şimdi kalbim iyi bir şekilde sıkıştı. Ona gülümsedim ve o da sırıtarak elimi tutmak için öne uzandı. Kaldırıp avucumu öptü.

"Elbette, beni sadece seks için kullanmakta ısrar ediyorsanız, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Beni yukarı çekip uzun ve sert bir öpücükle yakaladığında kahkahayı patlattım. Bu sefer doğru hissetmiştim, sanki bir balon patlamıştı ve Reese'le ilgili hissettiğim suçluluk ve tuhaflık buharlaşıp uçmuştu. Parmaklarımı Nate'in güzel saçlarına geçirdim ve kendimi onun dilinin ağzımı keşfetme hissine bıraktım.

Peki ya Reese her yönden yalanıp yutulabilir biriyse? O gerçek değildi. Nate gibi. Reese çarşaflarda hızlı bir yuvarlanma istiyordu, bağlar olmadan. Nate bir ortak istiyordu.

Erkek arkadaşım mükemmeldi. Başka birine ihtiyacım yoktu ya da istemiyordum.

Ebeveynlik berbat bir şey.

Yatağa girdikten otuz saniye sonra telefonum Jessica'nın zil sesini çalmaya başladı, Nate'in bacağı benimkinin arasına girdi ve elleri altıma girdi.

Sütyen. Bunu görmezden geldim çünkü on sekiz yaşındaydı ve bir ya da iki saat boyunca kendi başına hayatta kalabilirdi.

Sonra telefon tekrar çaldı.

Nate inledi.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama belki de kontrol etmelisiniz?" dedi. "Acil bir durum olabilir."

"Ölüyor olsa iyi olur," dedim kaşlarımı çatarak, telefona doğru körlemesine uzandım ve bu sırada neredeyse Nate'in başucu lambasını deviriyordum. Telesekretere düştüğü anda telefonu buldum, yatağa geri yaslandım ve telefona baktım
tiksinti içinde küçük ekran.

Sonra Nate'in telefonu çaldı.

"Ne oluyor be? Bu hafta sonu nöbetçi değilim. Eğer işe gitmek zorunda kalırsam, bu gece biri vurulacak," diye mırıldandı ve gömleğine uzanıp ceplerini karıştırırken üzerime tırmandı.

"Sanırım gerçek bir randevuya çıkmaya çalıştığımız için böyle oluyor," dedim, son derece uygunsuz bir kahkahanın kaçmak için mücadele ettiğini hissederek. Nate çok... sinirli görünüyordu. Zavallı adam.

"Acaba mavi toplar için maluliyet alabilir miyim?" dedi ve telefonu kapıp açtı. "Ben Evans."

Ben kendi telefonuma bakarken o banyoya doğru yürüdü. Jessica'nın başını nasıl yeni bir belaya soktuğunu da görebilirdim. İki cevapsız arama vardı, biri Jess'ten biri de Mellie'den. Mesaj yok. Harika. Geri arama düğmesine bastım ve Jessica cevap verdi.

"Loni, gelip beni alman gerekiyor," dedi, sesi meydan okur gibiydi. Harika. Bu sesi tanıyordum. Jess başını belaya sokmuştu ve hata yaptığını kabul etmek istemiyordu, bu yüzden saldırıya geçiyordu.

"Neredesin?"

"Orakçılar kulüp binasının dışında."

Donup kaldım. "Orada ne yapıyorsun?"

"Sadece gel ve beni al," dedi ve telefonu kapattı. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Nate banyodan çıktı, yüzü bir anda
Kızgınlık ve özür karışımı.

"İçeri girmem gerekiyor," dedi. "Görünüşe göre bu öğleden sonra hapishaneden serbest bırakılan iki kişi kaçmış. Şiddet suçlusu değiller ama biz onları tekrar gözaltına almadan önce gazetelerin eline geçerse tam bir halkla ilişkiler kâbusu olur."

"Jessica'nın da başı yine belaya girdi," dedim iç çekerek. "Bir randevu. Bir türlü fırsat bulamıyoruz, değil mi?"

Başını salladı ve sonra ben kıkırdamaya başladım. Bana ters ters baktı, yüzünde isteksiz bir gülümseme belirdi.

"Sanırım evren benim biriyle yatmamı engellemeye kararlı," dedi sonunda.

"Bunu hayal ettiğini söylemeyi çok isterdim," dedim ona, gömleğimi çekiştirerek. "Ama sanırım haklı olabilirsin. Yarın beni arar mısın?"

"Evet," diye mırıldandı. Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kusura bakma. Bu gece zamanlama berbattı."

Bana doğru adım attı ve ben de kollarımı ona dolayarak uzun uzun sarıldım. Bu, duruma pek de yardımcı olmayan bir öpücüğe dönüştü. Nate, Reese Hayes olmayabilirdi ama buradaydı ve benimdi ve onunla seks yapmak istiyordum. Bunun yerine çekiştirerek kurtuldum ve kot pantolonuma uzandım.

Dediğim gibi, ebeveyn olmak berbat bir şey.

Üst üste ikinci hafta sonu Azrailler'in kulüp binasına giderken ruh halim çok kötüydü. Nate ve ben randevumuzu gülerek bitirmeyi başarmıştık ama Jess ve oyunlarından bıkmıştım.

Reese Hayes beni de kızdırdı.

Jess'in kulüp binasına girmesine izin vermeyeceğine söz vermişti ve ben de anlaşmayı imzalamak için onun aptal tuvaletlerini temizlemiştim. Görünüşe göre verdiği sözlerin hiçbir anlamı yoktu, çünkü yine buradaydık. O sırada telefonum tekrar çaldı. Kim olduğuna bile bakmadan açtım.

Hayes'in sesi kulağıma mırıldandı: "Kızın burada," dedi. "Onu senin evine götürüyorum. Randevun olduğunu söyledi. Bizimle buluşacak kadar uzun bir süre sevgilini ekebilir misin?"

"Bunu yapmana gerek yok," dedim kaşlarımı çatarak. Tabii ki ben onun hakkında kötü şeyler düşündükten hemen sonra bana yardım etmek için arayacaktı...

"Şu anda cephaneliğe gidiyorum. Onu orada yakalarım."

"Kamyona bindim bile," dedi. "Yolda biraz sohbet edeceğiz, 'uzak dur' kelimesinin ne anlama geldiğini açıklayacağım. Birazdan görüşürüz."

Telefonu yüzüme kapattı ve ben inledim. Jessica bunun bedelini ödeyecekti.

Ben. Ben.

Tamamdır. *Bitti.* Onunla savaşmaya devam edemezdim - eğer kız kendini yok etmeye gerçekten kararlıysa, bunu durduramazdım.

Bunu o kadar ani fark ettim ki minibüsün yönünü değiştirdim ve neredeyse yoldan çıkıyordum.

Jess'i kontrol edemiyordum ve denemeyi bırakmam

gerekiyordu. Vay anasını. Bu her şeyi değiştirdi.

Benim işim onu yetiştirmekti ve ben de elimden geleni yaptım ama küçük velet aslında bir konuda haklıydı. Yasal olarak bir yetişkindi. Ona evlenme teklif edebilirdim.

Ona tavsiyelerde bulundum ve sağlık hizmetlerine erişebilmesini sağladım, ancak kendini yok etmesini gerçekten engelleyemedim.

Bu düşünce hem korkutucu hem de özgürleştiriciydi.

Fernan'ın yakınında, şehrin hemen kenarında bulunan küçük evimin önüne geldiğimde beynimde imalar dönüp duruyordu. Artık özgür olabilirdim... Hayatıma devam edebilirdim. Tüm hayatımı genç bir kadının kırbaçlanmış hormonları, duyguları ve çılgın ruh hali değişimleri etrafında yaşamayı bırakabilirdim.

Titreyerek, bunun beni korkunç bir insan yapıp yapmadığını merak ettim, çünkü bu konuda baskın olan duygum rahatlamaydı.

Reese Hayes'in büyük siyah kamyonunun yanına park ettim. Üç küçük yatak odası, bir banyosu ve sıfır karakteri olan 1950'lerden kalma bir kül blok olan evimin pencerelerinden ışık parlıyordu. Annesi hapse girdiğinde bizimle yaşamaya gelen Amber'la birlikte burada büyümüştük. Bazı açılardan benim evimden çok Jessica'nın eviydi, çünkü doğduğundan beri ara sıra orada kalmıştı. Ben ancak altı yıl önce annem vefat ettiğinde geri taşınmıştım. Amber'ın neredeyse ölümcül doz aşımından hemen sonra kalp krizi geçirmişti. Birdenbire gerçek bir ebeveyne, ne yaptığını bilen birine ihtiyacı olan bir çocukla yalnız kalmıştım.

Onun yerine beni yakaladı.

Bir aralık açık olan kapıya yaklaştığımda sesler duydum. (Çerçeve geçen kış şişmiş ve bir daha eski haline dönmemişti, bu yüzden sonuna kadar kapatmak için gerçekten mücadele etmeniz gerekiyordu. Tamir listesinde arabanın tamiri ile fırının değiştirilmesi arasında sıkışıp kalmıştı).

Hayes'in, "Kuzenin bundan daha iyisini hak ediyor," dediğini duydum ve gülümsemekten kendimi alamadım. *Birinin* çabalarımı fark etmesine sevindim. "Eğer akıllıysa, seni kapı dışarı eder."

"Beni asla kapı dışarı etmez," dedi Jess ve sesi biraz kendini beğenmiş çıkmıştı. Biraz da bulanıktı... İçki mi içmişti? Muhtemelen. "Kendini suçlu hisseder. Her zaman benimle ilgilenecek çünkü buna mecbur, bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun."

Homurdandı.

"Suçluluk duygusuyla mı seninle ilgilendiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır-o

Nedenini tam olarak anlayamasam da seni seviyor. Hayatında ne yapmak istediğine karar vermelisin, çünkü onu sonsuza kadar kurutamazsın. Er ya da geç seninle işi bitecek."

Sözleri kendi düşüncelerime o kadar yakındı ki neredeyse ürperticiydi. Aynı zamanda kendimi suçlu hissetmeme neden oldu, çünkü ifade çok soğuk ve sertti. *Doğru olduğundan bahsetmiyorum bile.*

"Bu seni ilgilendirmez."

"Londra benim işim küçük kız," dedi ve ses tonu hiç de hoş değildi. "Onun için planlarım var ve senin saçmalıkların yüzünden ağlamasını içermiyor. Beni kızdırma."

Eyvah. Kapıyı ittim.

"Selam Jess," dedim genç kuzenimi görünce. Kanepeye uzanmış, bir kolunu sessiz film kahramanları gibi melodramatik bir şekilde gözlerinin üzerine indirmişti. Belli ki hayatı tahammül edilemeyecek kadar korkunçtu.

"Gitmesini sağla," diye mırıldandı. Oturma odasını mutfaktan ayıran küçük bara yaslanmış olan Hayes'e baktım. Gözleri bana dokunduğunda ısındı ve benim için planları olduğunu söylerken tam olarak ne demek istediğini merak ettim... Hayır, sözümü geri aldım. Gerçekten ne demek istediğini bilmek istemiyordum. Sadece gitmesini istiyordum.

Hayır, onu yatakta istiyorsun, diye ısrar etti beynim. *Armory'de sana verdiği öpücük gibi daha fazla öpücük istiyorsun.*

Kabul edilemez. Jess'i görmezden gelerek ona doğru yürüdüm, durumu kontrol altına almaya kararlıydım.

"Onu eve getirdiğin için teşekkürler," dedim, her zamanki gibi aynı anda hem ödümü koparmasına hem de beni tahrik etmesine rağmen kendimi kibar olmaya zorlayarak. Ayrıca, sadece yardım etmeye çalıştığını düşününce hiç de mantıklı olmayan bir şekilde alanımı işgal etmesine içerlemiştim. Elbette, Nate'le yaptığım öpüşme seansından dolayı hâlâ biraz heyecanlı olduğum için de olabilirdi. Hayes o kadar iri ve sertti ki... Her hareket ettiğinde kolları esniyor, elimi pazusuna dolamak ve o kasların çalıştığını hissetmek istiyordum.

Kendine gel!

"Buradan eşyalarım var," dedim ona.

Çenesini benim genç drama kraliçeme doğru salladı.

"Bundan emin misin?" diye sordu. "Çocuğun bir uyandırma çağrısına ihtiyacı var." "Anladım," diye tekrarladım. "Seni kapıya kadar geçireyim."

Homurdandı, sonra kendini tezgahtan aşağı itti.

"Sağ ol Pic, onu eve getirdiğin için çok naziksin. Biraz oturmak ister misin, belki bir şeyler içersin?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı kapıyı açarken. Ona gözlerimi devirdim.

"İhtiyacım olan tüm dramaya zaten sahibim," dedim alaycı bir gülümsemeyi engelleyemeyerek. O da gülümsemedi. Hayır. Uzun saniyeler boyunca bana baktı, aramızdaki havada ağır ve somut bir şey büyüyordu. Kafasının içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Sonra sanki bir karar veriyormuş gibi başını yavaşça salladı.

"Ben drama yapmam, tatlım."

Hayes bana doğru bir adım attı.

eski halı onun bir tür yırtıcı hayvan gibi sessizce hareket etmesini sağlıyordu.

Lütfen kapıdan çıkın. Lütfen kapıdan çıkın. Lütfen kapıdan çıkın!

Kapıdan dışarı çıkmadı. Benden on santim kadar uzakta durdu, sonra uzanıp başımın arkasını yakaladı ve parmaklarını

saçlarımı okşadı. Sonra Hayes beni kendine doğru çekti, parmakları neredeyse acı verecek kadar sıkıydı. Başını benimkine doğru indirdiğinde nefes almayı bıraktım.

Dudakları elmacık kemiğime değdi ve ürperdim. Yemin ederim, bacaklarımın arasına dokunmuş olsaydı, o hafif fısıltıdan daha iyi bir his olamazdı.

Onu Nate'den daha çok istediğimi fark ettim. Çok daha fazla.

"Randevunda eğlendin mi?" diye sordu, sesi alçak ve hararetliydi. "Jess Dönüş yolunda bana tüm detayları anlattı. Vekil erkek arkadaşının bir pislik olduğunu düşünüyor. Aynı fikirde olduğumu söylemeliyim. Nate Evans küçük bir pislik."

"Benden bahsettiğini biliyorum!" Jessie bağırdı, beni o kadar irkiltti ki saçlarım acıyla çekilerek sarsıldım. Kanepede Camille'i oynadığını unutmuş gibiydim. "Benim hakkımda yalan söylemeyi bırak. Ben odama gidiyorum."

Kendini koltuktan attı ve homurdanarak ve başını sallayarak koridorda tepindi. Muhtemelen iyi de oldu - Hayes'le aramızda olanları fark etmeyecek kadar bencildi. Öyle kalması en iyisi.

Diğer eli belime dolandı ve beni vücudunun derinliklerine çekti. Kalçalarını müstehcen bir şekilde benimkilere doğru itti ve kollarındaki sarmal gücü hissettim. Meme uçlarım sertleşti (hain küçük sürtükler) ve gözlerim büyüdü.

Hayes bilmiş bir gülümseme sundu.

"Kız arkadaşın bana onun senin için iyi olmadığını söyledi," dedi. "Tabii bunun nedeni geçen hafta iki arkadaşını tutuklamış olması olabilir. Birini serbest bıraktı, diğerini tutukladı. Serbest kalan kız da gerçekten çok güzelmiş. Sana bundan bahsetti mi?"

"Neden yapsın ki?" Eli popomdan aşağı kayarken, parmakları beni kavrayıp sıkarken nefesim kesildi. Başımı sanki bir oyuncak bebekmişim gibi rahatça eğdi ve ağzımı inceledi. *Nate*, diye hatırlattım kendime çılgınca. *Bir saatten az bir süre önce erkek arkadaşınla yataktaydın. İyi bir adam, bazılarının aksine haydut değil.* "Her zaman insanları tutuklar."

"Şerifin kulübün iyi bir dostu olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi büyüleyiciydi. Başımı olabildiğince salladım, nerede olduğunu merak ediyordum.

bununla devam ediyor. "O ve ben her hafta bir araya gelip bira içmeyi severiz. Oğlunuz hakkında söyleyecek çok şeyi var."

"Nate erkek değil."

Hayes'in dudakları benimkilerin üzerinde gezindi ve sonra alt dudağımı ağzına aldı. Bacaklarım sıkıştı ve o anda onu daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok istedim. Nate'den, eski sevgilimden... on yedi yaşındayken Hauser Gölü'ndeki bir partide bekaretimi çılgınca, pençeleriyle alan lisedeki erkek arkadaşımdan daha fazla. I
O büyük, sert silahını içime sokmasını, beni açmasını, beni sıkıştırmasını ve sesim kısılana kadar çığlık attırmasını istiyordum.

Ondan kurtulup Jessie'yle konuşmam gerekiyordu.

Nate'i ara.

İyi bir kız ol.

"Şerif Yardımcısı Dick'in kurallara uymakta sorun yaşadığını söylüyor," diye mırıldandı Hayes ağzımdan çekilerek. Dudakları çenemde geziniyor, ısırıyor ve emiyordu. Hareket edemiyordum. Hiçbir şey yapamıyordum çünkü tek düşünebildiğim kıyafetlerini yırtıp üzerine atlamaktı.

Hayır! Kötü Londra!

"Ayrıca genç kızları taciz ettiğine dair birkaç şikayet olduğunu söylüyor. Nate sana bunlardan hiç bahsetti mi? Peki ya Jessica? Onunla herhangi bir sorunu var mı?"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı ve beni uyandırdı. "Kapa çeneni."

Geri çekildi, gözleri soğuk ve hesapçıydı... Yine de karnımdaki sert uzunluk sıcak kalmaya devam etti. Ve eller hala beni ona karşı tutsak mı tutuyordu?

Yandılar.

"Belki de bu işe fazla bulaşmadan önce erkek arkadaşın hakkında biraz daha bilgi edinmelisin."

"Sanki yargılayacak yerin var da?" Armory'de gördüğüm kızları düşünerek tısladım. "Jess Nate'ten hoşlanmıyor çünkü benim onun dışında bir hayatım olmasından hoşlanmıyor. Sadece olgunlaşmamış bir gencin bencilliği - bundan daha derine gitmiyor."

"İstemedikleri sürece kimseyle yatmam," dedi yavaşça başını sallayarak. "Natie-poo'nun da aynı şeyi söyleyebileceğinden emin misin? Öyle olduğumu düşünüyor gibisin.
ama sana karşı hep dürüst oldum. Sikimi soktuğum herkese karşı dürüstüm."
"Yapışmıyorsun ..." Dişlerimi sıktım, çünkü böyle kelimeler kullanmama izin vermiyordum. Beni baştan çıkararak kazanmasına da izin veremezdim. "*Sik*," dedi, kelimenin tadını çıkararak. "Sikimi amına sokmak istiyorum. Merak etme, önce seni güzelce hazırlayacağım. Seni benimkiyle açacağım Parmakların o kadar ıslak ve sıcak olsun ki, etrafımı sardığında bir tanrıçayı sikiyormuşum gibi hissedeyim çünkü sen mükemmelsin, London. Amının beni sıktığını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Klitorisini yalamak, tadına bakmak... Aramızdaki her şey çok güzel olacak. Bunu biliyorsun."

Dizlerim güçsüzleşti, gerçekten güçsüzleşti. Lafın gelişi değil. Reese Hayes'in içimde olmasını o kadar çok istiyordum ki kendi ağırlığımı taşımakta zorlanıyordum ki bu büyük bir sorundu. Sonra eli neredeyse kasılırcasına popomu sıktı ve alnında boncuk boncuk ter birikmeye başladığını gördüm.

Eğer Reese Hayes beni benim onu istediğimin yarısı kadar bile isteseydi... *Bunu düşünmeyi bırak!* Onun buradan gitmesine ihtiyacım vardı. Hemen. Onu yatak odama sürüklemek ve Nate'i tamamen unutana kadar ona binmek gibi gerçekten çılgınca bir şey yapmadan önce.

Bir saatten az bir süre önce neredeyse seks yaptığım adam.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Ne zaman bu kadar inançsız bir sürtük oldum?

Ellerimi kaldırdım ve beni bırakana kadar sertçe göğsüne bastırdım. Reese geri çekildi, ellerini kaldırdı, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.
Belli ki içimi görmüştü. Gözlerim başka tarafa kaydı.
Büyük bir hataydı çünkü onun yerine kot pantolonuna takıldılar.
Pantolonundaki dev şişkinlik beni daha da kararsız hissettirdi, her şey içimde eriyor ve karışıyordu.

Bu nasıl olabilirdi? Neden sevmediğim bir adam beni böyle delirtebiliyordu? Ondan şüphelenmemi gerektirecek hiçbir şey yapmamış olan Nate'den şüphelenmeme neden oldu?

Sen. Var. Bir erkek arkadaşın var.

Bir elimle yüzümü ovuşturdum ve destek için duvara yaslandım.

"Sadece git," dedim ona, bakışlarıyla buluşmayı reddederek. Bunun yerine dikkatle kapıya baktım. "Jess'i eve getirdiğin için teşekkür ederim."

Hayes sertçe güldü, sesi omurgamda sert bir törpü etkisi yarattı.

"İyi uykular," dedi parmağıyla burnumun ucuna dokunarak. Sonra sanki buranın sahibiymiş gibi rahatça kapıdan çıkıp kamyonetine doğru yürüdü. Onu izledim, gözümü o güzel poposundan ayıramıyordum. Neden aynı anda hem bu kadar yardımsever hem de nefret doluydu? *Ve kimdi o? Nate hakkında kötü şeyler ima etmek için mi?* Buna bir dakika bile inanmadım. Nate tam bir beyefendiydi ve şerif ondan memnun değilse, sadece onu kov. Hayes lekeli bir kaynaktı. Kimse Azraillerin iyi *durumda olduğunu iddia* etmiyordu, bu yüzden neden böyle suçlamalarda bulunarak paçayı kurtarabileceğini düşündü, hayal bile edemiyorum.

Ön kapıyı sertçe iterek kapattım, tahta çarpık çerçeveye yerleşirken gıcırdadı. Jessica'nın odasından aniden yükselen yüksek sesli müzik beni çileden çıkardı. Koridorda sinsice ilerleyerek kapı kolunu yakaladım.

Kilitli.

Kapıya vurdum ve ona bağırdım, "Aç kapıyı, Jess! Konuşmamız gerek."

Uzun saniyeler geçti ve müziğin sesi daha da yükseldi. Aman Tanrım, bunu gerçekten yapıyor muydu? Kafamın patlayacağını düşündüm, içimde o kadar çok çelişkili duygu dönüp duruyordu ki. Yeter artık. Mutfağa doğru ilerledim ve yan kapıdan çıktım. Elektrik panosu hemen yanındaki duvara monte edilmişti. Küçük metal kapıyı söküp açtım ve şalterleri kenara fırlattım.

Bir anda ev karanlığa gömüldü. Ve sessiz.

Hah!

Muhtemelen bu kadar keyif almamalıydım ama o gece benim için doğru giden ilk şey buydu. Sonra kalçamla ocağın üstüne vurarak geri döndüm. *Ahh.* Ivır zıvır çekmecesini açarken küçük acıyı ovuşturdum. Karanlıkta aşağıya bakarken ufak bir hesap hatası yaptığımı fark ettim. İhtiyacım olan küçük düz tornavidayı almalıydım.

elektriği kesmeden *önce* Jessica'nın kilidini açtım. Cebimden telefonumu çıkarıp flaş ışığı uygulamasını açtım. İşte oradaydı.

Aleti kaptığım gibi Jessica'nın odasına geri döndüm. "Beni içeri alacak mısın?" diye sordum.

"Hayır!" diye bağırdı. "Cehenneme kadar yolun var! Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok! Ben bir yetişkinim!"

Kan basıncım yükseldi. "Benim evim, benim kurallarım. Aç şu lanet kapıyı." "Siktir git!"

Homurdandım, küçük tornavidayı topuzdaki deliğe soktum ve kolayca açtım. Odasına ilk kez zorla girmek zorunda kalmıyordum.

Kapıyı açtığımda Jess'i mum ışığında bana bakarken buldum. "Sana buradaki eşyaları yakmamanı söylemiştim," dedim, daha önce olduğumdan daha da sinirli bir şekilde. Birkaç ay önce neredeyse burayı ateşe verecekti. "Mumları seviyorsun diye uykumda ölmek istemiyorum."

"Siktir. Seni."

"Hayır, siktir git," diye tersledim onu. Jess dondu kaldı, çünkü ben küfretmezdim. Edemediğimden değil, sadece onun velayetini ilk aldığımda konuşmalarımla kötü örnek olmamak için bilinçli bir karar vermiştim. Bu kadarı da fazla. "Senin saçmalıklarınla işim bitti Jessica. Yetişkin olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle olsun.
Bu aydan itibaren kira ödeyeceksin. Ya kurallara uyarsın ya da kıçına tekmeyi yersin. Bu sana bir yetişkin gibi davranmak için nasıl?"

Bana öylece baktı, sonra bir yılan gibi hızla şifonyerinden bir resim çerçevesi kaptı ve bana fırlattı. O çığlık atmaya başlayınca eğildim, odadan dışarı fırladım ve kapıyı arkamdan çarptım.

Az önce ne oldu öyle?

Arkamdaki tahtaya bir ses daha çarptı ve sonra bir tane daha. Çocuk odasını parçalıyor olmalı. Bir çığlık daha duydum, sonra kapı açıldı. Jess orada duruyordu, bir elinde çantası, diğerinde telefonu vardı.

"Gidip kendini becerebilirsin," diye tısladı ve beni iterek koridorda ilerledi. "Sana ihtiyacım yok."

Onu takip ettim, beynimin kopuk bir kısmı kelime dağarcığını gerçekten genişletmesi gerektiğini gözlemledi.

"Peki bunun tam olarak nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?" Kollarımı kararlılıkla kavuşturarak ona sordum.

Jess beni görmezden gelerek ön kapıyı açtı ve verandaya doğru yürüdü. Sonra garaj yolundan aşağı inmeye başladı, ara sıra yoluna çıkan taşları tekmelerken çılgınca mesajlaşıyordu.

Tıpkı annesi gibi, fark ettim. *Peşinden gidip onu durdurmalıydım.*

Hayır.

Mumun söndüğünden emin olmalıydım ve sonra yatmalıydım. Neden savaşmaya devam edeyim ki? Er ya da geç eve dönecekti. *Yetişkin mi olmak istiyor? Bırak kendi başına çözsün. Daha yeni doktoru gördü, yeterince güvende olmalı ...*

Son altı yılımı yetiştirmek için harcadığım kızın peşinden gitmek yerine kendime bir kadeh şarap doldurdum ve hayatımın kontrolünü nasıl kaybettiğimi düşünerek içtim.

Nate. Reese. Jessica ve Amber.

Şu anda hiçbirini görmek ya da konuşmak istemiyordum.

Meydan okurcasına ikinci bir kadeh doldurdum, ardından üçüncüyü doldurdum. Sonra -sıcak, baş döndürücü ve uzun zamandır ilk kez rahatlamış hissederek-

Üniversiteden oda arkadaşım Dawn'la iki saat boyunca konuştuk, hâlâ yirmi yaşındaymışız gibi güldük. Saat sabahın üçü olduğunda Jess'ten hâlâ haber alamamıştım ama bu kez umurumda değildi. Huzur ve sessizliğin tadını çıkararak yatağa yığıldım.

Harikaydı.

Daha önce oynadığım bir parti oyunu vardır, insanlar zamanda geriye gidebilselerdi nereye gideceklerine ya da ne yapacaklarına karar vermeye çalışırlar. Bazı insanlar geçmişe gidip İsa ile tanışacaklarını, Hitler'i öldüreceklerini ya da Albert Einstein ile konuşacaklarını söylerler... Ama eğer geçmişe gidip bir şeyi değiştirebilecek olsaydım, bu o gece sevgilimi bulmadan yatağa girmiş olmam olurdu.

Bunun yerine, zaman makinemi kullanarak o lanet şarap şişesini kırar ve Jessica'yı yolda kovalardım. Onu durdururdum. Onu annesinin yolundan gitmekten *daha* iyisini, daha fazlasını hak ettiğine ikna etmenin bir yolunu bulurdum.

Ama ben yaptım mı?

Hayır, uyudum ve Cumartesi günü neredeyse öğlene kadar kalkmadım. Sonra spor salonuna gittim ve antrenmanımın ardından pedikür yaptırdım. Bu konuda kendimi çok güçlü hissediyordum çünkü geri döneceğini biliyordum.

Sadece Jessica bir daha geri dönmedi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RF I V E

REESE

Hafta sonumu azgın ve kızgın geçirdim.

London'ın ağzı, kokusu, o muhteşem göğüsleri... O dudakların sikimin etrafına sarılmasını, o ellerin saçlarıma gömülmesini ve sikimin amına girmesini istiyordum. Belki kıçında. Tabii ki. Sonra memelerini de sikerdim çünkü onların kendilerini dışlanmış hissetmelerini istemezdim, değil mi?

Bunun yerine mastürbasyon yaptım ve kendime onunla ilişkiye girmenin neden büyük bir hata olacağını hatırlatmaya çalıştım.

Sonra onu Nate Evans'a dokunurken hayal ettim. Neredeyse çıldıracaktım, çünkü Cuma gecesi onun *kokusunu* almıştım. Kangren gibi.

Bana ait olana dokunduğu için onu öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm.

Ama Londra benim değildi. Bu düşünce beni çıldırtıyordu çünkü bir kadını sahiplenmek için hiçbir arzum yoktu, en azından bir geceden daha uzun bir süre için. Yine de içgüdülerim onun bana ait *olması gerektiğinde* ısrar ediyordu¸ bu da beni çok korkutuyordu. İstemek
Böyle biri onlara ihtiyaç duymaya ve onları sevmeye yol açar... cehenneme.

Heather yavaşça öldü.

O günle ilgili her şeyi hatırlıyordum - hayatımın en kötü saatlerini. Çelimsiz bedeni, kırılgan kemikleri üzerine gerilmiş solgun bir deriden başka bir şey değildi. Kızlarımız odaya girip çıkıyor, ağlıyor ve yalvarıyorlardı. gözlerindeki ışık soldu. Sonra lise son sınıfta deli gibi aşık olduğum o güzel kız beni terk etti.

Sonsuza kadar.

Hiçbir zaman birden fazla kadın istemedim ve sonra onu toprağa, soğuğa ve yalnızlığa gömmek zorunda kaldım. O gün bir daha asla böyle bir şeyi umursamayacağıma yemin etmiştim.

Riske atamazdım.

Ama Londra, doğru düzgün düşünemeyecek hale gelene kadar kafamı doldurdu.

Görünüşe göre ben de etrafta olmaktan pek hoşlanmıyordum, çünkü Pazar öğleden sonra çocuklar beni cephanelikten kovdular. Pislik olmayı bıraktığımda geri gelebileceğimi söylediler ve bu durum pek umut verici görünmüyordu.

Bolt bana acıyıp beni binanın arkasındaki Ulusal Orman arazisine sürükleyene kadar avluda tepinmiş, umutlara bağırmıştım.

Yakacak odun toplamak için kulüp binasına gittik. Geri döndüğümüzde odunları ikiye bölüp baharatlamak için istifleyecektik ama bir ağacı kesip motorlu testereyle parçalara ayırmanın çok ilkel ve tatmin edici bir yanı var. Elektrikli aletleri ve yıkımı sevmek lazım. Sevişmek kadar iyi değil ama müsait olmayan bir amcığın başka bir adamın aletini sıktığını hayal ederek aklını kaçırmaktan daha iyi.

İyi şerif yardımcısını hiç umursamadım. Onu öldürmek bir kamu hizmeti olurdu, değil mi? Ama sonuçta ben bile bir kadın için bir kanun adamını ortadan kaldırmayı haklı göremezdim. Belki de kadını onun elinden almalıyım, belki de bunu yüzüne vurmalıyım. Evet. Bu işe yarar. Bu işe yarardı. Bu fikir çok hoşuma gitti ve üzerinde düşündükçe daha da hoşuma gitti.

Şimdi Bolt ve ben ıssız bir yerdeydik ve her şey netleşmeye başlamıştı. Kulüp kardeşimin zamanında müdahalesi sayesinde London'ın evinden ayrıldığımdan beri kendimi terli, yorgun ve daha aklı başında hissediyordum. Hiç kimse beni Bolt kadar anlayamamıştı ve son üç yıldır hapisteyken onu çok özlemiştim. O benim için sağlam bir yardımcıdan daha fazlasıydı.

Başkan, dünyadaki herkesten daha çok güvendiğim adamdı.

Yine de farklı dönmüştü. Onu daha önce hiç görmediğim kadar sert ve alaycıydı. Sanırım işlemediğin bir suç yüzünden hapse girmek insanı değiştiriyor.

Yaşlı karısı Maggs'in onu terk etmesine yardımcı olmadı.

Acı bir konu ve konuşmaktan hoşlanmadığı bir konu. Kendine göre sebepleri vardı ve sanırım onun bakış açısından onu terk etmek mantıklıydı. Ama içerideki bir adam geçinmek için ne gerekiyorsa yapar. Bolt'un onu koruyacak bir müttefiki yoktu.

Bu yüzden yapması gerekeni yapmıştı. Bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadı.

Olur böyle şeyler, sanırım.

"Bu gece için planın nedir?" Motorlu testereyi kamyonun arkasına atarken ona sordum. Römorkla birlikte neredeyse iki kordon kesip yüklemiştik. Bir öğleden sonrası için iyi işti.

"Planım yok," dedi ve ekip kabinini açıp soğutucuyu karıştırdı. Bir bira çıkardı ve kırıp bana da bir tane uzattı. Geri çevirdim, onun yerine bir su aldım. "The Line'a gidebileceğimi düşündüm."

"Orada çok zaman geçiriyorum," dedim gelişigüzel.

"Kuku gibisi yok," diye cevap verdi, yüzündeki teri silmek için gömleğini yukarı çekerken. İçeride kalitesi değişen yeni mürekkepler edinmişti. "Uzun süre amsız kaldım, bunu telafi etmeliyim."

Tam olarak doğru olmasa da başımı salladım. İstediğini elde edememiş olabilirdi, ama onsuz da kalmamıştı. Beni düşündürdü.

"Bebek nasıl?" Bolt

homurdandı.

"Ne bebeği? Gerçek olduğundan şüphe etmeye

başladım." Lanet olsun.

"Yani Maggs seni bir hiç yüzünden mi terk etti?"

"Hayır, onu aldattığım için beni terk etti. Şimdi o amcık Gwen çocuğu kaybettiğini söylüyor, tabii en başta hamile olduğunu varsayarsak. Artık bu konuda neye inanacağımı bilmiyorum."

Sustum.

"Sence gerçekten hamile değil miydi?"

"Fark eder mi?" diye sordu bir içki daha alarak. "En azından o sürtükten kurtuldum, sanırım bu da bir şeydir. Ve bu gece biriyle yatacağım, yani hayat güzel."

Yavaşça başımı salladım, hayatın kulüp kardeşim için hiç de iyi olmadığını biliyordum. Yaşlı karısını çok özlüyordu. Hepimiz biliyorduk. O yokken hep yanındaydı, ilk olayda öldüğünde onun yanında durmuştu.
ve sonra onu tekrar eve getirmek için gece gündüz çalıştı. Böyle kadınları bulmak kolay değildi.

"Benimle gelmek ister misin?" Bolt sordu. "Sevişmek için. Beynini temizle."

"Evet." Bolt haklıydı - The Line ipsiz sapsız bir şeyler bulmak için harika bir yerdi, tam da ihtiyacım olan şeydi. Londra'yı hayal ederken bir gece daha otuz bir çekersem, kendimi vurmak zorunda kalacaktım. O göğüsleri düşünmeden edemiyordum, dokunuşumla nasıl eridiğini.

Meme uçları pembe miydi, kahverengi mi?

Belki Evans şu anda onları emiyordu. Sikik çalışmıyordu.
bu hafta sonu. Çoktan kontrol ettim, hatta Bud'ın onu aramasını sağlamaya çalıştım, ama piç kurusu kişisel izin almıştı ve şerif bile bunu iptal edemezdi. Olağanüstü hal olmadan olmaz.

Muhtemelen o zamanı London ile geçiriyordur. Onu *rahatlatarak*. Hatta belki şu anda onu beceriyordur.

Adamı yavaşça boğduğumu, bacakları çaresizlik içinde tekmeleyip çırpınırken yüzünün morarmasını ve gözlerinin şişmesini izlediğimi hayal ettim. Bunda berbat bir şey yok, değil mi?

Tanrım, ama o kadının içine girmek istedim.

Altı ay önce onu gördüğüm andan itibaren benim sonum olacağını biliyordum. Ondan uzak durmaya kararlı olmama rağmen, aynı gece onu sınırlardan uzaklaştırdım. Onun gibi kadınlar sorun çıkarırdı - kesinlikle kulüp fahişesi olacak tipler değildi, yani muhtemelen tek gecelik bir ilişki için sinirlenirdi ve yaşlı bir kadın olmak için de piyasada değildi. Hayır, onun gibi kadınlar çitlerle çevrili evler ve kendi adlarını unutacak kadar korkak dokuz-beş kocalar isterdi.

Buna bir de yaklaşık üç yıldır bulduğumuz ilk güvenilir temizlikçi olduğu gerçeğini ekleyin. Felaketin tarifi.

Şimdi keşfedilmemiş bir bölgeye girmiştim, çünkü onu tatmıştım ve bu tat gitmiyordu, gerçekle yüzleşme zamanı gelmişti. Er ya da geç onu alacaktım ve o erkek arkadaşı yoluma çıkmayacaktı. Kahretsin, eğer o
oynadığı tüm oyunları biliyordu, dizlerinin üzerine çöküp araya girmem için bana yalvarırdı.

Dizlerinin üzerine çökmüş görüntüsü... *işte bu* çok güzel bir şeydi.

Belki de The Line'ı bırakıp onun izini sürmeliyim. En büyük sorun Evans'tı, bildiği kadarıyla o hâlâ Beyaz Atlı Prens'ti. Tohumu ekmiştim ama şimdi geri çekilip işleri berbat etmesini beklemek zorundaydım.

Yapardı tabii ki.

Böyle bir adam ancak bu kadar uzun süre rol yapabilirdi. London'ın bu pisliği kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu, aksi takdirde hep merak edecekti ve bu da benim için çok rahatsız edici olacaktı.

Siktir et beni... Onun pişmanlıklarını neden umursayayım ki? Lanet aklımı kaybediyorum.

Bolt'a "Seninle striptiz kulübüne gideceğim," dedim. "Bak bakalım kardeşler de bize katılmak istiyor mu? Hepimiz dışarı çıkmayalı uzun zaman oldu."

Bolt homurdandı ve kamyona tırmandık, büyük dizel motor kükreyerek çalıştı. Dikkatli bir şekilde dağdan aşağı inmeye başladığımda römorkun ağırlığının kamyonu çektiğini hissettim. Yolun yarısına geldiğimizde telefonum canlandı, menzil dışındayken aldığım mesajlar ve mesajlar indirilirken pır pır etti.

Bolt kaşlarını kaldırarak, "Kahretsin, Grand Central'a benziyor," dedi. "Sence bir sorunumuz mu var?"

Kamyonu yavaşlatıp dar ağaç yolunun ortasında durdum ve hızlıca bakmak için telefonu elime aldım. İlk olarak Horse'tan konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj geldi - belki de güneyden haberler vardı? Artık her gün kartelle ilgili yeni hikâyeler duyuyor gibiydik. Devil's Jacks'in bölgesini çok hızlı geçiyorlardı, bu da Reaper'lar için çok kötü bir haberdi. Jacks bizim tampon bölgemizdi.

Güney çeteleri.

Ama dikkatimi çeken şey At'ın mesajı değildi. Hayır.

London Armstrong'un üç kez aramış ve iki sesli mesaj bırakmış olması beni olduğum yerde durdurdu. Düğmeye bastım.

"Merhaba Bay Hayes," dedi, sesi gergindi ama hâlâ kendini uzak tutmak için kullandığı o tuhaf resmiyetle doluydu. Çok saçmaydı, dudaklarını emmiş ve parmaklarımı kıçına sokmuştum. İlk isimleri kullanmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Beni kızdırmak yerine tahrik etti. Tabii yaptığı her şey beni tahrik ediyordu.

"Ben Londra. Senden bir iyilik isteyeceğim. Jessica'yı sorup soruşturabilir misin? Belki kulübünüzden birileriyle temasa geçmiştir?

Cuma gecesi sen gittikten sonra oldukça sinirliydi. Aslında, çekip gitti. Şimdiye kadar döner diye düşünmüştüm ama dönmedi."

Tereddüt etti, sonra sesi titreyerek tekrar konuştu. "Endişelenmeye başlıyorum."

Harika. Küçük veledin kendini sürekli

Şimdi de kaçıp gitmek zorunda mıydı? Kulüpten biriyle konuştuğuna dair ciddi şüphelerim vardı. Hepsi onun eli kolu bağlı olduğunu biliyordu.

kimsenin umurunda değildi. Onun gibi kızlar gelir giderdi ve kimse pek aldırış etmezdi. Biri ortadan kaybolsa, yerini alacak bir başkası mutlaka bulunurdu.

London farklı bir sınıftaydı ve onun endişelenmesi fikri hoşuma gitmiyordu. Kadının zaten uğraşacak yeterince derdi vardı. Sadece yarım saat önce bıraktığı ikinci mesajı oynat tuşuna bastım. Bu sefer resmiyeti bir kenara bırakmıştı.

"Reese, Jess için gerçekten endişeleniyorum. Beni arayabilir ya da mesaj atabilir misin? I

Aramızdaki şeylerin ... garip olduğunu biliyorum ama kulüpten biriyle birlikte olup olmadığını elemek istiyorum. Onu kimse görmedi."

"Siktir," diye mırıldandım, sonra Bolt'a baktım. "Bana bir saniye izin verir misin?"

Başıyla onayladı ve ben de geri arama düğmesine basarak kamyonetten indim. Dördüncü çalışta cevap verdi.

"Reese?"

Sesi gergindi ama yine de adımın dilindeki tınısı hoşuma gidiyordu.

Tabii ki, ben onu arkadan döverken bir yastığa bağırıyor olsaydı kulağa daha tatlı gelirdi. Bunun işe yaraması komik.

"Mesajlarını aldım, tatlım," dedim. "Kardeşlere soracağım ama eğer Cephanelik'te ortaya çıksaydı bana söylerlerdi. Orada olmaması gerektiğini biliyorlar."

"Birinin evine gitmiş olabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu, sesi çekingendi. "Belki de onu geçen gün birlikte bulduğumuz adamlardan biri gece?"

"İmkânı yok. Painter ve Banks ona dokunmazlar, ben onu sınır dışı ettikten sonra. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o özel biri değil. Kulüpte kavga etmeye değmez."

"Anlıyorum," dedi, muhtemelen anlamamış olmasına rağmen. Yabancılar asla anlamazdı.

"Şerif Yardımcısı Dick ne diyecek? Sana yardım ediyor mu?"

Garip, boğuk bir ses çıkardı ve bunu öksürerek kapatmaya çalıştı.

"Nate bana onun yaşındaki çocukların her zaman kaçtığını ve bu konuda endişelenmememi söyledi. Ve hayır, buralarda değil. Onunla sadece bir kez konuştum, dün telefonlarıma cevap vermedi ve bu sabah da çalışıyor. Sanırım bu hafta sonu çok işleri var. Zorunlu fazla mesai."

Yalancı pislik. Onunla ne tür bir oyun oynuyordu? İçimdeki mağara adamı bunun önemli olmadığına karar verdi. Güvenliği de, çitleri de sikeyim. London Armstrong belli ki kendi başının çaresine bakamıyordu.
Birinin devreye girip bu pisliği düzeltmesi gerekiyordu. Bu onu sahiplenmek anlamına geliyorsa, öyle olsun. Evans'a gelince, bir dahaki sefere oyun oynamaya karar verdiğinde vicdanım rahat bir şekilde o pisliği en yakın kasabadan yüz mil uzakta toprağa gömerdim.

Seninle gurur duyuyorum bebeğim, diye mırıldandı Heather.

Homurdandım, çünkü ölen karımın oy hakkı yoktu. Eğer beni gerçekten önemseseydi, ölmezdi. Peki ya Londra? Onun saçmalıklarından da bıkmıştım. O kaltak benim olacaktı ve ben paylaşmadım.

Deli olduğunun farkındasın, değil mi?

En azından delilik bende işe yaradı. Her zaman

vardı. "Reese? İyi misin?"

Kahretsin. Zavallı kadın korkmuş ve yalnızdı ve şimdi ona hırlıyordum çünkü görünüşe göre lanet olası aklımı kaybetmiştim. Çenemi ovuşturdum, hızlıca düşündüm. Bu işi doğru yapmak istiyorsam akıllıca davranmalı, onu doğru yöne itmeliydim. Evans'ın tek ihtiyacı kendini asacak kadar ipti. Gerisini benim için hallederdi...

"Söylediklerinde doğruluk payı var," dedim, biraz aklı başında ve sempatik görünmeye çalışarak. "Yine de tam olarak rahatlatıcı değil. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Zaten bütün arkadaşlarıyla konuştum. Nereye gittiğini hayal bile edemiyorum."

"Muhtemelen bir yerlerde bir çocukla takılıyordur. Jess güzel bir kız.
-"Onu yanına alacak birini bulması zor olmayacaktır."

"Yine de arkadaşlarından birine söylerdi. Hiçbiri ondan haber alamadı."

İçimi çektim, kahkaha, hayal kırıklığı ve biraz da çılgınca bir yüceltme arasında burnumun kemiğini ovuşturdum. Tanrım, ama London çok saftı. Bu yaşta bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadının bilgisiz olduğuna şüphe yoktu. Bu bilgisizliğin cinsel deneyimini de kapsayıp kapsamadığını merak ettim. Ona yeni şeyler öğretmek eğlenceli olabilirdi. Elbette, zaten bazı numaraları varsa, bu da güzel olurdu.

"Sana söylemezler, tatlım. Onu koruyacaklar çünkü genç kızlar böyle yapar."

"Belki çoğu, ama Melanie değil," dedi London. "Jessica'nın en çok güvendiği kişi o ve tamamen çıldırmış durumda. Güneye gitmesi konusunda ondan garip bir mesaj aldığını söyledi."

"Güneyde ne var?"

"Aklıma gelen bir şey yok," dedi London. "Yani, annesinden en son haber aldığımda San Diego yakınlarında yaşıyordu, ama Jess için parmağını bile kıpırdatacağını sanmıyorum, onu gelip kendisiyle kalmaya davet etmek şöyle dursun. Amber hayatındaki erkeklerin yetişkin bir kızı olduğunu bilmesini istemeyen bencil bir sürtük. Jess'in oraya gidecek parası da yok zaten."

"Gelmemi ister misin?" Ona sordum ve o anda
Niyetim iyi sayılırdı. Korkması hoşuma gitmiyordu ve ben bile onu becermek için kaçan küçük kuzenini kullanacak kadar hıyar değildim.
Muhtemelen. Belki.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki yapardım.

"Neden?"

"Yani yalnız değilsin," dedim. "Kızlarım var, hatırladın mı? İyi çocuklar ama bazen işler yolunda gittiğinde cehennem gibi oluyorlar. Biraz yemek getireyim, biraz takılırız, zaman geçiririz. Tabii başka bir planın yoksa?"

"Adım atmayı ve telefonuma bakmayı planlıyordum," diye mırıldandı. "Sanırım bu kötü bir fikir."

"Biz yemek yerken volta atabilir ve telefonuna bakabilirsin. Yedi gibi gelirim, önce kamyonumu boşaltmam ve duş almam lazım. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Bilmiyorum... Aramızda bir şey olmasını istemiyorum, Reese. Ciddiyim."

"Uslu duracağım," dedim ona. *Pek olası değil.* "Ve kuzenini aramayı dene, bakalım bir şey duymuş mu? Kontrol etmekten zarar gelmez."

"Tamam," dedi, sesi yenilmiş gibi çıkıyordu.

Telefonu kapattım ve durumu düşünerek kamyonete geri döndüm. Çocuğun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Nate Evans'ın işleri benim için kolaylaştırdığı kesindi.

Kadınını açıkta bırakan ve almak için olgunlaştıran lanet olası aptal.

London'ın sempatiye, onunla ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Dumbass bunu fark etmeliydi. Elbette, Şerif Yardımcısı Dick'in çok hassas biri olarak tanınırdı. Davranışları hakkında bir anlayışa varmadan önce gece geç saatlerde "trafik durakları" sırasında birden fazla dansçımıza baskı yapmıştı.

Londra konusunda da bir anlaşmaya varmıştık. Çok yakında. "Her şey yolunda mı?" Bolt sordu.

"Yeterince iyi," dedim ona. "Yine de bu geceyi ekmem gerek. Bir işim çıktı."

"İş mi zevk mi?"

"İkisi de. London Armstrong'u görmek için uğradım." Bolt sırıttı. "Ondan hoşlandığını biliyordum."

"Onu becermek istediğim bir sır değil." "Bu gece yapacağın şey bu mu? Onu becermek mi?"

Güldüm, çünkü gerçekten hiçbir fikrim yoktu. En son böyle hissettiğimde on sekiz yaşındaydım ve Heather için çıldırıyordum.

"Değişir. Boktan bir hafta sonu geçiriyor. En iyi stratejinin ne olduğundan henüz emin değilim."

"Genellikle stratejiniz onları soyup kapı dışarı etmekten ibarettir."

"Londra'daki durum bundan biraz daha karmaşık," diye itiraf ettim.

"Pic ve London'ın bir ağaçta oturmasıyla ilgili küçük şarkıyı söylediğim nokta burası mı?"

"Sadece ağacın kıçına sokulmasını istiyorsan."

"Buna değebilir," dedi Bolt, sesi sinsiydi. Onu tersledim, aniden çok iyi bir ruh hali içindeydim.

Sanırım hiçbir aptal eskisi gibi değildir, ama kendimi yeniden on sekiz yaşındaymışım gibi hissetmediysem ne olayım.

LONDRA

"Ben onun annesiyim - o bana ait," diye ilan etti Amber, sesi zaferle doluydu. Reese'in yanılıyor olması gerektiğini bilerek onu aramıştım. Jessica bana kızgın olsa bile asla Amber'a gitmezdi. O daha iyi biliyordu... Ama görünüşe göre bilmiyordu.

Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Erkek arkadaşının yetişkin bir kıza sahip olacak kadar büyük olduğunu bilmesini istemediğini sanıyordum?"

"Genç yaşta hamile kaldığımı biliyor."

"Yirmi iki yaşında hamile kaldın, on iki değil."

Burnunu çekti.

"En azından sağlık sigortası kartını yanına aldı mı? Onu yakından takip etmelisiniz, işler çok hızlı kötüye gidebilir. Bence onu gerçekten göndermelisin-"

"Kıçına sok, Loni," dedi, sanki yine ortaokuldaymışız gibi. Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyordum. "Senin derslerinden ve saçmalıklarından bıktım. Başkalarının pisliğini temizleyerek geçirdiğin sıkıcı hayatına geri dön. Artık bir hizmetçim var, biliyorsun. Erkek arkadaşım onu benim için tuttu. Sanırım nasıl biri olacağım konusunda yanılmışsın, hmmm?"

"En azından onunla konuşabilir miyim?"

Amber cevap vermek yerine telefonu kapattı. İçimi çektim, karışık duygularla telefonumu inceledim. Jess güvendeydi. Her nasılsa San Diego'ya bir uçak bileti bulmuştu ki ben bunun imkânsız olduğunu söylerdim. En son ne zaman

Kuzenim kızını görmek istemediğini açıkça belirtti. Hiç ilgilenmedi.

Mantıklı gelmedi.

Nate'i tekrar aramaya karar verdim, çünkü düşündükçe daha da şüphelendim. Çalıştığını biliyordum, bu yüzden sesli mesaj bırakmak zorunda kalacağımı düşündüm. Cevap verdiğinde, beni hazırlıksız yakaladı.

"Hey Loni-naber?"

"Jessica'yı buldum," dedim ona.

"Bu iyi haber" dedi, "Nerede o?"

"San Diego'da annesiyle birlikte. Aslında onunla kendim konuşmadım. Hâlâ telefonuna cevap vermiyor." "Şey,

bu rahatlatıcı."

Şakağımı ovuşturarak iç çektim. Nate durumla ilgili herhangi bir aciliyet hissetmiyor gibiydi ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Pek de rahatlamış sayılmam," dedim ona. "Bu hiç mantıklı değil. Amber zengin bir erkek arkadaşıyla yaşıyor ve Jessica'nın yaşında bir kızı olduğunu bilmesini istemiyor. Geçen yaz Jess'i onu ziyarete götürmeye çalıştım ama gelmemize izin vermedi. Bence Amber bir şeylerin peşinde."

"Tatlım..." dedi ve sesi sabırlı, sevgi dolu ve küçümseyiciydi. "Deli gibi konuşuyorsun."

"Ben deli değilim," diye tersledim.

"Öyle olmadığını biliyorum," diye yatıştırıcı bir şekilde cevap verdi. "İşte bu yüzden *kulağa* çok çılgınca *geliyor,* çünkü sen böyle biri değilsin. Jessica için her şeyini verdiğini biliyorum ama çocuklar her zaman böyle şeyler yapar. O bir aile üyesiyle birlikte. En azından güvende olduğunu biliyorsun, o yüzden belki de sonunda senden kurtulduğu gerçeğinin tadını çıkarmalısın."

"O normal bir on sekiz yaşında değil," diye ısrar ederek mutfağa doğru yürüdüm. Daha önce marketten aldığım şarabı buldum ve tirbuşonumu aldım. "Beyni doğru çalışmıyor, bunu biliyorsun. Ve sağlık sorunları var. Orada bir doktoru bile yok."

"On sekiz yaşında olan hiç kimsenin beyni doğru çalışmaz," dedi. "Bunu biliyorsunuz, hepimiz biliyoruz. Çocuklar harikadır ama aptalca şeyler yaparlar.

Lanet olsun. Er ya da geç seni arayacak ve özür dilemeye hazır olacak. O zamana kadar onunla kavga etmenin bir anlamı yok."

Doğrudan şişeden derin bir yudum aldım, çünkü bu noktada bir bardak fazladan iş gibi görünüyordu.

"Onu kontrol etmek için yapabileceğin bir şey var mı?" Sempati eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir şekilde sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Polislerin insanları bulma yöntemleri yok mu? Eski arkadaşlarından iyilik istemek gibi bir şey mi? Bilmiyorum."

"Sanırım çok fazla televizyon izliyorsun," dedi sertçe, sesi küçümseyici olmaktan çıkıp sinirli bir hal almıştı. "Bir sağlık kontrolü isteyebiliriz ama bu zaman ve kaynak israfı olur çünkü onun iyi olduğunu zaten biliyorsunuz. Sen bu işin peşini bırakmalısın, ben de işimin başına dönmeliyim. Burada iyi bir şey başlattık bebeğim, ama drama ile ilgilenmiyorum. Bu saçmalığı aşma zamanı."

Muhtemelen haklıydı ama bu konuda aptallık etmesine gerek yoktu. "Tamam," dedim kaşlarımı çatarak. "Seni işte rahatsız ettiğim için özür dilerim." Bir an cevap vermedi.

"Sorun değil. Ama bir daha yapma, tamam mı? Gerçekten acil bir durum olmadıkça. İşlerin umduğun gibi gitmemesi berbat bir şey, ama bu o nitelikte değil ve başımda bir sürü iş var. Şimdi kapatıyorum."

"Hâlâ bu hafta bir ara bir araya gelmeyi denemek istiyor musun?" Tereddütle sordum.

"Bilmiyorum, Cuma günü kaldığımız yerden devam edecek miyiz?" Bu soru beni ürküttü.

"Muhtemelen..

." İç çekti.

"Loni, senden çok hoşlanıyorum ve iyi bir adam oldum, ama bundan bıktım. Kendini Jessica'ya o kadar kaptırmışsın ki bana ayıracak enerjin yok. Yorgunum, huysuzum ve hiç havamda değilim. Sonra konuşalım, tamam mı?" "Vay canına, aile yükümlülüklerim yoluna çıktığı için çok üzgünüm." tersledi. "Ama Jessica gerçekten umurumda. O benim sorumluluğumda. On sekiz yaşına girdi diye bu sorumluluk ortadan kalkmaz."

"Hâlâ Jess hakkında konuştuğumuza inanamıyorum," diye
mırıldandı. Sonra da telefonu yüzüme kapattı.

Ne oluyor be?

Nate son iki gündür kendinde değildi, biraz bile değildi. Her zaman benim için çok endişeli ve destekleyici olmuştu, en küçük
...ve bana seks için hiç baskı yapmamıştı. Ama şimdi ona ihtiyacım varken, o çekip gitmişti. Bunu aklım almıyordu.

Onu gerçekten tanıdığına emin misin?

Reese'in iğrenç küçük imaları düşüncelerimin içine işledi. Yine de bu kadar üzgünken yargıya varmamalıydım - bakış açım darmadağın olmuştu. Düzgün düşünemiyordum.

Yine de, Nate'den *biraz* daha sempati beklerdim. Erkek arkadaşlar böyle yapmaz mı?

Amber'la yaptığım tatsız konuşmayı düşünerek bir yudum şarap daha içtim. Görünüşe göre Jessica dün oraya uçmuştu, ancak bunun sahip olmak isteyebileceğim bir bilgi olduğu ikisinin de aklına gelmemişti. Paranın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.
uçak bileti de gelmişti.

İkisi de bencildi. Nate de bencildi... Gerçi belki o da kendi açısından haklıydı. İyi ya da kötü, Jessica bir yetişkindi ve kararını vermişti.
Muhtemelen bunu kabullenmeli ve peşini bırakmalıydım,
Çünkü tüm bu stres ve endişe zaten bir boka yaramıyordu.

En azından şarap hala benim tarafımdaydı.

Bir saat sonra şişeyi bitirmiştim ve işler yoluna girmeye başlamıştı. Örneğin, Jess'in gitmesiyle her hafta sonu eve tıkılıp kalmayacaktım. Bir yerlere gidebilir, bir şeyler yapabilirdim... İstediğim zaman Nate ile yatabilirdim.

Hala onunla yatmak *istediğimi* varsayarsak.

Ama ne kadar çok düşünürsem o kadar az ilgilenmeye başladım. Elbette, nişanlı falan değildik, ama ona ilk ihtiyaç duyduğunuzda sizi ekiyorsa bir erkek arkadaşa sahip olmanın ne anlamı var?

Öte yandan, sonunda biriyle yatmak güzel olurdu...

O akşam yediyi biraz geçe kapı çalınana kadar Reese'i tamamen unutmuştum. O sırada ikinci şişe içkimi yarılamıştım.

Şarap, ki yarım şişe limitimi fazlasıyla aşıyordu. Kapıyı açtığımda onu bir elinde Çin yemeği, diğer elinde altılı bira paketiyle verandamda dikilirken buldum. Gözlerimi onun güçlü vücudunda gezdirdim ve *harika* göründüğüne karar verdim.

Onu ısırmak istedim.

Evet, kesinlikle şarap limitimi aşmıştım; bu hafta sonu son iki ayın toplamından daha fazla içmiştim. Ne yazık ki bunu umursamadım.

Beynim sinsice fısıldayarak*, erkek arkadaşını terk edersen Reese Hayes'i ısırmanın sorun olmayacağını* söyledi. Beynimin haklı olduğuna karar verdim. Eğer Nate benimle bir ilişki içinde olmayı umursasaydı, böyle bir pislik olmazdı.

Oooh, ve şimdi kafamın içinde küfür ediyordum. Eğlenceliydi!

"İçeri gel," dedim Reese'e, aniden açlıktan ölüyordum. O küçük beyaz karton torbalar harika kokuyordu ve onları parçalamak için sabırsızlanıyordum. Gözleri büyüdü.

"Keyfin yerinde görünüyor," diye mırıldandı. Görmesi için şarap şişemi kaldırdım.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verdim," dedim ona açıkça. "Kuzenim Amber'ı aradım. O bir sürtük ve ondan nefret ediyorum... Ayrıca Jessica da onunla birlikte. O iyi, tamamen güvende. Dün oraya uçtum ve bana söyleme zahmetine girmediler. İkisinden de elimi eteğimi çekiyorum."

Ellerimi yıkar gibi birbirine sürtmeye çalıştım ve bu sırada şişemi düşürdüm. Reese hamle yaparak şişeyi havada yakaladı. Bu hareket dengemi bozdu ve gülerek kıçımın üzerine düştüm. Yüzünde yavaş bir sırıtışla bana baktı.

"Sarhoşsun," dedi.

"Yok artık," dedim ona. "Harika da
hissettiriyor." "Yarın çalışmak zorunda
mısın?"

"Patron benim," dedim gururla. "Kendi programımı kendim yaparım."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, sonra uzanıp elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Ona doğru hamle yaptım ve yüzümü göğsünün sert kaslarına sürttüm.

"Gerçekten güzel kokuyorsun," dedim ona. "Gerçekten çok
güzel." "Kahve fincanınız var mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve ellerimi omuzlarında gezdirdim. Güzel ve serttiler, ipek gibi... sert bir şeyin üzerine gerilmiş gibiydiler. Doğru kelimeyi bulamadığım için kıkırdadım.

"Kahve fincanı mı?" diye
tekrar sordu. "Neden?"

"Ayılma vakti geldi sanırım. Bu koku da ne böyle?"

Kendimden memnun bir şekilde ona gülümsedim.

"Fırının kendi kendini temizleme döngüsü. Sinirlendiğimde temizlik yapmayı seviyorum ve pırıl pırıl bir fırın gibisi yok. Sadece bir milyon dereceye kadar açıyorsunuz, pişiriyorsunuz ve sonra süpürüyorsunuz. Gaz tüm zor işi sizin için yapıyor. Çok katartik."

"Beni öldüreceksin," diye mırıldandı, parmağını yanağımda gezdirirken. "Hadi biraz kahve içelim ve yemek yiyelim. Artık şarap yok."

Surat astım, çünkü şarap en sevdiğim şeydi. Sonra surat asmayı unuttum çünkü çok güzel kokuyordu ve tadının da kokusu kadar güzel olup olmadığını görmek istedim.

Şimdi dudağını yakalayıp öğrenebilirsem ...

REESE

Bu resmen hayatımda yaşadığım en berbat akşam yemeği randevusuydu.

Londra-

Herkes bana Loni der, Reese, ama ben nefret ederim. Gerçek ismimi kullanman hoşuma gidiyor... Karnına dokunabilir miyim?

-Zil zurna sarhoştu ve onu becerirsem işlerin iyi bitmeyeceğine dair çok kötü bir his vardı içimde. Normalde bu benim için bir faktör değildir. Kadınlarla işlerin yolunda gitmemesi *hoşuma* giderdi. Genelde amaç buydu.

Ne yazık ki, karma bir kaltak ve benden çok şey aldı.

Televizyona baktım, London üzerimde kendinden geçmişken dünyanın en az ilgi çekici filmini izliyormuş gibi yaptım. Göğüsleri göğsüme çarpıyor, bacakları kalçama biniyor ve eli karnımın üzerinde, gerilen aletimin tepesinden tam olarak altı inç uzakta duruyordu. Bunu biliyordum çünkü tam olarak bir kez

Her altmış saniyede bir, pantolonumda bir delik açmadığından emin olmak için ekrandan başka bir yere bakıyordum. Sonra tekrar geri saymaya başladım,

Çünkü onu ters çevirip sikimi amına o kadar sokmamı engelleyen tek şey saymaktı. *Evet, bu onu uyandırırdı ...*

Bunu neden yapmıyordum? Güzel soru.

İyi bir adam olduğum için ya da çok sarhoş olduğu için falan değildi. Hiçbir zaman iyi bir insan olmadım ve oyunun bu aşamasında bir şeyleri değiştirmek için çok fazla neden görmedim.

Nezaket pek bana göre değil. Bu stratejiyle ilgiliydi.

London uykusunda iç çekti, eli aşağı kayarken beni biraz daha yaklaştırdı. İnledim ve bir şekilde aletim sertleşti, yüz dolarına bahse girerim ki bu mümkün bile değildi. Aslında canım *yanıyordu* ve burnuma doğru süzülen saçlarının kokusu da pek yardımcı olmuyordu.

Vanilyalı kurabiye gibi kokuyordu.

Kendime neden şu anda onu becermediğimi tekrar sordum. Onu merhametime bırakmıştım, her yerimdeydi. Teklif ettiği şeyi kabul etmeli ve tadını çıkarmalıydım. Strateji abartılıyordu.

Heather bana sertçe, "*Seni gerçekten mutlu edebilir.*" dedi. *Bunu mahvetme, pislik.*

Lanet olası hayaletler kafamın içinde.

Heather'ın geri çekilmesi gerekiyordu, çünkü bu saçmalığa katlanamazdım. Zaman zaman öyle hissetmeme rağmen aslında onunla birlikte ölmemiştim. Kızlarımızı tek başıma büyütmem için beni terk etmişti ve bazen bunun için ondan nefret ediyordum.

Neyse ki kızlarımı düşünmek beni gülümsetti.

Benim için ne kadar önemli olduklarını anlatacak kelimeler bile bulamadım. Yol boyunca bir yerlerde, kendim için olmasa da onların iyiliği için hayata yeniden bağlandım. Hayatımın en büyük mücadelesi, karımla birlikte o mezara girmemekti. London da kendi çapında aynı savaşı veriyordu. İşler sarpa sardığında hayata kafa tutmuş, Jessica'yı yanına almış ve kolay bir çıkış yolu olmasına rağmen onun için savaşmıştı. Jess'i sosyal hizmetlere teslim ettiği için kimse onu suçlayamazdı. Jess'i sosyal hizmetlere göndermesine saygı duydum.

Jess teknik olarak onun olmasa da çocuğu için her şeyi yapardı. Sadakati ve ailenin her zaman kan bağıyla ilgili olmadığını anlıyordu.

Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, iyi bir yaşlı kadın olmak için gereken güç ve sadakat buydu... Sonra başımı salladım, çünkü oraya gitmeyeceğimden emindim. Onu sahiplenmek mi? Tamam. Ama kimse Heather'ın yerini alamazdı, bırakın onun armasını takmayı.

Yine de belki mutlu bir orta yol bulabilirdim ve Londra da bu noktada devreye giriyordu. Bu gece onu becermek işleri karmaşıklaştıracaktı. benden nefret etmesiyle bitecek. Ben kararlı biriyimdir ve kararımı verdikten sonra oyalanmam. London'ı istiyordum ve kesinlikle onu bir süre elimde tutmayı planlıyordum.

Bu da her şeye doğru başlamam gerektiği anlamına geliyordu.

İlk iş, onu korkutmadan Şerif Yardımcısı Dick'i hayatından çıkarmaktı. Bunun gerçekleşmesi için bir süreliğine sineye çekmem gerekse bile, ileride bunu telafi edeceğinden hiç şüphem yoktu. Böylece kendimi bir kanepede uzanmış, sikim elmastan daha sert ve görünürde mutlu son olmayan aptal bir film izlerken buldum.

London yine bana doğru kıpırdandı ve yumuşak bir horlama sesi çıkardı.

Tanrım, ağzı tam meme ucumun yanındaydı. Nefesinin sıcaklığının gömleğimin ince kumaşından bana dokunduğunu hissettim ve boğazımın arkasında panik gibi bir şey kabardı. Buradan defolup gitmeliydim, çünkü ellerimi ondan daha fazla uzak tutmamın imkânı yoktu. Saygı bir yere kadar.

Kardeşlerim beni şimdi görseler kıçlarıyla gülerlerdi. "Tamam tatlım," diye mırıldandım, beceriksizce doğrulduğumda onu kucakladım.

"Hadi seni yatağa götürelim."

London protesto sesleri çıkararak bana daha da sokuldu. O muhteşem göğüslerine rağmen gerçekten de çok büyük değildi. Onu kolayca kaldırdım ve yatak odalarına doğru taşıdım. Kapısı açıktı ve düzgünce yapılmış bir orta boy yatak ortaya çıktı. Oda muhtemelen ikinci el mobilyalarla dekore edilmişti, ancak cilalanmış ve bir araya getirilmiş ve amaçlı görünecek şekilde düzenlenmişti.

Benim yatak odam gibi değil.

"Hâlâ sana kızgınım," diye mırıldandı ben yorganı çekip onu yatırırken. Şuna bakın. Uyuyan Drunky uyanıyordu ve önce onu öpmeme bile gerek kalmamıştı.

"Nedenini bilmek istiyor muyum?" diye sordum. Kaşlarını çattı,

gözleri hâlâ kapalıydı. "Nedenini biliyorsun, Nate. Ama yine de

geceyi burada geçirebilirsin..." Nate mi? Beni *Nate Evans mı* sandı?

O siktiğimin ahmağı bu iyiliğinin karşılığını alamayacaktı.

İyi niyetim bir anda yok oldu, içgüdülerim devreye girince beynim kapandı. Ellerimi uzak tutmaya karar vermiş olmamın bir önemi yoktu - ben onu tutarken Şerif Yardımcısı Dick'i hayal edemezdi. Bu, hem benim hem de sikimin çok önemsediği bir anlaşma bozucuydu.

"Bu Nate değil," diye homurdandım, parmaklarımı saçlarına geçirip başını sıkıca kavradım. Bir sarsıntıyla uyandı, gözleri kocaman ve şaşkındı.

"Ne?"

"Ben Nate değilim," diye homurdandım. Bana

göz kırptı. "Reese? Burada ne işin var?"

Vay anasını. Ona yemek getirdim, ağlamasını dinledim ve sonra gecenin yarısında ona sarıldım ve o hatırlamadı bile. Karma kıçımı yalayabilirdi. Yatağa uzandım, bir dizimi bacaklarının arasına soktum ve vücudumla onu sardım. Aletim kasık kemiğini buldu ve kalçalarımı döndürdüm.

Sonunda.

Para atışı olmasa bile bu tatlı bir rahatlamaydı. "Aman Tanrım..."

diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "Reese, ne yapıyorsun?

ne yapıyorsun?"

İnledim, canını acıtacak kadar sert bir şekilde ona sürtündüm. Geri çekildi, inledi ve ben işleri basit tutmayı tamamen unuttum. Onun içine ihtiyacım vardı. Şimdi. Gerisi bekleyebilirdi. Dudaklarını dudaklarımla yakaladım, dilimi ağzının derinliklerine sokmadan önce dudaklarını ısırdım. Kalçaları tekrar kıpırdandı, elleri göğsüme gömüldü.

Sonra dilimi ısırdı.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım ve ondan uzaklaştım. Gözleri kocaman ve şok doluydu, tam da o sırada ellerinin gömleğimi parçalamak için göğsüme girmediğini fark ettim.

Hayır.

Karşı çıkıyorlardı.

"Bunu yapamam," diye fısıldadı başını sallayarak. "Nate ve ben başkalarıyla görüşmemeye karar verdik. Hâlâ onunla birlikteyim."

"Eğer Nate ile birlikteysen, ona ihtiyacın olduğunda neden burada değildi?"

London derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Ne yazık ki bu, göğüslerini yukarı ve göğsüme doğru itti. Aletimin gerçekten patlayabileceğini düşündüm, ama taşaklarımı patlattığım için değil. Hayır, orada sıkışan kan hacminden dolayı yarılabilirdi.

"Onunla konuşmamız gerek," dedi ve ben homurdandım. *Konuşmak mı?* Neredeyse benim hissettiğim kadar sinirli görünüyordu. Kalçalarımı bir kez daha onunkilere doğru döndürdüm, ikimiz de ihtiyaç içinde nefes nefese kalmıştık.

"Siktir et. Senin amın da benim sikim kadar beni istiyor." "Bu kelimeyi sevmiyorum."

"Şerif Yardımcısı Dick'ten hoşlanmıyorum," diye homurdandım. "Ama ona bir kurşun sıktığımı görmüyorsun, değil mi? Sızlanmayı kes ve seni becermeme izin ver."

Gözleri kısıldı ve omuzlarımı sertçe itti. Beynimi çalıştırmaya çalışırken göğsüm kabararak onun üzerinden yuvarlandım. Neredeyse imkansızdı, mevcut kan eksikliğinden dolayı. Sikim zonkluyordu. Gerçek anlamda. Her kalp atışının bir balyoz gibi vurduğunu hissettim.

Onu öldürmek istedim. Onu becermek, sonra da öldürmek. Sonra da bana bunu yaşattığı için Nate Evans'ı öldürmek. O ibneye bir Azrail'in kadınına taşınmayı öğret.

London uzun bir aradan sonra, "Sarhoş olup kendimi aptal durumuna düşürdüğüm için gerçekten üzgünüm," dedi. "Bunu hak etmedin."

"Aynen öyle."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Oral seks iyi olurdu." Bir beşlik votka ve bir direk dansı eklersem belki onu öldürmeyi tekrar düşünürdüm... ama amını yarana kadar mutlu olmazdım. Yumruğumu yatağa vurdum. *Hay sikeyim!*

Ciyakladı. Bir fare gibi. Çok şirindi, bu da beni daha çok kızdırdı. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, bence yeterince yaptın," dedim, gözlerimi kapatıp bacaklarımın arasındaki acıdan beni uzaklaştıracak bir şey -herhangi bir şey- düşünmeye çalışarak.

"Buraya gelip bana yemek getirmen gerçekten çok hoştu."

Güzelmiş.

Siktiğimin kaltağı *iyi* olduğumu sanıyordu. Arkadaşı olduğum için bana teşekkür ederse, her şey biterdi. Öldürme çılgınlığı yapmam gerekecekti.

Buradan çıkmam lazım.

Yataktan fırlayarak oturma odasına girdim ve anahtarlarımı aramaya başladım. Mutfak tezgahının üzerinde, boş paket servis kaplarının hemen yanındaydılar. Bir dahaki sefere kendi yemeğini alıp tek başına ağlayabilirdi.

Çıplak ayaklarının arkamdan geldiğini duydum.

"Yani bu muhtemelen anlaşmamızın iptal olduğu anlamına mı geliyor?"

Sesi kararsız, neredeyse korkmuş gibiydi. Hâlâ biraz da bulanıktı. Dönüp ona baktım, karmakarışık sarı saçlarını, dar kot pantolonunun içindeki cömert kalçalarının kıvrımını ve gömleğinin göğüs dekoltesini gösterecek kadar aşağıya sarkmış halini inceledim.

"Kulüp hesaplarını tutmak istiyorsan hayır," diye homurdandım, neden onu kovmadığımı merak ediyordum. Sikim bana onunla işimizin henüz bitmediğini hatırlattı. "Salı günü benim evimde görüşürüz. Arta kalanlar için yeterince yemek yap ve belki de The Line'a bir ekip almak hakkında konuşuruz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bok ye," dedim ve kapıyı çarparak çıktım.

Kamyonetime tırmanırken Heather, "*Biraz aşırı tepki gibi görünüyor*," diye sevindi.

O da bok yiyebilirdi. Siktiğimin kadınları. Ölü bile olsalar, birbirlerine yapışırlardı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RS I X

LONDRA

"Peki, bu bizi nereye götürüyor?" Nate Pazartesi gecesi bana sordu. Restoranın arka tarafındaki bir masaya oturduk¸ ışığın zorlukla ulaştığı ve mum ışığının titremesinin her şeyi romantik göstermesi gerekiyordu. Bunun yerine klostrofobik ve lanetleyici hissettiriyordu.

"Dürüstçe mi? Emin değilim."

"Bana ihtiyacın olduğunu ve yanında olmadığımı biliyorum. Sence beni affedebilir misin?"

Bunun bir önemi olup olmadığını merak ederek iç çektim.

Yani benim yanımda olmamıştı. Buna içerlemiştim. Ama çalışmak zorundaydı ve kendini savunmak için her zaman kaçaklarla uğraşıyordu. Onun bakış açısından,
Bu muhtemelen oldukça iyi bir sonuçtu. Bir aile üyesiyle birlikteydi, bir seri katil tarafından kaçırılıp öldürülmemişti.

Gerçi asıl mesele bu bile değildi. İtiraf etmek istesem de istemesem de Reese Hayes için yanıp tutuşuyordum. Nate'le aramızdaki ilişkiyi özel yapmaya karar vermiştik, sonra da başka bir adamın üzerine atlamıştım.

Ne tür bir insan bunu *yapar*?

Aşık olan bir kadın değil. Ya da karasevdalı... Ve eğer iki aydan kısa bir süre içinde karasevdalı olmaktan çıktıysam, bu Nate ve benim için hemen hemen her şey demekti. İkimiz de daha iyisini hak ediyorduk ama bunun neye benzeyeceğine henüz karar vermemiştim. Kendi başıma yaşamayalı on dört yıl olmuştu. Nate'le takılmak için bu kadar hevesli olmamın nedeni bu muydu? Yalnız kalma korkusu mu?

Neden bu tuzağa düşüyordum?

Yapmak istediğim şeyi istediğim zaman yapma fikri hoşuma gitti. Belki de bir süre kahvaltıda dondurma yemeyi denemeliyim ya da

Saçım kıpkırmızı. Belki de yanında temizlik hizmeti logosu olmayan bir araba almalıydım.

Kırmızı bir Miata. Hep onlardan bir tane

istemiştim. Şimdi zor kısmı geliyordu.

"Bu işin yürüyeceğini sanmıyorum," dedim yavaşça. Nate kaşlarını çattı, eli benimkini sardı ve sıkıca kavradı.

"Bebeğim, bence aşırı tepki veriyorsun."

"Hayır, değil-" demeye başladım ama sonra kendimi durdurdum. *Sorun sende değil, bende.* Ne kadar klişe ama bu durumda acı verici bir şekilde doğru. Nate mükemmel olmayabilirdi ama oldukça harikaydı. Sadece istediğim adam değildi. Tek düşünebildiğim Reese ve bacaklarımın arasında nasıl hissettiğiydi.

İnanılmaz.

Bunu tekrar hissetmek istedim. Canlı ve uyanık.

Gerçekten onunla yatacak mıydım? Gerçekten karar vermemiştim... Bu düşünce kesinlikle cazipti. İlişkiye uygun biri değildi ama belki de henüz bir ilişkiye ihtiyacım yoktu.

Belki de sadece sevişmeye ihtiyacım vardı.

Evet. Kahvaltıda dondurma, saç boyama, sevişme, Miata alma. Sonra biraz daha dondurma. Bir planım vardı.

"Londra mı?"

Gözlerimi hızla kırpıştırarak tekrar Nate'e odaklandım. Yüzü çok ciddiydi, çok endişe doluydu.

"Bence birbirimizi görmeyi bırakmalıyız," dedim kararlı bir şekilde ve kelimeler doğru hissettirdi. Biraz acı verici ama aynı zamanda özgürleştirici.

Kaşlarını çattı.

"Benden ayrılıyor musun?" diye sordu yavaşça, sanki az önce söylediklerime inanamıyormuş gibi. "Tanrım, Loni. Her şeyi berbat ettiğimi anlıyorum ama bu biraz sert oldu."

"Sorun o değil," dedim. "Sadece sana karşı hissettiklerimin yeterince güçlü olmadığını fark ettim. Özür dilerim. Keşke bir şeyleri değiştirebilseydim-"

"Reese Hayes hakkında, değil mi?"

Bir yanım yalan söylediğimi bilse de başımı salladım.

"Bu bizimle ilgili," dedim ona. "İlişkimiz yürümeyecek, bu yüzden en iyisi bunu şimdi bitirmek."

"Sana benimle yatmanı söyledim, evlenmeni değil," diye tersledi. "Tanrım, senin neyin var böyle?"

Güzel soru. Yutkundum çünkü kızgın görünmeye başlamıştı ve bunun için onu suçlayamazdım. Ama suçluluk duygusuyla da biriyle çıkamazdım. Çıkamazdım. Temiz bir ayrılık tek doğru hareketti.

"Önemli değil," dedim dikkatlice. "Burada bir gelecek yok ve seni yönlendiremeyecek kadar sana saygı duyuyorum."

Nate peçetesini masaya fırlattı ve gözlerini kısarak öne doğru eğildi. Yüzü kızarıyordu ve onu daha önce hiç üzgün görmediğimi fark ettim. Reese'in bana onun hakkında anlattıkları aklımdan geçti ama onları bir kenara ittim. Bu Nate'ti. Tatlı Nate. İncinmişti ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bunların hiçbiri onun için adil değildi.

"Ne oluyor, Loni? *Bana yol göstermek istemiyor musun?* Son sekiz haftadır ne yaptığını sanıyorsun sen? Senin amcığın
Altın mı? Çünkü yemin ederim, kadınlar benimle böyle bir şey yapıp paçayı kurtaramazlar."

Ağzım açık kaldı ve nefesim kesildi. Nate böyle konuşmazdı. Burada ne olmuştu böyle?

"Nate, ben-"

"Bitti." Ayağa kalktı, bana ters ters baktı. "Senin için bu kadar zaman harcadığıma inanamıyorum."

Sonra döndü ve sert adımlarla uzaklaştı, öfkesi etrafındaki havaya yayılıyordu.

Evet. *Bu* özeldi.

Kimsenin küçük sahnemizi fark etmediğini umarak etrafıma bakındım. Şaşırtıcı bir şekilde, bana oldukça dramatik ve muhteşem gelmesine rağmen fark etmemişlerdi. Az önce alenen terk edilmiştim ve bu biraz canımı acıtmıştı. Neden acıttığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim ona yapmayı planladığım şeyi o da bana yapmıştı.
rahatlamaktan başka bir şey hissetmek zorunda mı?

Sadece bittiği için mutlu ol.

Garson iki büyük tabak Meksika yemeği taşıyarak geldi ve Nate'in beni sadece terk etmekle kalmadığını, hesabı da bana yıktığını fark ettim. Her zaman iyi tarafından bak. Besleyecek Jess olmasaydı önümüzdeki hafta için yemek yapmak zorunda. Nate'in jumbo carne asada mezesini bitirmeye çalışırdım.

"Bunları paketleyebilir misiniz?" Garsona sordum. Kaşlarını kaldırdı ama akıllıca çenesini kapalı tuttu. Ona yüzde otuz bahşiş vermeye karar verdim, çünkü birileri bu randevudan bir şeyler kazanmalıydı.

Sonra pahalı paket servisimi aldım ve markete uğradım çünkü dondurma almam gerekiyordu.

Dondurma ve saç boyası.

İki saat sonra banyo aynamın önünde yeni bir kadın olarak dönüyordum.

Ruby Fusion.

Christina Hendricks'in asit almış haline benziyordum (tamam, o kadar heykelsi değildim ve göğüslerim daha küçüktü... ama yine de çok kıvrımlıydı!). Yeni saçım muhteşemdi. Çılgıncaydı. Eğlenceliydi. Reese'in beğenip beğenmeyeceğini merak ettim ve sonra umursamadığıma karar verdim, çünkü *beğenmiştim*.

İşte o zaman anladım.

Uzun zamandır ilk defa kendim için bir şey yapıyordum. İyi hissettirdi.

Bu mutluluk ertesi gün öğlene kadar sürdü, o gün mali durumumu dikkatlice gözden geçirdim. Tüm birikimlerimi, iş için ayırdığım acil durum fonunu ve gizli tatil zulamı saydığımda hâlâ beş parasızdım. Tamam. Yani yeni bir Miata'lar henüz yok. Ama The Line için kontratı alırsam, belki bir ya da iki yıl içinde bu fikri tekrar gözden geçirebilirim. Reese'in beni kovmadığını varsayarsak.

Güçlü motivasyon.

Ne olursa olsun o kontratı almak zorundaydım. Bunun için onunla yatmak zorunda kalsam ne olacaktı ki... Buna sadece bir bonus der ve kabullenirdim.

Salı gecesi ben yattıktan hemen sonra Jessica aradı. "Hey, Loni."

"Selam," diye karşılık verdim, dudaklarımda gezinen "Görüyorum ki telefonun hâlâ çalışıyor," yorumunu ısırarak geri çektim. Aramıza tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Annenle aranız nasıl?" Sonunda sordum.

"Her şey yolunda sanırım. Yani, çok fazla burada değil. Arkadaşlarıyla falan çok meşgul ve erkek arkadaşı eve geldiğinde yanında olmamı istemiyor. Arabam falan yok, o yüzden havuz kenarında takılıyorum. Beni misafirhaneye yerleştirdiler. Orada kalan birkaç kişi daha var ama benim kendi odam var."

"Her şeyin yolunda gitmesine sevindim," dedim ona. "Senin mutlu olmanı istiyorum." "Merak ediyordum da..."

"Evet?" "Eşyalarımdan bazılarını toplayıp aşağıya gönderebilir misin? Bütün kıyafetlerimi orada bıraktım ve annem bana ödünç bir şeyler veriyor ama ondan sürekli ödünç almak pek doğru gelmiyor."

Yatak odasının kapısına doğru baktım, tüm eşyalarını ateşe vereceğimi söylersem korkunç bir insan olup olmayacağımı merak ediyordum. Evet. Bu korkunç olurdu. Yazık olurdu,
Çünkü içimdeki küçük, nefret dolu bir parça onu incitmek istiyordu.

Ama Ruby Fusion saçlarım olsa bile, yine de yetişkin olmak zorundaydım.

"Elbette bazı şeyleri toplayabilirim ama her şeyi değil. Bunların nakliyesi bir servete mal olur. Eğer daha fazlasını istiyorsan, bir işe girip para kazanabilirsin. Yine de sana birkaç kıyafet alırım."

"Belki bazı kitaplarım ve resimlerim?" diye sordu. "Bilirsin işte, Halkevindeki çocuklar için yaptığım albüm gibi mi? Onları özlüyorum, özellikle de veda edemediğim için. Gönüllü olmak için başka bir yer bulmak istedim ama annem bunun kötü bir fikir olduğunu düşündü."

Kalbim biraz yumuşadı. Amber A sınıfı bir orospuydu, bu yüzden onunla kalmak başlı başına bir ceza olmalıydı. Jessie kızımın önünde bazı zor dersler vardı.

"Bazı şeyleri toplayıp yakında göndereceğim," dedim ona kararlı bir şekilde. "Ama geç oldu ve uyumam gerek. Sabah işim var."

"Tamam," diye fısıldadı. "Loni?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim."

Çarşamba sabahı yatak odasının kapısını açtım, elimde orta boy bir karton nakliye kutusu vardı. O kaçtıktan hemen sonra içeri girmiş ve öfke nöbetinden kalan en kötü dağınıklığı toplamıştım, kimse yanlışlıkla ayağını kırık camlara çarpmasın diye. Ama bunun dışında her şeye dokunmamıştım. Jess pasaklının tekiydi ve bir anlaşmaya varmıştık.

Yıllar önce. Evin geri kalanını temiz tutmak için üzerine düşeni yapacaktı ve ben de yatak odası konusunda onu rahatsız etmeyi bırakacaktım.

Sistem bizim için iyi çalışıyordu.

Şimdi nereden başlayacağımı merak ederek etrafıma bakındım. En sevdiği şeylerin çoğu kirli yığınlar halinde yere saçılmıştı. Ya bir şeyler alabilirdim Çekmecelerindeki (zaten temiz olan) eşyaları toplayıp paketleyin ya da gerçekten sevdiği şeyleri toplayıp hızlıca yıkayın.

"Teşekkür ederim" demişti, bu da Küçük Bayan Yetki için büyük bir adımdı.

Kirli çamaşırları aldım ve derme çatma bir çamaşır sepeti gibi kutunun içine attım. Onları çamaşır makinesi ve kurutucunun bir köşeyi kapladığı mutfağa taşıdım. Sonra onları ayırmaya ve ceplerini kontrol etmeye başladım.

İşte o zaman parayı buldum.

Üzerinde bir not bulunan bir kâğıt parçasına sarılmış yüz dolarlık bir banknot.

Bu akşam 7'de, şehir merkezinde. Sutyen yok, külot yok.

Ne. Ne. Cehennem.

Çıkarımlar aklıma geldikçe elim titredi. Jessica'nın bir çeşit gizli erkek arkadaşı vardı, ona para veren türden bir adam. Pantolonunda yüz dolarlık banknot bırakabilecek kadar çok para.

Amber'ın da böyle erkek arkadaşları vardı.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve sallanarak tezgâha tutunmak için uzandım. Tökezleyerek oturma odasına girdim, ağır ağır kanepeye oturdum ve düşünmeye çalıştım.

Mellie. Neler olduğunu bilirdi.

Telefonu açmadan önce sadece bir kez çaldı.

"Hey, Loni," dedi, sesi benimle konuşmak için acınası derecede istekli geliyordu. Bir şey hissettim

suçluluk duygusu - son birkaç gündür onu pek düşünmemiştim, hatta

Gerçi geçen yıl haftada iki ya da üç geceyi benim evimde geçirmişti.

"Selam, Mel. Nasılsın?"

"Tamam," diye yanıtladı. "Yine de Jessica'yı özlüyorum. Onu aramayı denedim ama cevap vermedi. Sanırım annesiyle havalı şeyler yapmakla çok meşgul."

Çok değil, ama oraya gitmemeye karar verdim.

"Olabilir. Hey, çamaşırlarını karıştırıyordum ve garip bir şey buldum. Sana sorabileceğimi düşündüm."

"Ne?" Mellie sordu, sesi temkinliydi. Bir sır kokusu aldım. Mükemmeldi. Şimdi bunu ondan öğrenmem gerekiyordu ki bu da çok zor olmayacaktı. Mellie asla doğrudan yalan söylemezdi, sadece ihmal ederdi.

"Yüz dolarlık bir banknotla birlikte bir not. Bir adamdan.
Jess ile şehir merkezinde bir yerde buluşmak için ayarlamalar yapıyorum. Görüştüğü birini tanıyor musun? Jess'le buluşmak için 100 doları olan biri. Yedek mi?"

Mellie hemen cevap vermedi, ben de bekledim ve aramızdaki sessizliğin büyümesine izin verdim.

"Adını bilmiyorum," dedi sonunda. "Yani, yaşça büyük olduğunu biliyorum ama bundan fazlasını bilmiyorum. Onun şeker babası olduğunu söyledi. Onunla ilgilendiğini söyledi."

İçimi çektim. "Ve o kaybolduğunda bunun benimle paylaşmak için uygun bir bilgi olduğunu düşünmedin mi?"

"Başını belaya sokmak istemedim," diye cevap verdi Mellie, sesi perişandı. "Ne kadar kızacağını biliyordum ve onun gitmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Tehlikeli ya da başka bir şey değil.
takıldığı motorcular. Ona karşı çok iyi olduğunu söylüyor. Ve kız 18 yaşına gelene kadar yatmaya başlamamışlar, en azından benim bildiğim kadarıyla.
biliyor. Ona saygı duyduğunu söylüyor."

"Tamam," dedim usulca. Daha fazla bilgi için ona baskı yapmam gerektiğini hissettim ama ne anlamı vardı ki? Tanrım, bu berbattı. "Uyardığın için minnettarım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Mellie.

"Hey, Loni?" "Evet?"

"Bir ara sana gelebilir miyim? Seninle takılmayı özledim."

"Elbette tatlım," dedim ona, gözlerimin biraz yaşarmaya başladığını hissederek. "Burada her zaman hoş karşılanırsın, tamam mı?"

"Teşekkürler," diye fısıldadı. "Nasıl olduğunu bilirsin..."

"Evet bebeğim, nasıl olduğunu biliyorum. Burada güvendesin. Her zaman. Jessica gitti diye burada istenmiyor değilsin."

"Teşekkürler, Loni."

Telefonu kapattım ve hayatımda nasıl böyle tuhaf bir noktaya geldiğimi merak ederek kanepeye uzandım. Jess için kocamı terk etmiştim, şimdi de Jess beni Amber için terk etmişti. Sonra ben de Nate'i terk ettim.

Mellie'yi terk etmeyeceğime karar verdim.

Ne olursa olsun, o tatlı bir çocuktu ve alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı vardı. Amber ve Jessica'yı yüzüstü bıraktığım gibi onu da bırakamazdım.

Ve evet, onları hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmenin delilik olduğunu biliyorum - kurtarılmak istemeyen birini kurtaramazsınız. Bu hislerimi değiştirmedi.

Çamaşır makinesinin zili çaldı ve bana daha fazla kıyafet çıkarmam gerektiğini hatırlattı. Reese için de markete gitmem gerekiyordu. Onun evine erken gitmeye karar verdim. Bu şekilde onu görmek zorunda kalmayacaktım, çünkü cesur kararlarıma rağmen henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim.

Son yirmi dört saat içinde yeterince şey yaşamıştım.

Yanına geldiğimde Reese'in motosikleti evinin önünde duruyordu, kamyoneti ve üstü açık küçük, sportif kırmızı arabasıyla birlikte.

Bir Miata. *Benim Miata'm.* Sırf kıskançlıktan arabayı anahtarlamayı ciddi ciddi düşündüm.

Kıskançlık ve hayal kırıklığı diyelim, çünkü Reese'den kaçmayı başaramadığım gibi, görünüşe göre onun bir misafiri vardı. En iyisi Reese'i kimin kaçırabileceğini düşünmemekti.
Çünkü sabahki dondurmam üzerine bahse girerim ki o arabayı kullanan kulüp kardeşlerinden biri değildi.

Garaj yolunda oturdum ve minibüsümü geri çevirip gitmeyi düşündüm, sonra bunun tamamen korkaklık olacağına karar verdim. Er ya da geç onunla karşılaşacaktım. Bir an önce bitsin bari. Onu görmek benim için iyi olacaktı.

başka bir kadınla, karar verdim. Geçen gece neredeyse onunla yatıyordum ve Nate'den ayrılmaya karar vermiş olsam da, bu otomatik olarak Reese ile takılmanın akıllıca bir fikir olduğu anlamına gelmiyordu.

Zaten asla rastgele seksten fazlası olamaz. Hiçbir şey bir ganimet çağrısının geçici doğasının altını, hedeflediğiniz ganimetin başka birini aradığını görmek kadar çizemez.

Çalışmak için buradasın. Ne yaptığı onun işi.

Minibüsü kapattım, yiyecekleri aldım ve kapıya doğru ilerledim. Çantaları kibarca dengeleyerek kodu girdim ve kendimi Miata'nın sahibiyle yüz yüze bulmak için ilerledim.

Reese'i kanepeye oturttu, mini eteği beline kadar sıyrılmıştı, hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmıyordu - kendi kişisel pornom, önde ve ortada. Vay canına. Lanet olsun. Nefes alamıyordum. Bakışları başının üzerinden benimkilerle buluştu ve boğazımı temizlemeyi başardım. Dondu kaldı, beni görmek için etrafında döndü.

Garip.

Reese iri ellerini kızın beline dolayıp onu sabit tutarak, "Daha sonra geleceğini sanıyordum," diye söylendi. Gözleri soğuktu ve Yüzünü alaycı bir gülümseme süslese de düşmancaydı. Hâlâ kızgındı. Yeterince makul. Evime döndüğümüzde her şeyi pek de olumlu bir şekilde bitirmemiştik. Bayan Miata başını onun omzuna gömdü, belli ki kıkırdamasını engellemeye çalışıyordu. Tanrım, ona benden bahsetmiş miydi? Sarhoş olup kendimi ona atarak ne kadar aptalca davrandığıma birlikte gülmüşler miydi?

Panik yapmayın. PANİK YAPMA.

Panikledim. Market poşetlerinin kaymaya başladığını hissettim, bu yüzden tutuşumu sıkılaştırdım ve kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. Nefes ver.

Sakin şeyler düşünün. Okyanuslar. Temiz fırınlar. Bunun seni nasıl incittiğini görmesine izin verme.

Bekle. Bu beni neden incitsin ki? Ona karşı bir şeyler hissediyordum ama bu Reese Hayes'i *önemsediğim* anlamına gelmiyordu. O kadar uzun zamandır bekârdım ki, akılsız şehvetin nasıl bir his olduğunu unutmuş muydum? *Onu* yatağımdan ben atmıştım, tersi değil.

Öksürdüm ve durumu kontrol altına almam gerektiğini fark ettim. *Gerginliği azaltmalıydım. Bir şaka yap.*

"Böldüğüm için özür dilerim," dedim, sesimin de hissettiğim kadar titrek çıkıp çıkmadığını merak ederek. "Yeniden planlamamı ister misiniz, yoksa yatak odanıza geçebilir misiniz? Genelde insanlar seks yaparken etraflarını temizlemekten hoşlanmam. Her şey
potansiyel OSHA ihlalleri."

Hayes'in gözleri büyüdü ve gülümsemesi alaycılıktan gerçekliğe dönüştü. Başını yavaşça salladı.

"Biliyor musun, sana kızgın kalmak istiyorum, ama sen çok tatlısın. Bazen," dedi sonunda. "Senin gibi biriyle tanıştığımı hiç sanmıyorum, London."

Ben de onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım, diye düşündüm biraz histerik bir şekilde. Belki de korunaklı bir hayat sürmüştüm ama arkadaşlarımın çoğu özel olarak seks yapmayı severdi. Her şey bir yana, kültürel farklılıklarımızı tartışmanın zamanı olmadığına karar verdim. Devam edip nefes almaya odaklanmaya devam edecektim, çünkü içimde bir yerlerde karnımdan bıçaklanmış gibi hissediyordum ve bu binlerce farklı seviyede doğru değildi.

"Hâlâ burada," dedi Bayan Miata, bir elini kaldırıp yüzünün önünde sallayarak. "Bize katılmadığı sürece, bence başka bir yere taşınmalıyız. Ben sadece takdir eden izleyicilere gösteri yapmaktan zevk alıyorum ve sanırım burayı korkutuyoruz.
bir tane."

"Size katılmayacağım," diye
kekeledim. Gözleri vücudumu
taradı. "Çok kötü."

Bu benim tam ve koşulsuz geri çekilme sinyalimdi.

"Yiyecekleri kaldırayım," dedim ve hızla yanlarından geçip mutfağa girdim. Poşetleri tezgâhın üzerine bıraktım. Sonra öne doğru eğildim ve her seferinde ona kadar sayarak kendimi biraz daha nefes alıp vermeye zorladım. *Bana neler oluyordu böyle?* Yani seks yapan insanların arasına girmek garipti. Evet. Kesinlikle tuhaftı. Kesinlikle tuhaftı. Ama tam anlamıyla garip değildi.

Kahretsin.

Tüm bunlar Reese'e olan aptalca aşkımla ilgiliydi ve görünüşe göre sandığımdan da güçlüydü. İncinmiş ya da sahiplenmiş hissetmeye hakkım yoktu,

Yine de buradaydım, mutfağında hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyordum. Ben hiç de değilim. Umutsuz zamanlar ...

Dolabı açtım ve bir kupa çıkardım. Sonra dondurucuyu açtım ve biraz votka aldım. Kendime güzel bir shot doldurup içtim, sonra da kanıtları çabucak ortadan kaldırdım. Soğuk ateş boğazımdan aşağı kayarak her şeyi netleştirdi.

Yani bir sorunum vardı-Reese güzeldi, ona aşıktım ve şu anda oturma odasında başka bir kadınla yatıyordu. *Onun* oturma odası. Seks için ya da canının istediği başka bir şey için kullanmaya hakkı olan bir yer. İçeri girmem biraz boktan bir şeydi ama ben de onun evine erken gelmiştim. Bazı acı gerçeklerle yüzleşme zamanı:

1. Reese bir sürü kadınla yattı.
2. Bana ihanet etmiyordu ve bildiği kadarıyla başka bir adamla ilişkim vardı.
3. Bir topun içine kıvrılıp ölmek istedim.

Bir topun içine kıvrılıp ölmek biraz aşırı görünüyordu, bu yüzden büyük kız külotumu çekip bu bokla başa çıkmam gerekecekti. İlk olarak, minibüste eriyen donmuş yiyecekler vardı ve onların kaldırılması gerekiyordu. Ben de insan olduğum için, ön taraftaki manzarayı görmemek için arka kapıdan çıkıp kalan poşetleri aldım. Geri döndüğümde oturma odasını terk etmişlerdi. Yatak odasından daha fazla kıkırdama ve seks sesi geliyordu ve ben irkildim. Belki de bir süreliğine yukarı çıkmalıydım. Vakum. Bu onları boğar.

Kırk dakika sonra üst katta tek bir kir ya da toz zerresi bile yoktu. En son gittiğimde ne kadar temiz olduğu ve odaların kullanılmadığı göz önüne alındığında bu büyük bir sürpriz değildi.
Talihsiz gerçekliğimden kaçış yoktu, aşağı inmek zorundaydım.

Ayaklarım hareket etmiyordu.

Bunu yapamazdım. Bunun yerine en üst basamağa oturdum ve dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek düşünmeye başladım. Bu temizlik işi sonuçta yürümeyecekti. Onu başka bir kadınla görmeyi kaldıramazdım, çünkü ne yaparsam yapayım

Saçımı boyatmıştım, seks aramaları için yeterince sofistike ve modern değildim. Reese'e onun için temizlik yapamayacağımı söylemem ve bu işin peşini bırakmam gerekiyordu.
Tercihen mesajla. Yeni bir arabaya ya da The Line'daki o tatlı sözleşmeye ihtiyacım yoktu.

Ama ...

Jess artık yükselişe geçtiğine göre, işimi büyütmek için mükemmel bir zamandı. Striptiz kulübü bunu yapmak için harika bir hesap olacaktı. Sadece sineye çekebilirdim, değil mi?

Evet. O kadar parayı bırakıp gidersem lanetlenirim. Bu kulağa paralı askerlik gibi mi geliyor?

Umurumda değildi.

Reese Hayes güzel olsa ve onunla seks yapmak istesem ne olurdu? Bir milyon dolar ve göl kenarında bir ev istiyordum ve bu da yakın zamanda olmayacaktı. Reese'in yatmak için sıraya girmiş bir sürü kadını vardı, eğer o kadar çok istiyorsa günde on tane. Muhtemelen bana olan ilgisini çoktan kaybetmişti ve bu konuda mutlu olmalıydım. Her şeyi açıklığa kavuşturdu. Kulüp hesaplarını almak ve tutmak için elimden geleni yapmamam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Eğer bir Miata istiyorsanız, iş ile eğlenceyi birbirinden ayırmalısınız.

Aynen öyle. Ben de öyle yapardım. Kendime *çeki* düzen verirdim ve hayır, kendime çeki düzen verirdim.

birlikte Jessica'ya kıyafetlerini gülümseyerek göndeririz. Jessica'ya destek olurum.
Mellie ve güçlü ve kendine yeterli olmak. Bir erkeğe ihtiyacım yoktu, ama eğer bir erkek istersem onu alır, kullanır ve sonra da hiç düşünmeden başkasına verirdim, çünkü ölsem bile sofistike, modern bir kadın olurdum.

Elbette.

Ve ben de 10 kilo verip geriye doğru yaşlanacaktım.

Görünmez jetimi uçurmayı öğrendikten hemen sonra.

Otuz dakika sonra rosto fırına girmişti ve ben de donmuş ekmekleri kabarmaları için hazırlıyordum. İkinci bir votka içmiştim.
tam olarak kafam iyi değildi ama kendimi biraz daha dengeli hissediyordum.
Tabii ki, alt kattaki tuvaletin arkasına sarı gıda boyası dökmek

tankı ve sütüne sirke dökmek bu dengenin sağlanmasına yardımcı oldu... Ayrıca tuzluğun kapağını da gevşettim.

Bunları neden yaptım?

Muhtemelen bunu çok yakından incelememek en iyisi.

Reese arka ek binadan çıkıp kapı çerçevesine yaslandı. Üzerinde solmuş bir kot pantolon vardı ve başka hiçbir şey giymemişti; iri, kaslı kolları göğsünü rahat bir tembellikle çaprazlıyordu. Gözlerimin kaslarında oyalanmasına izin vermedim, ancak ayaklarını kontrol etmeme izin verdim.

İri yarı, sert bir adamın çıplak ayakla dolaşmasından daha seksi bir şey yoktur.

Ona karşı hep bir şeyler hissetmişimdir.

"Az önceki olay için özür dilerim," dedi ama ses tonundan hiç de üzgün olmadığı anlaşılıyordu. "Eve bu kadar erken geleceğini bilmiyordum. Birkaç saatim daha var sanıyordum."

Vay canına, sesi neredeyse samimi geliyordu.

"Sen işten gelmeden önce bitirmeyi planlıyordum," dedim ve rulolarla uğraşmak için ondan uzaklaştım. "Çalışma saatlerin nedir?"

"Düzensiz," dedi. "Patron benim, unuttun mu? Bana ihtiyaç duyulduğunda ya da istediğimde çalışırım."

Bana doğru geldiğini hissettim, bu yüzden rulolardan uzaklaştım ve aramıza biraz mesafe koymak için buzdolabına yöneldim. Kapağı çekip açarak içeriyi inceledim ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini bulmaya çalıştım. Ne yazık ki karşımdaki bira, ketçap ve turşu kavanozunun bana sunabileceği hiçbir şey yoktu.

Dönüp ona bakmak bir seçenek değildi.

Diğer kadınla yattığı için onu tırmalamak mı yoksa kemiklerinin üstüne mi atlamak istediğimden emin değildim. Her iki durumda da onu çamaşır suyuyla temizlemem gerekecekti, çünkü her tarafı kadının bitleriyle kaplıydı.

"Bir program yapalım," diye önerdim, sanki hayatım buna bağlıymış gibi bir yoğurt kabının üzerindeki son kullanma tarihini inceleyerek. "Böylece seninle burada, evde karşılaşmayız."

"Korktun mu?" diye sordu ve sesi tam arkamdaydı. Uzanıp buzdolabını kapattı ve bir elini vücudumun iki yanına koyarak beni hapsetti. Tüm içgüdülerim bir şaşırtmaca yaratmamı ve deli gibi kaçmamı söylüyordu ama onun yerine yüzümü ona döndüm.

Ne kadar zor olursa olsun, haklı olduğunu düşünmesine izin vermek istemedim.

Profesyonel. Siz bir profesyonelsiniz ve oyun oynamazsınız.

Yumuşak bir gülümseme takındım ve odanın karşısındaki, geniş sağ omzunun tam iki santim üzerindeki bir dolap kulpuna odaklandım.

Mükemmel.

"Sadece sana engel olmak istemiyorum," dedim sakin bir şekilde. "Geçen geceden sonra aramızın garip olduğunu biliyorum. Ama desteğini ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Benim için kötü bir hafta sonuydu. Ben iyiyim
Şimdi."

Başını eğdi ve dudağı alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Şerif Yardımcısı Dick her şeyi daha mı iyi
öpüyor?"

"Kişisel ilişkilerimin buradaki işimle hiçbir ilgisi yok." "Hayır, sanırım
onlar sadece üzerimde süründüğünde ve
Sonra da bütün gece sarhoş kıçınla ilgilendikten sonra beni kapı dışarı et. Bunu sen başlattın, tatlım. Ben sadece takip ediyordum."

Gözlerimi kapattım ve kıpkırmızı olmamak için dua ettim.

"Olanları unutalım, tamam mı? Duygusal davrandım ve çok fazla şarap içtim. Neredeyse korkunç bir hata yapıyordum ve seni kullandıysam özür dilerim. Ama bu birlikte yatmanın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmez."

"Bana çok iyi bir fikir gibi geldi," diye fısıldadı, eğilip boynumu kokladı. "Bunu senin için iyi yaparım."

Üzerinde bir parfüm kokusu aldım.

"Bayan Miata hâlâ yatak odasında," dedim sıkıca. "Geri çekilsen iyi olur yoksa seni görür. O zaman başın belaya girer."

Geri çekilmeden güldü.

"Bayan Miata mı?" diye sordu. "İşte bu onun için yeni bir isim. Kulüp binasında biz ona-"

"Eğer kötü bir şey söylersen seni tekmelerim," diye tersledim. "Buna gerçekten değer mi?"

"Edepsiz "i tanımla. "

"Az önce seks yaptığın kadın hakkında iltifattan daha azı," dedim ona. "Çünkü sanki onu aşağılayacakmışsın gibi geldi.

Unutma, onun yaptığı her şeye sen de katıldın. Sen de aynı derecede suçlusun."

Kısık bir kahkaha attı.

"Kulüpte ona Sharon deriz," dedi usulca. "Bunu hiçbir zaman bir hakaret olarak görmedim, özellikle de adını büyükannesinden aldığı düşünülürse. Ama siz bunu istediğiniz gibi yorumlamakta özgürsünüz."

Gözlerimi kapattım ve beşe kadar

saydım. "Sadece git buradan."

"Pic, ayakkabılarımın nerede olduğunu biliyor musun?" Sharon söyledi. Mutfağa doğru yürüdü ve ben Pic'in geri çekilmesini, ona dönüp bir açıklama yapmasını bekledim. Kıpırdamadı.

"Sanırım oturma odasındalar, bebeğim," dedi, parmaklarını saçlarımda gezdirmek için uzandı, başımı gözleriyle buluşmaya zorlayacak kadar çekti.

"Teşekkürler," dedi Sharon, ayakkabılarını aramak için yanımızdan geçerken. "Onun yerine benimle konuştuğun için kızgın değil mi?"

"Görünüşe göre değil," dedi omuz silkerek. "Sanırım istediğini çoktan aldı."

"Dur tahmin edeyim, onu kaç kez boşalttığını söyleyeceğin yer burası mı?"

Sırıttı.

"Hayır, yine de ayrıntı isterseniz, sanırım size biraz verebilirim," dedi. "Düşünme şeklini seviyorum. Kirli. Ama istediği şey nakitti. O bir İyi bir kız ve başı biraz dertte. Ben ona yardım ediyorum, o da bana yardım etmeye karar verdi."

Bu beni hazırlıksız

yakaladı. "O bir ... fahişe

mi?"

Başını iki yana salladı. "O da bir insan. Bu kadar yargılayıcı olmamaya çalış - kadınları bu şekilde nesneleştirmek hiç hoş değil, London. Daha iyi bilmiyor musun?"

Ses tonu benimle alay eder gibiydi, ben

de homurdandım. "Bırak beni gideyim."

"Bana bir öpücük ver."

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedim, göğsümün sıkıştığını hissettim çünkü bana dokunmasını istiyordum. Bunu nasıl yapmıştı? Başka bir kadınla seks yaptıktan hemen sonra beni öpmeye çalışıyordu ve nedense ben henüz onun taşaklarına tekmeyi basmamıştım. Nesi vardı bunun? Muhtemelen votkadan, diye karar verdim. *Kesinlikle* votka. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah evet, hâlâ iyi şerif yardımcısıyla görüşüyorsun," dedi, sesi kısık bir hırıltıydı. "Onunla hâlâ yatmadın mı?"

"Aslında görmüyorum. Onunla görüşüyorum. Dün ondan ayrıldım." Bu onu hazırlıksız yakaladı ve yüzümü inceleyerek geri çekildi. "Hadi canım?"

"Yok artık," dedim sertçe, şaşkınlığından yararlanarak kolunun altından geçip mutfağa doğru kaçtım. "Fırında rosto var. Zamanlayıcı kapandığında onu çıkarabilir ve on beş dakikalığına ekmeklerin içine atabilirsin. Buzdolabında seni bekleyen bir salata var ve market alışverişi için sana fatura keseceğim. Güle güle."

"Gerçekten böyle bir bombayı bırakıp gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Omuz silktim. Denemeye değerdi. "Yapacak işlerim var, Reese. Nate'den ayrıldım çünkü aramızdaki ilişki doğru değildi. Bu seninle aramızın iyi olduğu anlamına gelmez, olsa olsa bir süre yalnız kalmam gerektiği anlamına gelir. Jessica gideli bir hafta bile olmadı. Bu çok büyük bir değişim ve ne seninle ne de başka biriyle bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bu iş daha bitmedi."

Güldüm.

"Hiç başlamadı," dedim ona açıkça. "Ben senin gibi değilim. Öylesine seks yapamam."

Elbette yapabilirsin, diye fısıldadı beynimin sürtük tarafı. *Sadece dene!*

Bayan Miata henüz evden çıkmadı bile, diye hatırlattım beynime sertçe. *Bu kadar sürtük olma!*

"Sıradan seks yapamayacağını nereden biliyorsun?" diye sordu. "Eğlenceli. En son ne zaman denedin?" Ona ters ters baktım.

"Cidden, ne zamandı?"

"Seni ilgilendirmez," diye tersledim.

"Fikrini değiştirirsen nerede olduğumu biliyorsun," dedi bana. Sharon içeri girdi ve bana gülümseyerek kolunu Hayes'in beline doladı. Kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bana bakmadan önce ona uzun bir öpücük verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi bana içten bir gülümsemeyle. "Belki bir ara seni kulüp binasında görürüm?"

Omuz silktim, çünkü kırık cam yemeyi tercih edeceğimi söylemek pek uygun gelmedi. Bu şartlar altında nasıl bu kadar arkadaş canlısı olabiliyordu? Yanlış görünüyordu.

Bu kadar yargılayıcı olmayı bırak... Reese'in sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Tamam, ben gidiyorum," dedi. "Oh, ve Pic? Sanırım tuvalette bir sorun var, haberin olsun. Kızartma harika kokuyor, London.
Karbonhidratlarıma dikkat ediyorum, o yüzden o ekmeklerin henüz pişmemiş olması iyi bir şey!" Bununla birlikte bana neşeli bir parmak işareti yaptı ve neşeli bir şekilde mırıldanarak gitti. *Tabii ki* karbonhidratlarına dikkat ediyordu. Onun gibi kızlar her zaman öyledir.

"Bu çok tuhaftı," diye mırıldandım.

"*Bu,* cinselliği konusunda rahat olan ve bir şeyleri fazla düşünmekten endişe etmeyen biriydi. Sen de denemelisin. Surat asmaktan daha eğlenceli.
Hem de daha az iş."

"Artık gerçekten gitmem gerekiyor."

"Perşembe günü görüşürüz," dedi. "Seni ne zaman beklemem gerektiğini söyle, ben de kıyafetlerimi giymeye çalışayım... Tabii fikrini değiştirmezsen?"

Mutfaktan çıkarken cevap verme zahmetine girmedim ve kahkahası beni kapıya kadar takip etti.

Bir gün onu rahatsız edenin ben olacağıma karar verdim. Ne zaman ve nasıl olacağından emin değildim ama bunu dört gözle bekliyordum. Her şey düşünüldüğünde adil görünüyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RS E V E N

Gri paspas suyu dolu kovayı boşaltırken telefonum çaldı. Arayan
Ertesi sabah dokuzdu ve ekibimin temizliği bitirmek için bir saati daha vardı. striptiz kulübü. Hayes sözünü tutmuştu ve Gage'e göre - orayı işleten büyük Azrail - gördüklerini beğenirse uzun vadeli bir sözleşme yapacaktık.

Gördüklerini beğendiğinden emin olmak için oradaydım.

Bu da evin her santimini temizlemek anlamına geliyordu. Her geldiğimizde o kadar uzağa gitmemiz gerekmiyordu ama her şeye doğru başlamak istiyordum. Telefonu çıkardım, arayanın Jess olduğunu görünce irkildim. Vay canına... Onu öğleden önce uyandırmak için Tanrı'nın bir işi gerekiyordu.

Selam Loni. Nasılsın?

BEN: İyi. Çalışıyorum. Ne oldu?

Telefon görüşmesi için vaktin var mı? Konuşmak istiyorum. Burada işler pek iyi değil.

Kaşlarımı çattım, boğazım düğümlendi.

BEN: Bir saniye

Kovayı yere bırakarak temizlik dolabından çıktım ve
boş kulüp katında. Ekibim arka taraftaki VIP odalarına doğru ilerlerken uzaktan elektrik süpürgesinin sesini duydum. Gage masalardan birinde oturuyordu ve ben yanından geçerken yüzünde bir soruyla başını kaldırdı.

"Sadece kısa bir telefon görüşmesi," dedim ona, ön kapıdan çıkıp otoparka doğru ilerlerken.

Jessica telefonu açmadan önce telefon üç kez çaldı. "Loni?"

"Hey, bebeğim, sorun ne? Doktora görünmen gerekiyor mu? Sigorta kartını almadan gitmişsin ama ihtiyacın olursa tüm bilgileri hemen gönderebilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi çabucak ve ben biraz gevşediğimi hissettim. "Dün gece biraz ateşim vardı ama sanırım sadece gribim. Bir süredir öksürüyor."

"Dikkatli ol," diye uyardım onu, sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Enfeksiyonla oynamaması gerektiğini çok *iyi* biliyordu. En son
Üç gün boyunca antibiyotik serumuyla yoğun bakım ünitesinde kalmış ve sırf eğlence olsun diye ameliyatla takip edilmişti.

"Öyleyim," diye tereddütle cevap verdi.

"Ne oldu?" Sesimi nötr tutmaya dikkat ederek sordum. "Bana anlatabilirsin."

"Sanırım annem konusunda haklı olabilirsin," dedi sessizce. "Dün gece büyük bir parti verdiler. Bir sürü erkek geldi ve pek de hoş değillerdi."

"Ne açıdan hoş değil?"

"İkisi beni misafirhanede köşeye sıkıştırdı," diye fısıldadı. "Tam olarak bakire sayılmam ama bu farklıydı, Loni. Daha önce hiç kimse bana böyle davranmamıştı. Çok fazla bir şey yapmadılar ama sadece kaçıp kendimi bir dolaba kilitlediğim için. Korkunçtu."

Sessizliğe gömüldü. Daha fazla bilgi talep etmek istedim ama tamamen dağılmasına yaklaşık üç saniye kaldığını hissettim.

En azından beni aradı.

"Eve gelmek istiyor musun?" Sesimi sakin ve sabit kalmaya zorlayarak sordum. "Farklılıklarımız olduğunu biliyorum ama burada güvende olacaksın.
Belki kendi başına yaşaman için bir yol bulabiliriz, aynı anda hem bağımsız hem de güvende olabileceğin bir yer."

Burnunu çekerek hıçkırdı ve ağladığını fark ettim.

"Çok özür dilerim, Loni," diye fısıldadı. "Sana inanmak istemedim. Gerçekten aptallık ettim."

"Şu anda bunun için endişelenmeyelim. Bu öğleden sonra oraya uçabilir, seni alabilir ve eve getirebilirim."

"Bunu yapmana gerek yok," dedi. "Ama bana eve bir bilet alırsan, Sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım. Havaalanına taksiyle gidebilirim. biraz nakit. Ama yarına kadar değil. Annem bugün onunla dışarı çıkmamı istedi, alışverişe falan. Seyahate çıkıyor sanırım. O etrafta yokken gitmeyi tercih ederim. Onunla büyük bir kavgayı kaldırabileceğimi sanmıyorum. -Bundan hoşlanmayacak. Gerçekten garip davranıyor."

Umutsuzca tam kurtarma moduna geçmek istedim ama kendimi geri çekilmeye zorladım. Beni yardım için çağırması bile büyük bir olaydı - Jessica'nın daha fazla baskıya ihtiyacı yoktu. Tanrım, bundan nefret ediyordum. Her şeyden.

"Tamam. Yarın ilk iş seni eve götürecek bir uçak ayarlayayım mı?"

"Belki öğlen civarı?" diye sordu sessizce. "Bu daha iyi olur. O zamana kadar gitmiş olur. Buralarda bir sürü adam var... Bazıları silahları var, Loni. Sanırım erkek arkadaşı uyuşturucu satıcısı ya da onun gibi bir şey olabilir. Çok zengin ama parayı nasıl kazandığını anlayamıyorum."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

"Tamamen mümkün," dedim. "Erkekler konusunda hiçbir zaman iyi bir zevke sahip olmamıştır. Soru sormaya kalkma, tamam mı? Böyle insanların dikkatini çekecek bir şey yapmak istemezsin."

"Bana kızgın mısın?"

Böyle bir soruya nasıl cevap verilir?

"Ben daha çok senin için endişeleniyorum," dedim sonunda. "Güvende ve mutlu olmanı istiyorum. Bunu başarmak için en iyi yolu seçmedin ama iyi olduğun için inanılmaz derecede minnettarım. Bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

"Seni seviyorum, Loni."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Bugün kendine iyi bak ve birkaç saatte bir bana mesaj at, anladın mı? Sadece iletişimde kal ve iyi olduğunu bilmemi sağla. Ve ateşine de dikkat et. Eğer bir şey hissedersen, 9 1 1'i ara ve ambulans çağır. Faturaları falan dert etme. Sadece kendin."

"Pekâlâ," diye fısıldadı. Telefonu kapattım ve ensemi ovuşturdum.

"Harika amına koyayım," diye mırıldandım, telefonumu otoparkın öbür ucuna fırlatma isteğime karşı koydum. Bir şeye vurmak ya da bir arabayı yumruklamak istedim. Bunun yerine eğildim

Duvara sırtımı dayadım, kafamı birkaç kez duvara vurdum, kendimi toparlamaya yetecek kadar.

"İyi misin?" Gage kapıdan çıkarken sordu. Rahat bir duruşu vardı ama gözleri keskindi. Omuz silktim.

"Her zamanki şeyler," dedim. "Aile dramı, bu tür şeyler. Merak etmeyin, bunun işle bir ilgisi yok ve iş yapma kabiliyetimizi etkilemeyecek. gerçekleştirin."

Yavaşça başını salladı, sonra da kapıyı benim için açtı. Ona gülümsedim ve arka odaları incelemeye hazır bir şekilde içeri girdim. Hayatımdaki başka hiçbir şeyi kontrol edemiyor olabilirdim ama bu striptiz kulübünü temizlemeyi kontrol edebilirdim.

Fırınımı çoktan temizlemiş olmam çok kötü.

Belki Reese'in fırınının iyi bir fırçaya ihtiyacı vardır? Daha sonra oraya gidip kontrol edebilirdim... Ona mesaj atıp program değişikliğinin işe yarayıp yaramayacağını da sorabilirdim, çünkü zaten yarın öğleden sonra havaalanında olacaktım. Bu hafta ikinci kez gelmemi istiyorsa, esnek davranmak zorundaydı.

Önce aile, Reese Hayes gibi büyük, aptal bir motorcu bile bunu anlayabilir, değil mi?

REESE

"Kızınız bugün iyi iş çıkardı."

Eve dönerken Gage'in sözleri kafamda yankılanıyordu. London'ın benim kızım olup olmadığından pek emin değildim ama onu istiyordum, hem de hızlı bir sevişme için değil. Dün oldukça üzgündü ve onu suçlayamazdım.

Sharon'ı bir pislik gibi yüzüne vurmuştum.

Ama London ve Evans'ın birlikte çırılçıplak yuvarlandıkları düşüncesi kafama bir virüs gibi yerleşmişti. Bunu her hayal edişimde ortalığı birbirine katmak istiyordum ve bunu hayal etmekten kendimi alamıyordum... Aptalın teki olduğum için küçük bir intikam o zamanlar bana adil gelmişti. Sonra ondan ayrıldığını açıkladı. Beni şaşkına çevirdi, çünkü görünüşe göre London erkekleri birbirine düşürecek türden bir kadın değildi. Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuş gibiydim. Şimdi ona daha çok saygı duyuyor ve kıyaslandığında kendimi bir alet gibi hissediyordum. Sharon'ı becermek çocukça ve aptalcaydı.

Londra beni yeniden aptal bir çocuğa dönüştürüyordu ve bu iyi bir şey değildi.

En azından her iki taraf için de geçerli görünüyordu - hiçbir olgunluk kazanmıyordu

Tuvalet şakası için ödüller ... Sonunda anladığımda kıçımla güldüm, gerçi. Heather da böyle şeyler yapardı.

Londra'yı aramam gerekiyordu. Ya da belki de onun evine gitmeliydim, Çünkü muhtemelen beni aramazdı. Bu berbattı. Hepsini. Tek gecelik ilişkileri severdim, temiz ve basit, lise saçmalıklarını değil.

İşe koyulmak yerine birbirimizin etrafında dans ettik. Başka ne gibi komplikasyonlar olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Beni yatakta, yani gerçek beni idare edebilecek miydi? Kendimi tutmaya alışık değildim ve kadınlar bunu kaldıramazsa, onları serbest bırakırdım.

Siktir et.

London'ı elime geçirirsem, işler gerginleşti diye onu bırakırsam lanetlenirim.

Son virajı döndüm ve garaj yolundaki temizlik hizmeti minibüsünü gördüm. *Ne oluyor lan?* Kısa ve yoğun bir fantezim vardı.

Bir gün daha sikim içinde olmadan yaşayamayacağını ve onu yatak odasında çıplak ve beklerken bulacağımı söyledi.

Evet, doğru.

Büyük ihtimalle diş macunuma striknin enjekte ediyordu. Harley'imi onun aracının yanına park ettim ve onu inceledim. Sadece tek bir aracı vardı ve onu kullanmak berbat olmalıydı. Boktan bir mavnayı kullanmak gibi. Daha önce hiç bisiklete binip binmediğini, bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ettim. Onunla ilgili bir şey vardı - kısıtlama, asla başarısız görünmeyen görev duygusu ... Kendine fazla zaman ayırmadı ve bahse girerim yeterince sık bırakmadı.

Onu motorumun arkasına bindir, bahse girerim donuna krem sürer.

Ya da çığlık atarak kaçmak. İkisi de işe yarayabilirdi... Evet, onu kesinlikle bir gezintiye çıkarmam gerekiyordu ve şimdi tam zamanıydı. Uzun süre dükkânda kaldıktan sonra o sabah tekrar çalışır hale getirmiştim. Çok rahatlamıştım, çünkü süremediğim zaman nefes alamıyordum. Kışlar bazı yıllar sonsuza kadar sürüyor gibiydi ve bahar geldiğinde hepimiz biraz deliriyorduk.

Yılın ilk sürüşü gibisi yoktur.

Telefonumu çıkardım, eminim aramıştı. Harika,
Kilisede kaçırmış olmalıyım. Bu günlerde masada konuştuğumuz tek şey, bir yıla yakın bir süredir bölgemize doğru ilerleyen karteldi. Kulüp binalarımızdan birkaçını vurmuşlar ve altı ay önce Devil's Jacks'in başkanını öldürmüşlerdi. Bir süreliğine tam bir silahlı savaşın kıyısından döndük ama son zamanlarda en azından görünürde işler sakinleşmişti.

Jacks'in güneyde belirli hedefleri vurduğunu biliyordum.

Azrailler de üzerlerine düşeni yapıyorlardı çünkü kimse bizimle uğraşıp paçayı kurtaramıyordu. Artık tüm evlerde tam güvenlik sistemleri vardı ve destek kulüplerinden seçkin deneme üyelerini topluyorduk.

Er ya da geç, o silahlı savaş patlak verecekti. Buna
hazır olmalıyız.

Önümüzdeki hafta sonu bu hazırlığın büyük bir parçası olacaktı - Jacks, Silver Bastards ve Reapers'dan yama sahipleri strateji konuşmak ve umarım ortak bir saldırı düzenlemek için bölgenin dört bir yanından geliyorlardı. Sonsuza kadar gizlice dolaşamaz ya da savaşı bize getirmelerini bekleyemezdik.

Telefonumu karıştırdım ve telefona cevap vermediğimde gönderdiği mesajı buldum.

Planlar değişti. Bu öğleden sonra senin evinde olacağım.
Yarın için bir şey çıktı.

Bugün için de bir şey geliyordu. Sikim. Tanrım, bir
dahaki sefere osuruk şakaları yapacağım.
Çok çocukça.

Ön kapımın önünde dururken, geçen hafta sonu onun evinden hatırladığım o keskin, korkunç kokuyu aldım. Düğmeyi çevirdim ve adımımı attım.

London'ı içeride, oturma odasında bir taburenin üzerinde durmuş, öfkeyle şöminenin üzerindeki silah koleksiyonunun tozunu alırken buldu. Üzerinde kısa bir şort ve siyah bir atlet vardı; ıslak bir rüyadan fırlamış gibiydi... havayı dolduran o iğrenç koku hariç.

Parmak uçlarına kalktı, bir elini şömineye dayayarak daha yükseğe uzandı. Gömleğini yukarı çekerek dar bir deri şeridini ortaya çıkardı ve ben bir inilti tuttum.

Lanet olsun. Onu ya becermem ya da kovmam gerekiyordu, çünkü bu arada kalmışlık bana göre değildi. Tabii Gage ekibinin sürekli olarak The Line'da çalışmasını istiyordu, sanırım bu da kovmanın ihtimal dışı olduğu anlamına geliyordu.

Tamam o zaman. Takım için bir tane alırdım ve onu beceririrdim. "Fırınınızı temizliyorum," diye yüksek sesle ilan etti, bana doğru döndü, elleri kalçalarındaydı. Duruşu tam bir meydan okumaydı. Bir kavgaya hazırlanıyordu. Neden, hayal bile edemiyordum, ama gözlerindeki ateş ve tüm bu saçmalıklar ona iyi bakıyordu.

İçindeki ateşi söndürebilirdim. Aletim not aldı, rahatsız olacak kadar sıkılaştı ve ne halt edeceğime karar verdim. Şimdiki zaman gibisi yoktu.

"Kıçına ne girdi?" diye sordum. London kaşlarını çattı.

"Ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Yarın gelmem gerekiyordu ama onun yerine havaalanında olacağım. Jessie eve dönüyor."

İlginç.

"Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun," dedim, yerde ona doğru yürürken. Yaklaşık bir metre ötede durdum, böylece gözlerim memeleriyle aynı hizaya gelmişti. Burnunu çekti, sonra döndü ve pardösüsüyle yüksek bıçaklardan birine uzanmak için kollarını kaldırdı. Bu, göğüslerinin tankın altında sallanmasına neden oldu, bu da sikimin çok hoşuna giden bir manzaraydı.

"Kuzenimin erkek arkadaşı görünüşe göre bir tür suçlu," dedi sıkıntıyla. "Sanırım burası korkunç serserilerle kaynıyor. Dün gece birkaç tanesi Jess'i köşeye sıkıştırmış ve onu korkutmuş. Yarına kadar güvende olduğunu söylüyor ama ben bu gece eve gelmesini istedim. Bana mesaj atacağını söyledi ama atmadı."

Sustum.

"Bu adamlar hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını sallayarak bana doğru döndü. Bir kir lekesi
Parlak kızıl saçları yataktan yeni kalkmış gibi sağa sola savruluyordu.

Hiç de kötü görünmüyor.

"Hiçbir şey, ama onlara zarar vermek istediğimi biliyorum. Oraya uçmamam gerektiğini söyledi. Muhtemelen iyi bir şey, çünkü hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum ve bu pislikleri elime geçirirsem sonum orası olacak."

"Yani onun yerine buraya mı geldin? Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyorum, tatlım." Ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Yarın buralarda olmayacağım ve beni anlaşmamızdan caymakla suçlamanı istemiyorum."

Evet, doğru.

"Yani kuzenini havaalanından almana izin vermeyecek kadar aşağılık biri olduğumu mu düşünüyorsun?" Sırıtmamaya çalışarak sordum çünkü onu üşütmüştüm. Buraya gelmişti çünkü işler sarpa sardığında yanımda olmak istiyordu. Bunu itiraf etmeye hazır olmayabilirdi ama bu gerçekte neler olup bittiğini değiştirmiyordu.

"Benim önümde seks yapacak kadar pisliksin."

"Evet, ben gerçek bir iş adamıyım - kendi evimin mahremiyetinde istekli bir partneri beceren bekar bir adam. Bazen ağlayarak uyuyorum, yaptıklarımdan çok utanıyorum."

"Zamanlamanın tamamen tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu. Güldüm.

"Erken gelen sendin," diye hatırlattım ona. "Ama evet, hakkını vermeliyim. Sharon'ı bütün öğleden sonra etrafta tutmaya karar vermiştim zaten, Onun burada olmasını önemsiyorum. Onu senin önünde becermeyi planlamamıştım ama içeri girip gördüğünde de hayal kırıklığına uğramadım. Çok kızmıştım London. İhtiyacın olduğunda yanındaydım, seninle ilgilendim ve sonra sen bana başka bir adamın adını söyledin. En sevmediğim erkeklerden biri, bilgin olsun."

Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı, sonra kapandı. "Sen bir pisliksin."

"Hayır, ben bir pisliğim. Bir yetişkin gibi kavga etmek istiyorsan, yetişkin kelimeleri kullanmaya başla."

"Siktir git," diye tısladı ve yemin ederim saçları Medusa gibi havalanmaya başladı. Tamam, sadece kafasını sallayışından da olabilirdi ama her halükarda cehennemden daha sıcaktı. Kavga eğlenceliydi ama boşa gitmişti.

yeterli zaman. O dar amcığının içine girme, hayal gücümün önerdiği gibi etrafıma sarılmış kadar iyi hissettirip hissetmediğini kontrol etme zamanı.

Bir kolumu beline doladım ve onu sandalyeden kaldırdım, yatak odasına doğru ilerlerken onu yatay olarak yanıma çektim.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu kadar ön sevişme yeter. İşe koyulma zamanı,

bebeğim." "Ben senin bebeğin değilim. İndir beni!"

"Öyle bir şey olmayacak."

Tekmelemeye başladı, eğer bacakları o pozisyondan vücudumun herhangi bir yerine ulaşabilseydi çok daha etkili olurdu. Bu benim ilk rodeom değil. Sonra bana tokat attı, kolumu beline doladı.

"Dikkatli ol, seni düşürmemi istemezsin."

"Tanrım! Bunu nasıl yaparsın? Bu adil değil, sen benim için çok güçlüsün. Senden nefret ediyorum!"

Bunu nasıl yapabildiğimin çok açık olduğuna karar verdim, bu yüzden cevaplamaya gerek yoktu. İyi de oldu çünkü tırnaklarını koluma öyle bir geçirdi ki sanırım kanadı.

"Oyun oynamayı bırak, London." Mutfaktan geçtik. Yatak odamın kapısı açıktı. Arkamızdan tekmeleyerek kapattım, sonra kilitlemek için uzandım çünkü bu noktada herhangi bir kesintiye tahammül edersem lanetlenirdim.

Sonra onu yatağa attım.

London bir yengeç gibi geriye doğru sıçradı ve geniş gözlerle kendini yatak başlığına dayadı.

"Neyin var senin?" diye sordu nefes nefese.

"Azdım," dedim, sesim gerçekçiydi. Yatağın kenarına oturdum ve botlarımı çıkardım. Tişörtümü kaptığım gibi başımın üzerine çektim ve şifonyerin üzerine fırlattım. Sonra ayağa kalktım ve pantolonuma uzandım.

London yine ciyakladı.

"Kapı hemen şurada," dedim. "İçeriden kilitleniyor, yani burada kapana kısılmış gibi değilsin. Gitmek istiyorsan git. Aksi takdirde kıyafetlerini çıkar."

Ayağa kalktım ve pantolonumu indirdim, sikim karnıma çarpmak için serbest kaldı. Nefes nefese kaldı ve ben de gülümsedim çünkü bu manzaranın genellikle iyi bir manzara olarak kabul edildiğini biliyordum.

"Kıyafetler mi?" Ona hatırlattım.

Ayağa kalktı, sonra sanki bu onu koruyabilirmiş gibi saygınlığını ağır bir pelerin gibi etrafına çekti.

Olamaz.

"Bunun hakkında konuşalım," dedi sessizce. "Bazı kurallar koymalı, nereye gittiğimize karar vermeliyiz."

"Sevişeceğiz. Sonra muhtemelen tekrar yaparız. Ondan sonra sana yemek ısmarlayacağım, ama sadece nazik olursan."

"Akşam yemeğini yanımda getirdim," diye mırıldandı.

"Tanrım, kıçında böyle bir sopa olmasaydı mükemmel olurdun."

Yatakta öne doğru süründüm, ayak bileklerini yakaladım ve aniden aşağı doğru çektim. Ciyak ciyak bağırdı ama ellerini yakalayıp başının üzerinden yatağa bastırdığımda karşı koymadı. Sonra onunkini yakalamak için ağzımı indirdim - gerçekten hatırladığım kadar güzel tadı olup olmadığını görmek istiyordum.

O yaptı.

Dilimi derinlere soktum, sonunda vücuduna girmenin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. İlk başta pasif duruyordu. Sonra dili benimkiyle oynamaya başladı, bir kovalamaca ve takip oyunu, eğer sikim yanmıyor olsaydı saatlerce devam edebilirdim. Bacaklarını ayırarak aralarına yerleştim ve aletimde ciddi bir kot yanığı tehlikesi olduğunu zor yoldan fark ettim.

Geri çekildim ve ona gülümsedim. Yanakları kızarmış, gözleri ışıl ışıldı ve parlak kızıl saçları bir lav akıntısı gibi yastığın üzerinde uzanıyordu.

"Bu rengi sende sevdim," dedim, elimi karnına doğru kaydırabilmek için yana kaydım. Kotunun düğmesi kolayca açıldı ve klitorisini bulan parmaklarımla buluşmak için kalçaları yukarı doğru kalktı.

Cehennem gibi ıslak. Çok güzel.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Fark edeceğini düşünmemiştim. Geçen gün hiçbir şey söylememiştin."

"Oh, fark ettim."

"Vay canına, bu çok iyi hissettiriyor..." diye
fısıldadı. "Elimden geleni yapıyorum."

Nefes alıp vermesi arttıkça göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Parmaklarımı yukarı ve aşağı kaydırdım, amına daldırdım ve sonra başparmağım dışarıdaki eylemi sürdürürken içeri ve yukarı doğru bastırdım. Sonunda geri çektim ve inleyerek protesto etti.

Bu yavaşlığın canı cehenneme.

"Çok fazla giymişsin," dedim. "Bir şeyler çıkar, yoksa bir şeyleri yırtmaya başlayacağım."

LONDRA

Bir şeyler çıkar, yoksa bir şeyleri yırtmaya başlayacağım.

Neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

İstersem Reese kapıdan çıkıp gitmeme izin verirdi. Vereceğini biliyordum... Ama çıkarsam bir daha geri dönmeyebilirdim ve son beş dakika içinde Kelimenin tam anlamıyla buraya gelmek istediğimi net bir şekilde anladım.

Gömleğimi yukarı itti ve evini temizlerken giymeye karar verdiğim kırmızı saten sütyenimi, kabul etmek istemediğim özel bir nedenden dolayı ortaya çıkardı. Reese'in ağzı göğüs ucumu yakaladı ve bir şeyleri çıkarmayı tamamen unuttum.

Bu talihsiz bir durumdu. Kıyafetler konusunda şaka yapmıyordu.

Görünüşe göre beni kumaşın içinden emmek yeterince iyi değildi, çünkü saniyeler sonra sütyenimin orta kopçasını yakaladı ve ikiye ayırdı. Göğüslerim serbest kaldı ve sonra ağzının sıcaklığının beni tekrar içine çektiğini hissettim, derinlere. Parmakları şortumun içine girdi, klitorisimi buldu ve Acıtacak kadar sert ovaladım. Onun yerine gerçekten çok iyi hissettirdi.

İhtiyaç merkezimden çıkarak tüm vücuduma karıncalanmalar gönderdi. Düşünemiyordum ama kesinlikle hissedebiliyordum. İyi hissettiriyordu. *Gerçekten* iyi. Seksi hatırladığımdan daha iyiydi ve seksi gerçekten çok güzel bir şey olarak hatırlıyordum.

Reese diğer göğsüme geçti ve bir şekilde aramıza uzanıp sert uzunluğunu kavrayacak kadar farkındalığımı geri kazandım.

Sikini.

Bu kelimeyi sevdim, gerçekten sevdim. Çok sevdim ve istediğim kadar kullanmakta özgür olduğum gerçeğini sevdim. Ben de daha fazlasını görmek istiyordum.

"Sikini istiyorum," diye fısıldamayı başardım ve Reese dondu

kaldı. Sonra işler değişti.

Daha önce nazik olmasa da dizginlenmişti. Evet, o artık bitmişti.
Birkaç saniye içinde beni yüzüstü çevirdi ve sonra şortumun vücudumdan aşağı yırtıldığını hissettim. Şortuma ne olduğundan tam olarak emin değilim.
ama bir kalp atışı sonra eli karnımın altına geldi ve beni dizlerimin üzerine kaldırdı.

Ereksiyonunun başını giriş yerimde hissetmeden önce nefesimi toparlamak için ancak zamanım oldu. Ama çok uzun sürmedi. Sertçe içeri itti -ki bu biraz ürkütücüden de öteydi çünkü yıllardır gerçek bir hareket görmemiştim.

"Vay anasını," diye homurdandım ve o da sustu, derinlerdeki hissine alışmama izin verdi. Kendimi kıstırılmış, kazığa oturtulmuş... savunmasız hissediyordum. "Aman Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum."

"İnan buna," diye mırıldandı, parmakları yine klitorisimi buldu. Onunla oynadı ve ben de her doğru noktayı bulduğunda onu sıkarak kıvrandım.

"Siktir..." diye inledi. Sonra kalçalarını geri çekti ve içimde hareket etmeye başladı. Nazik değildi ve eve vardığında nefesim kesildi, çünkü adam büyüktü ve biraz acıtıyordu ama garip bir şekilde iyi bir şekilde.

Uzun zaman olduğunu söylemiş miydim?

Neyse ki Reese "Piknik" Hayes'in sihirli parmakları vardı, çünkü beni üçüncü kez doldurduğunda, tüm zaman ve mekan duygusunu kaybetmiştim. Hissedebildiğim tek şey, klitorisimde yoğunlaşan basınç ve vajinamın ön duvarına doğru derinlemesine itmesinin lezzetli sürtünmesiydi.

Vibratörüm rekabet edemezdi. Sonra

aklıma korkunç, korkunç bir düşünce

geldi. "Doğum kontrol hapı

kullanmıyorum."

"Prezervatifim var," diye homurdandı Hayes. "Ve vazektomi."

Hah. Giyinmesini nasıl kaçırmışım? Ben de hissedemiyordum, muhtemelen çok ıslak olduğum içindi. Reese parmaklarıyla klitorisimi yakaladı, neredeyse çimdikliyordu, bu çok acıtmalıydı ama büyük olasılıkla birinin bana yaptığı en harika şeydi.

Bu beni itmek için yeterliydi.

Nefesim kesildi, boşalırken kaslarım ona doğru sertçe kenetlendi. İnledi. Sonra elleri kalçalarımı yakaladı, bu iyi bir şeydi çünkü tüm vücudum işlevini yitirdi ve yere yığıldım.

Reese zihinsel ve fiziksel çöküşümü görmezden geldi, kıçımı yukarı kaldırarak
Kendi boşalmasına yaklaştıkça içime daha hızlı ve daha hızlı pompalıyordu. Sonra yeni bir his ürpertisi hissettim ve tüm kadınlar için Kutsal Kase'ye - çoklu orgazmlara- ulaşabileceğimi fark ettim.

Hayes bana sertçe, "Ellerinin üzerine kalk," dedi. Bir şekilde kendimi yukarı ittim, gücümün olmasına şaşırmıştım. Eli saçlarımı yakaladı ve beni geri çekti. Çığlık attım ve ellerimi karyolaya dayayarak dizlerimin üzerinde doğruldum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım, bir deneyimin yoğunluğundan insanın gözlerinin yuvalarından fırlamasının mümkün olup olmadığını merak ediyordum. Bu sefer ben
sert geldi, uzun bir his birikimi ya da hafif bir ısınma olmadı. Yoktu. Sadece bir şehvet ve tatmin patlaması, çıkmadığım bir adamın evinde bir hayvan gibi hazırlandı.

Muhteşem.

Reese boşalırken içimde derin bir titreşim vardı. Sonra durdu, popom kasıklarına doğru sıkıca çekildi, parmakları daha sonra çürükler bulacağımı düşündüğüm kadar sert bir şekilde içime girdi.

Bu düşünce beni kıkırdattı.

Seks sakatlığım olabilir!

Reese beni bıraktı, çekip prezervatifi yakaladı. Karnımın üzerine yığıldım, hala nefes nefese, bir süre uyuyup uyuyamayacağımı merak ediyordum. Dış dünya gerçek değilmiş ve Jessica yine boka batmamış gibi davranabilirdim.

Kalın, kaslı kolu etrafıma dolandı ve beni vücudunun beşiğine geri çekti.

"Bu çok güzeldi," diye mırıldandım, gözlerim kapalıydı.

"Hoş mu? Sanırım aşağılandım," diye cevap verdi, ancak sesi kendini beğenmiş gibi çıkıyordu. Sessizce uzanırken eli göğsümü kavradı ve meme ucumla oynadı.

"Yarın çok ağrım olacak..." Esneyerek söyledim. "Ama buna kesinlikle değer."

"Acıyor mu? O kadar sert

değildim." "Hayır, sadece

uzun zaman oldu."

"Ne kadar sürecek?"

"Eski kocam altı yıl önce Jess'in velayetini aldığımda beni terk etti. ...altı yıl."

Reese'in eli hareket etmeyi bıraktı.

"Altı yıldır seks yapmadın mı?" diye sordu, sesi kuşkuluydu.

Kaşlarımı çattım. "Böyle söylemek zorunda değilsin."

"Ne gibi?"

"Sanki ben bir ucubeyim."

"Sen bir ucube değilsin tatlım," diye cevap verdi. "Ama itiraf etmeliyim ki şaşırdım. Çok güzelsin."

İçimi çektim. "İş sahibi bekâr annelerin muhteşem sosyal hayatları olmaz, Reese," dedim ona.

"Kurak büyüyü bozmak için beni seçtiğine sevindim," dedi sonunda. "Pratiği olmayan bir piliç için hiç de fena değilsin. Sana on üzerinden altı verirdim."

Koluna şakacı bir şaplak attım ve beni sıkıca kavradı.

"Tamam, on üzerinden dokuz olsun," diye fısıldadı başımın üstünü öperek. "Son puanı bir dahaki sefere bana oral seks yapman umuduyla saklıyorum."

"Hayal kurmaya devam et."

Sessizce kıkırdadı ve sonra uykuya dalarken nefes alışının düzene girdiğini hissettim. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp karanlığa daldım, onun gücü ve sıcaklığıyla sımsıkı sarılıp korundum.

Mükemmel.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RE I G H T

Akşam erkenden telefonum bizi uyandırdı.

İlk başta nerede olduğumu ya da neden ağır bir kolun beni esir aldığını anlayamadım. Telefonu almaya çalıştım ve Reese homurdanarak elini sıktı.

"Jessica olabilir," dedim ve telefona yetişmeme izin verene kadar kolunu ittim.

O değildi.

Tabii ki o değildi... San Diego'da işlerin o kadar da güneşli olmadığını fark etmiş olması, sihirli bir şekilde
sorumlu kişi. Reese'i itmeyi başardım ve dirseğime yaslanıp aramayı cevapladım çünkü arayanın Melanie olduğunu söylüyordu ve onu görmezden gelmeyeceğime yemin etmiştim.

"Hey, Loni," diye sordu, sesi tereddütlü ve biraz titrekti. "Her
şey yolunda mı?"

Reese uzanıp beni tekrar yakaladı ve kolunun arasına çekti. Parmakları saçlarımda gezinmeye başlarken yüzümü göğsüne bastırmış buldum. Gerçekten seks yaptığımıza inanamıyordum. S.
E. X. Gerçekten. Bunu nasıl değerlendireceğimi bilemedim. Bir yandan, hissettim
İnanılmaz... Sıcacık ve endorfin dolu, hâlâ içimi parlatan bir şeydi. Diğer yandan, kendimi korumam gerektiğini biliyordum çünkü Reese A sınıfı bir erkek-fahişeydi ve ona bağlanmama izin veremezdim.

Oynaması eğlenceli ama kalıcı değil.

Öte yandan, bekçiler özgür ve bağımsız bir kadın olmak için geliştirdiğim yeni planımın bir parçası değildi. Ne yazık ki, incinmiş duygular ve yarın öğleden sonra Jessica'yı havaalanından almak da öyle. Plan iyi bir başlangıç değildi.

"Loni?" Mel sordu. Gözlerimi
kırptım. "Evet?"
"Bana cevap vermeyecek misin?"
Aman Tanrım, yine yaptım. Mel'i unutmuştum, hem de onunla telefonda konuşurken. Çok boktan bir insandım. Ugh.
"Soru neydi?"
"Bu gece sana gelebilir miyim?" diye sordu, sesi umut doluydu. "Babam gerçekten kötü bir ruh halinde. Bazı haberlerim var..."
Uh-oh. "Ne
oldu?"
"Sanırım annem çekip gitti," diye fısıldadı. "Babam öyle söyledi ve onu iki gündür görmedim. İşe gitmiyor. Şu anda çok sarhoş, biraz korkuyorum. Sence birkaç gün seninle kalabilir miyim?"
Gözlerimi kapattım, sıcak ve haklı bir öfke hissettim. O pislik Melanie'ye bunu yapmaya nasıl *cüret* ederdi? O tatlı bir kızdı, çok çalışan ve mutluluğu hak eden iyi bir kızdı.
"Oh, bebeğim... Tabii ki yapabilirsin. Git kendini eve bırak. Mutfaktan istediğin her şeyi alabilirsin, sadece rahatına bak. Jess'in odasına yerleş, tamam mı?"
"Saat kaçta evde olacaksın?" diye sordu kısık bir sesle. Reese'in yanına sokuldum ve elinin aşağıya inip popomu kavradığını hissettim. Diğer eliyle dizimi yakaladı ve garip, uzanmış bir şekilde ona binene kadar yukarı ve bacağının üzerine doğru çekti.
Ereksiyonu canlandı ve onu görmek için soluk ışıktan aşağıya baktım. O şeyin sadece içime girmekle kalmayıp beni iki kez üst üste boşalttığına hâlâ inanamıyordum.
Ben olmak berbattı, çünkü Mellie'nin bana Reese'in aletinden daha çok ihtiyacı vardı.
"Yirmi, otuz dakika içinde evde olurum." Hayes homurdandı ve ben de onu susturmak için göğsüne bir şaplak attım.
"Teşekkürler, Loni. Biliyor musun... Bazen keşke annem olsaydın diyorum." Boğazımda bir yumru oluştu.

"Sen de ailemin bir parçasısın," dedim ona. "Merak etme, bir yolunu buluruz."

"Teşekkürler..."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonu bırakıp güçlü göğsünün kaslarına sokuldum.

"Her şey yolunda mı?"

"Tamam tanımla," dedim yüzümde acı bir gülümsemenin yayıldığını hissederek. "Jess'in Melanie adında bir arkadaşı var. Evdeki durumu pek iyi değil, o yüzden
bizimle çok zaman geçiriyor. Sanırım onu yanıma taşınması için davet ettim."

"Çok naziksin."

"O iyi bir çocuk," dedim iç çekerek. "Ve neredeyse on dokuz yaşında, Jess'ten daha büyük. Aynı sınıfta mezun oldular ama Mel'in doğum günü geç, Jess'inki ise erken oldu. Muhtemelen bu arada onu bir yıl geride tutmaları gerekirdi."

"Görünüşe göre bu kız iyi iş çıkarabilir, sen de ona bir şans verirsen," dedi. "Ama bir süre daha burada kalmanı istiyorum. Seninle işim henüz bitmedi."

Bunun üzerine kalçalarımı yakaladı ve beni yukarı çekerek vücuduna aldı. Bacaklarım onunkilere dolanıyor, göğüslerim göğsüne gömülüyordu ve tüm bunlar Mellie'nin babasının sarhoş olmak için başka bir gece seçmiş olmasını dilememe neden oluyordu. Tabii ki her gece sarhoş oluyordu, bu yüzden annesi de çekip gitmeye karar vermişti.
Nicole yıllar önce onu terk etmeliydi ama kızını da yanında götürmeliydi.

Bencil sürtük.

Mellie memnun etmeye çok hevesliydi ve etrafta olması kolaydı. Annesinin neden böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyordum. Bunu düşünmek beni hasta ediyordu.
Bu yüzden Reese çıplak kıçımı iki eliyle kavrayıp beni içine çektiğinde göğsüne doğru ittim.

"Gitmem gerek."

"Burada bir düzen seziyorum," diye mırıldandı kaşlarını çatarak. "Ne zaman seni yatay hale getirsem kaçıyorsun. Hayran değilim, tatlım."

"Kızlarınızdan birinin yardıma ihtiyacı olsaydı, buradan o kadar hızlı çıkardınız ki kendimi yerde bulurdum."

İçini çekti ve onu yakaladığımı anladım. Sonra ellerinden biri vücudumda yavaşça yukarı doğru kayarak beni ensemden yakaladı. Beni öpmesine izin verdim, böylesine yoğun bir adamın bu kadar nazik olabilmesine şaşırmıştım. Dili benimkiyle flört etti ve parmakları üzerimde sıkılaştı. Penisi -hayır, aleti- sertleşmeye *devam* etti ve bacaklarımın arasında huzursuz bir ağrı hissettim.

Buradan gitmem gerektiğini fark ettim. *Yoksa başaramayacağım.*

Öpücük sona erdi ve ben geri çekilerek yüzüne baktım. Adam çok güzeldi, bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Kısa kahverengi saçları şu anda kafasının her tarafına yayılmıştı. Gözleri parlak maviydi, tıpkı
Yüzünün ortasında akuamarin doğum taşları parlıyordu ve çenesini kaplayan ense tüylerinde sadece bir miktar gri vardı. Onu yaşlı gösterecek kadar değil. Sadece... olgun.

Ya beni tutan kollar?

Bu kadar güçlü ve güvenli kolları olan biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Güvende değilsin, diye tısladı beynim. *O tehlikeli bir adam, neye bulaşmış olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok.*

Beynim iyi bir noktaya parmak bastı - kulübün
tamamen meşru olmayan ticari çıkarlar. Bunu herkes biliyordu. Bu yüzden bu kadar iyi ödeme yapıyorlardı - sadece temizlik hizmeti değil, sessizlik de satın alıyorlardı.

"Eve gidiyorum," diye fısıldadım, yanağını usulca öptüm. Sonra üzerinden yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalıştım. Beni bir saniye daha sıkıca tuttu.

"Emin misin?" diye sordu. "Melanie'nin babası için endişeleniyorsan, ona göz kulak olması için adamlardan birini gönderebilirim."

Başımı salladım. "Sorun onun fiziksel güvenliği değil. Annesi onu terk etmiş genç bir kadın ve çok korkmuş durumda. Kucaklanmaya ihtiyacı var, korumaya değil."

Reese kıpırdamadan durdu ve parmakları etimin derinliklerine gömüldü.

"Daha önce annesinden bahsetmemiştin," dedi, sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama altında ne olduğunu anlayamadığım güçlü bir duygu vardı. Bu da neydi şimdi?

Sonra anladım. Heather. Kızlarını geride bırakmak zorunda kalmıştı. Tamamen farklı koşullar, ama bu sonucu değiştirmedi-genç

Annesi olmayan, çok erken büyümek zorunda kalan kadınlar.

"Babası ayyaşın teki," dedim, beş dakikanın daha bir şey değiştirmeyeceğine karar vererek. Başımın göğsüne düşmesine izin verdim ve parmaklarını gevşeterek tekrar saçlarımda gezdirdi. "Sanırım Nicole'ü dövüyordu.

O Mellie'nin annesi. Onunla birkaç kez konuşmaya çalıştım ama duymak istemedi."

"Şimdi de çocuğunu arkada bırakıp gitti mi? Lanet olası amcık. Ona böyle davranıyorsa, kızına da böyle davranacaktır."

Vay canına, bu çok sertti... ama adil. Nicole kaltağın tekiydi. Kızını kadınlara vurmayı seven bir sarhoşa terk etmişti. Eğer bu kelimeye o uymuyorsa, kim uyuyor emin değildim.

"Merak etme, Mellie'yle ilgileneceğim. O benim kendi çocuğum gibi." Düşünceli görünüyordu, sonra başını salladı.

"Tamam, bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım ve sonra yola çıkabilirsiniz."

Harika, işte geldi. Konuşma. Neyse ki bir kez olsun ondan öndeydim.

"Endişelenme, Reese. Bunun senin için sadece bir kerelik olduğunu biliyorum.

bir ilişki istemiyorum. Benim de ihtiyacım olan buydu, yani bir bakıma mükemmel. Zarar yok, faul yok. Bu hiç olmamış gibi davranabiliriz."

Kaşları çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Biz". Daha doğrusu, bir 'biz' olmadığı gerçeği. Anlıyorum, yatıp kalkmayı seviyorsun. İyi vakit geçirdim ama yüzük falan beklemiyorum."

Gözleri büyüdü ve ben de sırıttım.

"Yine de başka bir seks çağrısı istersen buralarda olacağım," diye ekledim sinsice.

Yaşasın ben! Ben aşk ve seks arasındaki farkı bilen sofistike bir kadınım.

Reese'in kaşları daha da çatıldı ve sonra aniden hareket etti ve ben onun altındaydım, yatağa yapışmıştım. Ellerimi yukarı çekti ve başımın üzerinde tuttu.

"Kafayı mı yedin sen?" diye sertçe sordu. "Yıllardır ilk kez sevişiyorsun, bu olağanüstü-"

"Mütevazı olan sen değil misin?"

"Bu *olağanüstü*," diye tekrarladı, kelimenin altını kalınca çizerek. "Ve şimdi beni görmezden mi geleceksin? Bunu kabul edemem."

Şimdi irkilme sırası bendeydi.

"Seni her zaman kadınlarla görüyorum," dedim, kafam karışmıştı. "Nasıl çalıştığını biliyorum. Sadece seks. Bunu değiştirmek istemiyorum."

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı başını sallayarak. Sanki tamamen farklı iki konuşma yapıyor gibiydik, çünkü neden böyle davrandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "O kadar aptalsın ki seni boğabilirim. Burada tam olarak ne yaptığımızı henüz bilmiyorum ama bu sadece seks değil. Bir kere, başka biriyle görüşmeni onaylamıyorum, özellikle de Şerif Yardımcısı Dick'le."

"Doğru, sanırım doğru ve sadık olmayı planlıyorsunuz? Ben buna inanmıyorum. Sen bilinen bir erkek-fahişesin. Ayrıca, bana bir daha aptal dersen bisikletine boya sıyırıcı dökerim. Bu bir tehdit değil, bir söz."

Gözlerimin içine baktı, yüzü asık ve ciddiydi. "Senden başka kimseyi becermek gibi bir planım yok, en azından şimdilik."

"Sana inanmıyorum," dedim ona, neredeyse hüzünlü hissederek. "Ve böyle şeyler söylemene gerek yok, çünkü seni bağlamakla ilgilenmiyorum."

"Dinle. Dinle. Ben," dedi, on saniye önce mümkün olduğunu düşünemeyeceğim şekilde yüzü daha da soğudu. "İtiraf edeyim, birileriyle yattım.
Heather öldüğünden beri. Çok uyudum ama hiçbiri bana gerçek gibi gelmedi. Sende bir şey var London, açıklayamadığım bir şekilde *gerçek* olan bir şey. Hoşuma gidiyor ve istiyorum. Sen de erkek arkadaşını terk ettin ve acı çekerken bana geldin. Sanırım bu senin de istediğin anlamına geliyor. Anladığım kadarıyla bu seni benim yapıyor."

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz."

"Dışarıda başkalarını becerirsek birbirimizi tanıyamayız, bu yüzden sanırım bunu yapmayı bırakmamız gerekecek. Bu şartlar altında senin için yeterince kolay olmalı."

"Yani benimle özel bir ilişki yaşamak istediğini mi söylüyorsun? Bunu yapmadığını sanıyordum. Peki ya Heather?"

"Heather öldü. Öpmeyeceğim. Şimdi seni öpeceğim ve sen de
Beni geri öp. O zaman eve gitmene izin vereceğim çünkü bu önemli ve buna saygı duyuyorum. Yarın gidip havaalanından kız arkadaşını alacaksın ve ben de sana

Ama cuma akşamı benimlesin. Armory'de bir parti veriyorum ve seni de orada istiyorum. Bununla ilgili bir sorunun var mı?"

Başımı hızlıca salladım, "bununla bir sorunum var" demenin bu noktada gerçekten sağlam bir seçenek olmadığından nispeten emindim.

"Harika. Hadi başlayalım."

Sonra beni öptü, ama öyle rahat bir şekilde değil. Ağzı beni ele geçirdi, dili içeri girerken başını eğdi. Bu baştan çıkarıcı bir öpücük değildi, hatta rahat bir öpücük de değildi. Hayır, bu onun vücudunun benimkine bitmemiş bir işimiz olduğunu söylemesiydi. Yeni bir prezervatif takacak kadar uzaklaşana kadar bacaklarımı onun için açtığımı fark etmemiştim bile. Sonra derinlere daldı, beni bir kez daha sahiplendi ve fethetti.

Görünüşe göre olağanüstü şeyleri geliştirebiliyormuşsun. Hadi ya.

Yarım saat sonra, Reese bana bir öpücük daha verdiğinde, bu minibüsümün camından hızlı bir gagalamaydı.

"Birinin evinize göz kulak olmasını istemediğinize emin misiniz? Eğer babası kötü bir ayyaşsa, kötü bir fikir olmayabilir."

Başımı salladım, bu da göğsümü salladı. Ne yazık ki sütyenimi parçalamıştı ve ben sütyensiz gezmenin en iyi seçenek olmadığı kadar büyük bir kızdım.

"Mel son üç yıldır haftada en az iki geceyi benim evimde geçiriyor. Uzun vadeli planın ne olacağından emin değilim ama onu ayarlayacağım. Jessica'nın aksine onun bir işi var ve Ağustos ayında NIC'de derslere başlamayı planlıyor. Öğrenci yurtları var."

Bana gülümsedi ve uzanıp parlak kızıl saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Biliyor musun, bu çok seksi," dedi. "Ama sarışınken de muhteşemdin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Sonra geri çekildim ve kontak anahtarını çevirdim.

Marş motoru döndü ama motor çalışmadı. Kaşlarımı

çattım ve tekrar denedim. "Çalışmıyor."

"Motor kontrol lambanız yanıyor."

"Biliyorum," dedim dalgınca. Gaz pedalına bastım ve tekrar denedim. Marş motoru protesto edercesine vınladı. "Sürekli açılıp kapanıyor."

"Tatlım, motor kontrol ışığı yandığında motoru kontrol etmen gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Ona ölüm bakışı attım ve o da güldü.

"Seni evine bırakmamı ister misin?" diye sordu. "Bunu senin için halledebilirim, ama bence kızın üzgünken onunla birlikte olmak istiyorsan, şimdi aracını parçalamaya başlamanın zamanı değil."

Gözlerimi kapattım ve iç çektim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bu harika olurdu. Çalışmadığına inanamıyorum. Yarın Jess'i almak için ne yapacağım? Kahretsin, şimdi bir şey kiralamam gerekecek ve bu bir servet olacak ve-"

"Londra. Tatlım. Sakin ol. Tamirhanesi olan bir adamla çıkmanın avantajlarından biri de bu gibi şeylerin artık kriz olmaktan çıkmasıdır. Ben ilgilenirken sana ödünç alabileceğin bir şey bulacağım, tamam mı? Şimdi kıçını kaldır ve motorumun yanına git. Seni eve götürüyorum."

Kapıyı açtı ve ben de dışarı çıktım. Elini uzattı. "Ne?" dedi.

"Anahtarlar, bebeğim. Arabanı tamir etmemi istiyorsan anahtarlara ihtiyacım olacak." "Önce bana sormadan hiçbir şeyi tamir etme," dedim, sesim
Ciddi. "Eğer durum gerçekten kötüyse, dışarı çıkıp yeni bir şey bulmam gerekebilir. Bu minibüs neredeyse on iki yaşında, içinde ne kadar ömrü kaldığından emin değilim."

"Anahtarlar?"

Minibüsün anahtarını çıkardım; bu anahtarı, tam da böyle durumlar için ana anahtarlığımdan kopan küçük bir parçaya takmıştım.

"Harika. Şimdi kıçını kaldır da motora bin."

Benzin deposunun üzerinde Reapers sembolü olan siyah ve gümüş renkli büyük Harley'e doğru adım attım. Koltuklar siyah deri, krom parlaktı ve şimdi tam yanında durduğum için her şey devasa görünüyordu. Hayes bana bir kask uzattı. Şaşkınlıkla inceledim. Garip bir gün olmuştu ve şimdi daha da garipleşiyordu - bir motosiklet kulübünün başkanı beni eve bırakıyordu.

Beni becerdikten sonra.

Ve beni biraz daha sikmeyi planlıyordu.

Vay canına.

Heyecanımı *bastırmak* için elimden gelen her şeyi yaptım, çünkü dünya üzerinde kötü bir adamla bisiklete binip gün batımına doğru gizlice gitmek istemeyen bir kadın yoktur... Özellikle de o adamla mükemmel bir seks yaptıktan sonra.

Gökyüzüne baktım. Gökyüzü pembeler, maviler ve muhteşem bulutlarla kaplıydı ve günün son güneş ışıklarıyla parlıyordu.
Kuzey Idaho dağlarında.

"Kafana takacaksın."

Gözlerimi kırptım,

kafam karışmıştı.

"Kask," dedi Reese, yavaşça ve belirgin bir şekilde. "Başınıza takılıyor."

Sonra bana gülümsedi ve sanırım kızarmış olabilirim, otuz sekiz yaşında olduğumu ve kızarma yıllarını çoktan geçtiğimi düşünürsek bu biraz çılgınca.

"Böyle dalıp gittiğinde nereye gidiyorsun?" diye sordu. Güldüm ve omuz silktim.

"Her yerde, sanırım. Bunu hep yaptım. Eskiden bu yüzden okulda başım büyük belaya girerdi, çünkü onları bilerek görmezden geldiğimi düşünürlerdi. Fakat
Bir şeyler hayal gücümü harekete geçiriyor ve sonra gidiyorum. Özür dilerim, kaba olmaya çalışmıyordum."

"Beni rahatsız etmiyor," dedi. "Sadece merak ettim. Gidip kızın Mellie'nin iyi olduğundan emin olalım. Sabah olunca çocuklardan birine senin için bir araba ayarlatırım."

"Teşekkür ederim," dedim, tüm bunların gerçek olup

olmadığını merak ederek. "Unutma, Cuma gecesi benim."

"Cuma gecesi senin," diye tekrarladım.

Sonra Reese Hayes'in bisikletine tırmandım, kollarımı ona sıkıca sardım ve beni gün batımına doğru götürmesine izin verdim.

Evime vardığımızda hava tamamen kararmıştı.

Motosikletten inip gerçekliğe geri dönmek istemedim... Reese ile sürüş yapmanın inanılmaz heyecan verici ve güçlü bir yanı vardı ve ben

Yapabiliyorken tadını çıkarmak istedim. Daha önce ne söylemiş olursa olsun, bunun gerçek bir ilişkiye dönüşmesi için nefesimi tutmuyordum. İhtimaller bizim lehimize değildi. Ama işler sarpa sarana kadar anın tadını çıkarmaya devam ettim; kontrolü ona bırakmak ve beni güvende tutması için ona güvenmek altı yıldır yaptığım en özgürleştirici şeydi.

Harley'i kapattığında ellerimi ondan ayıramadım. Bu Reese'i rahatsız etmemiş gibiydi. Onları kendi elleriyle yakaladı ve beni sırtına doğru daha sıkı çekti. Derinin kokusunu aldım ve bacaklarımın arasında onun gücünü hissettim. Gerçeküstü.

Sonra bıraktı.

Bisikletten indim ve gerçekliğe geri döndüm. Verandanın ışığı yandı ve ön kapı Mellie'yi ortaya çıkarmak için açıldı. Reese'i görünce durdu ve gerçekten de çenesi düştü.

Yeterince adil.

Beni son gördüğünde bir şerif yardımcısıyla çıkıyordum. Şimdi eve bir kanun kaçağı motorcuyla gelmiştim ve bizi gören herkesin birlikte olduğumuzu anlayacağına bahse girmeye hazırdım. Aramızda daha önce olmayan bir yakınlık vardı. Elini koruyucu bir şekilde sırtıma koyuşunda ve kendimi ona doğru eğilirken bulduğumda bunu hissettim.

Sütyenimi kaybetmiş olmamın da muhtemelen bir faydası olmadı; gece havası beni fena halde üşütecek kadar serindi.

Mellie her zaman utangaç biriydi, bu yüzden verandadan çıkıp çimenlikte yürümeye başladığında şaşırdım. Çocuk telefonda söylediğinden daha da üzgün olmalıydı. Tam ona doğru yürümeye başlamıştım ki
korkunç bir ses, ısı ve ışık patlamasıyla evden dışarı fırladı. Reese beni yere yatırdı ve vücuduyla üzerimi örttü.

Her şey tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Ne olmuştu böyle?

Reese uzun saniyeler boyunca üzerimde yattı. Sesini duyamıyordum ama bağırmasının titreşimlerini vücudunda hissediyordum. Neden onu duyamıyordum? Sonsuzluktan sonra üzerimden yuvarlandı ve başımı kaldırdığımda evimin olduğu yerde bir cehennem buldum, alevler gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Evimin patladığını fark ettim.

Evim patlamıştı!

Bir an sonra Melanie'nin yukarı çıkarken ne kadar yakınımda olduğunu hatırladım ve kalbim durdu.

"Mellie!" Reese'in kolunu tutup onu kendime doğru çekerek bağırdım. "Mellie'yi bulmak zorundayız!"

Bana bir şeyler bağırdı ama ne olduğunu anlayamadım. Sonra ayağa kalktı ve çimlerin üzerinde koşmaya başladı. Sendeleyerek yukarı doğru çıktım. neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Etrafımızdaki komşular sokağa dökülüyordu. Yavaş yavaş sesler şekillenmeye başladı - çoğunlukla tatsız Çınlıyordu ve patlamanın şiddetinin beni geçici olarak sağır ettiğini fark ettim.

Reese ateşin karşısında karanlık bir siluet halindeydi ve enkazı araştırıyordu. Birden durdu ve Mel'in hareketsiz bedenini kaldırıp bana doğru taşıdığını gördüm. Sonra onu çimlerin üzerine yatırdı ve sesler tekrar kulaklarımı doldurmaya başladı. Cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Aman Tanrım.

Mellie... Ölü gibi

görünüyordu.

"Dokuz bir bir'i arıyorum!" diye bağırdı arkamızdan biri, irkildim. Hâlâ sersemlemiştim, *düşünemiyor* gibiydim. Nabzını kontrol etmem gerekiyordu. Nefes aldığından emin olmak için. Eski eğitimim devreye girdi ve yıllar boyunca aldığım kalp masajı dersleri için şükrederek ağlayabilirdim. Nabzını buldum. Zayıftı ama kesinlikle vardı. Sonra yüzümü ağzına ve burnuna doğru eğdim, tenime değen nefesini hissedebilmek için dua ettim.

Hava yanağımı gıdıkladı.

"O yaşıyor," diye fısıldadım. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlandı.

Komşularımdan biri Melanie'nin yanına diz çöküp onu bir battaniyeyle örterken Reese beni kollarına çekerek, "Bunun için şükürler olsun," diye mırıldandı. Etrafımdaki güvenlik duvarı yıkıldı ve ben titremeye başladım.

Evim gitmişti. Melanie'yi neredeyse kaybediyordum... Bunun açıklaması ne olabilirdi ki?

Acil durum araçlarının uğultuları havayı dolduruyordu. Bir arabanın gıcırdayarak durduğunu duydum ve gözümün ucuyla belli belirsiz fark ettim ki

Şerif üniformalı bir adam dışarı çıkmış, omzundaki telsizle acilen konuşuyordu.

Sonra bir itfaiye aracı gümbürdeyerek caddeye indi. İtfaiyeciler hortumlarını yanlarında sürükleyerek yanımdan geçtiler ve sağlık görevlileri Mellie'nin hareketsiz bedenini sardılar.

Beni rahatlatan şey, televizyonda gördüğünüz gibi ciddi ve korkutucu görünen hiçbir şey yapmamalarıydı - göğüs kompresyonları, serumlar ya da parlak küreklerle şok vermek yoktu. Bunun yerine hayati belirtilerini izliyorlardı, sesleri sakindi ve onu bir sırt tahtasına yatırmadan önce metodik bir şekilde boyunluk takıyorlardı.

Saniyeler sonra tüm aleti -sırt tahtasıyla birlikte- sedyeye kaldırdılar ve araçlarına doğru geri dönmeye başladılar.

"Onu zaten felç ettiysen o tahtanın pek bir faydası olmaz. Onu bulduğun yerde bırakmalıydın," diyen tanıdık bir ses duydum. Başımı kaldırdığımda Nate'in başımda dikildiğini gördüm, sesi zehir doluydu. Ondan uzaklaştım. Reese ve yavaşça ayağa kalktı. Nate bana yardım etmek için elini uzattı ama Reese kolumu yakaladı.

"Kadınımdan uzak dur," diye hırladı. Nate'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sanırım bu amcık altından yapılmamış?" diye yorum yaptı. Reese ona doğru hamle yaptı ve ben hiç düşünmeden iki adamın arasına atladım.

"Bunun için zamanım yok," diye bağırdım, onlara mola isteyen iki küçük çocuk gibi bakarak. "Mel'i kontrol etmem gerek. Reese onu ateşten uzaklaştırmalıydı, Nate. Eğer burada olsaydın, sen de aynısını yapardın.
şey. Neredeyse her şeyin üstündeydi. Peki ya Reese? Benimle Nate arasında olanlar, benimle Nate arasında. Ben büyük bir kızım ve kendi savaşımı kendim verebilirim. Mel'i hastaneye kadar takip edeceğim.
Kendinize iyi bakın çünkü hiç havamda değilim."

İki adam da bana bön bön baktı. Umurumda değildi -bunlar normal zamanlar değildi ve onların küçük sidik yarışı umurumda bile değildi. Onları görmezden gelip Melanie'yi takip etmeye karar verdim.

"O iyi mi?" Ambulanstaki sedyeyi sabitlemekle meşgul olan sağlık görevlisine sordum. Bana şöyle bir baktı ama hiç istifini bozmadı.

"Bilmiyorum," dedi. "Hastanede kafasını kontrol edecekler. Sert bir şeye çarpmış gibi görünüyor. Burada ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Yok," dedim, sesim acımasızdı. "Ama hayatta olduğumuz için gerçekten çok şanslıyız. Patlama olduğunda o da evden çıkıyordu."

"Kesinlikle şanslı," dedi. Bunların hiçbiri anlamlı değildi.

"Evler öylece patlamaz. Öyle değil mi?" Kadın bana cevap verene kadar soruyu yüksek sesle sorduğumu fark etmemiştim.

"Daha tuhaf şeyler de gördüm," dedi acil yardım görevlisi. "Aile üyesi misiniz?

Kootenai'ye doğru gidiyoruz. Başka bir otobüs geliyor, sizi kontrol edebilecekler - o daha öncelikli ve onu içeri almamız gerekiyor. Şimdi kapıları kapatacağım. Geri çekilin lütfen."

"Seninle orada buluşuruz," dedim endişeyle. Döndüğümde Nate ve Reese'in hâlâ alevlerin titrek ışığında birbirlerine baktıklarını gördüm. Komşum Danica bana doğru yürüdü ve sözsüz bir şekilde omuzlarıma bir battaniye sardı.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir şey yapabilir miyim?"

"Beni hastaneye götürebilir misin?" Sözlerim ani ve sert bir öksürükle kesilirken sordum. "Melanie'nin iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Elbette," dedi. "Önce polisle görüşmek ister misin? Eminim seninle konuşmak isteyeceklerdir, muhtemelen sormaları gereken bir sürü soru vardır."

"Mellie'nin iyi olduğundan emin olduktan sonra cevaplar yine aynı olacak," dedim sıkıca. "Sadece beni buradan çıkar."

"Tamamdır," dedi. "Araba evin arkasında, arka sokakta park halinde. İyi ki de öyle, çünkü sokaktaki herkes içeri giremiyor. Şuradaki iri adamın seninle olduğunu fark etmeden edemedim. Diğeri de eskiden seninleydi. Gitmeden önce onlarla konuşmak ister misin?"

"Hiç sanmıyorum," dedim başımı sallayarak, sinirli bir şekilde. "Ben olmadan da mağara adamını oynayabilirler. Şu anda tek umursadığım şey hastaneye gitmek."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RN I N E

REESE

"İşte bilmen gereken şey," dedim Evans'a, yumruğumu sıkarak çünkü hayatımda bir erkeğe vurmayı hiç bu kadar istememiştim. Kendimi tutmaya pek alışık değildim. "London artık benimle. Onunla konuşmayacaksın, ona dokunmayacaksın, onu düşünmeyeceksin. Aksi takdirde bir tartışma daha yaşarız ve bu bin polisin olduğu yerde olmaz.
kıçını kurtarmak için. Anladın mı beni?"

Evans beni inceledi ve başını yavaşça salladı, ateşin titrek ışığı yüzünü gölgede bırakıyordu.

"Onu istemiyorum. London Armstrong umurumda bile değil."

Evet, bir sonraki motorum da Honda olacaktı.

"O zaman ondan uzak durmanın bir sakıncası yok," dedim. "İşler çirkinleşmeyecek ve ben de kendimi bir çukur kazarken bulmayacağım. Bitterroots."

Gözleri büyüdü.

Evet, sikik. Doğru duydun.

"Açık olmak gerekirse, az önce bir polisi cinayetle mi tehdit ettiniz? Hiç akıllıca değil, Hayes."

Güldüm.

"Harika bir hayal gücün var," dedim ona. "Sanırım burada işimiz bitti."

Yüz ifadesi çirkinleşti ve yüzünde nefrete benzer bir şey gördüğümü sandım. Gayet normaldi - hisler karşılıklıydı. Sonra şerif aramıza girdi ve omzumu anlamlı bir şekilde kavramadan önce sırtıma bir şaplak attı.

"İyi misin Pic?" diye sordu.

"Hâlâ buradayım Bud. Yine de kadınımın evi için biraz endişeliyim. Evler genellikle havaya uçmaz," dedim bakışlarımı Evans'a sabitleyerek. "Senin çocuktan da pek etkilenmedim. London'a amcık dedi. Bilgin olsun, bu mülkün sahibi o."

"Evans, arabana geri dön," diye tersledi Bud. Şerif Yardımcısı Dick ona sahte bir selam verdikten sonra uzaklaştı. "Lanet olsun ama bu adamdan nefret ediyorum. Sanırım gelecek seçimlerde de şerifliğe adaylığını koyacak."

"Koşabilir," dedim, sesim soğuktu. "Kazanamayacak."

"Bundan pek emin değilim," diye cevap verdi Bud. "Lavonne'um geçen hafta kumarhanede Jennifer Burley ile buluşmuş. Jen, Nate'in babasının şimdiden çocuk için bir kampanya düzenlemekten bahsetmeye başladığını söyledi. Bağış toplama."

"Eğer biraz taşaklı olsaydın, onu kovardın."

Bud açıkça, "Ben onu kovarsam, komisyon üyeleri de beni kovar," dedi. "Bunu biliyorsun. İlçede babasının bir şey yapmadığı bir politikacı olduğunu sanmıyorum."

"Belki de daha dikkatli olmalıydın," dedim sabrım tükenerek. "Kendini kılıcının üzerine atmanın zamanı gelmiş olabilir, bunu hiç düşündün mü? İşi bitmeden çok daha fazla zarar verecek."

Bud'ın gözleri kısıldı ve elini silktim. Lanet olası korkak. Bu saçmalıktan bıkmıştım artık.

Çenesini yanan eve doğru sallayarak, "Demek burası senin kadınının yeri?" diye sordu. "Benim yetki alanıma giriyor. Şehir sınırının hemen dışında. Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Evet, orası benim kadınımın yeri," dedim yavaşça, kelimeler ağzımda tuhaf bir his uyandırıyordu. "Ama biz yeni bir şeyiz. Kazara olmasa bile bunun kulüple bir ilgisi olamaz. İçgüdüleriniz ne diyor?"

"Muhtemelen bir gaz sızıntısı ve birikmesi," dedi Bud. "İtfaiyeciler böyle düşünüyor ve bu tür konularda iyi içgüdüleri var. Tam bir soruşturma yapılana kadar kimse resmi bir şey söylemeyecek elbette ama tüm işaretler orada. Çıtır çıtır yaratıklarla dolu olmadığı için çok şanslıyız. Gaz ocağı var mı?"

"O yaptı," dedim omuz silkerek. "Buraya son geldiğimde kokusunu aldım. Fırını temizlediğini söylemişti. Önemli bir şey değil."

"Bana oldukça büyük bir anlaşma gibi
geldi." "Hadi canım."

"Kayıt dışı, acil yardım ekibi çocuğun iyi olacağını düşünüyor. İç kanama, omurga travması gibi şeyleri kontrol etmek istiyorlar. Ama bu sadece rutin bir işlem. Elbette ikisiyle de konuşmamız gerekecek."

"Elbette," diye karşılık verdim ve Mellie'nin gittiğini ilk kez fark ettim. Kahretsin, Londra neredeydi?

"Hastaneye gitti," dedi Bud yüz ifademi açıkça okuyarak kuru bir sesle. "Sen Evans'la onun üzerine işerken onu giderken gördüm. Bir dahaki sefere bir kadınla ilgilenmek yerine onun için kavga etmek istediğinde göz önünde bulundurman gereken bir şey."

Ona döndüm, yüzüm asıktı. Kalkışını nasıl kaçırmışım? Ve
Bud ne zamandan beri bana ders verecek cesarete sahip oldu? Sonra o piçin haklı olduğunu anladım.

Sikeyim.

Bu ilişki saçmalığına alışkın değildim ama kulüpte geçirdiğim onca yıldan sonra sidik yarıştırmak DNA'ma işlemişti.

"Hastaneye gidiyorum," dedim ona kısaca. "Üzgün ve kafası karışık olacak. Gelişmeleri öğrenmek istiyorum ama yarına kadar onu sorgulamayacaksın, anladın mı?"

"Evet," dedi Bud başını sallayarak. "Anladığım kadarıyla bunun için gerçek bir neden yok.
Bekleyemeyecek bir şey yok. Bunun bir kaza olmadığına dair herhangi bir kanıt bulursak bu durum değişecektir."

"Bunun bir kaza olmadığına dair bir kanıt bulursan beni ara," dedim ona, sesim soğuk ve ciddiydi. "Yapacağın ilk arama. Nate Evans'ın babasının işinin peşine düşeceğinden mi korkuyorsun? Ben de senin lanet *ailenin* peşine düşeceğim. Anlaştık mı?"

Bud gülümsedi, ağzı sıkıydı.

Anlaşmıştık.

LONDRA

Reese hastanenin bekleme odasında yanıma oturup tek kelime etmeden bir fincan kahve uzattığında saat akşam on civarıydı. Onun orada olması hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Elbette, harika seks yapmıştık. Ama

Eski sevgilimle olan tüm hesaplaşmayı? Ben yetişkin biriydim. Yatakta ne kadar muhteşem olursa olsun, böyle bir karmaşaya ihtiyacım yoktu.

Öte yandan, ev havaya uçtuğunda kendini üzerime atmıştı. Bunun için kesinlikle puan aldı.

"Nate'le olan küskünlüğün geçti mi?" Ensemi ovuşturarak ona sordum.

"Sanırım bazı şeyleri açıklığa kavuşturduk," dedi. "Mellie hakkında bir şey duydun mu?"

"Muhtemelen iyi olduğunu düşünüyorlar," dedim ona bitkin bir şekilde. Müthiş bir adrenalin patlaması yaşamıştım ama etkisi geçmeye başlamıştı. "Biraz araştırma yapıyorlar.
Emin olmak için tarama yapıyorum ama hafif bir beyin sarsıntısına benziyor. Onu bu gece tutabiliriz."

"Babası mı geldi?"

Homurdandım.

"Onu aradığımda babası beni anlayamayacak kadar sarhoştu," diye itiraf ettim. "Sanırım evinde hoş karşılanmadığını söyledi ama bunu söylemek zor. Pek mantıklı konuşmuyordu. Oraya geri dönmesine izin veremem.
Kalabilir..."

Kahretsin.

İşte o zaman ne onun ne de benim kalabileceğim bir yer olduğunu anladım. Yaşayacak bir yer bulmalıydım. Hemen. Birinin Kızıl Haç ve bir otel odası hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyordum ama ayrıntılar boştu. Gerçek bir anda yüzüme çarptı, Reese'e baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Evsizim," diye fısıldadım. "Aman Tanrım, yaşayacak hiçbir yerim yok. Jessie yarın uçakla eve dönüyor ve *evim* yok."

Uzanıp az önce bana verdiği kahveyi aldı ve masanın üzerine koydu. Önümüzdeki küçük masaya. Sonra beni kucağına çekti ve kollarını bana doladı. Bir eliyle başımı tuttu, omzuna doğru çekti ve yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

İlk başta direndim - ona bağımlı olma fikrinden ya da herhangi bir şey için ona ihtiyacım olduğunu düşünmesinden hoşlanmadım ... ama belki sadece bu seferlik.

"Sadece bir dakikalığına senin için güçlü olmama izin ver, tamam mı?" dedi yumuşak bir sesle.
"Uzun zamandır dayanıyorsun, tatlım. Kimse senin dayanmadığını söyleyemez.

güçlüydüm. Ama çok kötü bir gece geçirdim, o yüzden neden şimdi sana sarılmama ve yardım etmeme izin vermiyorsun?"

Bir dakika düşündüm ama sonra başımı salladım çünkü haklıydı. Çok uzun zamandır güçlüydüm ve şimdi daha güçlü olmak zorundaydım. Oh, Tanrım. Jess'e ne söyleyecektim?

"Bu gece benim evime geleceksin," dedi. "Ve eğer Mellie'nin gitmesine izin verirlerse, üst katta Kit'in odasında uyuyabilir. Yarın Jessica'yı alırsın ve o da benim evimde kalabilir. Kahretsin, evimin kızlarla dolu olmasına alışkınım. Bu sana bir sonraki adımının ne olduğunu bulman için zaman verir. Sigortan olduğunu varsayıyorum?"

Sigorta. Sigortayı unutmuşum! *Woo-hoo!*

"Elbette," dedim, o kadar hızlı doğruldum ki neredeyse kucağından düşüyordum. "Sigortam var. Menajerimi aramam gerek, sanırım bir daire ya da başka bir şey için bile ödeme yapıyor."

"Tamam, bu da bir başlangıç," dedi ve bana gülümsedi. O parlak mavi gözlerin köşeden kırışması beni çok etkiledi ve çok uygunsuz bir şehvet dalgasının sinsice yükseldiğini hissettim. Ev havaya uçmuş olsa bile, sonunda biriyle yatmış olduğum ve bunun harika bir şey olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Kıçımın altında bir şey kıpırdadı. Sanırım şehvet duyan tek kişi ben değildim. Öne doğru eğilerek, "Kendimi sapık gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

Burnunu yanağıma sürterek güldü. "Bayan Armstrong?"

Lisedeki beden eğitimi öğretmenimin beni Troy Jones'la tribünlerin arkasında öpüşürken yakaladığı zamandan hatırladığım o ani, suçlu, ışıklar içinde yakalanmış hissiyle başımı kaldırdım. Tur atıyor olmamız gerekiyordu.

Gördün mü? *Her zaman* iyi bir kız değildim.

"Ben London Armstrong," dedim çabucak, ayağa kalkıp giysilerimi düzelttim - eğer varsa bile anlamsız bir işti bu, çünkü Reese'in daha önceki koruyucu müdahalesi yüzünden çamurlu ve iğrençlerdi. Yüzümdeki kiri banyo lavabosunda temizlemeyi başarmış olmama rağmen saçlarım da pek iyi değildi.

"Melanie'nin taraması bitti," dedi acil servis hemşiresi, gözlerinde biraz mizah vardı. Birinin durumu takdir edebilmesine sevindim. "Geri gelip onunla birlikte beklemenizi istiyor."

Ben takip etmeye başladım, Reese bir adım arkamdaydı. Hemşire durakladı ve kaşlarını çattı. "Ondan bahsetmedi," dedi. "Aileden misiniz?"

Reese başını salladı.

"Burada London'la birlikteyim," dedi. "Eğer Mel beni orada istemiyorsa, giderim. Tartışmak yok. Onu rahatsız etmek istemiyorum... ama eğer sorun olmazsa onunla konuşmak isterim."

Hemşire şüpheci görünüyordu ama başını salladı.

"Eğer seni odada istemiyorsa, çıkarsın."

"Endişelenme."

Sonra elimi tuttu ve hemşire kartını kullanarak bizi acil servisle bekleme alanını ayıran büyük çift kapıdan geçirirken hızlıca sıktı. Koridorun sonundaki bir odanın önünde durup kapıyı hızlıca çalana kadar oda oda dolaştık.

"Evet?" Mellie seslendi ve ben rahat bir nefes aldım. Sesi enerji ve kıkırdama dolu değildi ama kararlı ve sakindi. Hemşire bizim için kapıyı açtı.

Mellie'nin gözleri benim yeni ... her ne haltsa onu görünce kocaman oldu. Erkek arkadaş mı? Nedense biraz fazla şirin görünüyordu.

Hemşire açıkça, "Çıkmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu; Reese'in onun iki katı büyüklüğünde olduğunu ve kir ve isle kaplı olmadığı zamanlarda yeterince korkutucu göründüğünü düşünürsek, bunun oldukça cesurca olduğunu düşündüm.

Mellie bana baktı, ben de cesaretle başımı salladım.

"Bu benim bir arkadaşım," dedim. "İyi bir arkadaşım. Ama onu burada istemiyorsan, gitmiştir. Reese seni yangından uzaklaştıran kişi."

"Kalabilir," dedi tereddütle.

Hemşire, "Bir şeye ihtiyacınız olursa düğmeye basmanız yeterli," dedi. "Tarama sonuçlarınızı alır almaz doktor gelecek."

Odadan çıktı ve biz orada öylece durduk, Mellie Reese'e bakmamaya çalışıyor ve bunu başaramıyordu.

"Ben Reese Hayes," dedi, sesi nazikti - hayal edebileceğimden çok daha nazikti. "London ve ben artık birlikteyiz ve bana senden bahsetti. Senden sadece birkaç yaş büyük iki kızım var. London'a işleri yoluna koyana kadar bana gelebileceğini söyledim. Sen de hoş geldin. Bugünlerde evin biraz rahatsız olduğunu duydum."

Mellie'nin yüzü buruştu ve burnunu çekti.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim London. Evini yakmak istememiştim. Hâlâ benimle konuştuğuna inanamıyorum."

Oh lanet olsun. Sanki Mel'in daha fazla travma ve suçluluk duygusuna ihtiyacı varmış gibi? Ellerini ellerime alarak hızla yatağa doğru ilerledim.

"Sen yanlış bir şey yapmadın bebeğim," dedim ona. Başını salladı, sonra da sanki bir baraj yıkılmış gibi gözyaşlarına boğuldu.

"Ocağı kullanıyordum," diye yutkundu hıçkırıklar arasında. "Brülörlerin kapalı olduğundan emin olmak için kontrol ettim ama sanırım birini atlamışım. Bu benim hatam."

Kaşlarımı çattım.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim yavaşça. "Ama bir gaz ocağını kısa bir süre için açık bırakmanın tüm evi havaya uçurmaya yeteceğinden şüpheliyim. Öyle olsa bile, sorun değil. Sadece bir ev."

Hah. Onu daha iyi hissettirmek için söylemiştim ama gerçek de buydu. Gerçekten de sadece bir evdi. Savaştığım üzüntü ve şok kayboldu, yerini rahatlama aldı. Evimi kaybettiğim için mutlu olduğumdan değil ama daha çok Mellie'ye bir şey olmadığı için şükrediyordum. *Ben* de yaralanmadığım için.

"Yeni bir ev satın alabilirim. Ya da bir tane inşa edebilirim... Bilmiyorum. Gerçekten önemli olan hiçbir şey kalmadı."

Kapı açıldı ve bir kadın içeri girdi. Doktor olmak için çok genç görünüyordu, ama tüm doğru aksesuarlara sahipti - beyaz önlük, stetoskop, topuz yapılmış saçlar.

"Merhaba, ben Dr. Logan," dedi. "Test sonuçların elimde, Melanie. Benimle özel olarak konuşmak ister misin?"

"Hayır, kalabilirler," dedi Mellie, elleri benimkileri sıkıca kavrarken.

Doktor güven verici bir gülümsemeyle, "Sanırım iyi olacaksın," dedi. "Beyin sarsıntısı geçirmişsin, bu yüzden seni bir gece tutacağız.

ama endişelenmenize gerek yok. Kanama belirtisi yok, kafasında ya da omurgasında ciddi bir travma yok. Şanslıymışsınız."

Yüzü rahatlamıştı. Sonra bana baktı.

"Hastanede kalmak zorunda mıyım?" diye sordu sessizce.

"Bence bu iyi bir fikir. Herhangi bir sorun çıkmazsa yarın ilk iş eve gidebilirsiniz."

"Gelip seni alacağım," dedim ona, birden kendimi bitkin hissederek. "Ama doktor haklı, güvende olmak daha iyi. Birkaç saat boyunca bilincin yerinde değildi.
dakika."

"Pekâlâ," diye onayladı Melanie ve ben de gülümseyerek eğilip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. Ne kadar tatlı bir kızdı. Jessica her ne kadar yanlış yapmış olursa olsun, Mellie'yi eve sürüklediği gün kesinlikle turnayı gözünden vurmuştu.

Bir saat sonra Mel'i üst kattaki odaya yerleştirmiştik ve o da uykuya dalmaya başlamıştı. Reese beni alt kata götürdü, orada kulüp kardeşlerinden birkaçının onu beklediğini görünce irkildim, aralarında Gage ve o gece Armory'ye gittiğimde tanıştığım iki aday da vardı.

Aynı akşam Jessica'yla birlikte gördüğüm iki adam da vardı.
Painter ve Banks mi? İsimlerini hatırlamak zor, ancak o küçük odada onunla birlikte onları gördüğümü asla unutamam. Nefret dolu bir geceydi.

Onlara zayıfça gülümsedim ama bir şey söylememeyi tercih ettim. Enerjim yoktu.

Reese, "Londra'yı eve götürüyorum," diye açıkladı. "Ressam, sen de benimlesin." "Ben de geleceğim," dedi Gage. "Konuşmalıyız."

"Her şey yolunda mı?" Şu anda uykudan daha önemli ne olabilir diye merak ederek sordum. Omuz hizasında siyah saçları olan dev gibi bir adam bana hızlı ve çekici bir gülümseme verdi. Deri yeleğindeki yamada "At" yazıyordu. Komik bir isim.

"Her şey yolunda bebeğim," dedi. "Endişelenme. Patronla konuşacağız ve sonra da yakandan düşeceğiz."

Omuz silktim, çünkü merakım geçmişti. Hep birlikte park yerine doğru yürüdük ve Reese beni dikkatlice bisikletine bindirdi. Kollarımı beline doladım ve başımı sırtına yasladım, tamamen tükenmiştim.

Otoparktan çıktığımızda güneş karanlığın içinden dağları öptü ve ikinci sürüşüm için gökyüzüne pembe bir çizgi gönderdi
Reese ile. Dün geceyle aynı renkler - bu sefer gün doğumu, yeni bir günün başlangıcı.

Tüm dünyam ayak uydurabileceğimden daha hızlı değişiyordu ve bu beni biraz korkutuyordu. Ona daha sıkı sarıldım, tüm bu karmaşanın ortasında beni sabitleyecek sağlam biri olduğu için şükrettim.

Hüsnükuruntu mu?

Muhtemelen. Umurumda değildi, tek istediğim uyurken kollarının beni sarmasıydı. Sıcak. Güçlü.

Güvenli.

REESE

Yemek masamın başına oturdum ve yıllar boyunca burada bunun gibi kaç kez toplantı yaptığımızı merak ettim.

Sayılamayacak kadar çok.

Eskiden Heather çocuklar geldiğinde buzdolabını her zaman bira ve atıştırmalıklarla dolu tutardı. Kızım Em de büyüdükçe aynı şeyi yapmıştı, her ne kadar o kadar verimli olmasa da.

Şimdi London'ın marketten aldığı biradan derin ve soğuk bir yudum aldım. Ondan bunu yapmasını istememiştim, sadece neyi sevdiğimi fark etmişti ve ben azaldığımda daha fazlasını almıştı. Evde bir kadın olması iyi hissettiriyordu, her ne kadar benimle ilgilenmesi için onu tutmuş olsam da.

Beni becermesi için ona para vermiyordum.

Onu şu anda yatak odamda, çarşaflarıma sımsıkı sarılmış, beni beklerken düşünmek? Bu bana özlediğimi bile fark etmediğim bir tatmin ve haklılık duygusu veriyordu.

Tehlikeli.

"Peki, rapor nedir?" Gage'e sordum. Ruger, Horse, Bolt ve Painter arkalarına yaslanıp sabırla beklediler. Bu tartışmayı en azından daha önce yaptıklarına dair bir his vardı içimde.
Muhtemelen hastanenin otoparkında.

Gage yavaşça, "Kontrol edecekler ve nihai rapora ne girerse girsin önce bize soracaklar," dedi. "Kayıt dışı mı? Yangın müfettişi bana bunun bir kaza olmayabileceğini söyledi. Evler bazen patlar, tabii ki. Hatalı
Valfler gazın birikmesine izin verir ve sonra bir şey dokunduğunda, bom. Ancak bunun kazara bir patlama modeline uymadığını düşünüyor."

"İlginç..." Mırıldandım. "Bud bunun bir kaza olduğunu düşündüğünü söyledi.
İtfaiyecilerin söylediği buymuş. Saçmalıyor mu?" Gage omuz silkti.

"Olabilir. Evans ailesinden çok baskı görüyor. Kan istiyorlar ve Londra'nın senin için veliaht prensi terk etmesi bizi onların gözüne sokuyor. Ama bence asıl olan Bud'ı devre dışı bırakmaları. Herkes onun zamanının azaldığını biliyor, bu yüzden taraf seçiyorlar. İtfaiye bizim yanımızda, her zaman öyleydi. Önce bize rapor verecekler, sonra da ona duyması gerekenleri söyleyecekler."

Ressam onaylarcasına homurdandı, genç yüzü asıktı. Bir zamanlar onun damadım olabileceğini düşünmüştüm. Bu konuda ne hissettiğime hâlâ karar veremedim. Em'i sevmiyordu, babasının onu sevmesini istediğim gibi sevmiyordu - bu da onun için doğru kişi olmadığı anlamına geliyordu. Ama şimdi Hunter Blake'le yaşıyordu, Şeytan Jacks'in göçebesi. O heriften nefret ediyordum. Ona saygı duymaya başlamıştım ama orada bitti. Aramızda çok fazla husumet vardı.

"Jeff Bradley ile konuştum," dedi Painter. "Liseye beraber gitmiştik, bu gece orada olan itfaiyecilerden biri. Oldukça yeni ama yaşlılardan biri ona bunun bir kaza için yanlış göründüğünü söylemiş. Bence en azından bunun planlı bir saldırı olduğunu düşünmeliyiz."

"Ama neden Londra?" diye sordum. "Bugüne kadar onu enseleyememiştim. Yaşlı bir kadın gibi değil."

Ruger düşünceli bir ifadeyle, "Hayır, ama o kulübe ait," dedi. "Bizim için çalışıyor, senin evine geliyor. Dışarıdan bakıldığında, muhtemelen birkaç haftadır onunla yatıyormuşsun gibi görünüyor."

İyi bir noktaya değindi.

"Bu yüzden aksini öğrenene kadar bunun kulüpte bir grev olduğunu varsayıyoruz.
Düşünceleriniz?"

"Bekle ve gör," dedi Horse. "Bana kartel gibi geliyor, her şeyi havaya uçurmayı seviyorlar. Bakalım ellerini ileriye doğru uzatacaklar mı? Bırakalım polisler şimdilik bununla oynasın, bakalım nasıl olacak."

"Evet, emin olana kadar London'ı burada yanımda tutacağım," dedim. "Onun güvende olmasını istiyorum."

"Yani böyle mi?" Ruger sordu.

Omuz silktim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ama bunun kulüple ilgili olduğunu varsayarsak, onun çapraz ateşte kalmasını istemediğimi biliyorum. Bu gece içimde kötü bir his var. Çok tesadüfi, akla yatkın değil. Onunla aramda ne olursa olsun, gözüme çarptığı için incinmesini istemiyorum."

"Ne zamandan beri umursuyorsun?" Ressam sordu, gözleri keskin. "Yaşlı bir kadın mı arıyorsun?"

Gerginlik havayı doldurdu, çünkü ağabeyler Heather'ın yerini alabileceğimi düşünmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Daha azı için iyi adamlarla yatmıştım. Nedense bu soru beni normalde olduğu gibi kızdırmadı.
Muhtemelen
Bu sefer mantıklıydı. Daha önce hiç bir kadını evime taşımamıştım- sormak için iyi bir nedeni vardı. Hepsinin sustuğunu, bir cevap beklediğini fark ettim. Bunu açıklığa kavuşturabilirdim.

"Bir daha asla yaşlı bir kadınla birlikte olmayacağım," dedim dikkatle. "London'ı seviyorum. İyi sevişiyor, ev işlerinde becerikli. Sevimli. Ama bu onu uzun vadeli tutacağım anlamına gelmiyor."

"Sadece temizlik işlerini bırakacak kadar kötü batırma," dedi Gage, sesi ciddiydi. "The Line'da onun için büyük umutlarım var."

"Yok artık," diye söze girdi Bolt. "Rehin dükkanının başına gelen en iyi şey."

"Ne zamandan beri işin zevkten önce gelmesine izin veriyoruz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Eski temizlikçiler hırsızlık yaptığı için tuvaletleri temizlemek zorunda kaldığım ve onları kovmak zorunda kaldığım geceden beri," dedi Gage açıkça. "Hayranı değilim Pic. Herkes senin sikini yalayabilir, ama tuvaletlerin başında duran bir kadın lanet olası bir hazinedir. Evini havaya uçuran her kim olursa olsun onu korurdum.
tek başına."

Başımı sallayarak homurdandım çünkü haklıydı. Düzenli olarak sikimi emdirmek tam olarak bir meydan okuma sayılmazdı ama Londra bundan çok daha fazlasıydı.

Ve sadece temizlik yaptığı için değil.

Onun benim çatım altında olması hoşuma gidiyordu. Er ya da geç onunla konuşacaktı.

sigorta acentesi, belki bir daire tutmaya bakarım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu fikir hiç de hoşuma gitmedi.

"Tamam, o zaman gözümüzü dört açarız," dedim. "Ve onu bu süre boyunca burada tutacağım. Yanında birkaç çocuk da var - bu gece evde olan kız ve onun küçük kuzeni. Sanırım biz bu işi halledene kadar üst katta uyuyacaklar."

"İtiraf et. Çığlık atan ve banyo için kavga eden kızlarla dolu olmayan bir evde yaşamaktan nefret ediyorsun, seni lanet mazoşist," dedi Horse, gözlerinde şeytani bir neşe vardı. "Em ve Kit gitti, sen de onların yerine geçen kızları seçiyorsun. Profesyonel yardım al, kardeşim. Ya da en azından bu sefer bir oğul al.

Bir erkeğin amcığını kırbaçlatmaya bu kadar hevesli olması

yanlış bir şey." Gözlerimi devirip onu tersledim ve ayağa

kalktım.

"Tamam, burada iyiyiz," dedim, dikkatle kapıya doğru bakarak. Londra beni bekliyordu, bu da At'la savaşmanın öncelikli olmadığı anlamına geliyordu.

"Ressam bu gece burada kalacak," dedi Gage. "Ayak parmaklarınıza basmak istemem başkan ama desteğe ihtiyacınız var. Eğer bu gerçekten kartel ise, seni açıkta bırakamayız."

İçimi çektim, çünkü haklı olduğunu biliyordum. Başçavuş olarak endişelenmek Gage'in işiydi.

"Tamam evlat," dedim Painter'a. "Sen misafir odasını al. Yarın eve gidip bir şeyler alırsın. Bir süre burada sıkışıp kalabilirim. Eğer Jessica Kaliforniya'dan döndüğünde, eller kapalı kalacak. Ne kadar uygun olacağı umurumda değil. Anladın mı beni?"

Ressam sert bir şekilde başını salladı ve toplantı sona erdi. Berbat bir geceydi ama en azından yakında London'la yatacaktım. Evinin havaya uçmasına sevindiğimi söyleyemem ama sanırım kötünün yanında her zaman iyi de vardır. Yine de bu şartlar altında teorimi onunla paylaşmamak en iyisiydi.

Kadınlar bazen çok alıngan olabiliyor.

LONDRA

Yirmi dört saat içinde ikinci kez bir adamın kollarında uyandım. Reese. Vücudu benimkini çevreliyordu ve üzerimde bana çok büyük gelen bir tişört vardı. Benim değildi. Ben neden buradaydım?

Sonra aklıma geldi. Evim

gitmişti.

Giysilerim, resimlerim, kitaplarım... Hepsi. Gitti. Sebepsiz yere. Sabahın ilk ışıklarında hareketsiz yatıyor, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini merak ediyordum. Aslında yapmak istediğim şey ağlamak ve kendim için üzülmekti ama ben her zaman pratik biri oldum. Hayatım boyunca da öyle olmak zorundaydım; yapılacak bir iş varken sızlanarak vakit kaybetmenin bir anlamı yoktu.

İlk olarak, Jessica'yı aramam gerekiyordu.

Telefonumu almak için döndüm ve Reese'in kolunun üzerimde sıkılaştığını hissettim. Beni kalçalarına doğru geri çekti, sabahki ereksiyonunun baskısı Bacaklarımın arasından meme uçlarıma kadar yayılan karıncalanmalar.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim ona usulca. Boynumun arkasını okşadı ve ben kıpırdandım çünkü öylece uzanıp dün gece olmamış gibi davranamazdım.

İç çekti ve elini gevşetti.

"Buradayım bebeğim," dedi usulca, omzumu öperek. Üç küçük kelime ama çok iyi hissettirdiler. O buradaydı, benimleydi. Bir kez olsun tek başıma değildim ve onun varlığının büyük resimde bir şeyi değiştirdiğini düşünecek kadar aptal olmasam da, onun kollarında uyanmak bile hayal edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadım. Sonra telefonumu aldım ve parmağımı Jessica'nın numarasına bastım. Şaşırtıcı bir şekilde ilk çalışta cevap verdi, sesi tetikteydi, neredeyse gergindi. Melanie onu çoktan aramış mıydı?

"Hey, Jess," dedim usulca. "Sana bazı kötü haberlerim var."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum..."

"Tükür gitsin," diye tersledi. Bir çatlama sesi duydum ve sonra aniden öksürdü, nefesi kesildi.

"İyi misin?" Çabucak sordum.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdi, sesi daha kısıktı. "Özür dilerim, bir şey düşürdüm de. Neler oluyor?"

"Ev havaya uçtu."

Sessizlik.

"Affedersiniz?"

"Ev havaya uçtu," diye tekrarladım, kelimeler bana bile gerçek dışı geliyordu. "Nasıl ya da neden olduğunu bilmiyorum. Muhtemelen gaz kaçağı. Bugün polisle konuşacağım ama her şey yandı. Geriye hiçbir şey kalmadı."

"Melanie iyi mi?" diye sordu, sesi korku doluydu. Mellie'yi nereden bildiğini merak ederek durakladım.

"Dışarı çıktı. Başını çarptığı için onu hastaneye götürdüler. Birazdan onu almaya gideceğim ama iyi olacağını bilecek kadar uzun süre yanında kaldım. Ciddi bir şey değil. Bilmelisin ki annesi-"

"Annesini biliyorum," dedi Jess yumuşak bir sesle. "Dün gece bizim eve geldikten sonra beni aradı. Ben de onu düşünüyordum."

"İyi olduğu için şükrediyorum..." Ben de dedim ki. "Ve en azından sigorta işini halledene kadar kalabileceğimiz bir yerim var."

"Nate'le mi?" diye sordu hemen. Garip bir soruydu... Aslında ona ayrılıktan bahsetmemiştim. Oops.

"Evet, muhtemelen seninle Nate hakkında konuşmalıyım," dedim, Reese'in arkamda gergin. Şimdilik onun için endişelenmemeye karar verdim. "Aslında artık onunla birlikte değilim. Reese Hayes'le görüşüyorum."

"Bu harika," dedi Jess, coşkusuyla beni şaşırtarak. Daha önce biriyle çıkmamı hiç onaylamamıştı. Hah. "Orakçıların yanında güvende olacaksın."

"Nate'le olmaz mıydım?" Şaşkın bir kahkahayı ısırarak sordum. Cevap vermedi. "Her neyse, şu anda Reese ile birlikteyim. Onun evindeyim- aslında ev havaya uçtuğunda o da benimleydi. Dün gece benimle ilgilendi ve işleri yoluna koyana kadar onunla kalabileceğimizi söyledi.
Üst katta sizin için bir odası var."

"Bunun için endişelenmene gerek yok," dedi hemen. "Zaten seni aramayı planlıyordum. Fikrimi değiştirdim. Annemle küçük bir kavga ettik, büyük bir şey değil. Bazı şeyleri abartıyordum. Nasıl sinirlendiğimi bilirsin. Önemli bir şey değil."

Sustum. Reese sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovmaya başladı.

"Bu büyük bir olaydı," dedim yavaşça. "O adamlardan korkuyordun. Bunu sesinden anladım."

"Hayal görmüş olmalısın," dedi neşeyle. "Gerçekten, burada her şey yolunda. Sadece takılmalı ve kendine dikkat etmelisin, ev durumunu çözmelisin. Şimdi gitmem gerekiyor."

"Bebeğim," demeye başladım ama sözümü kesti.

"Cidden, London, bırak artık. Kötü bir gece geçirdim, tamam mı? Biraz evimi özledim ama bu burada daha mutlu olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Annemin çok parası var ve sürekli çalışmak zorunda değil. Yapman gereken benimkini ele geçirmeye çalışmak yerine kendi hayatını kur."

Bununla birlikte aramayı sonlandırdı. Kafam tamamen karışmış bir halde telefona baktım. Sonra tekrar yere yığıldım ve Reese'in koluna gömüldüm.

"Genç kızları asla ama asla anlamayacağım," dedim yavaşça. Homurdandı.

"Yok artık. Hepsi kafadan çatlak. Kafayı bulduklarında da düzelmiyorlar. yirmili yaşlarında da. Hikaye nedir?"

"Her şeyin yolunda olduğunu ve Kuzey Idaho'ya geri dönmek istemediğini söylüyor. Anlamıyorum. Korkmuştu, Reese. Bu hiç mantıklı değil."

Uzandı ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Ona daha da sokuldum, dünyamın nasıl ve neden bu kadar hızlı garipleştiğini merak ediyordum.

"Sen gerçekten iyi bir adamsın," dedim. İnledi.

"Böyle şeyler söyleme. Ben iyi bir adam değilim, tatlım. İnan bana, olsaydım bilirdim."

"Bana iyi davranıyorsun."

"Benim art niyetim var. Seni becermek hoşuma gidiyor."

Güldüm. "Sebep ne olursa olsun, dün gece için teşekkürler. Sanırım hastaneye gidip Melanie'yi kontrol etmeliyim. Kaldır onu. Bizi buradan çıkaracağım.

bir ya da iki gün içinde. Polislerle konuşmam gerektiğini biliyorum, sonra da sigorta acentesine ulaşmam gerekecek. Sigorta kapsamımın ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum."

"Şimdilik bunun için endişelenme," dedi bana. "Melanie için endişelen. Sonra seni dışarı çıkaracağım ve sana kıyafet falan bulacağız. Biz çıkana kadar Evine ne olduğunu biliyorsan, benimlesin. Burada güzel ve güvende. Tartışılmaz."

Bu dikkatimi çekti ve dirseğimin üzerine yuvarlandım, kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Başka bir yerde güvende olmayacağımı mı düşünüyorsun?" Çabucak sordum. "Evimin bir kaza olmadığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti.

"Evinize ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Muhtemelen sadece bir
Gaz kaçağı. Seni bir süre etrafta tutup olayların yatışmasını bekleme fikri hoşuma gitti. Muhtemelen henüz ne olduğunu tam olarak anlamamışsındır, bazı şeyleri çözmen gerek. Burası bunu yapmak için iyi bir yer. Demek istediğim buydu."

Rahatladım.

"Üzgünüm, sanırım biraz sinirliyim."

"Sanırım bu, uyandırma seksi için hazır olmadığın anlamına geliyor?" Gözlerimi kapattım, sonra başımı salladım.

"Hiçbir şeye hazır olduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım. "Kamçım var. Çok fazla şey çok hızlı oluyor."

"Yeterince adil. Hastaneye gidip iki numaralı kızı kontrol edelim. Bakalım onu kurtarmamıza izin verecekler mi?"

Bir saat sonra hastanenin dışında durduk, Mellie kolumu tutmuş Painter'ın motosikletini izliyordu.

"Beni eve bırakacağını söylediğinde bir arabayı kastettiğini düşünmüştüm," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. Başımı salladım, ulaşım durumundan ben de biraz ürkmüştüm. Reese o sabah bisikletine binmemiz için ısrar etmiş, Painter'ın ihtiyacı olursa Mellie'yi bırakması için bizimle hastanede buluşacağını söylemişti.

Bunun bir *arabaya* binmek anlamına geldiğini düşünmüştüm. O kadar da değil.

"Başından yaralanmıştı," diye belirttim. Ressam bisikletinin yanında dimdik duruyordu, sarı saçları kısa sivri uçlar halindeydi. Mel'e kaşlarını çatarak baktı.

"O zaman bir taksi çağır," dedi, sesi meydan okurcasına. "Arabam yanımda değil."

Reese gözlerini devirdi.

"Arabanın ima edildiğini düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Ressam omuz silkti.

"Söylemedin ve gerçekten yaralı falan da değil. Başın mı ağrıyor?"

Mel kaşlarını çattı, aynı anda hem gergin hem de biraz heyecanlı görünüyordu. "Hayır, aslında bilmiyorum," dedi. "Aniden hayır demelerine rağmen hareketleri."

Ressam ona sırıtarak, "O zaman sıkı tutunman gerekecek," diye cevap verdi. "Benim için fark etmez."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Reese. Elini cebine attı ve cep telefonunu çıkardı. "Başka birini arayacağım."

"Hayır, sorun değil," dedi Mel aniden. "Bisiklete binmeyi deneyeceğim."

Ressam'a tereddütle gülümsedi ve annemin radarı canlandı. Bu Jessica'yı beceren çocukla aynıydı. Uzun boyluydu, bir sürü dövmeler, kaslar ve sadece kötü çocukların olabileceği şekilde sevimli... Benim Mellie iyi bir kızdı, bu Ressam gibi biriyle ilişki kuracak türden bir kız değildi. Kahretsin. Kızarıyor muydu?

Painter'ı açtım ve Ebeveyn Otorite Sesimi bir kılıç gibi çıkardım.

"Onun yanında kendine dikkat et," diye tersledim. "O kızın başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Senin içini görebiliyorum, küçük adam."

Reese, Melanie ve Painter donup kaldılar, yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı. Sonra Ressam gülmeye başladı.

"Paha biçilemez, başkanım," dedi bana sırıtarak. Sonra Mel'e baktı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ben ikisine de ters ters bakarken o hızla başını salladı ve bisikletine atladı. Painter Harley'sini çalıştırdı ve kükreyerek otoparktan çıktı, beni Reese'le yalnız bıraktı.

"Çocuk hapishaneden kurtuldu, biliyor musun?" diye sordu yavaşça, başını sallayarak. "Senden de büyük. Onunla bu şekilde konuşmanın iyi bir şey olduğunu
fikir? Sen biraz küçüksün."

Ellerimi kalçalarıma koydum ve ona ters ters baktım.

"O zaman neden onunla gitmesine izin verdin?"

"Çünkü ben ne dersem onu yapar," dedi bana. "Ve ona onu evime götürmesini ve güvende tutmasını söyledim. Ona bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih eder. O benim kardeşim ve ona güveniyorum."

"Ortodoks bir haham olması umurumda değil," dedim, sesim soğuktu. "O pis ellerini Melanie'den uzak tutacak ya da bana hesap verecek."

"Sırf Jess'i becerdi diye-"

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum," dedim sıkıca. "Ona karşı korumacıyım. Jessica'nın aksine Melanie beladan kaçınmak için çok çalışıyor. Duyduğuma göre sen
Senin kızlarını da koruyor, o yüzden eminim şu anda nasıl hissettiğimi çok iyi biliyorsundur."

Güldü.

"Evet bebeğim, anlıyorum. Unutma, o büyük bir çocuk ve senden laf işitmek zorunda değil. Benimle birlikte olman sana ona bir şey söyleme hakkı vermez, bu yüzden onu kızdırmak yerine güldürdüğün için mutlu ol."

Öne doğru bir adım attım ve ellerimi boynuna doladım. Sonra ona tatlı, şekerli bir gülümseme verdim ve mavi gözlerinin derinliklerine baktım.

"Bunu seninle olduğum için yapmadım," dedim usulca, sesim arsenikten daha ölümcüldü. "Yaptım çünkü o çocuğun annesi dün kaçtı ve ben onun acil yedek annesiyim. Bu ciddiye aldığım bir iş. Bir anne ayıyla uğraşma, Reese. Sonu hiç kimse için iyi olmaz, büyük, kötü motorcular için bile."

Bir kahkaha patlattı, sonra başını salladı.

"Sanırım öyle değil." Eğildi ve burnuma hızlı bir öpücük kondurdu. "Gelecekte seni kızdırmamak için dikkatli olacağım."

"Bunu sen yap. Ufak tefeğim, Reese, ama ısrarcıyım. Kuduz bir gelincik gibi.
Seni ısırmak zorunda bırakma beni, çünkü dişlerim çok keskindir."

"Bu işlerle ilgilendiğini bilmiyordum," diye fısıldadı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun, London."

Kıkırdamaya başladım, sesim kendimden çok Melanie gibi çıkıyordu. Ama Reese bana öyle hissettiriyordu. Genç, canlı ve hayat dolu. Aşık olmanın ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum.

Bekle.

Şehvete kapılıyordum. Muhtemelen karasevdaya. Aşk tamamen başka bir şeydi. Canım yanmadan önce kafamı kıçımdan çıkarmam gerekiyordu.

"Her şey yolunda
mı?" Başımı
salladım.

"Evet, sorun değil. Hadi gidelim artık. Bugün yapacak çok işim var. Kahretsin. Arabam yok."

"Dükkana uğrayıp ödünç alacağız."

"Yapamam-"

"Eğer yardım kabul edemeyeceğini söylersen, seni boğarım." Şok
olmuş bir halde ona baktım. Reese omuz silkti ve ellerini uzattı.

"Bu erkeklere özgü bir şey," dedi bana. "Biz kadınlarımızla ilgilenmeyi severiz. Sana yardım etmeme izin vermezsen, diğer çocuklar benimle dalga geçer ve ben de ağlamak zorunda kalırım. Beni ağlatmaya mı çalışıyorsun, London?"

Bana masum bir köpek yavrusu gibi göz kırptı ve ben de kendimi tutamadım. Gülmeye başladım ve ikimiz de onun kazandığını biliyorduk.

"Berbatsın," dedim ona.

"Hoşuna gidiyor."

Haklıydı, kesinlikle haklıydım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RT E N

LONDRA

Perşembe bir bulanıklık içinde geçti.

Temiz bir şeyler giyebilmek için Target'a hızlı bir yolculuk yaparak işe başladık. İleride gardırobumu yeniden inşa edecektim ama şimdilik kir ve isle kaplı olmayan yeni bir külot ve kot pantolona sahip olmak bile büyük bir gelişmeydi - yeni bir sütyenden bahsetmiyorum bile. Reese biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama bunu atlatacaktır. Kızlar desteklerini seviyorlardı.

Sonra polislerle ve yangın müfettişleriyle görüştüm. Reese bazı telefon görüşmeleri yaptı ve tanımadığım bir avukat benimle birlikte toplantılara katıldı, bu biraz aşırı görünüyordu. Ama yine de, bu konuda ne biliyordum ki?

Patlayan ev prosedürü mü? Fark etmezdi. Takım elbiseli suikastçı (cidden - bu avukat siyah bir takım elbise giyiyordu ve tam olarak bir tetikçiye benziyordu) sadece boş bir yüzle dinledi, ara sıra tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı bir soru satırını kesti. Resmi tipler bu durumdan çok da endişeli görünmüyordu, ben de bu konuda endişelenmemeye karar verdim.

Ben daha çok adama nasıl ödeme yapacağım konusunda endişeliydim ama görünüşe göre bu bir sorun değilmiş. Reese'e göre, "Kulübe hizmet ediyor, bebeğim. İşinin bir parçası. Bunu düşünme."

Şerif -Bud Tyrell- ve yangın müfettişi evle ilgili geçmişimi (uzun), fırınla ilgili bir sorun yaşayıp yaşamadığımı (ara sıra) ve ödenmemiş büyük bir borcum olup olmadığını (her zaman) öğrenmek istediler.

Onlardan en çok ilgiyi ikincisi gördü, çünkü işlerin gelişmesine rağmen finansal olarak her zaman bir adım gerideydim. Parayı çarçur ettiğimden değil. Hiç de değil. Ancak Jessica'nın devam eden ameliyatları ve tedavisi nedeniyle altı yıl boyunca biriken sağlık faturaları vardı ve bunlar sigorta olsa bile hızla artıyordu.

Ayrıntıları sorduklarında onlara hiçbir şey söyleyemedim. Tüm kayıtlarım yangında yandı. Kredimi çekerlerse çok şey görürler. Yine de, rapor. Belki de sigorta tazminatını borçlarımı ödemek için kullanabilirim? Cazip ...

İşte o zaman odada bir avukat bulundurmanın o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini fark ettim.

Her şey güdüyle ilgili, değil mi?

Sigorta acentesiyle görüşmek daha kolaydı. Sigorta kapsamıma hiç dikkat etmemiştim ama o yıllardır annemin acentesiydi ve her şeyi ayarlarken ne yaptığını biliyordu. Sadece evi yeniden inşa etmek için harika bir teminatım yoktu, aynı zamanda bu süre boyunca yaşam masraflarım için de teminatım vardı.

Reese'in evinden istediğim zaman taşınabilirdim.

Bu fikir olması gerekenden daha az cazipti. Bir daire aradığımdan bahsettim ve beni geri çevirdi, bu yüzden bunun yarın ele alacağım bir tartışma olduğunu düşündüm. Onun yatağında bir gece daha geçirme düşüncesi normal şartlar altında pek de cazip değildi ama şu anki durumda birkaç gün daha aynı yerde kalmaktan çok mutluydum.

Perşembe gecesi Reese beni ve Melanie'yi akşam yemeğine götürdü, her zaman yanımızda olan Ressam da tedbir olsun diye peşimize takıldı. Mellie'yle her konuştuğunda ona ters ters baktım, bu da ona sapıkça bir zevk veriyor gibiydi ve kendimizi yatak odasına kilitledikten sonra Reese'e ondan şikayet ettiğimde, beni yuvarladı ve ağzıyla susturdu.

Her şey göz önüne alındığında, sessizlik lehine etkileyici bir argümandı.

Tüm bunlar olurken Cuma günü arayıp minibüsümün hazır olduğunu bildirdiler. Ödünç aracı dükkana götürdüm ve fatura istediğimde beni görmezden gelen huysuz, kilolu bir adam tarafından anahtarlarım teslim edildi. Bana araçtaki sorunun ne olduğunu bile söylemedi, bu biraz aşırı görünüyordu. Birikimlerimi tamamen harcamama gerek kalmadan çalışır hale geldiği için bu kadar müteşekkir olmasaydım çok kızardım. Tabii ki

Sigorta parası geliyor. Teorik olarak. Ama yeniden inşa etmek için buna ihtiyacım olacaktı ve tıbbi faturalar her zaman beni bekliyordu.

Şimdi Cuma akşamıydı ve Armory'de ilk gerçek motorcu partimi yaşamak üzereydim. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim - evle ilgili tüm bu dramadan önce Reese'e Cuma gecesini ona ayırabileceğime dair söz vermiştim ve sözümü tutmak istiyordum. Diğer yandan, Reese'in
Ev havaya uçmuştu ve giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Reese bana güldü ve çıplak gitmemi önerdi.

Bunun yerine hem kıyafet hem de birkaç büyük kap kuru fasulye ve meyve salatası almak için alışverişe çıktım, çünkü patlayan ev olsun ya da olmasın, bir potluck'a elim boş gidersem lanetlenirdim. Çakıllı park yeri
Armory'nin dışında, oraya ilk gidişimde tanıştığım iki genç aday trafiği yönlendirirken, ben içeri girdiğimde yaklaşık yarısı doluydu.

O zavallı adamlar hiç rahat yüzü gördüler mi?

Bu sefer binaya doğru yürürken beni sorgulamadılar, sadece duvardaki bir yan kapıdan geçmemi işaret ettiler. Duvar ile kalenin devasa kütlesi arasındaki dar bir geçidi takip ederek arkadaki geniş avluya ulaştım. Kaldırım, açık çimen ve bir ya da iki dönümlük bir alanı kaplayan müştemilatın bir karışımıydı.

Sanki bir kale avlusundaymışım gibi hissediyordum, ama şövalyeler ve Bayanlar, sakallı iri, korkunç adamlar ve bir kız soyunma odasının dışında hiç görmediğim kadar çok göğüs dekoltesi vardı. Her yerde insanlar koşuşturuyordu ve hepsi birbirini tanıyor ya da yapacak bir işi varmış gibi görünüyordu. Kendimi garip hissederek Reese'i bulmak için etrafıma bakındım. Belki de buraya gelmek bir hataydı. Sonra dar kot pantolonlu, uzun boylu, kıvrımlı bir kadın yanıma geldi ve genişçe gülümsedi. Benim yaşlarımda görünüyordu ve çok cana yakındı.

"Hey, ben Darcy," dedi ve fasulye kabını benden almak için uzandı. "Ben Boonie'nin yaşlı karısıyım. Kendisi Gümüş Piçler'in başkanıdır. Daha önce tanıştığımızı sanmıyorum?"

"London Armstrong," dedim oyun suratımı takınarak. "Reese Hayes'in arkadaşıyım."

"Piknik mi?" diye sordu, irkilmiş görünüyordu. "Yanlış anlama ama her zamanki tipine benzemiyorsun. Siz... birlikte misiniz?"

Ağır bir kol omuzlarıma dolandı ve beni o kadar ürküttü ki ciyakladım. Başımı kaldırdığımda Painter'ın Darcy'ye sırıttığını gördüm, soluk mavi gözlerinde şeytandan bir iz vardı. Beyaz-sarı saçları yeni dikilmişti ve deri kıyafetinin altına gömlek giymemişti. Fark ettiğimde kendimi biraz sapık gibi hissettim ama kasları ve dövmeleri arasında aslında çok çekiciydi. Güzel de kokuyordu.

Onun yakışıklı kıçını *kesinlikle* Melanie'den uzak tutmam gerekiyordu... Bunun gibi erkekler tehlikeliydi ve sadece hapishane meselesi yüzünden değil.

"Londra Pic'le evcilik oynuyor," dedi kibarca. Darcy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Söylemiyor
musun?" Ressam
başını salladı.

"Evet, birlikte yaşıyorlar," dedi. "Yakında dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif etmesini bekliyoruz. Her şey o kadar güzel ki ağlayabiliriz."

Kadının ağzı açık kaldı ve adam kahkahayı bastı.

"Paha biçilemez," dedi başını sallayarak ve kolunu indirdi. "Kız onun en yeni kıç parçası. Her zamankinden daha fazla yapışıyor gibi görünüyor, ama hepimiz onun nasıl olduğunu biliyoruz. Nedense benden pek hoşlanmıyor, değil mi bebeğim?"

Ona ters ters baktım ve Azrail'in mülkünde taşaklarına tekme atmanın kötü bir fikir olup olmadığına karar vermeye çalıştım.

Muhtemelen.

"Reese ve ben çıkıyoruz," dedim Darcy'ye, bir kraliçe gibi saygınlığımı üzerime çekerek. "Evimle ilgili bir sorunum vardı ve işleri yoluna koyana kadar misafiri olarak kalmama izin verme nezaketini gösterdi. Başka bir şey *temelsiz spekülasyonlar*."

Bu sözlerle birlikte vurgulamak için Ressam'a kaşlarımı çattım. Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı, yüz hatlarını bariz bir şekilde sahte bir empati ifadesi kapladı.

"Vay canına, sanırım burada istenmiyorum. Ben gidiyorum. Melanie'yi de
getirdin mi?
Ona kulüp binasını göstermeyi çok isterim."

Homurdandım ve kasıla kasıla gitmeden önce bir kahkaha patlattı.

"Anlıyorum..." Darcy yavaşça söyledi. "Sen özel bir şey olmalısın, Çünkü Pic kadınlarla *çıkmaz*. Onları becerir ve terk eder. Bunu bilmem gerekirdi. Yıllar boyunca onun artıklarından yeterince ağlayarak evime geldi."

"Bu çok ilginç," diye cevap verdim, çünkü başka ne diyebilirdiniz ki? Darcy kaşlarını çatarak başını salladı.

"Çok özür dilerim. Düşünemedim - bu çok kabaydı ve öyle demek istemedim. Tanıştığınız en tuhaf insanlar gibi görünüyor olmalıyız."

Buna cevap vermedim ve o da utangaç bir şekilde omuz silkti.

"Merak etmeyin. Ressam" -avlunun öbür ucundan ona bakmak için durakladı -"Sadece tuhaf bir espri anlayışı var ve eminim sizi kırmak istememiştir. Ve diğer tüm yaşlı hanımların sizinle tanışmaktan heyecan duyacağını biliyorum. Bu özel bir parti, çünkü beş farklı eyaletten gelen insanlar var. Montana, Idaho, Oregon, California ve Washington. Üç farklı kulüp. Çok iyi vakit geçireceksin, ancak Pic'e ya da bizden birine yakın durmak isteyebilirsin, çünkü senin bir mülk parçan yok."

"Mülk yaması nedir?"

"Vay canına, gerçekten de yenisin," dedi gözleri büyüyerek. "Bir erkeğin seni kendi erkeği olarak işaretlemesidir, böylece diğerleri ellerini uzak tutmayı bilirler. Benimkini gördün mü?"

Arkasını döndü ve ilk kez onun da tıpkı diğer çocuklar gibi deri bir yelek giydiğini fark ettim. Arkasında "Gümüş Piçlerin Malı" yazıyordu. Boonie."

Bir kez daha ne diyeceğimi bilemedim. Gururlu ve memnun görünüyordu, ancak kendime mülk demeyi hayal bile edemiyordum. Elbette ben de evimin havaya uçacağını hayal edemezdim. Bazen hayat
seni ters köşeye yatırır. Darcy bana doğru döndü, gözleriyle yüzümü dikkatle değerlendirdi.

"Kulüp kültüründe bir erkeğin malı olmak onunla evli olmak gibidir," dedi. "Bu, onun benim babam olduğu anlamına gelir ve bu özel bir bağdır. Diğerleri buna saygı duyar."

"Anlıyorum..."

Güldü.

"Hayır, bilmiyorsun ama kibar davranıyorsun ve bu hoşuma gidiyor" dedi. "Benden daha kibar. Buraya gel ve diğer kızlarla tanış. Onlardan hoşlanacaksın ve Pic'in yaşlı kadını olmasan da, belli ki özel birisin. Yoksa onun evinde yatıya kalmazdın. Painter'ı dinleme, o sadece senin kafanı karıştırıyor, tamam mı?"

Omuz silktim, çünkü zaten Painter'ı dinlemeyi planlamamıştım. Yine de Darcy'den hoşlanmıştım. Biraz farklıydı ama samimi ve nazik görünüyordu. Bu benim kitabımda uzun bir yol kat etti.

Çatlak beton üzerinde yürümeye başladı, ben de onu takip ederek etrafı inceledim. Binanın arkasındaki uzun masalara yemek dizen kalabalık bir kadın grubu vardı. Yemeği bir araya getirmek için hep birlikte sorunsuzca çalışıyorlardı ve her hareketin iyi prova edildiği izlenimini edindim - bunu çok yapıyor olmalılar.

Neden olduğundan emin olmasam da bu beni biraz şaşırttı. Sanırım partileri yüzde yüz sefahat olarak algılamıştım ama seks düşkünlerinin bile yemek yemesi gerekir. En azından benim kuru fasulyem ve meyve salatam ortama uyum sağladı, çünkü bu sofra bir kilise partisinde bile yadırganmazdı. Görünüşe göre bazı şeyler evrenseldir ve potlucks da bunlardan biri.

Sağ tarafta kavisli beton peyzaj bloklarından yapılmış büyük bir ateş çukuru vardı. Kararmış duman izleri ve arkasına yığılmış devasa odun yığınından kulübün burayı sık sık ve iyi bir şekilde kullandığı anlaşılıyordu. Onu geçince yemyeşil diyemeyeceğim uzun bir çimenlik alan vardı ama görünüşe göre
Salıncaklar, kaydırak ve ağaç eve giden ip köprüsüyle tamamlanmış büyük bir ahşap oyun yapısının varlığına rağmen kendi başına. Sonuncusu, gövdesi neredeyse altı fit genişliğinde olan devasa bir ağacın dallarına inşa edilmişti. Eski bir ağaçtı. Muhtemelen binadan önce yapılmış.

"Hanımlar, bu London Armstrong," dedi Darcy, Darcy'ninki gibi mülk yamaları takan telaşlı kadınlarla çevrili masalara ulaştığımızda. "Kendisi Picnic'le birlikte."

Kadınlardan birkaçı durdu ve ani bir yoğunlukla beni inceledi. Ne yaptığımı merak ederek etrafıma bakındım. Kıvrım kıvrım saçları olan ufak tefek bir esmer öne çıktı ve bana sırıttı. Onunla daha önce tanışmıştım... Ne

Adı neydi? Marie. Marie'ydi. Ekibimin geldiği ilk gece bana Pawns'ı gezdirmişti.

"Hey, London," dedi neşeyle. "Sizi tekrar görmek güzel! Garip davranıyor gibi görünüyorsak kusura bakmayın ama Piknik genelde kadınları getirmez. buralarda. Yanında meyve salatası getiren türden kadınlar değil." Gözlerimi devirdim, çünkü ne tür kadınlarla takılmaktan hoşlandığını çok iyi biliyordum ve bahse girerim ki bazıları fasulye yapmayı bilmiyorsun. *Fasulyeyi de sen yapmadın*, dedi beynim alaycı *bir* şekilde. *Çok mu kıskandın?*

İsteseydim onları yapabilirdim, hemen geri dönmekte ısrar ettim.

"London? İyi misin?"

Oh, kahretsin. Yine bir konuşmanın ortasında dalmışım. Bunu yapmayı gerçekten ama gerçekten bırakmam gerekiyordu. Parlak bir şekilde gülümsedim ve dev bir aptal değilmişim gibi davrandım.

"Reese'le çıkıyoruz ve partiye gelmemi istedi," dedim ona, plastik kâseyi bir adak gibi uzatarak. "Ve partilere eli boş gelmeye inanmıyorum. Şimdi nasıl yardımcı olabilirim?"

Marie etkilenmiş görünüyordu ve ben de bir tür görünmez testi geçtiğimi fark ettim. Ne olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi. Etrafımın dost yüzlerle çevrili olması güzeldi çünkü Azrail'in adamları bana çoğunlukla iyi davranmış olsalar da hâlâ korkutucuydular.

"Ben Dancer," dedi uzun boylu, uzun saçlı, esmer tenli ve yavaşça gülümseyerek seksi olduğunu haykıran bir kadın. "Ben Bam Bam'ın yaşlı kadınıyım. Horse benim kardeşim ve neredeyse bu kulüpte büyüdük."

"At'la tanıştım," dedim ona gülümseyerek. "Ama Bam Bam'la tanıştığımı sanmıyorum." "Bu gece burada olacak," dedi, sesi yumuşaktı ve içinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey vardı.

oldukça okuyun.

"At benim babam," diye söze karıştı Marie. "Ele avuca sığmaz ama iyi bir adamdır. En azından çoğu zaman. Pic sana silah vermedi mi daha?"

"Affedersiniz?"

"Piknik sana silah verdi mi?" diye sordu, sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi.

Mantıklı bir soru. Başımı salladım, konuşmanın yarısını bir şekilde kaçırıp kaçırmadığımı merak ediyordum.

"İşlerin ne durumda olduğunu görmeye çalışıyorum," dedi sırıtarak. Bunun hiçbir anlamı yoktu, bu yüzden görmezden gelmeye karar verdim.

"Merhaba, ben Em," dedi kahverengi saçlı ve Reese'in gözlerine sahip genç bir kadın. Onu evinin etrafındaki fotoğraflardan hemen tanıdım ve ani bir sinir patlaması hissettim. Bu onun kızıydı. Geçen yıl Portland'a taşınmış ve onu boş bir yuvayla baş başa bırakmıştı.

Neden birden kendimi bir iş görüşmesindeymişim gibi hissettim?

"Merhaba," dedim. "Hakkınızdaki her şeyi duydum. Partiye gelebilecek kadar yakın yaşadığını bilmiyordum. Portland'da arkadaşlarınla birlikte olduğunu sanıyordum.
..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım, çünkü "yaşlı adam" terimini kullanacak kadar yaşlı görünmüyordu. Ama onun bir erkek arkadaştan daha fazlası olduğuna emindim ve evli değillerdi. Garip, bir şeyleri nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Benim babam Hunter," dedi, adını söylerken gözleri parlıyordu. "Buluşma için burada. Bir grup kulüp bir araya geliyor ama bunun bizimle bir ilgisi yok. Buradaki tek göreviniz eğlenmek,
Tamam mı? Gidip sana bir içki bulalım ve konuşalım. Babamın yanına taşınan kadını tanımak istiyorum."

"Birlikte yaşamaya başladığımızı söyleyemem..."

"Orada bir geceden fazla uyudun mu?" diye sordu, sesi meydan okuyordu. Başımı salladım. "Bu, annem öldüğünden beri başka bir kadınla yaptığından daha fazla."

Lanet olsun. Orada baskı yok.

Em kolumdan tuttu ve beni masaların yanından birkaç kişinin bulunduğu yere doğru çekti.
Plastik çöp kutularında buzla çevrili gümüş fıçılar vardı. Kırmızı bir Solo bardak aldı.

"Bira mı?"

"Elbette." Çok büyük bir bira hayranı olduğumdan değil. Genelde şarap içerim ama bu yapılacak en kibar şey gibi görünüyordu ve akşam boyunca ona bakabilirdim. O pompayı hazırlarken ben de telefonumu çıkardım ve Reese'in mesajıma neden cevap vermediğini merak ettim. Geldiğimde ona mesaj atmamı söylemişti.
Hiçbir şey.

"Babamdan haber mi bekliyorsun?" Em fincanı uzatarak sordu. Başımı sallayarak telefonu cebime geri soktum. "Muhtemelen

buraya gelen diğer memurlar. Bu önemli, aksi takdirde eminim çoktan sizinle birlikte burada olurdu. Başkan olarak bu tür etkinliklerde yapması gereken bazı şeyler var ama belli ki kendi başınızın çaresine bakabileceğiniz konusunda size güveniyor. Oturmak ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor," dedim, kendine bir bardak bira almadığını fark ederek. Hmmm... Teklifini kabul etmeli miydim? Belki de bu kadar erken bir saatte içki içmek uygun görülmüyordu? Etrafa hızlıca, gizlice bir göz attığımda diğer insanların çoktan bira içmeye başladığını gördüm.

Her şeyi fazla düşündüğüme karar verdim. Bazen insanlar içmek istemezler ve yanlış bir şey yapmaktan endişe etmeye devam edersem çıldırırdım. Çocuk parkının yakınındaki piknik masasında bir yer bulduk ve o da bankın üzerine oturup bana baktı.

"Yani bu farklı," dedi ve ses tonu arkadaşça olsa da gözleri ciddiydi. "Annem öldüğünden beri babam kadınlarla pek çıkmıyor. Düzüştüğü orospuların yarısı benden genç ve hiçbirinin aklı yok. Bir işiniz olduğunu duydum ve asla yaşlı olduğunuzu söylemesem de, kesinlikle onun için doğru yaş aralığındasınız. Ne oluyor?"

Zayıfça gülümsedim.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum," dedim, neden beni bu gece buraya gelmeye ikna etmesine izin verdiğimi merak ederek. Eğer herkesle tanışmamı istiyorsa, beni onlarla tanıştırması gerekirdi. Bunun yerine beni hiç uyarmadan derinlere atmıştı, ki bu da bir çeşit aptalca bir hareketti. "Baban ve ben

sanırım birbirlerini görüyorlar. Resmi olarak, sadece birkaç gün önce, daha uzun gibi gelse de. Biraz karışık. Geçen Şubat'tan beri kulüp için çalışıyorum ve onun evinde temizlik yapmam için beni işe aldı. Takıldık ve sonra evim havaya uçtu. Bu tipik bir ilişki değil."

Gözleri büyüdü.

"Hayır, sanırım değil," dedi düşünceli bir şekilde. "Eviniz neden havaya uçtu?" "Güzel soru," dedim omuz silkerek. "Anladığım kadarıyla gaz birikmesi mi?

Belki de fırın -geçen yıl ya da daha fazla bir süre önce, kontrolleri yanlış yaptığınızda gaz sızdırmaya başladı. Yangın müfettişi bunu araştırıyor. Sanırım benim için buranın neden yandığının pek bir önemi yok. Önemli olan tek şey bir evimin olmaması... Şu anda odaklandığım şey bu."

"Yani seni bizim eve taşıdı," diye düşündü. "Ve kızınızı da mı buraya taşıdı? Doğru mu duydum?"

Biramdan bir yudum alarak bu soruya en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm.

"Melanie benim değil," dedim. "Aslında benim kendi çocuğum yok. Kuzenimin kızını büyütüyorum ve Melanie onun arkadaşı.
Jessica şu anda Kaliforniya'da ve geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum ama Mellie'nin kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Aslında gerçekten şanslıyız. Patlamada yaralanmadı, patlamadan hemen önce evdeydi."

Em'in gözleri büyüdü.

"İlginç..." dedi ve ben onun düşüncelerini okuyabilmeyi diledim. "Bunun babam için hiç de normal olmadığının farkındasındır. Melanie bu gece burada mı?"

"Hayır," dedim başımı sertçe sallayarak. "Zaten o Painter denen pisliğe aşık ve burada onun yanında daha fazla vakit geçirmesi isteyeceğim son şey."

Em homurdandı.

"Painter hakkında konuşmayalım, tamam mı? Hunter ve ben muhtemelen bu gece evde uyuyacağız, belki sabah onunla buluşurum. Son dakikaya kadar geleceğimizden emin değildik. İşler biraz havada kaldı ama
genellikle onunla kalırız..."

Sesinde bir soru işareti yakaladım ve varlığımın babasının evinde işleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak ettiğini anladım. Biramdan derin bir yudum aldım, çünkü bu konuşma uzadıkça daha da garipleşiyordu. Reese hangi cehennemdeydi?

"Eminim normalde ne yapıyorsan onu yapmanı isteyecektir," dedim Em'e. "Lütfen yoluna çıkmamıza izin verme. Melanie'yi seveceksin, o tatlı bir çocuk. Ve evde yaşadıklarından daha iyisini hak ediyor. Babanın nezaketini gerçekten takdir ediyorum."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve başını salladı. "'Nazik'
kadınların babam için kullandığı bir kelime değil."

Omuz silktim, çünkü bana karşı nazik davranmıştı.

Ayrıca zorba, korkutucu ve saldırgandı... Ama bir adam sizi bir patlamadan korumak için vücudunu üzerinize attığında, sanırım küçük şeyleri görmezden gelme eğiliminde oluyorsunuz.

Akşam boyunca yavaş yavaş bir içki yudumlama planım oldukça hızlı bir şekilde suya düştü. Birincisi, çok gergindim ve ne zaman paniklemeye başlasam içki beni yatıştırıyordu. İdeal olan beni kapıda karşılaması, insanlarla tanıştırması ve benzeri şeylerdi. Ama aynı zamanda onun bir ev sahibi olduğunu anladım ve beni kendi başıma sosyal çevresine sokacak kadar bana güvenmesi beni gururlandırdı.

"Yavaş yudumlama" planım da suya düştü çünkü Reaper kadınları nasıl içileceğini biliyorlardı ve beni de onlara katılmaya teşvik etmekten çekinmediler.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Dancer önümüze bir sıra tekila shot dizmiş, herkese tuz ve limon verdikten sonra "İçin sürtükler! Eğer Tanrı ayık olmamızı isteseydi, shot bardaklarını bu kadar sevimli yapmazdı!"

Hepimiz ellerimizi yaladık, tuzumuzu döktük ve bir sıra iyi küçük asker gibi shotları emdik.

Em hariç hepsi.

"Bu da neyin nesi?" Dancer müziğin ve partinin artan gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırarak talepte bulundu. Genç kadının su şişesine doğru başını salladı. "İçkileri çok seviyorsun. Eskiden kız kardeşinle birlikte gizlice banyoma girerdiniz. Sakın bana alkolü bıraktığını söyleme?"

Em omuz silkti.

"Havamda değilim sanırım. İçmem gerektiğini söyleyen bir yasa var mı?"

Kadınlar sustu ve Dancer eğilip baykuş gözleriyle genç kadını inceledi. Bir parmağını havaya kaldırdı, bir kehanet çubuğu gibi havada ileri geri salladı ve konsantrasyon içinde dilini ısırdı. Sonra parmağı aşağı doğru hareket ederek Em'in karnını işaret etti.

"Orada bilmemiz gereken bir şey mi var?"

Gözlerim kocaman oldu ve Em'in bol bir tişörtle örtülü karnına doğru kaydı. Kızardı ve başka tarafa baktı. Dancer ve Marie çığlıklar atarak bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladılar ve birden etrafımız deri giymiş, endişeli yüz ifadeleri olan iri yarı adamlarla çevrildi.

Onları gördüğüme ben de sevindim, çünkü anlayabildiğim kadarıyla kadınlar akıllarını kaybetmişlerdi.

"Ne oluyor bebeğim?" diye sordu At, Marie'yi yakaladı ve koruyarak yanına çekti. Kırmızı desenli siyah deri giyen genç, uzun boylu, kaslı bir adam Em'in arkasından yaklaştı ve onu tekrar kollarının arasına aldı. Ellerini karnının üzerinde gezdirdi ve sırıttı.

"Sana bir yolunu bulacaklarını söylemiştim," dedi, pek de üzgün görünmüyordu. Yamalarına baktım ve bunun Hunter olması gerektiğine karar verdim. Elleri karnının üzerindeydi. *Lanet olsun, Em hamile olmalı!* Vay canına. Nasıl olduğunu merak ettim
Reese bu konuda ne hissederdi?

Büyükbaba Hayes.

"Sik beni," diye mırıldandı başka bir adam. Uzun boylu ve yapılıydı, kaşında ve dudağında piercing vardı. Yeleğinde adının Ruger olduğu yazıyordu, şahsen hiç tanışmamış olsam da tanıdım. Bu Sophie'nin yaşlı adamı olmalıydı; onunla daha önce diğer kızlarla birlikte tanışmıştım ama birkaç dakika önce daha fazla bardak almak için mutfağa doğru gitmişti.

"Pic'in bundan haberi var mı?" diye sordu biri. Em başını salladı.

"Son tarih ne zaman?"

"Gelecek yılın başlarında," dedi Hunter. "Üç aydan biraz fazla oldu ama bir süre sessiz kalmak istedik."

Biri homurdandı ve onun Darcy olduğunu anladım.

"Burada işleri sessiz tutmak için iyi şanslar," dedi.

"Tebrikler," dedi tanıdık bir ses ve başımı kaldırdığımda Ressam'ın Em'e baktığını gördüm, yüzü tamamen bomboştu. Herkes sustu.

İlginç.

"Teşekkürler," dedi ama ona bakmadı. Onun yerine başını Hunter'a çevirdi ve Hunter da bu fırsattan yararlanarak ona derin ve samimi bir öpücük kondurdu. Kızardım, çünkü o öpücükten önce hamile olmasaydı, sonra olurdu. Gerçi başka kimse fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Painter dışında kimse. Döndü ve sinsice uzaklaştı.

Belli ki burada bir hikaye vardı. Burnumu soktuğumdan değil... ama merak etmek sadece insani bir şeydi, değil mi?

Sonra havada bir şeyler değişti ve sadece Reese yakınımdayken ortaya çıkan o gerginlik ve beklenti hissini hissettim. Etrafıma bakındım ve onu Cephaneliğin arka kapısından çıkarken gördüm. Gözleri benimkileri buldu ve gülümsedi. Eridim, tek başıma kalmaktan duyduğum tüm rahatsızlık kayboldu çünkü onu görmek bile kendimi özel ve harika hissetmemi sağladı.

Ruh-roh.

Ona bu kadar çabuk aşık olmamalıydım.

Adımlarını hızlandırarak grubumuzun yanına geldi, bir kolunu gelişigüzel boynuma doladı, içimde bir heyecan uyandıran ilkel bir sahiplenme havasıyla beni iri bedenine çekti.

"Emmy Lou," dedi selamlarken ve sesindeki sevgiyi hissettim. "Hunter."

Onu pek sevmiyorum. Duymadığım bir sürü hikaye var burada.

"Pic," dedi Hunter başını sallayarak. Em'i kavrayışı sıkılaştı ve o anda Reese, Hunter'ın ellerini Em'in karnında koruyucu bir şekilde kavuşturduğunu fark etti. Tüm vücudunun gerildiğini hissettim.

"Burada neler oluyor?" dedi, sesi aldatıcı bir şekilde rahattı. "Çığlık sesleri duydum, bu genellikle saldırı altında olduğumuz anlamına gelir. Tabii bu Marie ve Dancer'ın beğendikleri yeni bir oje rengi buldukları anlamına da gelebilir."

Em ona tereddütle gülümsedi ve yutkundu.

"Baba, dede olacaksın."

Adam boş gözlerle ona

baktı. "Ben hamileyim."

"Vay canına," diye mırıldandı Reese ve ben ses tonunu tam olarak okuyamadım. Görünüşe göre başka kimse de okuyamadı, çünkü hepimiz donup kaldık. Sonunda tekrar konuştu. "Tebrikler bebeğim. Umarım buna hazırsındır. Bir çeşit

küçük bir kuklanın *sana* cehennemi yaşatması fikri."

"Yani bana mahkûmsun, Pic," dedi Hunter, sesi memnuniyet doluydu. Em çekiştirerek kurtuldu ve kolunu tokatladı. Sonra Reese'e doğru geldi, o da beni bırakıp ona sıkıca sarıldı. Onların bu anına müdahale etmek istemediğim için geri çekildim.

İnsanlar dağıldı, onlara yer açtı ve ben de ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Etrafa baktığımda masaların boş plastik shot bardakları ve bira fincanlarıyla dolu olduğunu fark ettim. Reese ve Em hâlâ birbirleriyle sessizce konuşuyorlardı, ben de onlar büyük haberi paylaşırken biraz ortalığı toparlayabileceğimi düşündüm. Bir adam her gün torununun yolda olduğunu öğrenmiyordu.

Çöpe üçüncü gidişimde, kollarım boşlarla doluyken, Ressam'ı muhafazanın arka köşesindeki büyük yaşlı ağacın yanında gördüm. Bana bir pislik gibi davranmıştı ama vücut dilinde dikkatimi çeken bir şey vardı. İlk defa ukala görünmüyordu.

Ona doğru yürüdüm, sonra elimi omzuna koydum.

"İyi misin?" Yumuşak bir sesle sordum. "Tüm geçmişi bilmiyorum ama dışarıdan bakan biri için bunu duymak senin için zor bir şeymiş gibi görünüyor. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Bana baktı ve bilmesem gözlerinin şüpheli bir şekilde sulu baktığını söyleyebilirdim. Sonra başını salladı ve o rahat kolunu bir kez daha bana dolayarak hızlı bir sarılma için beni kendine çekti. Bu sefer alay etmiyordu. -Orijinal.

"Onu yalnız bırakacağım," dedi sessizce. Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Melanie," diye açıkladı. "Onu rahatsız etmeyeceğim, bu yüzden endişelenme."

Başımı salladım, doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Reese'in sözleri aklıma geldi -bu adamların üzerine düşen o kadar çok kadın vardı ki, bir tanesinin daha önemi olmazdı, değil mi?

"Teşekkürler," diye fısıldadım. "Gerçekten zor zamanlar geçirdi." "Evet, bunu anlıyorum."

"Tamam o zaman," dedim, beceriksizce sırtını sıvazlayarak. "Bir içki ister misin?" Başını salladı ve gitmeme izin verdi.

"Hayır, sanırım biraz gezeceğim," dedi. "Kafamı biraz toparlarım. Sen git Pic'i bul, kutlamasına yardım et. Bu gecenin tadını çıkarmalı. Yakında buralarda işler boka saracak. Hep öyle olur."

Pekâlâ, o zaman... Partiye doğru bir göz attım, sonra oyun yapısının üzerine bırakılmış boş bardak kümesini fark ettim. Beni rahatsız ettiler.

Düzen ve temizlik duygusu. İşte o zaman harika bir şeyin farkına vardım.

Bu insanlara sunacak bir şeyim vardı.

Buraya geldiğimden beri kendimi yersiz hissediyordum ve kadınlar kesinlikle arkadaş canlısı ve içki içmek eğlenceli olsa da, kendimle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Ama bu-işlerin alındığından emin olmak ya da Painter gibi başıboş kalanlara göz kulak olmak? Bunu yapabilir ve yardım edebilirdim.

Çünkü sosyal bir etkinlik olmasına rağmen, Reese'in burada büyük bir baskı altında olduğunu görmemek için aptal olmak gerekir.

Daha da iyisi mi? Bunu yapabilirim ve hala içebilirim.

Stresimin azaldığını hissettim ve neredeyse kahkahalarla gülecektim çünkü yapmam gereken bir iş vardı, bana yardım etmek için elinden geleni yapan adama yardım etmek.

Hayat güzeldi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RE L E V E N

Arkamdan gelen kollar tuttuğum fincanları yakalayıp masaya bıraktığında hâlâ küçük cümbüşümün etkisindeydim. Sonra Reese beni kendisine doğru çevirdi ve memnuniyetle bana baktı.

"Kendini hemen işin içine atıyorsun, değil mi?" diye sordu ve ben şaşkınlıkla gülümsedim. "Toparlanıyorsun, kızlara yardım ediyorsun. Hatta sana karşı bir çeşit pislik gibi davranmasına rağmen Painter'la konuştuğunu bile gördüm. İnsanlarla ilgilenmeyi seviyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim, kendimi çok beğenmiş hissettim.

"Sadece kibarlık yapıyorum," dedim. "Kim bir partide böyle bir karmaşayı görmezden gelerek oturur ki? Diğer kadınlarla takılırken de eğlendim, iyi bir gruba benziyorlar. Gerçekten arkadaş canlısılar ve bana her şeyi anlattılar. Senin hakkında ilginç şeyler var."

"Gerçekten mi?" diye sordu sırıtarak. "Neden beni bilgilendirmiyorsun?"

Bununla birlikte beni masadan uzaklaştırdı, elimi tuttu ve şenlik ateşinin yanından geçerek avlunun daha önce Ressam'la konuştuğum köşesine doğru götürdü. Dev ağaç her şeyi koruyordu ve devasa gövdesinin arkasında partinin geri kalanını gerçekten göremiyordunuz. Avlu duvarının köşesi mahremiyeti sağlarken, burası bir açık hava odası gibi bir şey oluşturuyordu.

Reese bana sırıttı, sonra oturdu ve arkasını sandığa yasladı. Yanına oturmaya çalıştım ama bacağımı yakaladı ve beline doğru çekti. Dengemi kaybettim ve ellerim omuzlarına dayalı bir şekilde ona yaslandım. Kendi elleri belimi kavradı, leğen kemiğimi aşağı ve onunkine doğru çekti.

Oh, çok güzel... Her zaman olduğu gibi, ona yakın olmak beni gerginlik ve özlemle doldurdu, bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyordum çünkü penisi sertleşiyordu

ve daha sert. Kot pantolonumuzun üzerinden bana doğru itti ve kendime engel olamadım. Sadece biraz kıpırdanmam gerekiyordu.

Reese inledi, sonra parmakları kıçıma sertçe girdi, beni uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı sürükledi.

"Tanrım, sana dokunmayalı uzun zaman oldu sanki. Sevgilimle takılmak yerine boş boş konuşuyordum."

"Daha önce sana biraz kızmıştım," diye itiraf ettim. Öne doğru eğildi ve boynumu emmeye başladı. İz bırakacak kadar sert değil, sadece beni ısıtmaya ve çıldırtmaya yetecek kadar. Bacaklarımın arasındaki boşluk sıcak ve boştu. Onun içime girmesini, beni doldurmasını, germesini istiyordum... Artık iyi olacağını bilecek kadar çok birlikte olmuştuk ama gizemini yitirecek kadar değil. Örneğin bu pozisyon. Onunla daha önce hiç üstte olmadığımı fark ettim.

Çok fazla potansiyel var.

Ellerimi saçlarına doladım ve başını geriye doğru salladım, sonra da her zamanki rollerimizi tersine çevirerek onu sertçe öptüm. Dilim derinlere daldı ve o da aramıza girerek pantolonumun önündeki düğmeyi çözdü. Sonra elleri kıçımdan aşağıya, kot pantolonumun ve iç çamaşırımın altına kaydı, ağızlarımız birbiriyle savaşırken beni sertçe kavradı.

Sonunda nefes nefese kalarak geri çekildim. Beni ne kadar çok istediğini hissettim; aleti bir kayadan daha sertti ve bu abartı değildi. Granitten bir sütun gibi. Tadına bakmak istiyordum... Evet, sonunda onu yalnız yakaladığıma göre kesinlikle tadına bakmam gerekiyordu, çünkü birinin onu bulup bir şeye ihtiyaç duymasının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Şansıma her an bizi fark edebilirlerdi.

Eğer yapsalardı, bir gösteri yaparlardı çünkü beklemekten yoruldum.

Ne içtin? Ne kadar içtim ben? Bu ben değilim.

Ama neden ben olamadım? Hayatım boyunca doğru olanı yapıp, iyi bir kız olmaya çalıştım. Sikerim böyle işi.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. "Ne?"

"Hâlâ bana kızgın mısın?" diye tekrar sordu. "Beni öpmeden hemen önce, seni üzdüğümü söyledin. Sorun nedir?"

Başım sallandı ve kendimi sersemlemiş hissederek ona gülümsedim.

"Bana buraya gelmemi söyledin ve sonra ortalıkta yoktun," dedim ona. "İlk başta bu beni rahatsız etti, çünkü beni terk etmişsin gibi hissettim. Ama bir şekilde işe yaradı. Ulaşıp kendimi tanıtmak zorunda kaldım. Sanırım ben seninle olsaydım neredeyse bu kadar çok insanla tanışırdım. Arkadaşlarını seviyorum, en azından kadınları seviyorum. Mülkiyet arması takanları. Diğerleriyle pek konuşmadım."

Sırıttı.

"Muhtemelen daha iyi," dedi. "Muhtemelen anlatmak zorunda oldukları hikâyeleri o kadar da sevmezdin. Motorcu hayranları ve kulüp fahişeleri. Birçoğu güzel kızlar ama yaşlı kadınlar gibi toplumun bir parçası değiller."

Kaşlarımı çattım.

"Sharon denen hatunla oldukça rahat görünüyordun. Topluluğun bir parçası olduğunu sanıyordum. Şimdi bana öyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Karmaşık bir durum. Sharon iyi bir çocuk," dedi, elleri neredeyse kalbimi durduracak kadar yavaş bir ritimle kıçımı yoğururken. Şehvete karşı mücadele ettim, beynimi kapatmaya ve onu dinlemeye çalıştım. "Ama o hâlâ bir kulüp
Fahişe."

"Bana onun fahişe olmadığını söylemiştin."

"Bu sadece bir terim," dedi omuz silkerek. "Para falan almıyor.
Sadece etrafta takılmayı seviyor ve karşılığında kim isterse onunla yatacak. O bizim korumamız altında."

Bir elini vücudumun ön tarafına doğru kaydırdı, sonra aşağı uzandı ve parmak ucuyla klitorisimi buldu.

"Şu anda gerçekten Sharon hakkında konuşmak istiyor musun?"

Titredim ve başımı salladım, klitorisimi daha sert çalıştırmaya başladığında yüzümü omzuna gömdüm. Kalçalarım onunkilerin üzerinde dönüyor, içimdeki gerilim arttıkça sikini sertçe bastırıyordum.

"Önce bayanlar," diye fısıldadı, sonra hâlâ kıçımda olan elini kullanarak beni üç parmağını içime sokabileceği kadar kaldırdı. *Vay anasını.* Lojistik olarak bunu nasıl başardı bilmiyorum ve umurumda da değildi. Önemli olan tek şey beni nasıl doldurduğu ve klitorisime nasıl bastırdığıydı.

aynı anda. Kalbim çok hızlı atıyordu ve ihtiyaç, arzu ve zevkten başım dönüyordu, o kadar sıkıydı ki patlayacağımı sandım.

Oh, Tanrım... lütfen patla!

Sonra vurdu ve çığlık atmamak için omzunu ısırdım, ecstasy dalgaları beni paramparça etti. Bedenim onunkinin üzerinde gevşedi ve bana işkence eden elini çekti. Sonra ağzımdaydı, çenemi yumuşak ama sıkı bir şekilde kavrarken her tarafımda kendimi tadana kadar içeri itti.

"Sikimi emmeye hazır mısın?"

O kadar hızlı başımı salladım ki başım döndü. Sonra beni bıraktı ve ben de vücudundan aşağı kayarak kotunu yırtıp kemerini çözdüm. Bana yardım etmek için kalçalarını kaldırdı, ereksiyonu göbeğine çarpmak için serbest kaldı. Daha önce de görmüştüm elbette ama hiç bu kadar yakından ve kişisel olarak görmemiştim. Normal bir flört dönemimiz olmamıştı ve toplamda sadece üç kez seks yapmış olduğumuzu şokla fark ettim. Vay canına. Bundan çok daha fazlasını hissetmiştim.

Küçük bir heyecan dalgası omurgamdan yukarı fırladı - onun hakkında öğrenmek için sabırsızlandığım çok daha fazla şey vardı. Başım dönerek kıkırdadım ve o da bana sırıtarak parmaklarını saçlarıma doladı.

"Seninleyken kendimi çocuk gibi hissediyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım ona. "Çok eğlenceli."

"Evet, öyle. Neden bir arabanın arka koltuğundaymışız ve sokağa çıkma yasağına kadar on dakikan varmış gibi bana sakso çekmiyorsun?" dedi göz kırparak.

Cevap olarak eğildim ve kökünden başına kadar boylu boyunca yaladım. İnledi ve başını ağaca yasladı. Dilim sikinin başının etrafını sararak, başı gövdeden ayıran pürüzsüz çıkıntının izini sürdü. Sonra alttaki küçük çentiği buldum ve dilimi onun üzerinde oynatarak işaret ettim.

Reese tekrar inledi, elleri saçlarımı kavrarken kalçalarını oynattı. Başımı çekiştirdi ve ne istediğini anladım.

Daha bitmedi. Daha oynamayı bitirmemiştim.

Şaftın aşağısına doğru emdim ve ısırdım, dişlerimin onu iş başında olduklarını bilmesini sağlayacak kadar fırçalamasına izin verdim, bu yüzden uslu dursa iyi olurdu. Kafa vermeyi hep sevmişimdir. Nedenini bilmiyorum... Belki de gücü, bir erkeğin aletine dişlerinizle dokunmayı teklif ettiğinizde neredeyse her şeyi yapacak olması

Ağzına mı? Taşaklarını buldum ve elimle yakalamak için uzandım, birini ağzıma almadan önce hafifçe sıktım.

Oh, kesinlikle hoşuna gitti.

Başımı geri çektim ve kirpiklerimin arasından ona baktım, dilimin alt dudağımda gezinmesine izin verdim.

"Buna hazır mısın?"

Başını salladı, gözlerinde çaresizliğe yakın bir şey vardı. Uyluk kasları ellerimin altında kaya gibi sertleşmişti.
Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Eğer şimdi geri çekilirsem, muhtemelen felç geçirecekti. Neyse ki, ben yardımsever bir kadınım, bu yüzden ağzımı genişçe açtım ve onun horoz kafasını bir Popsicle gibi emdim.

Aşağı yukarı sallanarak onu her seferinde biraz daha derine çektim. Elleri başımı kavramak için yukarı kalktı, parmakları saçlarımda kısıtlanmış bir güçle sıkıldı. İsterse beni zorlayabilirdi. Beni ereksiyonunun üzerine itip boğazıma kadar sokabilirdi.

Tehlikenin ipucu beni tahrik etti ve bacaklarımın arasının yeniden ıslandığını hissettim.

Dördüncü ya da beşinci vuruşta öğürmeden girebildiğim kadar derine girmiştim, neyse ki bu onun için oldukça iyi görünüyordu. Onu sertçe emerken homurdandı ve inledi, ellerimi yakalamak ve sıkmak için yukarı kaldırdı
Ağzımın her darbesiyle şaftının alt kısmı.

Sonra ağzımda şişmeye başladı ve yaklaştığını fark ettim. Boyu seğirdi ve kafamın yan tarafına küçük bir dokunuş yaptı, geri çekilmem için bir uyarı. Gerçek bir centilmen. Ama kendimi hanımefendi gibi hissetmiyordum, hem de hiç. Onu daha sert emdim ve şaftı zonklayıp fışkırmaya başladığında, inleyip titrerken sertçe yutkundum.

Sonunda geri çekildim ve ağzımı silmek için gömleğinin kenarını tuttum. Dudaklarım ağrıyordu, neredeyse morarmıştı ve konuştuğumda sesim titriyordu.

"Ben deneyimli bir kulüp fahişesi değilim, ama umarım senin için sorun olmamıştır?"

Gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra yine o seksi gülümsemesini takındı.

"Seninle karşılaştırıldığında lanet olası amatörler, bebeğim. Bu konuda gerçek bir yeteneğin var," diye mırıldandı. "Kahretsin, en son ne zaman seks yaptın? Altı yıl mı? Bu

kafa vermek de dahil mi?" Gözlerimi devirdim.

"Altı uzun yıl," dedim. "Ama sanırım kuraklık dönemim sona erdi. Yine de dişlerimi fırçalamak istiyorum. Buralarda bir diş fırçan var mı? Yoksa bunu istemek çok mu fazla?"

Güldü, sonra beni vücuduna çekerek kendine yaklaştırdı.

"Eğer alamazsak, sana bir tane alması için mağazaya bir müşteri adayı göndereceğim," diye mırıldandı. "Siktir, bebeğim. Ne istersen alabilirsin."

Onu sıkıca kavradım, çünkü istediğime zaten sahiptim. Onu.

Bu.

Biz.

Ne yazık ki fanteziler çocuklar içindir ve ben yetişkin bir kadındım. Uzun sürmeyeceğini bilmeliydim.

REESE

Ofisimdeki kanepede karanlıkta uzandım, gözlerim kapalıydı, zihnim sürükleniyordu.

London üstümde sızmıştı, yumuşak kıvrımları bana yaslanmıştı. Küçük, hanımefendi bir horlama yaptı. Çok güzeldi. Elimin kıçına doğru kaymasına izin verdim, önümüzdeki on iki saat içinde yapmam gereken her şeyi düşünürken kıçını avuçladım.

Bugün büyük bir toplantı var. Büyük kararlar ve önümüzdeki birkaç hafta içinde cesetlerin yığıldığını görmeye başlayacağımıza dair bir his vardı içimde. Daha fazla
Güneydeki dram, daha fazla kartel saçmalığı. Kızımın babası kıçına kadar bu işin içindeydi.

Bu durumla ilgili karışık duygular içindeydim.

Bir yandan Hunter'ın Em'e yaptığı her şey için ölmesini istiyordum, özellikle de onu benden çalıp hamile bıraktığı için. Öte yandan, ihtiyacım olan son şey kartelden bir serserinin ona tetik çekmesiydi. Eğer
O piçi toprağa gömecek biri varsa o da benim.

Evet, doğru.

Sanki küçük kızıma bunu yapardım. Ya da onun bebeğine. *Kahretsin.* Kafamı tam olarak toparlayamıyordum, küçük kızım anne olacaktı. O görünmüyordu

Yeterince yaşlıydım, gerçi Emmy'yi Heather'a yerleştirdiğimde ondan birkaç yaş daha gençtim.

Ona yanlış davranırsa Tanrı Hunter'a yardım etsin. Ben onun işini bitirmeden önce dizlerinin üzerine çöküp ölmek için dua ederdi.

London bana karşı kıpırdandı, mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Ben de kafamı ona veremiyordum. Hâlâ ne kadar eğlenceli olduğuna inanamıyordum. Evinin havaya uçması, en azından onu yatağımda tutmak açısından, bir tür bonusa dönüşmüştü. Her şeyini kaybetmesinden mutlu olduğumdan değil, ama fırsat verildiğinde bundan yararlanmaya fazlasıyla istekliydim.

Perşembe günü sigorta acentesiyle konuşmuş, bir apartman dairesine taşınmaktan bahsetmişti. Bu olmayacaktı, en azından yakın zamanda. Onu çok fazla sevdim. Mellie'nin etrafta olması baş belasıydı ama çocuklar
Her zaman öyleydi. Zaten yaz sonunda taşınacaktı. Üniversiteye başlamayı planlıyordu ve ev için kayıt yaptırdığını biliyordum. Her şey yolunda.

Şimdi kardeşlerim mi? Ben ve London konusunda pek emin değillerdi. Onu çok seviyorlardı, ama aynı zamanda benim bir oyuncu olduğumu biliyorlardı ve temizlik sözleşmelerini mahvetmemi istemiyorlardı.

Siktir et onları. Arada bir rütbe alamayacaksan başkan olmanın ne anlamı var?

Biri kapıyı çaldı ve ben de saate baktım. Neredeyse sabahın dokuzuydu ama ofisin penceresi olmadığı için bunu asla anlayamazdınız.

"İçeride misin, başkan?" Bolt sordu.

"Evet," dedim sesimi alçak tutarak. London kıpırdandı, sonra tekrar uykuya daldı.

"Kızlar kahvaltı hazırlıyor," dedi. "Shade saat ondan önce kiliseye başlamak istediğini söylüyor. Halletmemiz gereken çok şey var."

"Tamam," diye mırıldandım. London'ı salladım, o da homurdanarak gitmemi söyledi. Gülümsememi bastırarak onu yana doğru yuvarladım, bedenimden ayırıp kanepenin kumaşına yatırdım. Poposu havaya kalkmış ve saçları yüzünü kapatmıştı. Küçük bir horlama daha çekti.

Ayağa kalkıp gerindim ve masamın üzerindeki küçük ışığa uzandım. Onu buldum ve yaktım, odanın içine yumuşak yeşil bir parıltı gönderdi.

bankacı gölgesi ampulü örtüyor.

Dün gece eğlendin mi? Heather sordu.

Dosya dolabındaki resmine baktım. *Evet.*

Bununla ilgili bir sorunun mu var?

Güldü ve ben onun başını salladığını hayal ettim.

Sana mutlu olmanı söylemiştim *bebeğim*, diye fısıldar gibiydi. *Bunu sevdim. Seni gülümsetiyor ve yardım ediyor. Kızlar onu seviyor. Başka bir yaşlı kadın istemediğini biliyorum ama belki de kafanı kıçından çıkarman gerekiyordur.*

Siktir et. Çok hızlı oluyor. London homurdanarak sırt üstü yuvarlandı ve ağzıyla bir şapırtı sesi çıkardı. Gördüğüm en seksi şey değildi, ama göğüslerinin göğsünün üzerinde düzleştiği görüntüsü tam oradaydı. Onunla tanıştığımda çok tatlı, çok yumuşak görünüyordu. Asla
Kulüpte hayatta kalmak, bunu iliklerime kadar biliyordum.

Sonra avluda bir profesyonel gibi sikimi yaladı ve yüz kişiden herhangi birinin her an yanımıza gelebileceği gerçeği onu hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Daha önce, ulusal başkanımla konuşmak zorunda kaldığımda ve onu yabancılardan oluşan bir kalabalıkla saatlerce asılı bıraktığımda, London kendi başına harika iş çıkarmıştı. Kadın korkak değildi.

Sadece bu da değil, partiye yemek getirdi ve Ressam'a karşı gelmekten korkmadı. Her şeyi düzenli tutmaya çalıştı, herkesin yeterince yemek yediğinden emin oldu. Hatta evi patladığında bile çıldırmadı, ki bu benim kitabımda bile tamamen adil olurdu.

Yaşlı kadın malzemesi.

Onu istemiyorsun, belki de onu isteyen bir adama vermelisin?
Heather önerdi, sesi sinsiydi. *Yaşlı ve güzel bir bayanı harcama, onu kulübe getir. Ona sahip çıkan sen olmak zorunda değilsin. Bunun gibi kadınlara ihtiyacımız var... Bolt bugünlerde çok yalnız.*

"Bolt ona dokunursa, onu vururum."

London kıpırdandı, sonra gözlerini

açtı.

"Bir şey mi dedin?" diye fısıldadı. Başımı salladım. "Koridorda biri olmalı," diye homurdandım.

"Biraz daha uyumamın sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," dedim ona. "Sen dinlen. Sanırım daha sonra kızlar dışarı çıkacak, ayak parmaklarını falan yaptıracaklar. Sen de onlarla gitmelisin."

London'ın gözleri tekrar kapanmıştı bile.

Heather'a parmağımı gösterdim ve kapıdan çıktım.

"Vakit geldi," dedi Hunter, Armory'nin ikinci katındaki büyük oyun salonuna bakarak. Burada üç kulüpten adamlarımız vardı; şapelde hepimize yetecek kadar yer yoktu. "Kartele karşı çok uzun zamandır savunma oynuyoruz. Jack'ler güçlü duruyor ama daha fazla dayanacak insan gücümüz yok. Şimdiden toprak kaybediyoruz. Gittikçe güçleniyorlar ve yakında açık bir savaştan daha azıyla tatmin olmayacaklar. Onlar tam güçle üzerimize gelmeden önce onlara saldırmanın daha iyi olacağını düşünüyoruz ama bunu tek başımıza yapamayız. Birliğe ihtiyacımız var.
Azrailler ve Gümüş Piçler, destek kulüplerinizle birlikte bize katılsın. Bu onları durdurmak için son şansımız olabilir."

Hunter'dan bu kadar nefret etmemiş olmayı dileyerek sandalyemde arkama yaslandım. Onu bu kadar mantıklı konuşurken dinlemek ve fikirlerine duyduğum saygıyı küçük kızımı becerip içine bir bebek koymasıyla bağdaştırmak çok zor. Gölge,
Orakçılar'ın ulusal başkanı Hunter'a saygıyla başını salladı. Genç adam yerine oturdu ve Gümüş Piçler'in başkanı Boonie'ye konuşması için yol açtı.

"Katılıyorum," dedi Boonie, beni şaşırtarak. Bu noktada bir savaşta kaybedecek en çok şeyi olan Piçler'di. Bizden daha küçüklerdi ve bildiğim kadarıyla kartel onların Gümüş Vadi'deki operasyonlarına doğrudan müdahale etmiyordu, bu da onların sadece Azraillere sadakatlerinden dolayı burada oldukları anlamına geliyordu. Biliyordum.
Boonie herhangi birimizi kurtarmak için hayatını feda ederdi.
bir kardeşin yanında durmakla onu savaşta takip etmek arasındaki fark.
"Jack'ler dayanamazlar, alınmayın ama bu sadece sayıları. Ve onlar düştüğünde Azrailler de düşecek ve o zaman Piçler için çok geç olacak. Eğer düşeceksek, hâlâ kazanma şansımız varken bunu elimde silahımla yapmak istiyorum."

"Yani anlaştık mı?" Shade odaya bakarak sordu. "Üzerinde çalışılması gereken ayrıntılar olduğunu biliyorum, ama doğru duyuyorsam, üç kulüp de

bir saldırıyla mı?"

Elimi kaldırdım ve Shade bana başıyla onay verdi. Ayağa kalktım.

"Kartelin peşinden gitmeyelim demiyorum," diye başladım. "Ama bence bunu nasıl planladığımıza çok dikkat etmeliyiz, çünkü arkamızda destek kulüpleri olsa bile, onların ateş gücüne sahip değiliz. Doğrudan karşı karşıya gelmek işe yaramayacaktır. Bu akıllıca bir saldırı olmalı, kafalarını uçurmalı ve sonra yeni bir tane ortaya çıkmadan önce onları yere sermeliyiz. Bu bize en azından birkaç yıl için yer kazandıracaktır. Buradaki hiç kimsenin Onları tamamen yok edebileceğimizi düşünecek kadar saf değiliz."

"Yapsak da fark etmezdi," dedi Duck, orada bulunan en yaşlı adam. Vietnam'da bulunmuş ve birden fazla MC başkanının yükselişini ve düşüşünü izlemişti. Normalde böyle toplantılarda sadece subaylar konuşurdu ama Duck bu hakkı on kere kazanmıştı. "Birini ortadan kaldırırsanız, bir başkası gelir. Ama bölgemizi savunabilir ve doğru vurursak bir fark yaratabiliriz. Şunu unutmayın, muhtemelen arkalarında CIA var. Kanıtım olduğundan değil ama uyuşturucu ticaretinde federallerin parmağı olduğuna dair pek çok kanıt var. Vietnam'a kadar uzanıyor. Ama o ajanlar sadık değiller, yani karteli yeterince zayıflatırsak, desteklerini çekecekler ve dağılacaklar. Bize yıllarca barış kazandırabilir. Sırada kim varsa onunla bir ateşkes yaparsak belki daha fazla."

Adamlar onaylarcasına homurdandılar ve ben de arkama yaslanıp derin düşüncelere daldım. Duck onlarca yıldır CIA hakkında konuşup dururdu ve biz de onu dinlemezdik. Gerçi son yıllar onu haklı çıkarmıştı. Kartellerle iş yaparken defalarca yakalanmışlardı.

Haberler başka bir olay daha bildirdi. Sanırım teorileri, bir ortak seçmek ve tüm gelenlere karşı onu desteklemekti, çünkü uyuşturucu ticareti üzerinde bir miktar etki hiç olmamasından daha iyiydi?

Bir de yasallaştırma eklenince işler daha da garipleşti.

"Anlaştık o zaman?" Shade sordu. "Birlikte içeri gireceğiz, koordineli bir saldırıyla seçilmiş liderlik hedeflerini ortadan kaldıracağız. Bu planla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Sessizlik.

"O zaman konuşmamız gereken başka bir iş var," dedi Hunter ve beni şaşırttı. Son dört saattir burada konuştuğumuz göz önüne alındığında, açıkta kalan pek fazla potansiyel yokmuş gibi görünüyordu.

"O da ne?" Shade sordu.

"London Armstrong hakkında."

Doğruldum ve bakışlarını yakaladım, çenem gerildi.

"Tanrım, kızımı becerdiğin yetmiyor mu?" Ben sordum. "Şimdi de sen benim yatağıma da mı tırmanacaksın? Kadınımı nasıl idare ettiğim kulübü ilgilendirmez, o yüzden geri çekil."

Hunter başını yavaşça salladı, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Kahretsin, ama fırsatım varken onu öldürmeliydim. Muhtemelen artık çok geç, bebek ve her şey için ...

"Bu savaşın bir parçasıyken olmaz," dedi. "Ve o da bunun tam ortasında."

"Bu ciddi bir suçlama," diye hırladı Duck. Gage'in duvarı iterek sandalyemin yanında durduğunu arkamda hissettim.

Hunter, "Onun casus olduğunu söylemiyorum," diye söze başladı. "Ama onun hakkında biraz araştırma yaptım. Onun hakkında bilmediğin şeyler var, çok derin şeyler. Yanlış zamanda yanlış yerde olan masum bir kadın olabilir. Kartelle yatıyor da olabilirsin. Ele alınması gerekiyor."

Gage elini omzuma koydu ve sıktı.

"Ne zamandan beri kiminle yattığımla ilgileniyorsun?" diye sordum. "Müttefik olduğumuzu sanıyordum. Beni mi gözetliyorsun?"

Hunter başını salladı.

"Kızın seni zaman zaman kafamı karıştıran nedenlerden dolayı seviyor, bu yüzden biraz saygı göstermeye çalışıyorum," dedi yavaşça. "London'la aranızdaki bu olayın yeni olduğunu biliyorum ama bir süredir söylentiler var. Cephaneliğe girip bir kızı çıkarmasına izin verdiğini duydum, hem de senin onayınla. Bu normal değil ve beni düşündürdü. Kızın hakkında biraz araştırma yaptım. Kuzeninin sınırın kuzeyinde kartelin iki numaralı adamıyla birlikte olduğunun farkında mısın?"

Dondum kaldım.

"Açıkla," diye tersledi Shade.

"Bir yıldan fazladır onunla birlikte," dedi Hunter. "Sanırım Meksika'da fakir bir kaltakla evli, ama onun kuzeye gelip iyi hayatın tadını çıkarmasına izin vermiyor. Güzel kız arkadaşıyla oynarken olmaz.
... Ve tahmin edin şimdi onunla kim yaşıyor? Kızı. London'ın o çok koruduğu Jessica onun evinde, onun yemeklerini yiyor ve muhtemelen ona London Teyze ve Reapers'ın başkanının o aradığında nasıl koşarak geldiğini anlatıyor. Sonra aniden - siz anlaşmayı yaptıktan hemen sonra - evi havaya uçuyor ve onu kurtarması için bir kahramana ihtiyacı oluyor. Şimdi sizin evinizde yaşıyor ve orada sakladığınız her şeye tam erişimi var. Hâlâ masum olduğundan emin misin?"

Başımı salladım.

"İmkânı yok," dedim. "Hiçbir fikri yok."

"Nate Evans'ın kartelden maaş aldığının farkında mısın?"

"Bu lanet olası bir şaka," dedi Ruger sessizce. "Nate Evans babasına hesap verir, başka kimseye değil."

"Aynı fikirde değilim," dedi Boonie ve bu beni çok şaşırttı. "Vadi'de bazı şeyler duyuyoruz. Evans ailesi paralarını
White Baker madeni, sendikaya göre neredeyse tükenmiş. Sessiz kalmaya çalışıyorlar ama yeraltındaki adamları kandıramazsınız. Cevher iyi değil. Yani Natey-boy'un buralarda şov yapmak istiyorsa yeni bir destekçiye ihtiyacı var."

"Bu oyunun kurallarını değiştirir," dedim yavaşça. "Londra'nın bir şeylerin içinde olduğunu düşündüğümden değil ama Evans ailesinin nakit sıkıntısı çektiğini bilmiyordum."

Hunter, "Bir düşünsene," dedi, sesi oldukça gergindi. "Federallerin çok yakından izlemediği bir dağ geçidiniz var. Kartel Montana'yı, Dakotas'ı, yani burası ile Chicago arasındaki her yeri mi istiyor? Onlar
Bir şekilde dağları aşmak lazım ve buradan daha iyi bir yer yok. Doğrudan doğuya, doğrudan kuzeye. Stratejik olarak mantıklı ve yerel kolluk kuvvetlerini kontrol ediyorlarsa, bizi saf dışı bıraktıklarında her şeyi halletmiş olacaklar. Her şey seninle başlıyor Pic. London yanlış zamanda yanlış yerde olan bir kurban olabilir ya da onlardan biri olabilir, ama her iki durumda da çok tehlikeli. Onu serbest bırakmalısın."

O kadar hızlı kalktım ki sandalyem geriye doğru devrildi.

"Öyle bir şey olmayacak."

Odaya sessizlik çöktü. Gölge iç çekti.

"Tamam, bu bilgiyi aldık," dedi. "Bu senin suçun Pic. Sen ve Coeur d'Alene kardeşler. Artık biliyorsun ve elinden geldiğince kullanıyorsun. Bu iyi bir şey olabilir. Onu kötü istihbaratla besle, bakalım ulaşacak mı? Eğer ulaşırsa, oyunlarını bozmak için bir yolumuz olur. İşi sıkı tuttuğun sürece sonuçta bir şey değişmez. Yine de üzerine ekstra güvenlik koymak kötü bir fikir olmayabilir. Diğer kadınlar da. İşler hızla kızışacak. Hepimiz kıçımızı kollamalıyız."

Sıkıca başımı salladım.

"Başka kimse var mı?" Shade sordu. Kimse konuşmadı. "Tamam o zaman. Hunter, ben Burke'ün yerine geçtiğinizi biliyorum, bu yüzden gerekirse ona danışmak için zaman ayırın."

Hunter başını salladı.

"Burke gemide," dedi. "Kulübün geri kalanı da öyle. Zaten ateş altındayız, daha fazla dayanamayız. Kan istiyoruz."

"Tamam, ertelendi," diye duyurdu Shade. Sessiz bir mırıltı koptu ve kardeşlerimin etrafımı sardığını hissettim. Ruger'a baktım.

"Kuzenini iki kez kontrol et," dedim ona. "Hunter'a inanmak istemiyorum ama burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmemiz gerek."

"O bu işin içinde değil," dedi Bolt sessizce. "Birkaç ay öncesine kadar Evans'la tanışmamıştı bile. İşe başlamadan önce onun hakkında tam bir araştırma yaptım. Piyonlar."

"Kuzeni kaçırdın," dedim.

"Binlerce kilometre uzakta yaşayan uzak bir akrabamız," dedi. "Bunların hepsinin izini sürdüm, on yıldan az bir sürede geçmiş araştırmasını asla bitiremezdik. Ama bir erkek arkadaşı, hatta bir seks arkadaşını özlememin imkanı yok. Evans'la ilk kez iki ay önce bir bağış gecesinde tanışmış, temizlik ekibindeki sürtüklerden biriyle bu konuda konuşmuş. Bir gece kapalı devrede ondan bahsetmesini dinledim. Benim orada olduğumdan bile haberi yoktu."

"Tamam," dedim ensemi ovuşturarak. "Ama Jess ellerindeyse, görmezden gelemeyeceği bir rehineleri var. Kızın nerede olduğunu teyit edelim, tamam mı?"

"Tamamdır," dedi Ruger. "Çok uzun sürmez. Birkaç telefon görüşmesi yapıp ne bulabileceğime bakacağım."

"Peki Evans?" Gage sordu. "Ne olmuş ona? Sence kartelle işbirliği mi yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim yavaşça. "Bu mümkün. Ahlaki değerleri yok, topluma ya da işine karşı sadakat duygusu yok. Onu yalnız bırakmanın yollarını düşünmeye başlayabilirsin, belki de onunla olan sorunlarımıza kalıcı bir çözüm bulabilirsin.
onu."

Ruger'ın ağzı gerildi ama başını salladı.

"Sanırım böyle olacak," dedi. "Bir sürü bela, bir polisi öldürmek."

"Evet," diye cevap verdim. "Bir sonraki kilisede bu konu hakkında daha fazla konuşacağız. Söylemeliyim ki, iş beynine bir kurşun sıkmaya gelirse, ağlamayacağım. Gage, kızlar için de ekstra güvenlik araştır - en azından patlamaya neyin sebep olduğunu öğrenene kadar."

"Pic, bir dakikan var mı?"

Boonie'yi görmek için başımı kaldırdım, yüzü düşünceli. Yanında genç bir adam duruyordu. Yüzünde gerçekten sert bir ifade vardı ama yaşını on dokuz ya da yirmiden fazla göstermezdim. Yaşlı gözler.

"Ne oldu?"

"Seni Puck'la tanıştırmak istedim," dedi çocuğa doğru başını sallayarak. "Montana'daki bölümlerimizden biriyle maden arıyorduk. İşler biraz Dışarısı onun için biraz sıcak, o yüzden şimdilik Vadi'ye taşındı. Size yardımcı olabileceğini düşündüm."

Onu ölçtüm. Çocuk uzun boylu, kısa siyah saçlıydı. Denizci gibi yapılıydı ama dövmelerinin hepsi motorcuydu. İki kolu da kolsuzdu ve yüzünde onu baltalı bir katile benzeten bir yara izi vardı.

"Senin hikayen ne?" Ona sordum.

"Kulüpte büyüdüm," dedi bakışlarımı sabit tutarak. "Babam bir yama tutucuydu. Onunla hiç tanıştın mı bilmiyorum? Kroger'a giderdi."

Başımı yavaşça salladım, çünkü Kroger'ı kesinlikle tanıyordum. Üç yıl önce Cali'ye giderken öldürülmüştü. O zaman kartel olduğunu düşünmüştük ama gerçek bir kanıt yoktu.

"Kendimizi motive olmuş
hissediyoruz, değil mi?" "Onun
gibi bir şey."

"Senin için bir şeyler bulacağız," dedim ona. "Bir yama ile çıkabilirsin, yeterince iyi yaparsın."

Gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey titreşti ve başını salladı. Boonie'yle karşılıklı tokatlaştık ve ben aşağıya indim. Birçok adam öğleden sonra eve dönecekti ama diğerleri bir gece daha kalacaktı. Yiyecekleri kontrol edip her şeyin hazır olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Hunter merdivenlerde kolumu yakaladı. Durdum ve eline baktım, çünkü bana dokunmaya hiç hakkı yoktu.

"Sanırım ben ve Em bu öğleden sonra yola çıkacağız," dedi.

"Ne yani, benden 400 mil uzağa taşınması yetmedi, şimdi de onu hafta sonu bile göremeyecek miyim?"

Kaşlarını çattı ve başını salladı.

"Öyle değil - krampları var, hasta hissediyor. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti ama onu evde ve yatağında istiyorum."

Göğsümde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

"Onu acile götürelim," dedim. "Bu saçmalıkla uğraşmasak iyi olur."

Hunter homurdandı.

"Evet, böyle bir şey olmayacak. Bunu zaten önerdim ve bana güldü. İyi olduğunu söylüyor, diğer kızlarla birlikte pedikür yaptırmaya gitti ama bence dinlenmeye ihtiyacı var, belki Pazartesi günü ebesini görmeye gider. Burada kalırsak, herkesle her şeyi yapmaya çalışarak kendini yıpratacak."

"Seni anlıyorum," dedim, her ne kadar bu yüzden ondan nefret etsem de.

"Güvende olsan iyi olur. Tut beni
gönderildi,
tamam mı?"

"Tamamdır."

"Teşekkürler
."

Merdivenlerden inmeye başladı, sırtındaki Devil's Jacks renkleri benimle alay ediyordu. Pislik.

Heather bana *küçük kızımıza bakan pisliğin kim olduğunu* hatırlattı. Bunu ona vermek zorundaydım.

Yine de ondan hoşlanmadım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RT W E LV E

LONDRA

"İtiraf et," dedi Em, gözlerini bana dikerek. "Renk konusunda haklıydım."

Ayaklarıma baktım ve şimdi sıcak pembeye boyanmış olan ayak parmaklarımı oynattım. Sıcak pembe seven biri değildim ve ayak parmağımdaki mücevher neredeyse aklımın alamayacağı bir şeydi... ama ona hakkını vermeliydim.

"Haklıydın," diye itiraf ettim. "Harika görünüyor. Her zaman geleneksel görünümü tercih ederim. Beni *zorlamasaydın* asla denemezdim."

O sırıttı, ben de güldüm ve buzlu kahvemden bir yudum aldım. Ben, Darcy, Em, Dancer, Marie ve Sophie kahvaltıdan sonra mükemmel bir pedikür yaptırmak için alışveriş merkezine doğru yola çıkmıştık. Şaşırtıcı bir şekilde Maggs Dwyer bizi orada karşılamıştı; belli ki yıllardır Bolt'un karısıymış ama yakın zamanda onu terk etmişti. Ona korkunç bir şey yaptığı izlenimine kapıldım. Kadınların hepsi açıkça ona kızgındı, ama herhangi bir teklifte bulunmadılar.

ve ben sormadım. Cehalet mutluluktur, çünkü hala Pawns'daki adam için çalışmak zorundaydım.

Parlak boyalı tırnaklarım konusunda pek rahat değildim ama hiç değilse eğlenceli ve şakacıydılar. Ayak parmaklarım bir fıçı flamingoya batırılmış gibi görünüyordu. Bunu parlak kırmızı vurgular ve parlak ışıltılarla alev alev yanan flamingolar yapın.

Parlak.

"Hanımlar, bu harika oldu ama gitsem iyi olacak çünkü öğleden sonra çalışmam gerekiyor," dedim isteksizce, yemek alanında devraldığımız masadan kalkarak. "Umarım bu sırada tırnaklarımı yemem."

"Pislik," dedi Em, suratını asarak. "Erkekler Çok Gizli Önemli Motorcu İşlerini bitirene kadar alışverişe çıkabileceğimizi umuyordum."

"Belki yarın?" Beni de davet etmesinden gurur duyarak sordum. Em iç çekti.

"Başka zaman görüşmek üzere," dedi. "Sanırım bu öğleden sonra eve gidiyoruz. Biraz kramp giriyor -önemli bir şey değil- ama Hunter bu konuda çok heyecanlı. Kırılacağımdan falan korkuyor."

Gözlerini devirdi ve hepimiz güldük. Sonra el sallayarak vedalaştım ve minibüsüme doğru yola çıktım.

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk ipucu sürücü tarafındaki camın açık olmasıydı. Minibüsümü asla açık bırakmazdım. (İçinde değerli bir şey olduğundan değil, ama arkada bazılarını endişelendirecek kadar çok ekipman ve temizlik kimyasalı taşırdım.
küçük bir çocuk oraya girip yaralanabilir. Sigorta acentem üç yıl önce
kırk beş dakikasını iş kavramını açıklamakla geçirmişti.
ve o zamandan beri mantıksız bir şekilde gergindim. Adam sadistin tekiydi. Lise rehber öğretmeni olarak çalışmalıydı, çünkü o çocuklardan hiçbiri onunla oturup konuştuktan sonra seks yapacak kadar cesur olmazdı).

İkinci kırmızı bayrak, koltuğun üzerinde duran iş boyunda bir zarftı. Ön tarafına beyaz bir posta etiketi yapıştırılmıştı ama adres yerine büyük, siyah harflerle tek bir kelime basılmıştı.

"Aç."

Bir filmde, bomba imha ekibinin çağrıldığı yer burasıdır. Ama bir bomba için yeterince büyük görünmüyordu ve ben Coeur d'Alene, Idaho'da yaşıyordum. Kasabamızın yıllık dram katsayısının tamamını evimde kullanmıştık zaten. Parmaklarım titreyerek uzandım ve onu aldım. İçinden siyah bir akıllı telefon çıktı.

Skype'tan video konferans talebi geldi.

Bir dakika boyunca elim ayağıma dolaştı, sonra kabul düğmesine basmayı başardım. Telefonda Jessica'nın yüzü belirdi, gözleri yaşlarla şişmişti. Mor bir çürük yanağını kararttı. *Oh kahretsin oh kahretsin oh kahretsin ...*

"Loni?" diye sordu, sesi gergin ve gergindi. Ağır bir şekilde minibüse yaslandım, bacaklarım jöleye dönmüştü.

"Jessie, neler oluyor?"

"Başım belada," diye fısıldadı. "Annemin arkadaşları yanımda ve seninle konuşmak istiyorlar. Lütfen onları dinle. Eğer dinlemezsen bana daha çok zarar verecekler."

Bununla birlikte, birisi telefonu elinden kaptı ve çekip aldı.
Görüntü sallanıyor, bana beton ve karanlık maskeler takmış adamların görüntülerini veriyordu. Sonra durdu ve Jessica'nın koluna odaklandı. Bir adamın eldivenli eli onu tutmuş, parmaklarını kasap bloğu olması gereken bir şeyin üzerine yaymıştı.
Sonra dev bir bıçak göründü - hayır, o şey daha çok bir palaya benziyordu. Bıçak yere düştü ve ardından Jessica'nın çığlıkları telefonun küçük hoparlörlerinden duyulmaya başladı.

Korkunç bir yumruk göğsümü kavradı, nefesimi kesti ve kalbimi durdurdu.

Küçük parmağını kesmişler.

Tam orada, bloğun *üzerinde* durduğunu *görebiliyordum* ve *artık vücuduna bağlı değildi!*

Kan fışkırıyor, Jess çığlık atıyor ve arka planda bir yerde bir adam gülüyordu ama benim gözlerim sadece o küçük pembe et parçasına odaklanıyordu, yeni doldurulmuş parlak jel tırnaklarla tamamlanmıştı. Birden Jess ve Amber'ın birbirleriyle seviştiklerini hayal ettim.
birlikte manikür yaptırdık. Gülüyorlardı. Belki eve gelmeden önce bir şeyler yerdik ve Amber *güzel kızını psikopat bir deliye teslim ederdi!* Bunun Amber'ın işi olduğundan hiç şüphem yoktu.

Ne tür bir hayvan bir çocuğun parmağını keser?

Görüntü aniden kayboldu ve sese geçti. Telefonu kulağıma götürdüm, her şeyi hayal edip etmediğimi merak ediyordum. Bedenim uzak ve titrek hissediyordu. Şok mu? *Nefes* almam gerekiyordu. Minibüsün koltuğuna tırmanmayı başardım ve bir adam konuşmaya başladığında başımı dizlerimin üzerine düşürdüm.

"Bir dahaki sefere onun eli olacak," dedi, ağır aksanlı kelimeler tehditle süslenmişti. "O zaman belki o tüpü kafasından kesip çıkarırım, neye benzediğini görürüm. Geri zekâlıları normal göstermek için nasıl bağladıklarını hep merak etmişimdir. Çok tatlı, o yüzden muhtemelen öldürmeden önce onu becereceğim."

"Ne istiyorsun?" Fısıldadım. "Lütfen, o sadece bir kız, bırak gitsin. Bundan kimseye bahsetmeyeceğiz."

"Onu hayatta tutmak istiyorsan dediklerimi harfiyen yapacaksın, çünkü artık senin *sahibin* benim," dedi, sesi karanlık ve alçaktı ve o kadar çok kötülük yayıyordu ki ağlayabilirdim. Bekle. Ağlıyordum. "Senden Piknik Hayes'in
ve benim için kağıtları bul. İşle ilgili olabilecek her şeyi. İsim listeleri. Programlar. Bu telefonla fotoğraf çek, ben de onlara ulaşayım. Sen de aynısını Pawns ve The Line'da yapacaksın. Salı gününe kadar vaktin var ama bu arada ilerlemeyi görmek istiyorum. Eğer senden her gün bir şey alamazsam, eli tekrar blokta olacak. Ölmeden önce birçok parçayı kesebiliriz, hepsi senin sorumluluğunda."

Yutkundum, aptalı oynamayı göze alabilmeyi, zaman kazanmak için bir şeyler yapmayı, bir şekilde *değiştirmeyi* diledim çünkü bu gerçekten olamazdı, değil mi?

"Enfeksiyona diğer çocuklardan daha yatkın," dedim umutsuzca. "Bu şant onu hayatta tutuyor ve tıkanırsa ya da enfeksiyon kaparsa, bu çok ciddi bir durum. Onu öldürebilir bile. Lütfen ateşi yükselirse onu bir doktora götürün. İşler ters giderse ameliyat olması gerekebilir. Yanağında bir morluk gördüm, bu da birinin ona vurduğunu gösterir. Jessica böyle bir travmayı kaldıramaz. O normal bir çocuk değil, bu onu öldürebilir."

"Onu öldürmem konusunda endişelenmelisin. Ama talimatlarıma uyarak iyi bir iş çıkarırsan ona daha fazla zarar vermek zorunda kalmayız. Evi aramaya başla. Bir şey bulursan bana mesaj at, ben de indireyim. Dikkatli ol, çünkü seni yakalarsa vurur ve Jessica da ölür."

"Amber ne olacak?" Cevabı gerçekten isteyip istemediğimi merak ederek sessizce sordum. "Kızına ne yaptığını biliyor mu?"

Homurdandı.

"O amcık öldü. Talihsiz bir kaza, elden bir şey gelmezdi. Umalım da bir daha böyle bir şey yaşamayalım, kulağa hoş geliyor mu?"

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım ve aramayı sonlandırırken gözlerimi kapattım. Vay canına. Sadece ... vay canına ... Bu nasıl oluyordu?

Amber. Her zaman Amber'a geri döndüm. Onu boğmak istedim ama sonra bir suçluluk dalgası beni vurdu çünkü o zaten ölmüştü. Tanrım, yıllar boyunca ondan o kadar çok nefret etmiştim ki, ama onu da seviyordum ve kanlar içindeki bedeninin bir yerlere atıldığı düşüncesi içimi acı dolu bir kederle dolduruyordu.

Ayrılın. AYRIL. Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın. Reese'i ne kadar sevdiğin önemli değil, o sadece bir adam ve kızının sana ihtiyacı var. Hayat seçimlerden ibarettir.

Seçimimin ne olması gerektiğini biliyordum; altı yıl önce yaptığım seçimin aynısı. Jessica ailemin bir çocuğuydu.

Onu kurtarmak önce gelmeliydi.

Ondan sonra işler tuhaflaştı.

Bu senin için yetersiz bir ifade.

Nate'i aramayı düşündüm. Reese'e söylemeyi düşündüm. Bir silahla Kaliforniya'ya gitmeyi ve bana silahımı geri verene kadar insanları vurmayı düşündüm.

Küçük kız.

Sonunda bana söylediğini yapmaya karar verdim çünkü Jessica'nın hayatı tehlikedeydi. Hikayenin sonu. Onu kurtarmak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Yalvarırdım, ödünç alırdım, çalardım, öldürürdüm... Eğer bir fark yaratacağını düşünseydim, o adamların her birine hayatlarında yaptıkları en iyi oral seksi yapardım.

Ama beni istemiyorlardı, Reese'in belgelerini istiyorlardı ve ölsem de onları bulacaktım.

Bunu yapardım çünkü ben Jessica'nın *annesiydim*. Sahip olduğu tek gerçek anne. *Siktir git Amber. Cehenneme kadar yolun var.* Jessie'nin annesi olmayı zor yoldan başarmıştım; ilk erkek arkadaşı onu terk ettikten sonra ağlarken onu kucağıma almış, YYBÜ'de minik bedenini kucağıma almıştım.

Gecenin bir yarısı onu Azrailler'in kulüp binasından sürükleyerek çıkarmak.

Jessica başımın belasıydı ve birçok şeyi berbat etmişti ama bu? Hepsi Amber'ın suçuydu. O ilk istemsiz acı patlamasının ötesinde, onun için üzülmeme izin vermeyi reddettim. O kaltak çoktan öldüğü için şanslıydı ve gerçek de buydu.

Hayat gerçeküstü olduğu için, o öğleden sonra hala çalışmak zorundaydım ya da insanlar şüphelenebilirdi. Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı. Burada

Zihninizi boşaltmak için ağır, fiziksel iş gibisi yoktur. Ekip liderlerimden biri o gün izinliydi, ben de kendimi şehir merkezinde yerel bir avukatın ofisini temizlerken buldum. Ne yazık ki, kulüp için çalışan suikastçı o değildi. Bahse girerim o adamın ofisinde Jessica'ya biraz zaman kazandırabilecek bir sürü ilginç evrak vardı.

O gece Pawns'ı da temizledik.

Bolt genellikle arka odadaydı -bildiğim kadarıyla zamanının yarısında depoda bir karyolada uyuyordu. Kolaylık olsun diye orada yattığını sanıyordum ama alışveriş merkezindeki konuşmamıza bakılırsa Maggs onu dışarı atmıştı.

Aslında o gece dükkânda değildi ama ofisine girip evrak aramanın aptalca olacağına karar verdim. Her yer muhtemelen kameralarla donatılmıştı - Tanrı aşkına, bir rehin dükkanıydı, bu da değerli, taşınabilir mallarla dolu olduğu anlamına geliyordu. Asıl soru kameraların orada olup olmadığı değil, elektrik kesilirse hâlâ çalışıp çalışmayacağıydı.

Düşünmem gereken bir şey, çünkü eğer çuvallarsam Jessica'nın bir parçasını daha keseceklerdi.

Reese o akşam işlerimi bitirdikten sonra Armory'ye geri dönmemi istemişti ama ne yazık ki işim saat onu geçene kadar bitmemişti. Bu da ona çok yorgun olduğumu söylediğimde yalan söylemediğim anlamına geliyordu. Onun yerine evine gittim ve siyah akıllı telefonu düşünceli bir şekilde parmakladım. Şansım yaver giderse,
Gecenin çoğunu aramakla geçirecektim. Evde olacağını hayal bile edemezdim. Belki Armory'de bile kalabilirdi. Tanrım, umarım öyledir. Hiçbir şeyi ele vermeden yüzüne bakabileceğimden emin değildim.

Dün gece kanepede yatmıştık, aynı kanepede-

Kahretsin. Cephanelikte yattıysa, kiminle yatıyor olabilirdi? Etrafta bu kadar çok istekli ve müsait kadın varken beni aldatmayacağına gerçekten güvenebilir miydim? İçimi bir kıskançlık dalgası kapladı ama bastırdım çünkü bu çılgınlıktı. Ona ve en sevdiği insanlara ihanet etmek için elimden geleni yapıyordum, genç kadınların parmaklarını kesmekten hoşlanan şeytani bir yabancıya.

Anladığım kadarıyla bu kıskanç kız arkadaş olayını gölgede bırakıyordu.

Tanrım, onu özleyeceğim...

Eğer ikimiz de bunu yaşarsak, beni kendisi öldürmediği için şanslı sayılırım. Boş bir endişe de değildi. Söylentileri duymuştum, Azraillerin neler yapabileceğini biliyordum. Ama hak etmeyen kimseyi öldürmediklerini de duymuştum.

Ne yazık ki, onların bakış açısına göre muhtemelen bunu hak ediyorum. Bu konuda tamamen haksız da sayılmazlar.

Ben olmak berbat bir şey.

Garaj yoluna girdiğimde Hayes'lerin evi ışıkla parlıyordu ve ön tarafa iki bisiklet park edilmişti. Biri tanıdık geliyordu. Diğerini daha önce hiç görmemiştim. İkisi de Reese'e ait değildi.

Ön kapıdan içeri girdiğimde Melanie'yi Ressam'ın yanında otururken buldum; Ressam'ın kolu kanepenin arkasından omuzlarına doğru gevşekçe sarkıyordu. Bir yorganın içine gömülmüştü ve sadece gözleri görünüyordu. Testereli bir adamın bir kadının elini kesmek üzere olduğu televizyon ekranına yapışmışlardı.

Boğazımın arkasında biraz kustum ve destek için kapı çerçevesine tutundum.

Bir başka genç adam şezlongda arkasına yaslanmış, ayaklarını sehpanın ucuna gelişigüzel dayamıştı. Kısa siyah saçları ve kirli sakalları vardı; gözleri o kadar soğuk ve ölüydü ki elinde elektrikli testere tutuyor olabilirdi. Loş ışıkta görmek zordu ama kollarını tamamen kaplayan dövmeler varmış gibi görünüyordu. Yakışıklı ve sinir bozucu, çok tehlikeli bir çocuk olduğuna karar verdim.

Ressam filmi durdurdu ve yavaşça ayağa kalktı. Başımı sallayarak Melanie ile ona baktım. Onun saçmalıklarına kandığıma inanamıyordum - görünüşe göre bugün Uluslararası Londra Armstrong'u Sikme Günü'ydü.

"Londra," dedi sessizce.

"Ressam," diye yanıtladım, bir tür açmaza mı girdiğimizi merak ederek. Sanırım öyleydik, çünkü ondan uzak duracağına söz vermişti ama işte buradaydı. Dürüst olmak gerekirse, son on iki saat içinde Jessica'nın parmağının kesilmesini izledikten sonra tüm bu meseleye bakış açım değişmişti.

kesildi. Nedense Melanie'nin erdemi kıyaslandığında o kadar da önemli görünmüyordu.

"Mutfakta konuşuruz," dedi bana, sonra çenesini korkutucu genç adama doğru salladı. "Bu Puck. Gümüş Piçler'in adaylarından biri. Pic bu gece burada kalmasını istedi. Şu anda kasabada bu kadar insan varken fazladan güvenlikten zarar gelmeyeceğini söyledi."

Panik boğazımı sıktı. Ekstra güvenlik mi? Bu hiç mantıklı değildi, bir şeyler biliyor olmalıydılar. Ressam beni o mutfağa götürecek ve kulübe ihanet ettiğim için öldürecekti.

Kapa çeneni! Beynim patladı. *Sakin ol, çünkü bu kadar çabuk öğrenmelerine imkan yok.*

İyi bir noktaya değindin. Derin bir nefes aldım ve genç adama gülümsemeye çalıştım. Kaslı kollarını göğsünün önünde kavuşturarak beni inceledi. Gerçekten de son derece çekiciydi. Siyah saçları, koyu renk gözleri, alaca, kalın kirpikleri - bir yanağından burnuna ve alnına doğru uzanan yara izi dışında mükemmele yakındı.

Lanet olsun. Birisi yüzünü kesmeye çalışmış gibi görünüyordu.

Görünüşüne hiç zarar vermiyordu. Aksine, çok güzel olmasını engelliyordu. Koyu teni karışık bir geçmişten geldiğini gösteriyordu. Belki yerel kabilelerden birinden? Ya da Latin... Söylemesi zor, zaten beni de ilgilendirmez.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim, sonra tekrar Ressam'a baktım. "Sanırım onu üst kata yerleştirdiniz?"

"Örtülü," diye yanıtladı Painter. "Mutfakta konuşalım."

Başımı salladım ve Mel'in omzunu hızlıca sıkmak için durakladım. Yorganın altında kaldığı sürece hiçbir katilin ya da canavarın onu yakalayamayacağı teorisine göre hareket ediyor gibiydi. Belli ki sarılmak için bu güvenliği riske atmak istemiyordu, bu da beni hüzünle gülümsetti.

Hiçbir şeyin bizi gerçek canavarlardan koruyamayacağını zor yoldan öğreniyordum.

"Ne oldu?" Diğer odaya ulaştığımızda Painter'a sordum. Bakışlarımı yakaladı ve tuttu, ifadesi odaklanmıştı.

"Melanie konusunda sana yalan söylemedim," dedi. "Onu incitecek hiçbir şey yapmayacağım. Sadece filmden korkmuştu. Puck ve ben onun bu kadar korkacağını tahmin etmemiştik ve o da önceden bir şey söylemedi. Yoksa biz başka bir şey izlerdi. Pic onun burada yalnız kalmasını istemedi ve onu Cephaneliğe geri götürürsem kızacağını biliyordum."

Eğer tamamen Jessica'yı hayatta tutmaya odaklanmamış olsaydım, bunu duymak beni son derece rahatlatırdı.

"Bildiğim iyi oldu."

"Daha önce de sıçıp batırdım," diye devam etti. "Ben bir pislik ve göt deliğiyim. Ama sana söz veriyorum, ona kazık atmayacağım. Tamam mı?"

"Tamam."

Sanki önemli bir şeye karar verilmiş gibi başını salladı. Gözlerinin ardında neler olup bittiğini anlamaya yakın bile değildim ve bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Jessica'yı kurtarmaktı.

"Filmin geri kalanını bizimle izlemek ister misin?"

Kafamda kendi korku filmim dönüp duruyor. Ama sorduğun için teşekkürler.

"Hayır, sanırım yatacağım," dedim ona, zayıf bir şekilde gülümseyerek. "Seninle tanıştığıma memnun oldum... arkadaşın? Kardeşinle mi? Ona ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Ona Puck deyin," dedi bana sevimli bir sırıtışla. "Sen de ona alışmak isteyebilirsin. Sanırım Pic önümüzdeki bir hafta boyunca seninle kalmasını planlıyor. Güvenlik."

Pekala. Bu uygunsuzdu. Bunu yarın düşünmeye karar verdim,
Çünkü eve geldiğimde oturma odasının beni gözlerini kırpmadan öldürebileceklerinden emin olduğum genç motorcularla dolu olduğunu gördüğümde son enerjimi de tüketmiştim.

Ressam -görünüşe göre benim korkunç gerginliğimden habersiz- buzdolabına doğru koştu ve bir bira çıkardı.

"Bir tane ister misin?"

Başımı salladım.

"Hayır, ben yatmaya gidiyorum. Bu günün büyük bir şekilde

bitmesine hazırım." Hiçbir şey.

Reese'in yatağının ortasına yayılmış, yatak odasının tavanına bakıyor ve ağlamamaya çalışıyordum. Saat sabahın dördüydü. Saat ikide bana mesaj atıp onu beklemememi söylemişti, ben de bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirip yatak odasının her çekmecesini, her kutusunu, her santimini karıştırarak Kaliforniya'daki sadistler için değerli olabilecek herhangi bir şey aradım.

Hiçbir şey yok.

Gerçi artık Reese hakkında çok daha fazla şey biliyordum. Örneğin, Heather'ın ölmeden hemen önce ona güzel bir veda mektubu yazdığını biliyordum. Ona mutlu olmasını söylemişti. Kızları evlendiğinde, her birine gümüşten yapılmış pırlanta bir kolye vermesini istediğini söylemişti. Büyük gün için onlara "yeni bir şey" diyordu.

Ayrıca ona yalnız yaşlanmasını istemediğini de söyledi.

Em'e göre Heather öldüğünden beri içeri girmesine izin verdiği ilk kadın bendim. "Suçlu" kelimesi, ona ihanet etme planım düşünüldüğünde, bunun bana hissettirdiklerini tarif etmek için yeterince güçlü değildi. En azından odayı aradığımı bilmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu. İnanılmaz derecede dikkatli davranmıştım.

Eşyalarını taşımadan önce fotoğraflarını çektim, böylece onları tam olarak eski yerlerine koyabilecektim. Gerçekçi olmak gerekirse, yapabileceğim başka bir şey yoktu ama uyuyamıyordum da.

Yuvarlandım ve ışığı kapattım, dua etmekte daha iyi olmayı diledim. Şimdi bunun için gerçekten iyi bir zaman...

Büyük eller gömleğimin altına kaydı.

İçimi çektim ve kafam karışmış bir şekilde yer değiştirdim. Reese göğüslerimi yakaladı ve hafifçe sıktı. Sonra dudaklarının karnıma dokunduğunu hissettim ve bacaklarımın arasında sıcaklık birikerek kıpırdandım.

"Dün gece seni özledim," dedi, sesi alçaktı. Gözlerimi açtım ama oda hâlâ karanlıktı. Sabahın çok erken saatleri olmalıydı, şafaktan hemen önce.

Sonra hatırladım. Siktir. Oh, *lanet olsun*. Jess tehlikedeydi, Amber ölmüştü ve yıllardır bana gerçek bir şeyler hissettiren ilk adamı mahvetmek zorundaydım. Belki de hiç.

"Uykum var," diye mırıldandım, ki bu doğruydu. Bu aynı zamanda sohbetten kaçmak için de harika bir yoldu, çünkü doğru konuşmanın ne olduğunu anlamaya fırsatım olmamıştı.

Bir erkeğin hayatını mahvederken kullanılan görgü kuralları. Parmakları kot pantolonumun fermuarının altına girdi ve sonra açtığını hissettim. Vay canına. Dün gece soyunmamıştım bile.

Uykuya daldığımı hiç hatırlamıyorum.

Kot pantolonum açıldı ve sonra kalçalarımı kaldırmam için mırıldanarak onları çekiştirdi. Hiç düşünmeden itaat ettim. Onları külotumla birlikte aşağı kaydırdı ve giysilerimi odanın diğer ucuna fırlattı.

Sonra dudaklarını tekrar karnımda hissettim.

Benimle alay etmek yerine, bu sefer sürekli aşağı doğru hareket ettiler ve sonra eli iç uyluklarımdan yakaladı ve onları birbirinden ayırdı. Dili tenimde ateş gibi yanıyordu ve huzursuzca yer değiştirdim. Bir parmağı labiamın kenarları boyunca kayarak, orada büyüyen nemin bir kısmını toplayacak kadar içeri itti. Yukarı doğru ovuşturdu, şişmeye başlayan klitorisimi buldu, etrafında dolaştı ve alay etti. Onun altında kıpırdandım.

"Seni özlediğimi söylemiş miydim?" diye fısıldadı. "Muhtemelen yüz
Bu gece dışarıdaki sürtüklerin yarısı hazır ve istekliydi ama benim tek düşünebildiğim eve dönüp bunu görmekti."

"Onlara gerçekten orospu demek zorunda mısın?" Odaklanmaya çalışarak sordum. "Biraz çirkin görünüyor."

"Sadece lafın gelişi, bir anlamı yok," dedi. Sonra başını salladığını hissettim ve güldü. "Hayır, sanırım bu konuda beni yakaladın. Onlara sürtük diyoruz çünkü o kadar da önemli değiller."

"Sharon senin için yeterince önemli görünüyordu," diye mırıldandım, aklımı mı kaçırdığımı merak ediyordum. Bir kadın neden kendisiyle yatmak üzere olan bir adamın sözünü keserdi - ya da en azından ben bunun başka birine ne dediğini tartışmak için olduğunu varsayıyordum?

"Semantik konuşmak mı istersin yoksa klitorisini emdirmek mi?"

Hmmm...

"Şu ikinci şey," dedim. Ağzı karnımın üzerinde açıldı ve
kocaman bir ahududu sesi çıkardı. Gıdıklandığım için ciyakladım ve sonra eliyle beni gıdıklamaya başladı, ben çığlık atana kadar karnıma defalarca ahududu üfledi.

"Dur! Bunu durdurmalısın!"

Durdu, vücuduyla beni örtmek için kayarak ellerimi başımın iki yanında tutsak tuttu.

"Şimdi bana bir öpücük ver ve beni gördüğüne sevindiğini belli et," dedi. "Diğer kadınlar hakkında konuşmak istiyorsan, bunu yarın yapabiliriz. Şu anda sen ve ben varız."

Başımı kaldırdım ve dudaklarıyla buluştum. Gıdıklamasına ve oynamasına rağmen bu bir alay öpücüğü değildi. Sert ve hızlıydı, ısırıyor ve arzudan bayılana kadar düello ediyordu.

Ya da havasızlıktan olabilir mi?

Geri çekildi ve ikimizin de nefesi kesildi.

"Şimdi. Ne yapmamı istersiniz?"

"Um, yapabilirsin ..." Kıvranarak sözümü kestim. Onun önünde açık seçik konuşma konusunda hâlâ pek iyi değildim. Neden bu kadar çekingen hissettiğimi hayal bile edemiyordum. Otuzlu yaşlarımda her şeyi çözmüş olacağımı varsaymıştım. Yanına bile yaklaşamadım.

"Ne dedin sen? Anlamıyorum," diye sordu. Karanlıkta sırıtışını göremiyordum ama orada olması gerektiğini biliyordum.

"Üzerime yatabilirsin," dedim, cümle gıcırtıyla bitti. "Sanırım seks hakkında konuşmak için daha fazla pratiğe ihtiyacım var. Gerçekten tuhaf hissettiriyor."

"Evet, bunu anladım sayılır," diye fısıldadı kulağıma, burnunu sokarak. "Utandığın zaman biraz ateşli oluyorsun."

"Utanmıyorum," diye ısrar ettim. "Sadece ağzım bozuk değil." Sustu.

"Cidden az önce 'ağzı bozuk' ifadesini mi kullandın?"

Kıkırdadım. "Sanırım kullandım."

"Tamam, tekrar deneyelim. Ne yapmamı istediğini söyle."

"Klitorisimi emer misin, Reese?"

"Evet, London. Senin için klitorisini emmekten mutluluk duyarım."

"Çok naziksin," diye mırıldandım ama en azından vücudumda tekrar ilerlemeye başlamıştı. Parmakları kıvrımlarımı tekrar buldu ve sonra ağzı beni yakaladı, en hassas yerime saldırırken sıcak, ıslak ve tamamen şaşırtıcı.

Birkaç dakika içinde onun altında inliyor ve kıvranıyordum. İki parmağını içime sokmaya başladığında, iç duvarım boyunca yukarı ve aşağı doğru kayıyordu,

Konuşma gücümü kaybettim. Neyse ki bunun bir önemi yoktu, çünkü binlerce parçaya ayrıldığımda çığlık atmak için kelimelere ihtiyacım yoktu.

Bir dakika sonra sert ve hızlı bir şekilde içime girdiğinde de onayımı ifade etmek için kelimelere ihtiyaç duymadım. Bunun yerine kollarımı ve bacaklarımı onun etrafına doladım, içimdeki hissin tadını çıkardım çünkü bu çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Edepsiz kelimeler kullanma konusunda da hatalıydı çünkü bu ne edepsiz bir şeydi ne de sikişmek.

Sevişiyorduk.

Bu şartlar altında sevişmeyi tercih ederim. Değer verdiğiniz adamı yok etmekten daha kötü olan tek şey, sizinle kalp kıracak kadar güzel bir aşk yaşadıktan sonra onu yok etmektir.

Yine de yapacaktım. Başka

seçeneğim yoktu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RT H I RT E E N

"Bu yeterince iyi değil," diye fısıldadı adam kulağıma. "Sana bana bir şey bulmanı yoksa ondan bir parça daha koparacağımı söylemiştim. Şaka yaptığımı mı sandın?"

Hayır. Gerçekten şaka yaptığını düşünmemiştim.

Hangi elim daha sıkıydı bilmiyorum - telefonu tutan elim mi yoksa direksiyonu tutan elim mi? Neyse ki aradığında araba kullanıyordum ve cumartesiden beri tek yalnız kaldığım zaman buydu. Şimdi günlerden pazartesiydi ve Reese'in kölesi Puck, arabanın içinde her yerde beni takip ediyordu.

"ekstra güvenlik" adına. Neyse ki, Reese'e kibarca minibüsün yasak olduğunu söylediğimde, Puck hemen onun yerine bisiklete binmeye gönüllü oldu.

Rahatlayıp ağlayabilirdim.

Puck beni çok korkutuyordu. Genç olduğunu biliyordum -muhtemelen sadece on dokuz ya da yirmi yaşındaydı- ama bir katilin gözlerine sahipti ve yüzündeki yara izi pek de güven verici değildi. İlk kez Ressam'ın etrafımda olmasından memnundum, çünkü Puck aynı zamanda garip bir şekilde seksiydi ve Melanie'den şüpheleniyordum.

Ressam'ı her gördüğünde derin bir iç çekmeseydi, ona bir çırpıda aşık olurdu.

Tanrım, ne zaman daha az kötü oldu?

"Bulabileceğim başka bir şey yok," dedim telefondaki adama, bana inanmasını isteyerek. "Bakabildiğim her yere baktım. Her zaman yanımda bir müşteri adayı ya da Reese var. İşteyken bile beni takip ediyorlar."

"Neden?" diye sordu. "Kendini ele mi verdin? Eğer durum buysa, artık işime yaramıyorsun ve bu küçük ergen bok da öyle. Onu şimdi öldürebilirim."

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım oh ...

"Hayır, lütfen," diye fısıldadım. "Bir yolunu bulacağım. Bir yolu olmalı."

"Bir gün daha," dedi. "Sonra her şey bitecek. Onunla bir kez daha konuşmak ister misin? Eğer bana kullanabileceğim bir şey vermezsen bu son olacak."

"Lütfen..."

"Sızlanmayı kes. Kimse mızmız bir kaltağı sevmez."

Sanki ellerini mikrofonun üzerine koymuş gibi bir hışırtı duydum. Sonra Jessica hatta geldi, sesi yumuşak ve zayıftı.

"Loni?"

"Jess, nasılsın?"

"Acıyor, Loni," dedi. "Her zaman acıyor. Elim çok kötü ağrıyor ve rüyalar görüyorum ve eve dönmek istiyorum..."

"Seni eve götüreceğim," diye söz verdim ama bunu nasıl başaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de Bolt'u vurup ofisini basmalıydım. Beni öldürseler ne olurdu? Tek yapmam gereken Jessica'yı kurtarmaktı, ondan sonra? Her neyse.

"Gelip beni almanı istiyorum," diye fısıldadı. "Çok korkuyorum, Loni. Beni incittiler. Dün gece onlar ..."

Durakladı ve zihnim boşlukları doldurmaya başladı.

"Bu kadar yeter," dedi adam, sesi arka planda boğuklaşıyordu. Çağrı durdu ve ben de arabayı neredeyse hendeğe sürüyordum çünkü
Gözlerim yaşla doldu. Bir bok göremiyordum.

Eve doğru uzun bir sapak yaptım, bunu Puck'a nasıl açıklayacağımı düşündüm ve sonra ne düşündüğünü umursamadığıma karar verdim. Ona sadece dikkatimin dağıldığını ve yanlış yola girdiğimi fark etmediğimi falan söyleyecektim.
Bunun gibi.

Yine de sormadı.

Reese'in evine geldiğimizde motorunu park edip indi ve beni eve kadar takip etti. Reese yemek masasında oturmuş, bir motosiklet dergisini karıştırıyor ve bir bira içiyordu.

"Hey, tatlım," dedi bana bakarak. "Gel buraya, bir süre kucağımda otur."

"Bu gece başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?" Puck sordu, sesi sıkılmıştı ama bakışları odaklanmıştı, her şeyi kavrıyordu. Onunla ilgili beni en çok tedirgin eden şey de buydu; en ufak bir hata yapsam bile bunu yakalayacağı gerçeği.

Yanında durduğumda Reese, "Bu gece için özgürsün," dedi. Beni belimden yakaladı ve kolayca kaldırarak sandalyenin üzerine oturttu.
Ellerini kaldırdı ve yüzümü çerçeveledi, o parlak mavi gözleri ruhumun içine bakıyor gibiydi.

Orada ne gördü?

"Benimle konuşabilirsin," dedi Reese ve kalbim tekledi. O biliyordu. Bilmek zorundaydı. Yoksa bunu neden söylesin ki? "Her ne olursa olsun, eğer bir sorun varsa benimle konuş bebeğim. Sana ancak bu şekilde yardım edebilirim."

Yüzümün çatladığını hissediyordum ama ona gülümsemeyi

başardım. "Bunun sebebi ne?"

"The Line'daki kızlardan biri," dedi. "Kendini biraz
birkaç gün önce sorun çıkardı ve bizimle konuşmak yerine bizi satmaya karar verdi."

Nabzımı yavaşlatmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Parmaklarının altında hızlandığını hissedebilir miydi?

"Ona ne olacak?"

Gözleri karardı ve cevap vermedi. Elinin saçlarımın arasında gezindiğini hissettim, parmakları saçlarımı hafifçe taradı ve sonra saçlarımı yakalayıp bileğinin etrafında neredeyse acıyana kadar döndürdü. Başımı geriye doğru çekerek boğazımı ortaya çıkardı. Sonra diğer elini hafifçe boynuma dolayarak beni okşadı.

"Bilmek istemezsin," diye fısıldadı. Eli saçlarımda acıyla sıkıştı ve başımı eğerek sert bir öpücükle ağzımı aldı. Bu beni tahrik etmemeliydi. Ondan korkuyordum, San Diego'daki erkeklerden korkuyordum.

Her şeyden korkuyorum.

Ama aleti bacaklarımın arasında sertleşiyordu ve onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ağzımı bırakıp elleriyle popomu kavradığında -beni kaldırıp yatak odasına geri götürdüğünde- itiraz etmek aklıma bile gelmedi.

Onu çok fazla istedim.

Her şeyini.

Kokusu, gücü, evim havaya uçtuğunda kendini üzerime atışı. Kızını gördüğünde gözlerindeki sevgi ve
mavi Tiffany kutularında, karısının ona yazdığı mektubun yanında, şifonyerinin en üst çekmecesinde iki çarpıcı elmas kolye bulduğumu söyledim.

Bunların hiçbiri asla benim olmayacaktı... Ama bu gece için, alabildiğimi alacak ve dünyam sona ermemiş gibi davranacaktım.

"Bugün benim için ne buldun?"

O ses. Rüyalarıma giriyordu. Sanırım bana bağırsaydı ya da Jessica'yı incitmekten zevk aldığını hissetseydim daha kolay olurdu. Ama hava durumundan ya da öğle yemeğinde ne yediğimden bahsediyor olabilirdik. Ama Adam bir yok edici gibiydi ve Jessica'yı vurduktan sonra eve gidip ayaklarını uzatıp belki bir TV programı izleyeceğini söyleyebilirdim.

Onun için insan bile değildik.

Yavaşça ilerledim, Puck bisikletiyle beni takip ediyordu, acaba otoyoldan sapıp yüksek köprüye mi gitsem diye düşünüyordum. O zaman kenardan giderdim. Hikayenin sonu. Aniden bir polis sireninin sesini duydum, sonra dikiz aynamda mavi ışıkların parıltısını yakaladım. İlk başta benim mi yoksa Puck'ın mı peşinde olduklarını anlayamadım.

Sonra kenara çekti ve polis arkasında durdu. Tanrıya şükür.
-Aynı anda hem polisle hem de bu telefonla uğraşmamın imkânı yoktu. Puck benim için polisin dikkatini dağıtarak Jessica'nın hayatını kurtarmış olabilir, diye fark ettim. Varlığı gerçekten bu kadar pamuk ipliğine bağlı mıydı? Evet, muhtemelen öyleydi. Alnımdan ter boşandı.

"Londra mı? Bekliyorum."

Telefonu başımla omuzlarımın arasında tutarak, elimin tersiyle nemi temizlemek için uzandım.

"Hiçbir şeyim yok," diye itiraf ettim. "Reese bugün temizlik yapmamı istemedi, ben de içeri bile giremedim. Her şeyi kapattıklarını söyledi. Güvenlik durumu. Birinin beni takip etmesi için söylediği bahaneyle aynı. Sanırım neler olduğunu biliyor-"

"Seni kim takip ediyor?" diye sordu adam, sesi rahat bir merakla çıkıyordu.

"Puck adında bir aday," dedim. "Gümüş Piçler'le birlikte. Gerçi şu anda beni takip etmiyor. Polisler az önce onu kenara çekti ve ben hâlâ arabayı kullanıyorum."

"İlginç. Neden bir Orakçı adayı değil?"

"Nereden bileyim? Belki de diğer kız arkadaşları ve yaşlı kadınları izliyorlardır. Şu anda işler gerçekten gergin. Bu sabah Marie'yle konuştum ve Maggs'in bile yanında biri olduğunu söyledi.
artık kulüpte."

"Peki neden seni bildiklerini düşünüyorsun?" diye sordu. "Bütün kadınlar koruma altında. Ortalık gergin ve sen nedenini bile bilmiyorsun. Hayes seninle konuşmadıysa tabii?"

Başımı salladım, sonra bunu göremeyeceğini fark ettim.

"Hayır, önemli hiçbir şey hakkında konuşmuyor. Ne kulüp hakkında ne de iş ya da başka bir şey. The Line'daki bir kızın onları sattığını söyledi ama ayrıntıları bilmiyorum."

Sessiz kalma sırası ondaydı. "Kızın adını verdi mi?" "Hayır," diye fısıldadım.

"Yani şu anda tek başınasın?" "Evet."

"Güzel, senin için yeni bir işim var. Silahın var mı?"

"Neden silahım olsun ki?"

"Bu öğleden sonra bir tane alacaksın," dedi yavaşça. "Ve bu gece Reese Hayes'i öldüreceksin. Bunu benim için yaparsan Jessica'nın gitmesine izin veririm."

Minibüs direksiyonu kırdı. Frene bastım ve gerçekten söylediğini düşündüğüm şeyi söyleyip söylemediğini merak ederek yolun kenarına savruldum.

Hayır.

Mümkün değil.

"Onu öldüremem. Kimseyi öldüremem," diye mırıldandım. "Nereden silah bulabileceğimi bile bilmiyorum, nasıl kullanacağımı da bilmiyorum."

"Bütün öğleden sonranız var," dedi adam bana, sesi sakin ve sabırlıydı. "Sana bir adres vereceğim. Bankana gidip altı yüz dolar çekeceksin. Sonra GPS'ini o adrese ayarla ve oraya kadar takip et.

Biri sizinle buluşacak ve teklif ettiği silahı alacaksınız. Almayacaksın. Beni onunla tartışırsan sana hiçbir şey söylemez. Eğer bir şey söylemeye kalkarsan silahı sana vermeden gidecek ve Jessica ölecek. Anlaşıldı mı?"

Dilim işe yaramadı. Reese'i öldüremezdim, insanları öldüremezdim. Gerçek insanların başına böyle şeyler gelmez.

Böyle bir şey olamaz.

"London, dikkatini veriyor musun?" diye sordu bana.

"Evet," diye fısıldadım.

"Bunu yeterince ciddiye aldığını sanmıyorum. Belki biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın vardır."

Telefon çaldı ve aniden bir video isteği geldi. Bir saniye bakakaldım, sonra gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve kabul tuşuna bastım.

Çığlıklar havayı doldurdu.

Jessica ekranda benimle yüzleşti. İri, kaslı bir el onu saçlarından tutuyordu, bu da bana kötü bir deja vu hissi verdi çünkü Reese dün gece benim saçlarımı da neredeyse aynı şekilde tutmuştu. Gerçi Jess kimsenin kucağında oturmuyordu.

İkinci bir el havada parladı ve ona o kadar sert vurdu ki, onu yakalayan kişiden kurtuldu ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere çarptı, kafası çarpmanın etkisiyle beton zemine çarptı. Birisi gülmeye başladı. Onu tutan adam parmaklarını açtı,
Saçlarından kopan parçalar vücuduna doğru sürükleniyordu. Yan tarafımı tuttum, görüşüm karardı ve uzun saniyeler boyunca bilincimi kaybedip kaybetmeyeceğimi merak ettim.

"Jess?" Sonunda fısıldamayı başarabildim. Cevap vermedi. Bir adam karnına tekme attı ve sonra arka planda boğuk bir İspanyolca duydum. Vücudu sarsıldı, tekrar hareketsiz kalmadan önce yaklaşık on saniye boyunca titredi.

Nöbet. Çocukken geçirirdi ama yıllardır görmemiştim.

"Onu hastaneye götürmeniz gerek. Bu tür bir kafa travması şanta zarar verebilir. Ölür. Ölmesine izin veremezsiniz!"

Görüntü kesildi, sadece sese geri dönüldü. Telefonu yavaşça kulağıma götürdüm, elim o kadar titriyordu ki neredeyse düşürecektim.

"Hayes'i öldürdükten sonra onu bir hastanenin önüne atacağız," dedi adam. "Kanıta ihtiyacım olacak. Cinayet raporu yeterli olacaktır. İşlerin daha hızlı ilerlemesini istiyorsan dokuz birini kendin ara, orada polis tarayıcılarını izleyen adamlarım var. Olay olduğunda bana haber verirler."

Yutkundum. Bırakın Reese'i, birini öldürmeyi hayal bile edemezdim.

Ama Jessica ölüyordu; yere bu kadar sert vurmak herkes için kötü olurdu. Ama şant yüzünden riski çok daha yüksekti. Bir kayma, bir yırtılma, küçük bir tıkanma... Kafatasında sıvı birikmeye başlayacak ve beynindeki yaşamı tamamen tüketene kadar durmayacaktı.

Çoktan olmuş olabilir, nöbeti görmüştüm.

Ben yapardım. Reese'i vurur, sonra da polisi arardım. Belki onların gelmesini beklerdim, belki de önce ben kaçmaya çalışırdım. Bir ameliyat daha yaparlarsa Jessica'nın ona bakacak birine ihtiyacı olacaktı.

Gömleğimin kenarını yukarı çekerek yüzümü sertçe sildim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Sonra aynayı aldım ve nasıl göründüğümü görebilmek için aşağı doğru eğdim. Kırmızı gözler. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu ve ağlamak da yasadışı değildi. Minibüsü geri vitese taktım, sonra yolun karşısına doğru üç nokta dönüşü yaptım. Bankada dört bin dolara yakın param vardı. Eğer bir mucize olur da bu akşam hayatta kalırsam, bu paranın tamamına nakit olarak ihtiyacım olacaktı, çünkü kesin olan bir şey vardı.

Eğer Azrailler beni yakalarsa, ölü bir kadın olurdum.

Puck ve polislerin yanından geçtiğimde, onu yolun kenarında elleri arkasında yüzüstü yatırmışlardı. İkinci bir polis arabası yanaşıyordu. Mükemmeldi, umarım bu bana yapmam gerekeni yapmam için yeterli zamanı verirdi.

İki saat sonra bir silahım oldu.

Bana silahı satan adam bir silah satıcısı değildi, sadece arabasında silahı olan bir adamdı. Onunla Bay-view yolunun yarısındaki bir tarlada tek başıma buluştum, bana çok yardımcı oldukları akıllı telefonun GPS'ini kullanarak buldum. Ona parayı ödedim ve bana silahı, bir kutu mühimmatı verdi,

ve fazladan bir mermi yatağı gibi görünen bir şey. Bırakın ateş etmeyi, silahı nasıl dolduracağımı bile merak ederek boş gözlerle onlara baktım.

Şaşkınlığım açıkça belli olmalıydı, çünkü silaha tekrar uzandı ve ben onu uzattığımda, silahın kabzasından başka bir mermi tutucuyu sihir gibi nasıl çıkaracağını gösterdi. Ayrıca bana silahın nasıl
Mermiler çıkarılabiliyordu, sonra bana tekrar taktırdılar.

Bana nasıl ateş edileceğini gösterdi.

Şaşırtıcı derecede kolaydı. Tek yapmam gereken küçük emniyet düğmesini açmak, tetiği çekmek ve BOOM. Kovan dışarı fırladı ve sonra tekrar ateş etmeye hazırdı. Üçüncü atıştan sonra elim biraz acıdı ama silahın pek bir tepmesi falan yoktu. Ondan sonra adam arabasına bindi ve veda bile etmeden gitti... ya da başka bir şey. İkimiz de konuşmadan bir silah almış ve onu nasıl kullanacağımı öğrenmiştim. Gerçeküstü. Berbattı. Çantamdaki ekstra ağırlık olmasaydı neredeyse rüya gibi davranabilirdim.

Evet. Artık bir silahım vardı. Reese'i öldürmeden önce durup biraz yiyecek almam gerekiyordu. Oh, ve belki biraz da benzin.

Bunu yapabilirsin, dedim kendime. *Sadece her seferinde bir adım at.*

Gerçeklik yüzüme çarpmadan önce kasabaya dönüş yolunu yarılamıştım. Aklımı mı kaçırmıştım?

Reese'i öldürmek bir seçenek değildi.

Jessica'nın ölmesine izin vermek de bir seçenek değildi. Bir çözümü olmalıydı.

İşte o zaman aklıma geldi, Nate. Ben olsam Nate'i arardım. Eğer kaçıranlar Nate bunu gerçekleştirebilirdi. Muhtemelen hapse gireceğimi tahmin ediyordum, ama bu noktada endişelerimin en küçüğü buydu. Hapis benim için bir şey ifade etmiyordu. Buna kıyasla tatil bile sayılırdı.

Telefonumu aldım ve numarasını buldum.

"Motorcuyu sikmekten yoruldun mu?"

Her konuda kötü olmak zorunda mıydı? Bu pislikten nasıl etkilenmiştim?

"Nate, seninle gerçekten konuşmam gerek," sesimi eşit tutmak için çok uğraşıyordum. "Acil bir durum var."

Sessizlik ve sonra neredeyse telefonu yüzüme kapattığını düşünmeye başlamıştım ki tekrar konuştu.

"Ne oldu?"

"Seninle yüz yüze konuşmam gerek. Bu... karmaşık bir durum." "Neredesin?"

"Hayden'a yaklaşıyorum," dedim ona.

"Çok uzakta değilim. Benimle Hükümet Yolu'ndaki döşeme yerinin karşısındaki kafede buluşun."

"Teşekkür ederim, Nate."

"Bana henüz teşekkür etme. Sana yardım edip etmeyeceğimi Tanrı bilir. Şu anda sana siktir git demek geliyor içimden."

Gururumu bir kenara bıraktım.

"Beni dinlediğin için teşekkürler. İçinde bulunduğum durumu değiştirebilecek güce sahip olduğunu bildiğim tek kişi sensin."

Tanrım, yalakalıktan nefret ederdim.

"Dinleyeceğim," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Söz vermiyorum." "Beni dinlemen bile benim için dünyalara bedel."

Aramayı sonlandırdım, penceremden dışarı eğildim ve kustum. *Unutma, ona ihtiyacın* var, diye hatırlattı beynim bana. *İyi davran.*

Tanrı'ya şükür restoran çok kalabalık değildi. Nate arka köşedeki bir masada oturmuş beni bekliyordu. Yanına yürürken ona zayıfça gülümsedim. Çantam çok ağırdı, silahın garip, nefret dolu ağırlığı tüm dengemi bozmuştu.

Çok yanlış.

"Berbat görünüyorsun," dedi ben koltuğa kayarken. "Gözlerin kızarmış ve şişmiş, sanki ağlıyormuşsun gibi. Aşık çocuk senin kadar harika değil düşündün mü?"

Başımı salladım; şimdi kavga etmenin ya da kendimi savunmanın zamanı değildi. Nate bana yardım etmenin bir yolunu bulursa, ne isterse söyleyebilirdi.

"Büyük bir sorunum var," diye yavaşça cevap verdim, tüm bunları ona tam olarak nasıl açıklamam gerektiğini merak ediyordum.

"Kahve?" diye sordu garson kız, Nate'e gülümseyerek. Ona cilveli bir sırıtış fırlattı, bana onunla tanıştığım geceyi o kadar çok hatırlattı ki, hâlâ daha fazla acı çekme kapasitem olsaydı canımı yakabilirdi. Şanslıydım, o gün için acı çekme kapasitemi çoktan doldurmuştum.

"Kafeinsiz," dedi. "Londra

mı?" "Sadece su, lütfen."

Başını salladı, ancak gözlerinde bir şey sipariş etmeyeceksem masada yer kaplamamdan hoşlanmadığını belirten bir bakış görebiliyordum.

Onun yerinde olmak berbat.

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sadece ağzımdan kaçıracağım," dedim ona. "Kaliforniya'da Jessica'yı kaçıran bazı kötü adamlar var ve onlar için bir cinayet işlemediğim takdirde onu öldürecekler."

Onu ürkütmeyi, belki de aklımı kaçırıp kaçırmadığımı sorgulamasını bekliyordum. Onun yerine sadece gülümsedi.

"Evet, biliyorum."

Sanki biri karnıma beyzbol sopasıyla vurmuş gibi hissettim. Sanırım yine de daha fazla acı hissedebilirdim.

"Ne?" Fısıldadım.

"Bu konuda her şeyi biliyorum," dedi kayıtsızca. Garson kız geri geldi ve ona kahvesini uzattı.

"Bununla bir şey ister misin?" diye sordu.

"Bir dilim cevizli turta harika olur," dedi ona göz kırparak. "Bir top dondurma ile mi?"

"Tamamdır," dedi ve tekrar bana baktı. "Hey, hasta mısın?
Pek iyi görünmüyorsun."

Başımı sallamayı başardım.

"Hayır," dedim, sesim kısık ve zayıftı. "Ben iyiyim. Sadece... şerif yardımcısıyla konuşmam gerekiyor, tamam mı? Bizi yalnız bırakabilir misin?"

Kokladı, sonra kasıla kasıla uzaklaştı, arka tarafa geçerken küçük sipariş defterini tezgâha vurdu.

"İşte şimdi onu kızdırdın," dedi Nate kayıtsızca. "Eğer turtama tükürürse, bunu sana ödetirim. Aslında, sanırım her şeyi senin ödemene izin vereceğim. Hepsi bu kadar mıydı?"

"Hepsi neydi?"

"Konuşmak istediğin tek şey bu muydu? Eğer hepsi buysa, gitseniz iyi olur. Görünüşe göre senin için biçilmiş kaftan. Sana iyi şanslar."

"Sen bir polis memurusun," dedim, hâlâ şaşkınlık içindeydim. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey," diye yanıtladı kahvesinden bir yudum daha alarak. "Şey, sanırım ben

Şu an biraz sıkıldım ama turtaya bayılırım. Yemeliyim, uzun bir gece olacak gibi görünüyor. Olay yeri incelemesi falan."

"Sana inanamıyorum, burada yanlış olan ne? Bu senin için bir tür şaka mı?"

Nate gülümsedi, gözlerinde beni korkutacak kadar büyük bir nefret vardı. Onu hiç tanımış mıydım?

"Hayır, Loni, bu bir şaka değil. Yapman gereken bir iş var ve o küçük amcık Jessica'nın hayatta kalmasını istiyorsan, etrafta dolanmayı bırakıp bu işi halletsen iyi olur gibi görünüyor. Bana öyle bakma. Ölmesini istediğimden değil.

-Çocuk yatakta harika. Onunla bir kez daha denemek fena olmazdı."

Sersemledim. Beynim kapanmış gibiydi, yeni verileri kabul etmekten acizdi.

"Jessica'yla mı yatıyordun?"

Gözlerini devirdi.

"Tanrım, sen aptalsın," diye mırıldandı. "Küçük kavganızı yaptığınızda birinin ona Cali'ye gidecek kadar para vermesi gerekiyordu. Bütün bunları ayarlamak için çok uğraştım, ama itiraf etmeliyim ki onun küçük dar kıçını becermek işin en eğlenceli kısmıydı. Tanrım, gerçekten senden hoşlandığımı düşünmedin, değil mi?

Sen mi? Çok yaşlısın, tükenmişsin... Ve şimdi gidip işini halletmenin zamanı geldi. İşin bitmeden polisi aramaya da kalkma. Kimse sana yardım etmeyecek."

Küçük konuşmasının ortasında bir yerde kendimi kapattım. Hala her şeyi görebiliyor, her şeyi duyabiliyordum... ama hepsi uzak ve gerçek dışı geliyordu.

"Sen kötü bir insansın," diye fısıldadım.

"Ben hedefi olan bir adamım," diye cevap verdi Nate, sesi ciddi ve gözleri sertti

-Tanıdığımı sandığım kişiye hiç benzemiyordu. Öne doğru eğildi, kelimeleri kesin ve kırpılmıştı. "Ne istediğimi biliyorum ve bunu yapmaya hazırım.

Onu elde etmek için her şeyi yaparım. Senin kızla yattım ve onu San Diego'ya gitmeye ikna ettim, Loni. Hayes seni alsın diye evini havaya uçurdum. Şimdi tam istediğim yerdesin ve ben söylediğim için dans edeceksin. Başka soru yok."

Garson kız bize doğru yürürken, "İşte o turta," dedi.

Nate gülümseyerek, "Teşekkürler tatlım," diye cevap verdi. Ona doğru biraz eğildi, vücut dili ikram edecek pastadan daha fazlası olduğunu açıkça gösteriyordu.

Oturduğum yerden kalkmaya çalıştığımda beni görmezden geldiler. restorandan çıkıp minibüsüme doğru yürürken tökezledim. Sürücü koltuğunda birkaç dakika oturdum ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ama bazı şeyler nasıl bakarsanız bakın mantıklı gelmiyor, bu yüzden anahtarı kontakta çevirdim ve park yerinden çıktım, çünkü hala markete gitmem gerekiyordu. Almam gereken şeylerin bir listesi vardı ve akşam yemeğini masaya koymak için zamanım azalıyordu.

Neden yemek hazırlıyordum? Bilmiyorum.

Bildiğim tek şey, yemeğin parasını ödediğimde, yürürken çantamın çarpıp durduğu tarafımın acıdığı - silah onu fırlattı

Sanırım denge. Reese'e akşam yemeği pişirmek için eve giderken küçük acıyı görmezden geldim. Bir adamı öldürmek, önce karnını doyurursan daha az korkunç olmazdı ama öğleden sonra başka ne yapabilirdim ki?

Nate Evans'ın canı cehenneme. Onun saçmalıklarına kandığım için benim de. Jessica'yı tutan adamların da Allah belasını versin. Eğer evrende adalet varsa, Amber şu anda etrafı iblislerle çevrili ateşli bir çukurda yanıyordu. Hepsinden nefret ediyordum.

En çok da kendimden nefret ediyordum.

REESE

"Neden baştan sona oynamakla uğraşıyorsun? Orada bir silahı var ve seni onunla vuracak. Bunu çevirip mutlu sona ulaşmanın pek bir yolu yok," dedi Puck, bakışlarımı sabit tutarak. "O senin ölümünü planlarken ben neredeyse iki saatimi lanet yolun kenarında taciz edilerek geçirdim. Daha ne kadar kanıta ihtiyacın var?"

Benimle bu şekilde konuşan çocuk taşaklıydı. Yine de büyük bir pisliğin içine atılmıştı ve o da bununla başa çıkıp işini yapmıştı. Kimse bir MC başkanına kadınının onu öldüreceğini söyleyen kişi olmak istemez.
Gümüş Piçler umudu bana saygı gösterdi, hem de hiç dalga geçmeden.

Keşfettiği şey için ondan hâlâ nefret ediyordum.

"Londra'yı sevdiğim için bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu konuda Puck'a katılıyorum."

Gage söyledi. Bir yıl önce dükkânıma taşıdığım eski bir ofis koltuğuna oturdu. birkaç yıl önce. Şu anda, üzerinde iki monitör bulunan uzun, alçak bir masanın önüne yerleştirilmişti. Her biri dört ekrana bölünmüştü ve
Evimdeki farklı odaların canlı yayını. Ruger'ın elektronik konusunda yetenekli olduğuna şüphe yok.

Her şey bittikten sonra o küçük piçlerden herhangi birini dışarı çıkarmayı unutmadığından da emin olmalıydım. Son ihtiyacım olan şey, içeride düzenli olarak neler olup bittiğinin görülmesiydi. Kardeşlerimin yaptığım her şeyi izlediğini bilerek bu hafta normal davranmak çok zordu.

Neredeyse her şey diyelim. Yatak odasına bir şey koymalarına izin vermedim, çünkü siktir et o boku.

Öğleden sonranın büyük bir kısmını burada geçirmiştik -Gage, ben, Ruger, Horse, Painter, Bam Bam ve Duck. Bolt, Maggs'in evindeydi. Hayır.
O ikisinin arasında nasıl bir dram yaşandığından emin değildim. Umarım asla öğrenmem. Kendi kadınımı bile idare edemiyordum, onunkini dert etmeme gerek yoktu.

"Tanrım," dedim, ekrandan mutfakta koşuşturan London'ı izleyip iç geçirerek. Ona aşık olduğumu fark ettim. Sadece onu becermek değil, *ona* aşık olmuştum. Onunla eve gelmek iyi hissettiriyordu ve partide yanımda olması?
Heather yaşadığından beri böyle hissetmemiştim.

Kartelden hiç o an nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Hikayenin tamamını bilmiyor olabiliriz ama Jessica'yı manipüle etmek için onu kullandıklarını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bu bir bahane miydi? Hayır. Londra
Bana gelmeliydin, bırak işleri kulüp halletsin.

"Kendini neyin içine soktuğu hakkında hiçbir fikri yok," diye mırıldandım.
Bam homurdandı.

"Onlar böyle çalışır. Kimse lanet olası bir kartel tarafından kontrol edilmek ve kullanılmak için yola çıkmaz. Parazit gibidirler, içeri girerler ve ev sahibini öldürmeden onları dışarı çıkaramayana kadar kontrolü ele geçirirler. Bu noktada kaybedilmiş bir dava, Pic. O seçimini yaptı ve bu sen değildin. Çantasından çıkardıklarım kurusıkı değildi; bildiği kadarıyla silah hâlâ dolu ve belli ki onu kullanmayı planlıyor."

İçimi çektim, keşke bu kadar açık sözlü olmasaydı demekle, kardeşlerimin bana açık açık söylemekten korkmamalarına şükretmek arasında kaldım.

"Peki neden hâlâ bekliyoruz?" Gage sordu. "İçeri girip neler olduğunu öğreneceğiz - bizden uzun süre saklanamaz. Ona ne yapacağımıza ondan sonra karar verebiliriz."

"Çünkü onun fikrini değiştireceğini umuyor," diye mırıldandı Duck. Bir dükkân taburesine oturmuş, hepimize alaycı gözlerle bakıyordu. "Lanet olası amcık belki de
gerçek aşk her şeyi fethedecek ve sonra kız onun bisikletine tırmanacak ve Hepimiz onlara gül yaprakları atarken gökkuşağının üzerinde gökyüzüne
uçacaklar." Puck homurdandı ve bunu hızla öksürüğe dönüştürdü.

"Yaşlı olman benimle böyle konuşabileceğin anlamına gelmiyor," dedim Duck'a, sesim buz gibiydi. Omuz silkti.

"Gördüğüm gibi söyle," dedi. "Ne yaparsan yap, bir an önce yapalım. Sonuna kadar gitmesini istiyorsan, benim için sorun değil. Sadece harekete geç çünkü açım. Seni vurmaya çalışsa da çalışmasa da pişirdiği yemeğin tadı yine de güzel olacak."

"Tanrım, Duck," diye mırıldandı Ressam. Sonra gözüme takıldı. "Eğer bu gerçekten olacaksa, Melanie'yi almalıyım. O üst katta ve London'ın olaylara tanık olması konusunda ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Bu pisliği görmesine gerek yok. Gerektiğinden fazla zayiat vermeyelim, değil mi patron?"

"Git getir onu," dedim. "Onu yemeğe ve sinemaya falan götür.
Bir randevu ayarla. Bir şey olursa ikiniz için de iyi bir mazeret olur. Seni haberdar edeceğim ve işler cehenneme dönerse onu kızlardan biriyle terk edebilirsin, kulağa hoş geliyor mu?"

"Evet," dedi Painter. "Onu dışarı çıkaracağım ve siz her şey yolunda dedikten sonra güvenli bir yere koyacağım. İyi şanslar Pic. Umarım her şey yolunda gider."

Eğildi ve bana sertçe sarıldı. Sırtına bir tokat attım ve geri kalanımız onun motosikletini tepenin arka tarafından sürüp sanki doğrudan şehirden geliyormuş gibi araba yoluna girişini izlemeye koyulduk.

"Çantasında silahtan başka ilginç bir şey buldun mu?" Bam'a sordum.

"Şey, onunla konuşmak için kullandıkları bir telefon var ama bu yeni bir şey değil."

Ruger, "Bu konuda hâlâ çok kızgınım," diye mırıldandı. "O piçi kırmak o kadar da zor olmamalı, ama hala dokunamadım. Ninjalar ya da
bir şey."

Her şeye rağmen gülümsemek zorundaydım. Ruger teknoloji tarafından yenilmeye alışık değildi.

"Sonunda denginle karşılaştın," diye homurdandı Duck, sesi tatmin olmuştu. "Sana hep söylüyorum, bizi korumak için sadece elektronik şeylere güvenemeyiz. Gerçek ateş gücüyle birleşen insan istihbaratı gibisi yok. Senin küçük böceklerinden her zaman iyidir."

Ruger, "Böceklerim olmasaydı, neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrimiz olmazdı," dedi. Duck gözlerini devirdi.

"Hâlâ hiçbir fikriniz yok," diye mırıldandı. "Bir yerlerde silahı olduğunu biliyoruz ve Pic'i vurmayı planladığından oldukça
eminiz. Has
Onun çocuğuyla ilgili bir şey. Konuşmanın her iki tarafını da dinlemeden daha fazlasını bilmek zor, ama gerçekten önemli değil. Kartel hakkında yeni ya da işe yarar tek bir şey bile öğrenemedik ve bahse girerim o da bize bir bok söyleyemez. Bu bir yan gösteri, asıl olay Cali'de olacak, burada değil."

Ruger, "Pic'in ölmesini istediklerini biliyoruz," dedi.

"Evet, çünkü bu büyük bir sürpriz," dedi Horse. "Ben de şu ana kadar onu sevdiklerini sanıyordum. Kim bilebilirdi ki?"

"Dick."

"Pislik."

"Tanrım, iki yaşındaki çocuklar gibisiniz," diye mırıldandım, ona ve Ruger'a bakarak. "Mola mı istiyorsunuz?"

"Ressam geldi," dedi Gage sessizce. Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı olduğu anlaşılan Melanie'yle konuşmak üzere yukarı çıkmasını küçük ekranlardan izledik. İki kız yetiştirdiğim için bu benim için büyük bir sürpriz değildi. Ressam mutfağa indi ve Mel hazırlanırken London'la sohbet etti, sonra da onu nazikçe evden çıkarıp bisikletine götürdü.

"Sanırım Ressam'ın küçük bir aşkı var," dedi At. "Ne kadar tatlı, değil mi? Hepimiz onu bu konuda tebrik etmeliyiz, onun için çabaladığımızı bildiğinden emin olmalıyız. Buna bayılacaktır."

Puck yine homurdandı.

"Kapa çeneni, çaylak," dedi Duck. "Saygı yok."

"Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum," dedim ensemi ovuşturarak. "At mı? Sen benimle gel, Puck ve Bam ile birlikte. Ruger, onunla işimiz bitene kadar her şeye göz kulak olmanı istiyorum. Sonra kıçını kaldırıp eve git ve her şeyi yerle bir et. Bu gece. Artık benim bokumda kamera yok. Ve herkesin gece yarısına kadar Portland'a gitmeye hazır olmasını istiyorum, anladın mı? Bizi gözetliyorlarsa işleri kolaylaştırmanın bir anlamı yok."

"Tamamdır," dedi Ruger. "Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi. Devil's Jacks'ten biri geri kalanımızla iyi oynamak istemediğine karar vermeden önce harekete geçelim."

"Pek olası değil. Boku yediler," dedim. "Düşünecek olursak biz de öyle. Buraya kadar kardeşlerim; ya bu kartel puştlarına hadlerini bildireceğiz ya da emirlerini yerine getirmeye başlayacağız. Çok fazla yer yok
arasında."

İlk defa ne Horse ne de Ruger şaka yaptı.

"Bira içmeye hazır mısın?" London bana kapıyı açarken neşeyle sordu. Suçluluk, kaçınma... hatta düşmanlık gibi bir ipucu bulmak için yüzünü inceledim.

Hiçbir şey. Hareketlerine devam eden güzel, boş bir şişme bebek gibiydi. Tamamen kontrolden çıkmıştı.

"Teşekkürler tatlım," dedim ve uzanıp boynunun arkasını yakalayarak onu bir öpücük için kendime çektim. Cevap vermedi, bu şartlar altında pek de sürpriz sayılmazdı.

Gitmesine izin verdiğimde bana "Acı biber ve mısır ekmeği pişiriyorum" dedi. "Neden yemek odasında rahatına bakmıyorsun? Yemek birazdan hazır olur, sana getiririm."

Beni masaya doğru götürürken, tarihte daha beceriksiz bir suikastçı olmadığına karar verdim. Başından beri kasıtlı olarak kartelle çalıştığına inanmamıştım ama artık kanıtım vardı.

Ne yaptığını bilen hiç kimse bu konuda bu kadar aptal olamaz.

Masanın başındaki sandalyenin önüne benim için bir dergi koymuştu. Yüzü mutfağa dönüktü, ne kadar uygun değil mi? Böylece bana doğru yürüyüp kafamdan vurabilirdi.

Gözlerime bakmadan, "Mısır ekmeğini kontrol edeceğim," dedi.

Uzaklaşmasını izledim. Lanet olsun. Sanırım gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Üzgünüm bebeğim, diye fısıldadı

Heather. Evet, her neyse.

Şarjörümü aldım ve masanın uzak tarafına doğru yürüdüm. Şansımı biliyordum, silahı bırakıp oklavayla peşime düşecekti. Silahlı bir kadına asla sırtını dönme, *bunu* Heather'dan öğrenmiştim. Düşündüm de, evliliğimiz boyunca beni en az üç kez öldürmeye çalışmıştı... Tabii bunlardan sadece biri ciddiydi.

On dakika sonra London yemek odasına geri döndü, ağır bir şey kazağının bir tarafını aşağı çekiyordu. Tanrım, ama hiçbir şeyden haberi yoktu. Komik olabilirdi ama sevdiğin kadın seni öldürmeye çalışırken gülmek oldukça zordu.

Aşk mı?

Şimdi bu muhtemelen biraz ileri gitmekti, diye düşündüm. Ama ona karşı ne hissedersem hissedeyim, bu şehvetten bir adım öteydi. Çünkü cebinde bir silah vardı ve yüzündeki kararlı ifadeye bakılırsa kesinlikle bana karşı kullanmayı planlıyordu. Yine de bir Hail Mary atmaya karar verdim.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordum. Dudağını ısırırken ağzı buruştu, beni bıraktığı yerden farklı bir yerde bulduğu için ürktüğü belliydi. Evet, çünkü insanların beni öldürmesini her zaman olabildiğince kolaylaştırdım. Bu yönden verici biriyim.

Son şansın, Londra.

"Hayır," dedi sessizce, elini silahın olduğu cebe sokarak. Beni izlerken yakaladı ve yüzü gerçekten de bembeyaz oldu.

"Bebeğim, bir gün dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," dedim ona.

ona ulaşmanın bir yolu vardı. Bu konuda ne hissettiğime karar veremedim. ... Duck haklıydı. Her şeyin mutlu bitmesini, kollarıma düşmesini ve her şeyi düzeltmeme izin vermesini istiyordum. Ama aynı zamanda çok kızgındım, çünkü bu kadının beni gerçekten öldürmek istediğini artık inkâr edemezdim. Bunu kişisel olarak algılamamak zordu. "Spa'ya gitmeyi düşündün mü? Belki bir masaj yaptırırsın?"

"Bu çok pahalı," dedi otomatik olarak. Bu kadar zeki bir insanın nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ederek kaşlarımı çattım. *Çok geç olmadan konuş benimle.*

"Parasını senin ödemeni önermiyordum."

"Paranı istemiyorum-"

"Evet, biliyorum, sen tamamen bağımsızsın ve bu şekilde olmayı seviyorsun. Falan filan. Sadece bir kereliğine senin için bir şey yapmama izin ver."

Kusacakmış gibi görünüyordu ve sonra gözleri kızarmaya başladı. Gözyaşları. London yapmak üzere olduğu şeyin yanlış olduğunu biliyordu ve bunu yapmak istemediğini de biliyordu... ama *yine* de ona ulaşmak aklına gelmemişti.

Yardım et. Jessica'yı korumak zorunda olduğunu anladım, Em ya da Kit için de aynısını yapardım. Kafasının karıştığını ve korktuğunu bile anladım. Ama beni asıl etkileyen şey

Bu durum, onu kurtarmam için bana güvenmemesiydi.

Onun için seksten başka bir şey miydi?

Hayır. Gerçeklerle yüzleşme zamanı. Ben onun için sadece bir ganimet çağrısıydım ve karmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu bir kez daha kanıtladım. Londra da öyleydi.

Sikeyim.

"Yemek on dakikadan önce hazır olmaz. Gergin görünüyorsun.

Boyun masajı ister misin?" Masanın etrafında bana doğru yürümeye başladı, açıkça beynimi patlatmayı planlıyordu. Şimdi bir öfke dalgasının vurduğunu hissettim. Ne cüretle

Bu amcık beni seks için kullanıp sonra da kendi evimde vurmaya mı çalışıyor? Ona yardım etmek için her şeyi yapardım ama sorma zahmetine bile girmedi.

"Bence geride kalmalısın." *Yoksa seni boğabilirim.*
"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu senin için çok kolaylaştırmak istemem, tatlım."

Zayıfça gülümsedi. O yalancı suratındaki gülümsemeyi tokatlamak istedim. "Anlamıyorum."

Evet, anlıyorum. Anladınız. Ve şimdi korkmanın ne demek olduğunu anlayacaksın.

"Beni kafamın arkasından vurmayı planladığını varsayıyorum," dedim kendimi sakin kalmaya zorlayarak. "Bu kötü bir fikir. O kadar yakından ateş edersen, her tarafın kan içinde kalır. Bu da daha fazla iz sürme riskine gireceğin anlamına gelir.
ya da temizlik için zaman ayırmak. Her iki durumda da işler karışıyor."

Bu senin için yeterince açık mı, sürtük?

Silahı yavaşça çıkardı ve başıma nişan almak için dikkatlice kaldırdı. Küçük aptal. Böyle bir silah tam olarak keskin nişancı silahı sayılmaz. Bu kadar yakın mesafeden bile en büyük hedefe, göğsüme nişan alması gerekirdi.

"Devam et, yap," dedim ona sırıtarak. Onu korkutmak istiyordum. Onu incitmek.
Bana güvenmemesinin bedelini ödetmek... "Bana neyden yapıldığını göster."

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı ve gözlerinde biriken yaşlar yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Arkasından At'ın sessizce yaklaşıp beklediğini gördüm. Puck ve Bam Bam mutfakta olacaklardı ve London'ın cesedini benim için ortadan kaldırmak da dahil olmak üzere ne istersem yapacaklarını biliyordum. "Bunun olmamasını ne kadar istediğimi asla bilemezsin.
oluyor."

"O zaman yapma," dedim ona, bakışlarını yakalayıp tutarak çünkü ben lanet olası bir aptalım. Şimdi bile ağzını açıp bana neler olduğunu anlatsa onu affedebilirdim. Bana *güvendi*. "Her neyse, bunun üstesinden gelebiliriz. Sana yardım edeceğim."

"Yapamazsın..."

İç çektim, çünkü bu kadardı. Bitti. Bir kadınla bağ kurmaya çalışmak boşa gitti. Heather milyonda bir rastlanan biriydi, benim zamanım çoktan geçmişti.

Siktir et.

Horse'a çenemin ucuyla bir işaret yaptım ve bu saçmalıktan bıktığımı ona sözsüz olarak bildirdim. London yaptıklarının bedelini ödeyecekti.

çok kötüydü. Birlikte yattığın adamı öldürmeye çalışırsan böyle olur.

"Bitti bebeğim," dedi At. Yüzünde şok ifadesi gördüm ama kabul etmeliydim ki kaltağın taşakları vardı çünkü lanet tetiği çekmişti.

Horse aşık olduğum kadına uzanıp bileğini kavradı ve onu yüzüstü masaya fırlatırken sertçe sıkarken tekrar iç çektim. London silahını düşürdü ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm, onu incelemek için kalçalarımın üzerine çöktüm. Gözleri benimkilere takıldı, yüzünde acı ve çaresizlik dolu bir ifade vardı.

Uygun, çünkü o iyi ve gerçekten becerdin.

"Silah dükkânındaki tabanca kurslarından faydalanabilirsin," dedim ona sessizce. "Orada her türlü iyi şeyi öğrenirsin. Örneğin, sana kontrolün dışındayken silahına kimsenin müdahale etmediğinden emin olmayı ve kontrol etmeyi öğretirler. Ayrıca silahın dolu olup olmadığını kontrol etmeyi de öğretirler."

Gözlerini kapadı ve dudağını ısırdı.

Ben hasta bir piçim, çünkü onun o masaya yatırılmış, tutulmuş ve ağlayan görüntüsü? Bu beni rahatsız etmeliydi. Ama beni tahrik etti. Şimdi bile onu becermek istiyordum.

"Beni öldürecek misin?" diye sordu, sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. At bana bir bakış attı ve ben de soruyu düşündüm.

"Henüz karar vermedim," diye itiraf ettim sonunda. "Önce sizden bilgi alacağız. İşbirliği yapmanızı öneririm, çünkü aksi takdirde
Seni ikna etmek zorundayım ve yatağıma girmiş olman bu konuda sana yardımcı olmayacak."

Gözlerini kapadı ve başını salladı. Hayatı tamamen sönmüştü.
... Ama tam yuvarlanıp ölecek mi diye düşünürken, kendini yeniden angaje olmaya zorlayarak onları tekrar açtı.

"Bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi sessizce.

"Öyle mi?" diye sordum. Aşktan ya da başka bir saçmalıktan bahsedip kıçını kurtarmaya çalışmasını bekleyerek sordum.

"Jessica ellerinde."

"Evet, bunu bir şekilde anladık," dedim ona, sesim kurumuştu. "Umurumda olmadığı için beni bağışlayın. Bir insanın beni neden öldürmeye çalıştığı umurumda değil. Ben sadece sonuçla ilgilenirim."

"Jessica yardım almazsa ölecek," dedi alaycılığımı görmezden gelerek. "Yani, önümüzdeki yirmi dört saat içinde yardım. Şantı var, Reese. Hidrosefali ile doğmuş."

"Ne oluyor lan?" At bana kaşlarını çatarak sordu.

"Beyninde su var," dedi London. "Beyin omurilik sıvısı doğru akmıyor, bu da sıvıyı boşaltmak için kafatasından boynuna doğru inen küçük bir tüpü olduğu anlamına geliyor. Eğer bu tüp tıkanır ya da enfekte olursa, ölür. Kafa travması, şantı olan insanlar için özellikle tehlikelidir - onu yere atmalarını izledim. Kafası betona çarptı ve sonra nöbet geçirdi. Her şeyi berbat ettiğimi ve seni vurmaya çalışmamın yanlış olduğunu biliyorum, Reese. Ama lütfen -eğer biraz merhametiniz varsa- lütfen ona yardım etmenin bir yolunu bulun. Benim için bitti ve ben bununla iyiyim, ama senin çocukların var. Onları hayatta tutmak için her şeyi yaparsınız, değil mi? Lütfen..."

Bununla birlikte kendi üzerine katlanmış gibi görünüyordu. At'a baktım. "Bundan haberin var mı?" diye sordu.

"Çocuğun tıbbi sorunları olduğunu biliyordum ama ayrıntıları bilmiyordum," dedim yavaşça. "Faturalar geçmiş kontrolünde ortaya çıktı. Ama bu şant olayı yeni bir şey. Lanet olsun London, kafasında bir tüp olduğunu bana neden söylemedin?"

"Jessica insanların bilmesinden hoşlanmıyor," diye fısıldadı, sesi perişandı. "Bunun onu ucube gibi hissettirdiğini söylüyor, bu yüzden bu konuda konuşmuyoruz."

"Bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Puck odaya girerek.

"Nasıl anladın?"

"Kız arkadaşın için her şey bitti. Çocuk için ne kadar üzücü olduğunu hepimiz biliyoruz ama onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Seni etkilemesine izin veremezsin."

"Soğukkanlı bir herifsin, değil mi?" At sordu. Puck omuz silkti. "Pratik. Olan oldu. Bir kadını öldürmeye çalışmasına izin veremezsin. Reapers MC'nin başkanı bundan paçayı sıyırır."

At ve ben birbirimize hızlıca baktık. London sessiz kaldı.

"Onu buradan çıkaralım," dedi At sonunda. "Zırhlı'da onunla ne yapacağımıza karar verelim - henüz bize ne kadar faydalı olabileceğini bile bilmiyoruz. Her seferinde bir köprü yak, kardeşim."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RF O U RT E E N

LONDRA

Rahatlama.

Her şeyden çok hissettiğim buydu.

Sanırım korkmam, belki ağlamam ve merhamet için yalvarmam gerekiyordu. Bunun yerine sonunda bittiği için rahatlayarak ağlamak istedim.

Jessica

Yaşamak ya da ölmek, ama bu noktada yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Tetiği çektiğim anda en kötüsünü yaptığımı anlamıştım.

hayatımın hatası. Tanrı'nın sarhoşlara ve aptallara merhamet ettiğini söylerler. Buna inanıyordum, çünkü tüm kararlılığıma rağmen silah ateş almadı. Nedeninden tam olarak emin değildim ve umurumda da değildi - eğer beni öldürürlerse, öyle olsun.

Garip bir farkındalıktı. Reese'le birlikte olalı daha bir hafta bile olmamıştı. Onun nasıl bir adam olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ama onu seven insanlar olduğunu biliyordum. Karısı için deli oluyordu, iki çocuğunu tek başına büyütmüştü ve beni kendi hayatıyla korumuştu.

Söz konusu ne olursa olsun Reese Hayes'i vurmak için hiçbir gerekçem yoktu.

Dönem.

Olsun.

Cephaneliğe giden kısa yol boyunca her şeyi ve hiçbir şeyi düşünerek sürüklendim... Beni kabaca kendi minibüsümün arkasına bindirdiler, sanırım bedenimle birlikte ortadan kaybolmak zorunda kalacaktım. Çalışanlarıma durumu nasıl açıklayacaklarını merak ettim, sonra bunun gerçekten önemli olmadığını düşündüm. Hiçbiri başlarını belaya sokacak bir şey bilmiyordu. Sadece yeni bir iş bulmaları gerekecekti.

İyi tarafından bakacak olursak, iş aramak nadiren ölümcüldür.

Horse ve Bam Bam beni götürdü, Gage de arka koltukta yanımda oturuyordu.

Ellerimi vücudumun önünde kelepçelemişlerdi, ki bu oldukça düşünceliydi.

Bu şartlar altında. Bir bagaja tıkılmadan önce başına çuval geçirilmesini beklerdim. Her şey düşünüldüğünde bu lüks görünüyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Cephaneliğe yanaştık ve arka avluya açılan kapıyı açtılar. Soluk güneş ışığı, buraya son gelişimden çok farklı bir görüntü sergiliyordu. Masalar kaldırılmıştı ve gülen insanlar yerine Orakçılar'ın renklerini taşıyan acımasız bir grup adam bizi bekliyordu.

Reese onların arasında değildi.

Gage sürgülü kapıyı açıp kolumdan tutarak beni yerimden sürüklediğinde göz göze gelmemeyi tercih ettim. Beni kaldırım boyunca kabaca iterek binanın arka tarafında, karanlığa doğru inen bir bodrum girişi olan çökük bir merdiven boşluğuna götürdü.

Armory'ye ilk girdiğimde gergindim. Burası korkutucu bir yerdi ve adamlar kaba ve korkutucu görünüyordu. Şimdi uyuşukluğun geçmesini ve korkunun yerleşmesini bekliyordum.

Hiçbir şey.

Beni hapishane hücrelerine benzeyen kapıların sıralandığı çorak, loş beton bir koridor boyunca sürüklediler. Kapılardan biri açıktı ve içinde küçük bir şilte olan küçük bir karyola gördüm. Kesinlikle bir hapishane hücresi. Oradaki son kişiye ne olduğunu merak ettim, sonra gerçekten bilmek istemediğime karar verdim.

Reese için ölümü çabuk ve olabildiğince acısız kılmaya çalışmıştım. Onun da benim için aynı şeyi yapması için dua edebilirdim.

Gage beni koridorun ilerisindeki bir kapıya doğru itti. Tavandaki paslı kancalara asılı iki çıplak ampullü çalışma lambası asılıydı. Aşağıya da bir halat sarkıyordu; metal bir halkaya geçirilmişti.
devasa destek kirişi. Gage beni ileri doğru itti ve ipi kelepçelerin arasındaki zincire doladı.

Bam Bam diğer ucundan tutup çekti ve kollarımı başımın üzerine doğru uzattı. Kahretsin, beni tavana mı asacaklardı? Durduğunda rahatsızlık noktasına ulaşmıştım. Bam ipin ucunu

Duvara bağlı başka bir halka. At tüm bu süre boyunca beni izledi, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi. Merhamet için yalvarmamı mı bekliyorlardı?

Bir süre bekleyeceklerdi. Bu düşünce beni gülümsetti ve Gage sonunda sessizliği bozdu.

"Bir şey mi aldın?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla sakinsin," dedi yavaşça. "Sen mi aldın
Bir şey mi? Aşırı dozdan ölmek üzereysen bana söyle. Kendi kusmuğunda boğulmak, gitmek isteyeceğin bir yol değil."

Başımı salladım.

"Sadece bu büyük bir rahatlama," dedim. Yüzünde gördüğüm ilk duygu belirdi. Sürpriz. Bu bana komik geldi ve gülmeye başladım.
-Nazik, ağırbaşlı bir gürültü değil. Bunlar gerçek, hakiki göbek kahkahalarıydı. Sizi tamamen şaşırttığı için içkinizi burnunuzdan çektiğiniz, sonra arkadaşlarınızın sizinle dalga geçtiği ve herkesin bunu yakaladığı ve hepinizin çılgın insanlar gibi güldüğü türden. Ne demek istediğimi anladınız.

Ama bu adamlar benim arkadaşlarım değildi ve benimle dalga geçmiyorlardı. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyorlardı. Belki de kaybetmişimdir.

"Tanrım, parçalanıyor," diye mırıldandı biri. Bu daha da komikti. Tekrar homurdandım, sonra kendi kıkırdamalarımda biraz boğuldum. O kadar çok güldüm ki boğazım acıdı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Soğuk sudan bir duvar bana çarptı ve beni şok ederek sessizliğe gömdü.

Gözlerimi hızla kırpıştırarak başımı salladım. Reese elinde boş bir kovayla önümde duruyordu. Gözleri soğuktu ve vücudundaki gerginliği *hissedebiliyordum*, tıpkı bir fırtına sırasında havada çatırdayan elektrik gibi.

Kova sarsıntılı bir takırtıyla yere düştü ve adam kovayı tekmeleyerek yolundan çekti.

"Kapa şu lanet çeneni."

Gözlerimi kocaman açıp çenemi kapadım çünkü bu Reese'di ama daha önce gördüğüm Reese değildi. Bu benimle gülen, benimle sevişen adam olamazdı.

Bu adamın yüzünde Reese'imi bulamadım.

Armory'deki o ilk gece beni korkutmuştu. Sonra ona aşık olmuştum ve beynim onun içinde karanlık olduğunu hatırlarken, bedenim bunun doğru olmadığına beni ikna etmişti. Şimdi fark ettim ki gerçek Reese'i hiç görmemiştim, sadece gerçek kapasitesinin ipuçlarını görmüştüm.

Kutsal Tanrı.

Reese Hayes'in gerçekliği buydu ve hayal ettiğimden daha karanlıktı.

Beni korkuttu.

Reese ifadesiz bir şekilde bana doğru adım attı, uzandı ve parmaklarını yavaşça bacağına bağladığı büyük av bıçağının kabzasına doladı. Bu şey çok büyüktü ve ilk gördüğümde beni korkutmuştu. Sonra onu görmeye alıştım ve onun başka bir parçası haline geldi.

Görünüşe göre insanları öldürmek için kullandığı kısım.

Bıçağı yukarı kaldırıp başparmağıyla kenarını test ederken hınzır bıçak parlıyordu.

"Beni öldüreceksin," diye fısıldadım, kendi ölümlülüğümün boğucu bir battaniye gibi etrafımı sardığını hissederek.

Cevap vermedi. Vermedi. Sadece arkamdan dolaşmaya başladı, görüş alanımdan çıktı. Onu durdurup durdurmayacaklarını ya da bir şey söyleyip söylemeyeceklerini merak ederek diğer adamlara baktım ama gözleri ölüydü ve kendi sonumun bana net bir şekilde yansıdığını gördüm. Azraillerden biri bu gece cesedimi gömecekti. Bana ne olduğunu kimse bilmeyecekti ve ben de Jess'e ne olduğunu asla öğrenemeyecektim.

"Yaşayıp yaşamadığını öğrenene kadar bekleyecek misin?" Tereddütle sordum. "İyilik istemenin sırası değil tatlım," dedi sakin bir sesle vurgu yaptı. Birden saçımı yakaladı, başımı sert ve hızlı bir şekilde geriye doğru salladı. Bıçak parladı ve sonra bıçağın boğazıma saplandığını hissettim. A

Ateş hattı boynumdan geçti. İşte bu kadar. Reese Hayes boğazımı kesmek üzereydi.

Nefesinin sesi kulağımda sertleşirken ölmeyi bekledim. Sonra güldü. "Bu kadar kolay kurtulamazsın, sürtük."

İşte o zaman soluk borumu kesmediğini fark ettim... Bıçak hâlâ boğazıma baskı yapıyordu ve boynumdan aşağı hafif bir kan damlası süzüldüğünü hissettim. Beni kesmişti ama kötü değil. Sadece deriyi ayıracak kadar.

"Şimdi bana her şeyi anlat," diye fısıldadı. "Önemli olduğunu düşünsen de düşünmesen de hiçbir şeyi atlama. Anladın mı?"

Başımı sallamaya başladım ve o da saçlarımı şiddetle geriye attı.

"Boğazında bir bıçak varken başını sallamak kötü bir fikir," dedi Horse odanın diğer ucundan kayıtsızca. "Şu anda hareketlerinde biraz daha düşünceli olmak isteyebilirsin London. Sadece bir öneri."

"Evet," dedim, sesim o kadar kısıktı ki vıraklayarak çıkıyordu. Boğazımı temizledim, sonra tekrar konuşmaya çalıştım. "Jess'in bana kızıp annesi Amber'a gittiğini biliyor musun? Amber'ın birlikte yaşadığı adam Jess'i esir tutuyor. Amber'ın evindeki adamlardan korktuğunu zaten biliyorsun, bana eve gelmek istediğini söyledi. Bu çarşamba sabahıydı. Sonra Çarşamba gecesi evim havaya uçtu ve sen beni kendi evine getirdin."

Reese'in parmakları saçlarımı öyle bir sıktı ki, bir dakika içinde saçlarımın kalıp kalmayacağını merak ettim. Bıçak acıyla kaydı.

OhmyGodohmyGodohmyGod!

"Yani bunu biliyorsun," diye devam ettim, bileklerimi tutan kelepçeler için neredeyse şükrediyordum. Onlar olmadan ayaklarımın üzerinde durabileceğimden emin değildim. "Ertesi sabah Jess'i aradım ve fikrini değiştirdiğini söyledi. Bu senin yatak odandaydı, hatırladın mı? Geriye dönüp baktığımda, sanırım onu çoktan götürmüşlerdi. Sesi kendisi gibi gelmiyordu, bir şeyler ters gidiyordu. O gece parti için buraya geldim-" Reese hırladı, alçak sesle ve boğazının derinliklerinde. Beni vücuduna doğru çekti, bıçağı hâlâ boğazımda tutuyordu ve sikinin kıçımda sertleştiğini hissettim. Avluda birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor olmalıydı.

Bacaklarımın arasında bir tutam arzu oluştu ve ona olan şehvetimin daha ne kadar sapkınlaşabileceğini merak ettim. Beni özgür hissettirmişti, Maceracı... Boğazıma bıçak dayayarak beni tahrik edebiliyorsa, sanırım bu macera duygusu sandığımdan daha derindi.

Eğer buradan canlı çıkmayı başarırsam, gerçekten ciddi bir danışmanlık hizmeti almam gerekecekti. Bu düşünce bana komik geldi ve bir kahkaha koptu. Başka kimse gülmedi - sanırım mizahı tam olarak takdir edemediler?

"Hayal kurma saçmalığın sadece beni öldürmeye çalışmadığın günlerde sevimli oluyor," diye mırıldandı Reese kulağıma. "Konuş yoksa seni keserim."

Kendimi odaklanmaya zorlayarak yutkundum.

"Ertesi sabah kızlar beni onlarla dışarı çıkmaya ve pedikür yaptırmaya davet ettiler. Cumartesi günüydü. İyi vakit geçirdik ve sonrasında öğle yemeği yedik. Sonra ben çıktım çünkü işe gitmem gerekiyordu. Minibüsüme döndüğümde ön cam açıktı. Koltuğun üzerinde bir zarf vardı ve onu açtım. Bir telefon vardı, muhtemelen çantamda bulduğunuzun aynısı. Siyahtı."

"Yabancı bir zarfı açmanın kötü bir fikir olabileceği aklına gelmedi mi?" Bam Bam sordu, sesi rahattı. "Eviniz çoktan havaya uçmuştu ve sonra arabanıza birinin girdiğini mi fark ettiniz? Pek akıllıca değil, Londra."

"Evet, bunu sana vereceğim," dedim, tekrar gülme isteğimi bastırarak. Tanrım. Neyim vardı benim? Ah evet... yakın ölüm... "Hiç akıllıca değil ama yine de yaptım. Bana bir görüntülü sohbet isteği gönderdiler ve ben de cevapladım. Jess oradaydı ve onunla konuştum, sonra onu yere yatırdılar ve ben izlerken parmaklarından birini kestiler."

Reese'in nefesi kulağımda tıslադı ve ilk kez At'ın yüzündeki dikkatle boş bırakılmış ifadenin biraz kırıldığını gördüm. Tiksinmiş gibi görünüyordu.

"Bu yüzden parmağını kestiler ve fotoğraflarını çekmem gerektiğini söylediler.

Reese'in evinde bulduğum kâğıtlar," dedim yavaşça. "Eğer yapmazsam onu öldüreceklerini söylediler ve ben de onlara inandım. Sanırım bunu çoktan yapmış olabilirler.

... Ona zarar vermeyi umursamadılar ve neyle uğraştıkları hakkında hiçbir fikirleri yok. O normal bir çocuk değil, en azından tıbbi olarak. Kafasındaki o şantla değil. Başka şeyler de yolunda gitmiyor, beyni sebep-sonuç ilişkisini doğru işlemiyor. Fetal ilaç etkileri. Amber hamileyken çok fazla uyuşturucu kullanmış, bu yüzden Jess erken doğmuş ve aylarca

Sacred Heart'taki yenidoğan yoğun bakım ünitesinde. Hidrosefalinin bununla bağlantılı olup olmadığını asla bilemeyeceğiz..."

"Bana söylemeliydin," diye homurdandı Reese. "Bana Jessica'nın sağlık sorunlarından bahsetmeliydin, bir şeylerin ters gittiğini söylemeliydin. Sana bir sürü
şans."

"Lanet olsun London," dedi Gage başını sallayarak. "Ne halt etmeye bize gelmedin?"

"Seni çok az tanıyorum," dedim ve ilk kez uyuşukluk ya da korku olmayan bir şey hissettim. Öfke. "Neden seninle konuşmaya geleyim ki? Çılgın adamlar kuzenimi kaçırdı ve o tehlikede ve senin hakkında tek bildiğim harika partiler verdiğin ve herkesin senin suçlu olduğunu söylediği."

"Birlikte geçirdiğimiz zamanın senin için bu kadar önemli olduğunu bilmek güzel," diye fısıldadı Reese ve daha önce bir erkeğin sesinde hiç bu kadar tehditkâr bir ton duymamıştım. Ama aleti hâlâ bana karşı sertti ve meme uçlarım tepki olarak sıkılaştı.

Ciddi bir danışmanlık.

Yapılacaklar listemdeki ilk şey, bu bodrumda ölmemekten hemen sonra.

"Bir de benim açımdan düşün," dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak. Sakin ol. "Seni çok iyi tanımıyorum. Onun hayatı tehlikede. Sadece bir haftalık bir ilişki yüzünden Em'in hayatını riske atar mısın?"

Sessizlik çöktü, o kadar korkunçtu ki kendi kalp atışlarımı bile duydum.

"Bebeğim, bu noktada sifonu çekmene izin verme riskini almazdım." "Bu iş çığırından çıkıyor," diye mırıldandı At. "Pic, tut şunu. Yapmamız gereken
Durumu anladıktan sonra onunla ilgilenebilirsin, kardeşim. Duydun mu beni?"

"Seni duyuyorum," dedi Reese. Saçımı aniden bıraktı, bu beni çok korkuttu çünkü ani bırakış boğazımı bıçağın daha derinlerine itti. Sonra bıçak çekildi ve onun yerine eli boğazıma dolandı, büyük parmakları beni çenemin altından yakaladı ve başımı omzuna doğru itti.

Şimdi vücudunun tamamını arkamda hissediyordum, beni kucaklamıştı. Daha önce beni kucaklayan adam nasıl aynı adam olabilirdi? Onun kollarında kendimi çok güvende hissetmiştim. Şimdi ise tek hissettiğim dehşetti.

Dehşet ve kutsal olmayan şehvet.

"Peki bu Jessica'yı tutmaları açısından ne anlama geliyor?" Bam Bam sordu, sesi gergindi. "Özel ilaçlara ya da başka bir şeye mi ihtiyacı var?"

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama enfeksiyona ve kafa travmasına karşı gerçekten savunmasız. Şantı hasar görürse, bu onu hızla bitirir. Ona sert davranılamaz, bu çok tehlikeli. Dediklerini yaptım. Evin her yerini arayabildiğim kadar aradım ama hiçbir şey bulamadım."

"Biliyoruz," dedi Reese bana, zorlukla nefes alana kadar sıkıca sarıldı. "Seni izledik."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Tanrım. Ne kadar

aptalmışım. "Başından beri biliyor muydun?"

"Tüm detayları değil," dedi Gage, sesi yumuşaktı. "Ama onlar için çalıştığını biliyorduk. Bu yüzden Puck senin üzerindeydi."

"Sanırım bu büyük bir sürpriz değil," diye itiraf ettim. "Her şey yanlış geliyordu, bildiğini düşünüp duruyordum. Önemli olduğundan değil. Onlar için hiçbir şey bulamadım ve bugün beni tekrar aradılar. Jessica'yla konuştum ve sonra onu beton bir zemine attıklarını gördüm. Başını çarptı ve nöbet geçirmeye başladı. Bana Reese'i öldürmem gerektiğini yoksa onun öleceğini söyledi. Eğer ölürse, onu acil servise bırakacaklarmış. Ben de onu öldürmeye çalıştım."

"Videoda yüzlerini hiç gördün mü?" Reese sordu, sesi buz gibiydi.

"Hayır, sadece Jess'i görmeme izin

verdiler." "Silahı nereden aldın?"

"Bana bir adres verdiler ve ben de telefonumdaki GPS'i kullanarak oraya gittim. Hayden'in kuzeyinde. Bir tarlanın ortası çıktı ve orada beni bir adam karşıladı. Bana silahı nasıl kullanacağımı gösterdi. Adını ya da kim olduğunu öğrenemedim.

hiçbir şey." "O

zaman ne

olacak?"

"Sonra Nate'e gittim."

Odadaki hava değişti. Reese'den ani bir tehdit yayıldı ve eli boğazımda o kadar sertleşti ki nefes alamadım ve görüşüm siyah noktalarla yüzmeye başladı.

"Bırak onu," dedi At aniden. "Ona zarar vereceksin, Pic." Hava

almak için çaresizce kıpırdandım.

"Siktir," dedi Bam Bam, sesi aceleciydi. "Pic, bırak gitsin. Bunu yapmak istemezsin, kardeşim. İnan bana."

Reese beni bıraktı, kelepçelerin içinde yere yığılırken bir adım uzaklaştı. Oksijen için nefes nefese kaldım, Reese etrafımda dolanırken görüşüm bulanıklaştı.

bıçağı ellerinin arasında ileri geri hareket ettiriyordu. Yine de bana bakmıyordu. Hayır, doğanın bir gücü gibi sopalı kardeşlerine bakıyordu.

"Defol git," dedi Reese, yumuşak, sakin ve hayatımda daha önce duyduğum her şeyden daha korkunç bir sesle. "Yoksa seni öldürürüm."

"Siktir, kardeşim-" Gage başladı. Reese yavaşça başını salladı.

"Oyun oynamıyoruz," dedi onlara. "Çık dışarı. Benim kadınım, benim işim."

At başını eğdi, gözleri değerlendiriyordu. Sonra sertçe başını salladı ve odadan çıktı. Bam Bam onu takip etti, kapıdan geçerken elini sertçe duvara vurdu. Gage kaldı, bizi inceliyordu.

"Onu öldürme," dedi. "Pişman olursun. Uzaklaş."

"Son şansın," dedi Reese, sözcükler sessiz ve soğuktu. Gage içini çekti ve keskin bir baş hareketiyle onayladı.

Sonra beni bir deliyle baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Döndü ve gözlerimiz buluştu. Orada ne gördüğümü tanımlamaya çalışarak onun gözlerini aradım. Nefret mi? Öfke mi? Belki öfke ya da ihanet?

Bu kelimelerin hiçbiri aramızdaki boşluğu dolduran soğuk tehdit havasını tanımlamak için yeterince güçlü değildi. Tehdit, ama aynı zamanda farkındalık. Libidomda bir sorun olduğuna karar verdim. Bundan tahrik olmamalıydım. Azıcık bile olsa. Bana doğru yaklaşmaya başladı, bıçağı kaldırdı ve bir yanağına dokundurdu.

"Nate'e gittin."

Gözlerimi kapattım ve yutkundum.

"Seni öldürmek istemedim," diye fısıldadım. "Çok ileri gitmiştim. Evrak aramak bir şeydir, ama bir adamı vurmak başka bir şeydir."

"Yine de bana bir silah doğrulttun ve tetiği çektin."

"Nate yüzünden," diye cevap verdim. Bıçağı indirdi ve elini kaldırarak bir parmağını yanağımda gezdirdi. Sonra saçımdan bir tutam yakaladı ve yavaşça parmaklarının etrafına doladı, ta ki çekene ve ben hareket edemeyene kadar

Başımı. Öne doğru eğildi, burnunu yanağıma sürttü ve kulağıma fısıldadı.

"Onu becerdin mi?"

Nefesinin sıcak dokunuşu içimde bir heyecan yarattı, korku ve adrenalinle karışık bir tür çarpık şehvet ve bilmek istediği için hastalıklı, vahşi bir zevk, çünkü bunda berbat bir şey yok, değil mi?

"Hayır," dedim, boğuk bir sesle. "Onunla bir lokantada buluştum. Ona neler olduğunu ve bana ne yaptırmaya çalıştıklarını anlattım. O da bana her şeyi bildiğini ve evimi havaya uçuran kişinin o olduğunu söyledi."

Reese kulak mememi ağzına alarak, "Sana iyi biri olmadığını söylemiştim," dedi. İnledim ve başımı arkaya çevirerek beni ona bakmaya zorladı. Ağzı tenimde gezindi ve dudağımı ısırdı. Nefesim kesildi, neredeyse bir öpücük bekliyordum ama onun yerine başka bir soru sordu. "Dur tahmin edeyim, Jessica'yı tutan adamla kankalar ve bunların hepsi kurulum?"

"Evet," diye fısıldadım. "Dedi ki... Jessica'yla seks yaptığını söyledi. Ona para verdiğini söyledi. Melanie bana kendisinden büyük bir erkek arkadaşı olduğunu ve onun için bir şeyler aldığını söylemişti. Sanırım o olmalı. Bana seni öldürmem gerektiğini ve polisin bana yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağını söyledi."

"Yani eve geldin ve beni vurmaya mı çalıştın?"

"Evet."

"Bu çok, çok aptalcaydı," dedi Reese, benden uzaklaşırken sesi sertleşiyordu. "Ve şimdi bunun bedelini ödeyeceksin. Ama sen çok şanslı bir kızsın, bunu biliyor muydun?"

"Neden?" diye sordum, sesim fısıltı gibiydi. Vahşi bir gülümseme sundu.

"Çünkü hâlâ seni becermek istiyorum."

İçimdeki o iğrenç şehvetin daha fazlası, korkuyla karışık bir şekilde, elini kaldırdığında bıçağını. Gömleğimin yakasından tutarak kumaşı yavaşça ikiye böldü, üst bedenimi ve sütyenimi ortaya çıkardı. Sonra sütyenimi çekiştirerek aşağı indirdi ve göğüslerimi üstten dışarı çıkardı.

Boynundaki nabız atışını gördüm, misk kokulu ter kokusunu aldım. Her yönden berbat, korkunç ve yanlıştı ama onu istiyordum.

İçimde. Umutsuzca. Sonra ne yaptığımın tek açıklaması bu.

Dudaklarımı yalayarak, onunla alay edercesine konuştum.

"Konuşmak mı istiyorsun, sevişmek mi? Çünkü hangisini tercih edeceğimi biliyorum."

Yanakları koyu kırmızıya boyandı ve sonra bıçak yukarı doğru savrularak kelepçelerimi tutan ipi kesti. Anında yere yığıldım ve beni yakalayıp kabaca omzuna atarak kapıdan dışarı çıkardı. Karyolanın olduğu küçük odayı bulduğumuzda çıplak beton, parlak beyaz ışıklar ve asık suratlı Gage'e dair belli belirsiz bir izlenim edindim. Reese kapıyı ayağıyla arkamızdan çarparak kapattı.

Yatağa sertçe vurdum, nefesim kesildi. Sonra sürünen, kırbaçlanan bir ses duydum ve Reese ellerimi kemeriyle yatağın tepesine sıkıştırıyordu. Saniyeler sonra pantolonum ayak bileklerimden aşağı indi. Elleri kalçalarımı kavrayıp yukarı kaldırdı ve sikini giriş yerimde hissettim.

Sonra gözleri benimkilere takıldı ve hırladı.

Eve çarptığında çığlık attım, çünkü acıyordu, korkmuştum ve inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu ve beynim artık çalışmıyordu. Reese en iyi koşullarda bile nazik bir sevgili değildi ama bu çok acımasızdı.
Durdu ve o güçlü kollarıyla üstümde durdu, gülümsedi.

Dostça ya da sevgi dolu bir gülümseme değildi.

Hayır. Bu gülümseme dişlerini gösteriyordu ve gözlerinde saf ve basit bir öfke gördüm. Öfke ve nefret ve ne kadar hastalıklı olursa olsun ikimizi de kesen bir tür kutsal olmayan, çarpık arzu. Bakışlarımı tutarak geri çekildi ve tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde soktu. Yandı ve haykırdım ama durmadı. Ben de istemedim. Daha fazlasını istiyordum - beni sabitlemesini ve beni boşalmasıyla doldurmasını istiyordum ve artık bunun olup olmaması umurumda değildi.
yanlış ya da doğruydu.

Aramızda oluşan bu korkunç gerginliğin bitmesine ihtiyacım vardı.

İhtiyacım vardı.

Onu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu?" Neredeyse histerik bir şekilde gülerek talep ettim. Hırladı ve hayır, yapabileceğinin en iyisi bu olmadığını bana gösterdiğinde kahkaham çığlığa dönüştü. Bu sadece başlangıçtı, çünkü Reese

İçime öyle sert giriyordu ki, vücudum zor dayanıyordu. Bacaklarım açıldı. genişledi ve kalçalarım ince yatağa geri bastırdı ve tekrar çığlık attım. Hayatım boyunca onun vücudunun benimkini parçalaması kadar inanılmaz derecede iyi bir şey hissetmemiştim.

Bu seks değildi, bu intikamdı ve *mükemmeldi.*

Ondan sonra hiç acımadan içime girdi, gözlerimiz birbirine yapışmış, dudaklarımız hırlıyordu. Ne şefkatli öpücükler, ne de şakacı kıkırdamalar vardı. Sadece hayatları en kötü şekilde birbirine çarpan iki insanın ham arzusu vardı.

Olası bir şekilde. Orgazmım yavaşça oluşup beni yıkamadı. Hayır. İçime çarptı, haykırana ve gözyaşlarım yüzümden akana kadar varlığımı parçaladı.

Reese bunun olduğunu bile kabul etmedi.

Tekrar tekrar içime girerek bedenimi başka bir patlamaya doğru sürükledi. Sanırım sinapslarım doğru çalışmıyordu, çünkü bundan sonra çiğ ve morarmış olacağımı biliyordum. Ama umurumda değildi. Tüm nefretini, acısını ve öfkesini alıp sahiplenmek istedim çünkü bunu hak etmiştim ama acı çekmek yerine beni doldurmaya devam etti ve bu çok ama çok iyi hissettirdi.

Sonra tekrar vurdu. Parçalara ayrıldım, kırılgan zihnim yoğunluğun etkisiyle paramparça oldu.

Bu kez o da benimle birlikte boşaldı, sıcak tohumu içime akarken acı içinde inledi. Kolları titriyor ve ben tamamen bitkin bir halde yere yığılırken ağır gövdesi benimkinin üzerinde sallanıyordu. Adrenalinimi tüketmiş, korkunun yerini şehvete bırakmıştım ve zavallı Jessica'yı düşünecek halim bile kalmamıştı.

Beynim yetmişti ve bedenim de aynı fikirdeydi. Reese tek kelime etmeden benden uzaklaştı ve prezervatif kullanmadığımızı fark ettim. Oh neyse.

Ömrüm muhtemelen cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda endişelenecek kadar uzun olmayacak.

Fermuarını çekme sesini duydum ve sonra iri elleri benimkilerin etrafına dolandı, kemeri çözdü ama beni kelepçeli bıraktı. Döndü ve hücreden çıktı, giderken elini duvara çarptı. Kapı gıcırdayarak kapandı ve sürgü gümbürtüyle yerine oturdu.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım ve az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım. Vay canına. Lanet olsun.

Bunu kafamda saklayacak bir yerim yoktu. Ne yaptığımızı, bundan ne kadar keyif aldığımı ya da bunun bir anlamı olup olmadığını düşünmek istemiyordum.
Bu durumu çok dikkatli değerlendirmek korkutucuydu ve şu anda korkmayı göze alamazdım. Hayatta kalmak ve Jessica'yı kurtarmak istiyorsam olmazdı.

Doğal pragmatizmim devreye girdi. Hayattaydım. Bunun daha ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bundan en iyi şekilde yararlanmalıydım. Gözlerimi kapattım ve derin nefesler almaya başladım, her nefes alış ve verişimde ona kadar saydım. Bu rahatlama tekniği yıllar boyunca işime yaramıştı ve o gece de beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Sonunda uyku bastırdı ve Reese ile bulduğumdan tamamen farklı bir rahatlama getirdi.

Soğuk beni uyandırdı.

Yorganlara uzanmaya, onları yukarı çekmeye ve donmakta olan bedenimin üzerine örtmeye çalıştım.

Sonra hiç olmadığını fark ettim, çünkü Cephanelik bodrumundaki bir hücrede bir karyolanın üzerindeydim. Gömleğim ve sütyenim yırtılmış, ellerim birbirine kelepçelenmiş ve ıslak kot pantolonum hala ayak bileklerime dolanmıştı.

Bunun dışında her şey harikaydı.

Şaşkın bir halde sırt üstü yuvarlandım. Buraya kadar gelmeyi gerçekten beklemiyordum. Onlara her şeyi anlatacağımı ve beni vuracaklarını düşünmüştüm. Son.

Kendimi canlı bulmak beni şaşırttı.

Düşünmeye, bir sonraki adımın ne olması gerektiğini anlamaya çalıştım. Hiçbir şey gelmedi - tüm bunlar işleme yeteneğimin o kadar ötesindeydi ki beynim döndü.

Bunların hiçbiri üşüdüğüm gerçeğini değiştirmedi. Belki bunu düzeltmek için bir şeyler yapabilirdim?

Ayağa kalkmam birkaç denememi aldı çünkü bacaklarım soğuk ve lastik gibiydi. Ayaklarımdan biri de uyuyakalmıştı ama dengemi sağladığımda bu o kadar da kötü bir şey değildi. Karıncalanma ve iğneler uyanmama ve bakış açımı keskinleştirmeme yardımcı oldu. Pantolonumu yukarı çekmeye başladım, ki bu düşündüğünüzden daha zordu, çünkü bazen kot pantolonları çok nahoş yapan o soğuk, ıslak, yapışkan şey vardı.

Sütyenim işe yaramıyordu ama tişörtümü göğsüme kadar çekmeyi başarmıştım. Harika değildi ama çıplak ve savunmasız bir şekilde oturmaktan daha iyiydi. Hücrenin etrafında yürüdüm, kelepçeli ellerimle kapıyı test ettim. Açılmadı -büyük sürpriz, değil mi?

O sırada ciddi şekilde üşümeye başlamıştım. Yatağa tekrar oturdum ve yatak örtüsü sandığım şeyin aslında şiltenin üzerine sarılmış ince, yünlü bir battaniye olduğunu fark ettim.

Üç savaş öncesinden kalma fazlalıklar.

Altına girmek kolay olmadı ama yünün sıcak kalmama yardımcı olabileceğini düşündüm. Teorik olarak, yün ıslakken bile ısıyı tutar. Pratikte ise bodrumda ıslak bir yün battaniyenin altına girmek berbat bir şey ve bunu küfür etmemeye çalışan bir bayan olarak söylüyorum. Seçeneklerimi düşünürken dişlerim takırdamaya başladı.

Reese'le yaşadığım o son küçük olaydan ne çıkaracağımı hâlâ tam olarak bilmiyordum. Bacaklarımın arası ağrıyordu ve ruhum kirlenmişti ama bunun hayatımda yaptığım en iyi seks olduğunu inkâr edemezdim. Berbattı, ama gerçeklerden saklanmaya inanmıyorum - açıkça korkutucu ölüm kalım durumları beni tahrik ediyordu.

Ya da en azından Reese işin içindeyken beni tahrik ediyorlardı. Anla işte.

Sanırım bunu hayatta kalmak için kullanabilirim, onu bir şekilde manipüle edebilirim.

-Bir önceki geceden kalan "Yaşamak ya da ölmek umurumda değil" hissizliğini üzerimden atmıştım. İşler sarpa sardığında ve Reese o büyük bıçağını çıkardığında, yaşamayı çok istemiştim.

Tamam, bunu anlamıştım. Öylece yatıp ölmeyecektim.

Bildiğim iyi oldu.

Ama hayatta kalmak için ne yapmaya hazırdım? Dün Jessica'nın hayatını kurtarmak için masum bir adamı öldürmeye karar vermiştim. Bu benim için pek de iyi sonuçlanmamıştı ve gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştım. Gerçekten çok iyi bir suikastçı değildim.

Bu da seçeneklerimi kısıtladı, ki muhtemelen iyi de oldu.

Peki şimdi ne yapmalıyım?

Cevap net görünüyordu. Reaper'ların düşmanlarıyla savaşmasına yardım etmek için elimden geleni yapacaktım çünkü Reese'le yaşadığım küçük olaya rağmen biliyordum ki

gerçek kötü adamların kim olduğunu. Nate ve güneydeki uyuşturucu satıcısı arkadaşları. Amber'ı öldürdüler, Jessica'yı öldürüyorlardı -eğer öldürmedilerse- ve neredeyse bana Reese'i öldürteceklerdi.

Boğazıma dayanan bir bıçak ve ardından bir bodrumda çılgın maymun seksi, kıyaslandığında o kadar da kötü değildi. Onu vurmaya çalıştım. Karşılığında bana iki orgazm yaşatmıştı, yani sanırım bu bir şekilde kazanmış sayılırdı.

Belki Azrailler Jessica'yı kurtarabilirdi ama bunu denemek için motive olup olmayacakları bambaşka bir soruydu. Bu noktada onun için daha fazla bir şey yapamayacağım kesindi ve polisler de bir seçenek değildi. *Pislikler.* Eğer çok şanslıysam, Jessica yaşayabilirdi. Eğer Azraillerle işbirliği yapmak bu ihtimali biraz olsun artıracaksa, onlara yardım etmeyi düşünebilirdim. Hayatta yeni bir hedef.

Peki ya Jessica ölürse?

O zaman kalan zamanımı ve özgürlüğümü bize bunu yapan şerefsizleri avlamak için harcayacaktım. Berbat bir suikastçı olabilirdim ama hızlı öğrenen biriydim ve Reese'in çok iyi bir öğretmen olacağına dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

Kulağa çılgınca mı geliyor?

Muhtemelen, ama başka ne seçeneğim vardı ki? Bana yalan söylemeyen ya da beni kullanmayan tek kişiler Reese ve kardeşleriydi ve ortak bir düşmanımız vardı. Savaşlar daha azıyla kazanılmıştı, belki bir şeyler başarabilirdik.

Tabii önce beni öldürmediklerini varsayarsak.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RF I F I T E N

REESE

"Nate Evans. Her zaman bir zevk."

En sevmediğim kolluk kuvveti memuruna gülümsedim, çünkü içimdeki çarpık bir parça sonunda onu haklamamıza yetecek kadar çuvalladığı için neredeyse rahatlamıştı. Kootenai İlçesi Şerif Departmanı'nın bir zamanlar ve gelecekteki prensi, merkezimizin ortasında metal bir sandalyeye bağlı olarak oturuyordu.

sorgu-işkence odası, yüzü taze çürüklerle kaplı.

Hiç fena görünmüyor.

Bolt, Nate'in ağzını tıkayan bandanayı gevşetti ve bu sırada kafasına bir şaplak indirdi. Şerif Yardımcısı Dick bir keresinde Maggs'i "hız" yaptığı için kenara çekmişti.

Bolt hayranı değildi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Nate talep etti. "Ben bir polisim. Beni arayacaklar, asla durmayacaklar. Siz bile bir şerif yardımcısını kaçırıp paçayı kurtaramazsınız."

"Bud'ın senin zimmetine para geçirdiğine ve kaçtığına dair kanıt bulacağına dair bir his var içimde," dedim yavaşça. "Bana soğuk bir dava gibi geliyor. Öyle mi dersin?"

"Bunu yapamazsın," dedi kör bir inkârla başını sallayarak. "Ailem seni yok edecek. *Bu işler böyle yürümez.*"

"Sanırım bugün bu işlerin böyle yürüdüğünü söylemek yanlış olmaz," dedim ve yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissettim. "Her şeyi berbat ettin ama sana iyi haberlerim var. Buradan canlı çıkmak için hâlâ bir şansın var."

Başını salladı ve tükürdü.

"Beni asla bırakmayacaksın," dedi. "Boku yediğini biliyorsun."

"Ama gitmene izin vermezsem boku yiyeceğimi söylemiştin," diye hafifçe karşı çıktım.

"Muhtemelen bu tehditler üzerinde biraz çalışmalısınız. Bu çelişkiler

Kafa karıştırıcı ve bizi hayal kırıklığına uğratmayı gerçekten göze alamazsınız, değil mi?"

At sırıttı.

"Bence bunu yapacak kişi ben olmalıyım," dedi bana. "Ona karşı gerçekten bir şeyim yok. Kişisel olarak değil yani. Hepinizin çok fazla
Ölmeden önce acı çekmesini istemek için nedenler var, bu yüzden onu hızlı bir şekilde öldürmeme izin vermek gerçekten merhametli bir şey olacaktır."

Omuz silktim.

"Muhtemelen haklısın. Sinirlendiğimde ne kadar dikkatsiz olduğumu biliyorsun, o zaman potansiyel müşterilerin temizlemesi gereken büyük bir pislik olacak."

At dikkatlice kesiğini çıkardı, katladı ve Bam Bam'a uzattı.
Sonra eline bir çekiç aldı ve Evans'a doğru yürümeye başladı, belli belirsiz tanıdık bir melodi ıslık çalıyordu. Yerini belirlemeye çalıştım.

"The Wheels on the Bus."

Boktan bir şeydi ama Horse'un sevdiğimiz yanı da buydu.

Birkaç saniye sonra çekici iyi kalpli şerif yardımcısının sağ eline sertçe indirdi. Adam bebek gibi çığlık atmaya başladı.

"İşte sana hızlı yapma konusunda fikrimi değiştirdiğimi söylediğim kısım," dedi At, ses tonu dostçaydı. "Bu çok eğlenceli, biliyor musun? Şimdi ayaklarındaki tüm kemikleri kıracağım, böylece bir daha asla yürüyemeyeceksin.
..."

Nate çığlık atıp gevezelik etti, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Hadi ama," dedi Bam Bam, sesi tiksintiyle ağırlaşmıştı. "O kızı becerdin ve ölmesi için oraya gönderdin. London'ın evini havaya uçurdun. Sonra da Pic'i vurması için ona şantaj yaptın. Şimdi de kırık bir el yüzünden mi sızlanıyorsun? Seni sert ve boktan biri sanıyordum, ama sen sadece rozeti olan küçük bir kızsın."

Nate'in çenesi çalışmaya başladı ve kelimeleri oluşturmayı başarana kadar sabırla bekledik.

"Ne istersen yaparım," diye nefesini tuttu. "Sadece bana bir daha vurma. Beni öldürme. Ölmek istemiyorum."

"Şuna ne dersin?" dedim yavaşça. "Güneydeki arkadaşlarını ara ve onlara benim ve London'ın öldüğünü söyle. Cinayet-intihar ya da onun gibi bir şey. Eğer

Onlar çocuğu yaşatırsa, biz de seni yaşatırız."

"Sözünü tutacağını nereden bileyim? Bu noktada hayatta kalmama izin veremezsin."

Başparmağım ve parmağımla şakaklarımı ovuşturarak derin bir iç çektim.

"Biliyor musun, neredeyse aramasını istemiyorum," dedim At'a. "Jessica tam bir baş belası ve eğer eve dönerse, o kadar çok kadınla birlikte olamam. Onu kurtarmamız savaş açısından hiçbir şeyi değiştirmez. Neden onunla biraz eğlenmiyorsun, sonra sıkıldığında ateş ederiz.
onu?"

"Tamam," dedi At omuz silkerek.

"Bekle!" Evans bağırdı.

Ona kaşlarımı çattım. "Yaşamana izin veremeyeceğimizi sanıyordum. Az önce bana söylediğin buydu. Neyi bekliyorsun?"

"Hâlâ hayattayken, hâlâ umudu var," dedi Bam sırıtarak. "Yani şimdi ona ne dersen onu yapacak, çünkü nefes aldığı her dakika hâlâ bundan kurtulabileceği anlamına geliyor. Haksız mıyım, Nate?"

"Telefonumu getir," dedi Nate, alnından terler boşanarak. "Aramayı ben yapacağım."

"Sizin için çevirirız, çünkü bu şekilde yardımseveriz," dedi Horse. "İnsanlar bize sıcak, bulanık tarafımız için her zaman tam kredi vermiyor, ama kesinlikle orada. Biz sadece yardım etmeyi seviyoruz."

Ruger, "MC dünyasının Rahibe Teresa'sı, At," diye ekledi. "Gözlerim yaşardı."

Gage homurdandı ve adamın telefonunu bana fırlattı.

"Kimi arayayım?" diye sordum. "Unutma, bize ihanet edersen ölürsün. Jessica ölürse, sen de ölürsün. Senin kaybedeceğin benden çok daha fazla şey var, çünkü çocuk gerçekten umurumda değil. Yaşamazsa benim için daha kolay olabilir. Akılda tutulması gereken bir şey."

"Julia Strauss," dedi. "Numara bu."

Rehberde gezinip ismi buldum. Sonra arama düğmesine bastım ve hoparlörü açtım. Açıldı ama kimse konuşmadı.

"Benim," dedi Nate, gözlerini hızla odanın içinde gezdirerek. Onları uyaracak mı diye merak ettim. Muhtemelen hayır. Adam, onları uyarmak için fazla korkaktı.

Kendini bir amaç uğruna feda etmek. İlk kez onunla aynı fikirdeydim; kartel fedakârlık yapmaya değmezdi ve fedakârlığı takdir etmeyecekleri ya da ödüllendirmeyecekleri de kesindi. "Bitti."

Bir duraklama oldu ve sonra derin sesli ve hafif İspanyol aksanlı bir adam cevap verdi.

"Emin misiniz? Tarayıcıda hiçbir şey duymadık."

"Polis raporu yok," dedi Nate. "London onu vurduktan sonra beni aradı, ben de oraya gittim. Şimdi o da öldü, cinayet-intihar gibi görünmesini sağladı. Onları bıraktım. Cesetleri başkasının bulmasına izin vereceğiz. Kızın gitmesine izin verebilirsin.
Şimdi."

Adam sert bir kahkaha attı.

"Hesabınıza havaleyi onaylayacağım," dedi ve hat kapandı.

Nate'in yüzü düştü, gözlerindeki umut azaldı.

"Onu öldürecekler," dedi. "Yapacaklarını hep biliyordum. O iyi bir çocuk..."

Suratına öyle sert bir yumruk attım ki sandalyesi geriye doğru devrildi. Kafası içi boş bir gümbürtüyle yere çarptı ve tekrar ağlamaya başladı. Onun üzerinde durarak, kelimelerimi maksimum etki için seçerek parmak eklemlerimi kırdım.

"O hayattayken, sen de hayattasın," dedim ona. "Yani eğer bir fikrin varsa şimdi konuşmanın tam zamanı. Eğer bize vereceğiniz bilgi sayesinde onu kurtarırsak, anlaşma geçerli olacaktır."

"Yaşayıp yaşamaması umurunda değil sanıyordum?" diye sordu, tavandan sarkan çalışma lambalarının parıltısında gözlerini kırpıştırarak. "Beni öldüreceksin ve bunu ikimiz de biliyoruz. Neden sana yardım edeyim ki?"

Ressam bir adım atarak adamın omzunu tek çizme ayağıyla dürttü. Melanie'yi eve yerleştirdikten sonra cephaneliğe daha yeni dönmüştü. Mükemmel zamanlama; Evans'la görülecek kendi hesapları vardı.

"Bu nasıl?" diye sordu, kelimeleri yumuşak ve yabaniydi. "Biraz daha motivasyon katalım. Jess'i sağ salim çıkarmamıza yardım edersen aileni öldürmemeye ne dersin?"

Ona baktım, etkilendim çünkü oyununu gerçekten hızlandırmıştı. Painter hâlâ gençti ama geçen yıl onu değiştirmişti. Nate'in ağzı açık kaldı ve Painter güldü, aşağı uzanıp üniforma gömleğinin önünü tuttu, vücudunu yukarı kaldırdı -sandalye ve her şey- ve onu tekrar dikleştirdi.
Sonra Evans'ın yüzüne doğru eğildi.

"Yaşlı sürtüklerden hoşlanmam ama annen için bir istisna yapacağım," diye fısıldadı. "Sana söz veriyorum. Sahip olduğu her deliği sikeceğim
Boğazını kesmeden önce, her şeyin senden geldiğini söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Size bir adres verebilirim," diye inledi Evans, tüm vücudu titriyordu. "Orada olup olmadığından emin değilim ama bir deposu var. Bir keresinde görmüştüm. Onu tutmak için mükemmel bir yer, elimdeki tüm bilgi bu."

"Ne kadar da mantıklı bir adamsın, değil mi?" At ona sırıtarak sordu. "Bu işi çözebileceğimizi biliyordum. Şimdi biraz daha iş yapalım. Sanırım işe hasta olduğunu bildirmen gerekiyor - pek iyi görünmüyorsun. Belki de ayın bu zamanıdır, o yüzden onlara haber versen iyi olur. Endişelenmelerini istemeyiz, değil mi?"

Bam Bam At'a, "Tanrım, sen her zaman çok düşüncelisin," dedi.

"Deniyorum," diye cevap verdi At, ses tonu mütevazıydı. Bir kahkaha attım, sonra da Ressam'a odadan çıkarken beni takip etmesi için başımı salladım.

Koridorda birlikte London'ın odasına doğru yürürken sessizce, "Bu yeni bir sapkınlık seviyesiydi, küçük kardeşim," dedim. "Takdir etmediğimden değil ama bu ne lan?"

Ressam omuz silkti.

"Jessica ölürse, Melanie ağlar."

Oraya gitmek isteyip istemediğimi merak ederek onu inceledim. Hayır, gerçekten istemiyordum. "Yeterince makul. Git diğerlerine Portland'a gittiğimizi söyle. Deke
Bir iyilik istedi, biz de oradan güneye bir kargo uçağına atlayacağız." "Savaşı onlara götürmenin tam zamanı," diye cevap verdi Ressam, yüzündeki o vahşi parıltıyla
gözleri tekrar.

"Çok heyecanlanmayın. Bu iş bitmeden cesetler ortaya çıkacak."

"Sonsuza kadar yaşayamam. Londra'da ne yapacağına karar verdin mi?"

Kapısının önünde durdum, düşünceli bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Onu bizimle Portland'a götürmek. Orada bir karar veririz. Güneyde işimize yarayabilir; onu burada yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyorum. Birileri onun peşine düşebilir."

"Kulağa hoş geliyor başkanım," dedi ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Sürgüyü kavradım, kaydırarak açtım, sonra kapıyı açmak için tutamağa uzandım, Londra konusunda tam olarak ne yapacağımı merak ediyordum.

Heather, eğer gerçekten dışarıda bir yerlerdeysen, şu anda tavsiyene ihtiyacım var.

Cevap vermedi, ki hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünürsek bu beni şaşırtmamalıydı. Yine de, benim için uygun *olmadığında* kaltak her zaman yeterince hızlı cevap verirdi. Muhtemelen şu anda cennette oturmuş, birasını içiyor ve kıçıyla gülüyordur.

Siktiğimin kadınları.

LONDRA

Reese geri döndüğünde o kadar titremeye başlamıştım ki kaslarım ve eklemlerim zorlanmadan dolayı ağrıyordu. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım uyuşmuştu ve donarak ölmek tam olarak bir tehlike olmasa da, bu sınırdaki hipotermi boku büyük olanı ısırdı.

Sonra kapının dışında ayak sesleri ve alçak seslerin mırıltısını duydum. Sürgü bir gümbürtüyle geri kaydı ve kapı açıldı. Koridordan gelen ışık önce beni kör etti ve Reese olması gereken kişinin gölgeli hatlarına hızla göz kırptım.

Ondan korkmam gerektiğini sanıyordum ama çok üşümüştüm. "H-hey," dedim, sözcükler kararsızdı. "J-Jess'ten haber var mı?"

"Sorun ne?" diye sordu ve ben gülmeye başladım çünkü bu soru çok saçmaydı.

"Neden sadece doğru olanı listelemiyoruz?" Düzgün düşünemeyecek kadar yorgun ve üşümüş bir halde sordum. Kapıyı kapattı ve bana doğru gelip yatağa oturdu.

"Kahretsin, donuyorsun," diye mırıldandı battaniyeleri geri çekerken. *"Lanet olsun."*

Birkaç saniye içinde beni battaniyeye sarmış ve odadan dışarı çıkarmış, Painter'a anahtar falan bulması için bağırıyordu. Beni koridorda sürükledi ve Jessica'yı aramaya ilk geldiğimde ziyaret ettiğimiz uzun koridora dönmeden önce üç kat merdiven çıktı.

Ressam önümüzdeydi, odalardan birini açıyordu ve sonra Reese beni içeri taşıyıp ayağa kaldırdı. Kelepçelerin kilidini açmak için bir dakika uğraştı, sonra ıslak giysilerimi pürüzsüz bir verimlilikle çıkardı. Beni küçük bir banyoya götürdü, duşu açtı ve beni sıcak spreyin altına sokmadan önce buhar yükselmeye başlayana kadar bekledi.

İnanılmaz.

Su üzerime taştı ve birkaç dakika sonra titrememem azaldı. Reese su soğumaya başlayana kadar dalgın bir yüz ifadesiyle beni izledi. Uzandım ve musluğu kapattım.

"Havlunuz var mı?" Kendimi mahcup hissederek sordum. Elbette, beni çıplak görmüştü... ama bu *daha önceydi*. Banyodan çıktı, geri döndü Saniyeler sonra bana sözsüz bir havlu uzattı. Çabucak kurulandım ve sonra havluyu etrafıma sardım.

"Her yerin morarmış," dedi.

Omuz silktim. "Olur böyle

şeyler."

"Hadi yatağa gel. Konuşalım."

"Bu son yaptığımız 'konuşma' gibi bir şey mi?" Muhtemelen attığım çığlıklardan dolayı sesim titreyerek sordum. "Yetkinin sende olduğunu biliyorum ama alt tarafım hâlâ biraz ağrıyor. Henüz daha fazla konuşmayı kaldırabileceğimden emin değilim."

Başını salladı, gözleri ciddiydi. Yatağa oturup sırtını duvara yaslamayı öğrendiğinde ona doğru yürüdüm. Elimi tuttu ve sırtım karnına gelecek şekilde bacaklarının arasına yerleşene kadar beni aşağı çekti. Kolları etrafıma dolandı ve ben de her şeyin farklı olmasını dileyerek kendimi onun sıcaklığına ve gücüne bıraktım.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Aramıza yerleşmiş olan garip huzur duygusunu bozmaktan nefret ederek sonunda ona sordum. "Bana inanmak için bir nedenin olmadığının farkındayım ama yaptığım şey için özür dilerim Reese. Gerçekten üzgünüm,

ve sadece bana geri teptiği için değil. Yanlış ve aptalca olduğunu biliyorum.

Bana bir daha asla güvenmeyeceksin... ama savaşmana yardım etmenin bir yolu varsa, bunu yapmak istiyorum."

"Kavga mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ben aptal değilim. Bu insanlar -bu uyuşturucu satıcıları- sana ve muhtemelen başka pek çok insana zarar vermek istiyorlar."

"Onlar bir kartel. Meksika dışında büyük bir kartel. Kuzey Cali'ye kadar Batı Yakası ticaretini kontrol edin. Oregon ve güneye doğru ilerliyorlar. Idaho."

"Onları durdurmak istiyorum. Ne pahasına olursa olsun," diye mırıldandım, kucağına daha da gömülerek. Bana verdiği küçük kesik yüzünden boynum hâlâ acıyordu ama onu vurmaya çalıştığımı düşünürsek, ucuz atlatmıştım. En azından şu ana kadar. Bana ne yapmayı planladıklarını hâlâ bilmiyordum ama şu an için
geleceği düşünmemeyi seçti.

Kulağa çılgınca geliyor ama şimdi bile bana sarıldığında
kendimi güvende hissediyordum. "Peki ya Jess?" diye
sordu.

"Onu bırakmayı planladıklarını hiç sanmıyorum," diye fısıldadım. "Bence biri onları durdurmazsa kız ölecek. Onları öldürmezse. Onlar şeytan."

"Keşke haklı olmasaydın," diye cevap verdi ve çenesinin başımın üstüne geldiğini hissettim. "Kartel piçleri artık öldüğümü düşünüyor. Beni vurduğunu, sonra da kendini öldürdüğünü düşünüyorlar. Onlara istediklerini vermemize rağmen hala gitmesine izin vermeyecekler."

Kahretsin. Şüphelenmiştim ama Reese'in her şeyi açıkladığını duymak karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Yutkundum.

"Onları öldüğümüze nasıl ikna ettiniz?" "Şerif
Yardımcısı Dick onlara söyledi."

"Neden onlara yalan söylesin ki? Bu tehlikeli değil
mi?" "Ona çok nazikçe sorduk."

Nedense Reese'in "güzel" kelimesini geleneksel anlamda kullandığını düşünmedim. Nate'in gelecekteki beklentileri için umut verici görünmüyordu. Durumu düşündüm - Reaper'ların ona yalan söyletmek için korkunç ve dehşet verici bir şey yapmış olması beni rahatsız ediyor muydu?

Hayır. Gerçekten yapmadı. Bu beni kötü bir insan mı
yapıyordu? Umurumda olmadığına karar verdim.

"Jess'i kullandı, sonra da ne olduklarını bile bile onu o insanların yanına gönderdi," dedim yavaşça. "Ve beni bir katile dönüştürmeye çalıştı. Bu şartlar altında buna izin var mı bilmiyorum ama onu öldürmeden önce görmek istiyorum. Konuş onunla. Söyleyeceklerim var ve yüzünü görmek istiyorum. kaybettiğini fark eder."

"Elimizde olduğunu varsayarsak - ki elimizde olduğunu söylemiyorum - bize karşı kullanılabilecek bir şeye tanık olmanıza neden izin verelim?"

"Suç ortağı olmak istiyorum," dedim ona, kelimeler içimden ani bir güçle döküldü. "Nate'e bedelini ödetmek istiyorum ve o
Şerefsizler. Büyük bir şey yapmayı planladığını biliyorum. Hissedebiliyorum. Tüm o toplantılar? Her yerden gelen insanlar ve ekstra güvenlik?
Bir şeyler oluyor ve şu anda tam ortasındayım. Seninle her şeyi berbat ettim ve bana güvenemeyeceğini biliyorum... Ama yardım etmek için elimden geleni yapacağım. *Herhangi bir şey.* Sanırım sana yardım edememe ihtimalim çok yüksek.
Bu durumdan kurtulacağım ve bununla barışacağım ama gitmeden önce Nate'e bunu ödetmek istiyorum Reese. Gözlerinin içine bakıp acı çekmesini izlemek istiyorum. Sonra da onu vurmak istiyorum."

Bu düşünce beni gülümsetti ve temizlikçi kadından nasıl olup da kana susamış bir katile dönüştüğümü merak ettim. Tamam, çok *yetenekli* bir katil değildim, ama duygu oradaydı ...

"Kahretsin," diye mırıldandı, beni kendine daha sıkı çekerek. "Ne zaman bu kadar sertleştin?"

"Kız arkadaşımın ölmekte olduğunu ya da çoktan öldüğünü fark ettiğimde" - sözler boğazımı düğümledi ama kendimi zorladım- "ve bunun sebebinin Nate Evans olduğunu anladım. Onunla tanışmadan önce iyi bir hayatım vardı. Mükemmel değildi ama iyi bir hayatım vardı.
bir evim ve ailem vardı ve o bunları benden aldı. Siktir et onu, Reese. Yaptıklarının bedelini ödemeli."

Gözyaşlarımı ısırırken Reese'in dudaklarının başımın tepesine dokunduğunu hissettim. Ağlamak, zayıf görünmek ya da merhamet dilenmek istemiyordum; yatağımı yapmıştım... Şimdi seçimlerimi kabullenmem gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Her şey için üzgünüm. Seni vurmaya çalıştığım için. Sana güvenmediğim için. Bunların hiçbirini hak etmedin."

"Bunun için biraz geç."

"Biliyorum."

Yine sessizlik çöktü.

"Birkaç saat içinde Portland'a gideceğiz," dedi Reese yumuşak bir sesle. "O zaman kartel liderliğine stratejik bir saldırı yapmak için Kaliforniya'ya gidiyoruz. Hedeflerimizi çoktan belirledik, uzun süredir onları inceliyorduk. Şimdi. Oraya gitmişken Jessica'yı bulmaya çalışacağım."

Ani bir umut dalgası hissettim, sonra ısırarak geri çektim. Umuda gücüm yetmezdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bize daha önce söylemediğin bir şey hatırlamadıysan yapamazsın."

Başımı salladım, derin derin düşündüm.

"Sana her şeyi anlattım," dedim. "Keşke daha fazlasını bilseydim. Nate'i görmeme izin verecek misin?"

Bir dakika boyunca cevap vermedi ve sonra iç çekti.

"Evet. Ama onu vuramazsın. Onun kıçına hâlâ ihtiyacımız olabilir."

"Ona ne olacak?"

"Bu bilmeniz gereken bir şey. Kulüp hakkında öğrenmen gereken bir şey var; insanların çok fazla soru sormasından hoşlanmayız. Yakında ayrılacağız ve sen de bizimle geliyorsun. Marie sana giymen için bir şeyler getirecek."

Nefesim kesildi.

"Ne yaptığımı biliyor mu?"

"Hayır," dedi. "Ve yapmayacak da. Kızların senin durumun hakkında heyecanlanmasını istemeyiz, o yüzden onlardan birini görürsen çeneni kapalı tut."

"Teşekkür ederim," dedim

sessizce. "Ne için?"

"Bana tekrar güvenmek."

"Sana hiçbir bok için güvenmiyorum."

"Seninle Portland'a gelecek kadar bana güveniyorsun. Olanları değiştiremem ama bir daha çuvallamayacağıma söz veriyorum Reese."

"Gerçekten buna kanmamı mı bekliyorsun?"

İçimi çektim, kafamda o kadar çok düşünce dolaşıyordu ki hepsini yakalamakta zorlanıyordum...

"Bana tek bir şey için söz ver," dedim sonunda.

"Neymiş o?"

"Karteli durdurmanıza yardımcı olabileceğim bir yol varsa, bırakın yapayım. Ben yapmam.
Tehlikeli olup olmaması umurumda değil. İşe yarayacağını düşünüyorsan beni yem olarak bile kullanabilirsin. Ben sadece Jessica ve kendim için mücadele etme şansı istiyorum."

Sertçe nefes verdi. "Göreceğiz."

Yarım saat sonra cömert kıvrımlarıma biraz küçük gelen motorcu bebek kıyafetleri giymiştim. Marie ve ben aynı boydaydık, ama benim göğsüm biraz daha... önemliydi. En azından sıcak ve kuruydum. Hatta bir yerlerde bana bir deri ceket bile bulmuşlardı ki bu önemliydi çünkü görünüşe göre Portland'a Reese'in bisikletinin arkasında gidecektim. Bu beni şaşırtmıştı. Beni yanında istemeyeceğini ya da
kardeşlerim bana tahammül edemezdi.

Görünüşe göre motorcuların ihanet politikası sandığımdan daha karmaşıkmış.

Reese beni o gece ikinci kez merdivenlerden aşağı indirip bodruma götürdüğünde insanlar gezi için toplanmaya başlamıştı. Onu takip ettim. Koridorda ilerlerken, birkaç saat önce beni tavana astıkları o iğrenç, korkunç odaya ulaştık.

Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki zorlukla yetişebildim.

Reese kapıyı iterek açtı ve içeri girdiğimde Nate'i kolları ve bacakları sıkıca bağlanmış, hırpalanmış metal bir sandalyede otururken buldum. Ağzını tıkamak için kirli bir bandana kullanılmıştı. Kurumuş kan yüzünü ve saçlarını kaplamıştı. Bana ellerinden biri tokmakla ezilmiş gibi geldi.

Pek mutlu bir kampçı değildi.

Hissettiğim ateş biraz söndü, çünkü Nate'i acı içinde hayal etmekle onu bu halde görmek çok farklı şeylerdi. Onun için tam olarak üzülmedim.
Sadece biraz ürkmüştüm. Yine de kararlıydım. Bunu ona bizzat ödetmek istiyordum ve bu benim için büyük bir fırsattı.

"Onunla konuşmak mı istedin?" Bolt sordu ve ben de odada bizi beklediğini görmek için ona baktım. Tereddütle başımı salladım.

"Nate, uyanık mısın?" diye sordum. Eski erkek arkadaşımın gözleri titreyerek açıldı ve yüzüme takıldı.

"Ağzını kapatmak ister misin?" Reese elini sırtıma koyarak sordu. Kulübün önümüzdeki yirmi dört saat içinde benim için ne planladığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu ama en azından beni bu şekilde dövmemişlerdi. Bu da iyi bir şeydi. Onlar beni öldürmeden önce yapmam gereken çok iş vardı. Jessica'nın kurtarılması gerekiyordu ve ben de intikam almak istiyordum. Ondan sonra mı? O zaman muhtemelen ölmüş olurdum, o yüzden sanırım bu konuda endişelenmezdim.

"Hayır, söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyorum," diye cevap verdim. Sonra derin bir nefes aldım ve kendimi toparladım. "Nate, buraya geldim çünkü senin tam olarak kim ve ne olduğunu gördüğümü bilmeni istiyorum. Sen acınası, şeytani küçük bir adamsın ve umarım seni öldürürler. Reese'e seni vurup vuramayacağımı sordum ve o da hayır dedi. Bu beni çok hayal kırıklığına uğrattı."

Nate'in gözleri büyüdü ve ben gülümsedim, hayatımda ilk kez anladım Bir insanın diğerini incitmekten nasıl zevk alabildiğini, çünkü iyi ya da kötü bunun iyi hissettirdiğini.

Güçlendirici.

Yaklaştım ve eğilerek parçalanmış elini inceledim.

"Bu asla iyileşmeyecek," dedim usulca, sonra yüzüne baktım. Gözlerinden biri neredeyse kapanacak kadar şişmişti ve sadece irkildiğini görmek için onu dürtmemek için kendimi zor tuttum. "Sana bunu ödetmek için ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum... Sana vurabilirim, seni dürtebilirim ya da belki şu kırık parmaklarını alıp eğlence olsun diye döndürmeye başlayabilirim. Belki de onları keserim? Arkadaşların Jessica'ya böyle yapmıştı."

Çılgınca homurdandı ve yüzüne tükürdüm, bu belli belirsiz tatmin ediciydi ama yeterli değildi. Ayağa kalktım, odanın etrafına bakındım. Köşede bir yığın tahta parçası vardı, bunların arasında yaklaşık bir sopa uzunluğunda ikiye dört bir parça da vardı. Mükemmeldi. Yanına gidip aldım ve deneysel olarak kaldırdım. Elimde iyi hissettirdi.

Gage alçak sesle bir uyarı düdüğü çaldı.

"Ona canlı ihtiyacımız var," dedi. "Ve konuşabilmeli."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım, sonra Nate'e doğru yürüdüm ve çerçevesini inceledim.

Tahtayı geri çekerek tüm gücümle sağ dizine doğru savurdum. Çıtırtıyla vurdu ve ağzındaki tıkaçtan çığlık attı. Midemin bulandığını hissettim ama kendimi konuşmaya zorladım.

"Bu Jessica'yı kullandığın ve onu Kaliforniya'ya gönderdiğin için."

Derin bir nefes alarak ona tekrar vurdum, bu sefer diğer dizine. Bir çığlık daha attı, sonra acı içinde alçak sesle, sürekli inlemeye başladı.

"Reese'le aramızı bozduğun için."

Durumu düşünmek için durakladım. Ona tekrar vurmak istedim. Hayatımı mahvetmek için yaptığı her şey için bir darbe planlamıştım, bu da bana yalan söylediği ve evimi havaya uçurduğu için hala ona borçlu olduğum anlamına geliyordu. Bunun yerine

Çünkü adam ne kadar acı çekmeyi hak etse de, bir parçam onun seviyesine indiğimi fark etti.

Reese'e dönerek konuştum. "Ben iyiyim. Bunun için

teşekkürler." Kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin? Başka bir şansın olmayabilir."

Omuz silktim.

"Hırçın bir köpek gibi," dedim ona usulca, bunun doğru olduğunu fark ederek. "Bir köpeğe işkence yapmanın anlamı yok, katil bile olsa. En iyisi onu kafasından vurup cesedini atmak."

Nate bir ses daha çıkardı ve sandalyenin beton zemine sürtündüğünü duydum. Onu görmezden gelerek Reese'e odaklandım, buz mavisi gözlerini sabit bir şekilde tuttum, bana garip bir gülümseme verirken köşelerindeki küçük kırışıklıkların tadını çıkardım. Arka planda Gage'in bizi merakla izlediğinin belli belirsiz farkındaydım. Önemli değildi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Gitmeye hazır mısın?" Reese bana sessizce sordu. Başımı salladım. Bundan sonra ne olursa olsun, yalan söylemiyor ya da oyun oynamıyordum. Kararımı vermiştim ve bu içimi garip bir huzur duygusuyla doldurmuştu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RS I X T E E N

Portland'a vardığımızda çok yorgundum ama yine de kulübe yardım etmek için elimden geleni yapmaya kesinlikle kararlıydım -sadece Jessica'yı kurtarmak için en iyi umudum değil, aynı zamanda o kartel piçlerinin hayatıma yaptıklarının intikamını almak için de en iyi şansım onlardı.

Ama önce uyumam gerekiyordu. Hem de büyük bir şekilde.

Reese ile yaptığım kısa yolculuklar beni buna hazırlamaya yetmemişti. Kıçım acımaya başlamıştı, sonunda uyuşana kadar yavaş yavaş daha da kötüleşti. Uykusuz olmasaydım bile bu yolculuk beni öldürebilirdi. İşleri daha da keyifli hale getirmek için, bizimle gelen on beş adamdan hiçbiri benimle konuşmuyor, hatta gözlerimin içine bile bakmıyordu.

Güzel zamanlardı.

Sonunda dar bir sokaktan aşağı inip bir yerleşim bölgesine girdiğimizde, yolculuğun bittiğini pek fark etmemiştim. Üzerinde kocaman ahşap sürgülü kapıları olan büyük, eski bir araba evinin önünde durduk.
arkada. Yavaşça açıldılar ve adamlar bisikletlerini içeri aldılar, sadece bir tarafta bizi Coeur d'Alene'den beri takip eden hırpalanmış gri kargo minibüsü için yeterince yer bıraktılar. Minibüsü kullanan bir aday vardı ama arkada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Benim de sormamın imkanı yok.

Sorularla ilgili dersimi almıştım.

Ağır kapılar arkamızdan kayarak kapandı, ışığı ve sesi engelledi.
Buranın duvarları cidden çok sağlamdı. Görüşüm düzeldiğinde, karanlıkta etrafıma baktığımda Em'in erkek arkadaşı Hunter'ın tescilli bir havayla olan biteni izlediğini gördüm.

Bakışları Reese'in yanında duran bana takıldı ve bize katılmak için yürüdü.

"Olay nedir Pic?" diye sordu sessizce, beni görmezden gelerek. "Kadınlara göre bir yolculuk değil."

Reese başını salladı, yüzü asıktı.

"Dün tatsız bir olay yaşadık," dedi. "Sana sonra anlatırım ama kısa ve öz olarak beni öldürmeye çalıştı. Arkasında kartel vardı."

Hunter'ın yüzü sertleşti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi. "Hepimiz her şeyin yoluna gireceğini umuyorduk." "Olur böyle şeyler," dedi Pic. "Şerefsizler kuzenini yakalamışlar, o da bunu çocuğun hayatı."

"İlginç bir hikâyeye benziyor," dedi Hunter, çenesi gerilerek. "Yani o bir mahkûm mu?"

Reese sertçe başını salladı.

"Onunla ne yapacağıma henüz karar vermedim ama Portland'ın Potansiyel müşteriler ona Coeur d'Alene'dekiler kadar kolay bakabilir. Onu geride bırakmak istemedim. Karar vermek için zamanımız olmadı, nasıl olduğunu bilirsiniz."

Hunter, "Onu koyabileceğimiz güçlü bir odam var," dedi.

"Ona başka biri için ihtiyacımız olacak."

Bu dikkatimi çekti ve tekrar minibüse baktım. Nate'i de eyaletin öbür ucuna mı taşımışlardı?

"Üst kattaki depoya ne dersin?" Hunter sordu. "O kadar güvenli değil ama pencere tırmanamayacağı kadar yüksek ve binayı terk etmek için şapelden geçmek zorunda. Öğleden sonra için yeterince güvenli olmalı."

"Kulağa hoş geliyor," diye cevap verdi Reese. Beni dürttü ve ben de Hunter'ı takip ederek üst kattaki geniş ahşap masalı büyük, açık bir alana, oradan da depo odasına giden koridora çıktım.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi bana, sesi asıktı. "Bir şeyi kırdığınızda ne olacağını öğrenmek istemezsiniz. Ve eğer bulursan Burada silah olarak kullanabileceğin bir şey varsa, yapma. Burası benim yerim ve Pic'in seni ne kadar sevdiği umurumda değil. Ne bok yersen ye, sen öldün."

Başımı salladım, kapıyı arkamdan kapattıktan sonra odayı inceledim. Dört duvarın üçünde tozlu kutular sıralanmıştı. Son duvarda bir garaj satışı kanepesi vardı.
ve kanepenin üzerinde eski bir kurşunlu cam pencere vardı. Minderlerin üzerine tırmandım ve dışarı baktığımda araba evinin arkasına gizlenmiş çitlerle çevrili bir arka bahçe gördüm. Avluya bitişik olan ev iki katlıydı ve arka tarafında yüksek bir sundurma vardı. Yaklaşık yüz yıl önce inşa edilmiş gibi görünüyordu - belli ki şu Viktoryen olmayan evlerden biriydi. Portland'daki eski mahalleler.

Hunter ve Em'in evi olmalı, diye düşündüm. Muhtemelen onlar evde yaşarken, kulübü de arkadaki at arabası evini operasyon üssü olarak kullanıyordu. Her şey düşünüldüğünde fena bir düzen değil.

Çimlerin ortasında bir barbekü çukuru ve etrafında birkaç kanvas katlanır sandalye görebiliyordum. Gerçi fazla açık alan yoktu. Bahçe aslında bir ormandan ibaretti; tam bir mahremiyet sağlayan olgun ağaçlardan oluşan bir çemberle çevrili, aşırı büyümüş çalılardan oluşan bir yığın.
iki tarafımızda da binalar olması gerektiğini biliyordum. Kimse benim penceremi göremezdi, bu kesindi.

İyi ki dikkat çekmeye ya da kaçmaya çalışmıyordum.

Burada ne kadar kalacağımı merak ediyordum. Neredeyse yirmi dört saattir uyumadığımı düşünürsek, biraz kestirecek kadar uzun süre kilitli kalmak kulağa oldukça iyi geliyordu. Kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım.

Mutluluk.

Bir arabanın geri geri ateşleme sesi beni uyandırdığında ne kadar zamandır dışarıda olduğumu bilmiyordum. Kendimi toparlamak için bir dakikamı ayırdım, gözlerimdeki uykuyu sildim ve şüpheli bir şekilde salya izine benzeyen şeyi sildim.

Seksi.

Işık değişmişti; şimdi pencereden çok daha parlak bir şekilde süzülüyordu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve camdan aşağı baktığımda Em'i çimenlerin ortasında beyaz bir battaniyenin üzerinde güneşlenirken buldum. O
Çok küçük, çok sevimli bir bebek yumrusunu gösteren parlak kırmızı bir bikini giymişti ve bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Kız belli ki mışıl mışıl uyuyordu. Erken hamilelik. Benim çocuğum olmamıştı ama arkadaşlarımın yaşadıklarına şahit olmuştum.

Bazen şekerlemelerin isteğe bağlı olmadığını. Ne güzel bir kız.

Tanrım, umarım kendi güzel kızımı sağ salim geri alabilirim.

Reese şanslı bir adamdı, çünkü diğer kızıyla henüz tanışmamış olsam da Em kesinlikle bir hazineydi. Karısını bu kadar trajik bir şekilde kaybetmesine rağmen onunla harika bir iş çıkarmıştı. Ben izlerken Em huzursuzca kıpırdandı ve yana doğru yuvarlandı, kolunu aşağıya indirerek karnını tuttu. Yüzü buruştu ama uyanmış gibi görünmüyordu.

Oh, lanet olsun.

Burada çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

Yattığı battaniyenin üzerini parlak kırmızı kan kaplamıştı; kan bacaklarının arasından geliyor gibiydi. Uyumuyor olmalıydı, bilinci yerinde değildi. Kalçalarının arkasına kan bulaşmıştı. Adrenalin patlaması yaşadım ve kapıya doğru koştum, umutsuzca tokmağı salladım. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı yumrukladım, birinin gelip beni alması için bağırdım.

Kimse cevap vermedi.

Duvarlar eski ve kalındı, uzun ömürlü olması için elle inşa edilmişti.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Em orada ölüyor olabilirdi ve belli ki bunu benden başka kimse göremiyordu. Bir şeyler yapmalıydım.

Pencereye doğru koşarak kanepeye tırmandım ve camdan bakarak ona nasıl ulaşabileceğimi bulmaya çalıştım. Hiçbir şey gözüme çarpmadı ama camı kırarsam belki bir şeyler bulabilirdim. Bir kutu yığınına yaslanmış eski, kırık bir tabure buldum ve bacaklarını camdan içeri iterek onu aldım. Yeterince kolay kırıldı ve üç darbe daha indirdikten sonra baş tarafı da kırmayı başardım.

Deri ceketimi çıkarıp ellerimi cam kırıklarından korumak için pencere kenarına koydum, sonra da etrafa iyice bakmak için eğildim. Hayatımın film versiyonunda, burası uygun bir ağaç dalı ya da merdiven görevi görecek eski bir kafes bulacağım yerdi.

Nada.

Yine de pencerenin hemen altında büyük bir çalı gördüm. Belki dışarı tırmanırsam düşüşü kısaltmak için kendimi alçaltabilir, sonra da

Kendimi yastıklamak için çalılar mı? Em'e hızlıca baktığımda kan gölünün yavaş ama istikrarlı bir şekilde yayıldığını gördüm.

O zaman çalılıktı.

Dışarı tırmandım ve ellerimle pervazı tuttum. İşte o zaman ilk şey ters gitti, çünkü kendimi dikkatlice aşağı indirmek yerine, bir gümbürtüyle çıkıntıdan düştüm. Ters giden ikinci şey ise pencereden oldukça gür ve yumuşak görünen çalının kendisiydi.

O kadar da değil.

Binlerce küçük, sivri kazık gibi beni kesen sivri dallardan oluşan bir ormanın içine düşmüştüm. Sağ kolum acı içinde çığlık attı ve aşağı baktığımda ön kolumun etli kısmından geçen çeyrek inçlik bir çubuk gördüm. Görüşüm kardı ve kendimi bir arada tutmaya çalışarak birkaç derin nefes aldım.

Em'in bana ihtiyacı vardı.

Acı içinde kolumu sopadan çektim ve çalıların arasından çıkarken fışkıran kanı görmezden geldim. Tüm vücudum küçük çizik ve kesiklerle kaplıydı ve yüzümden aşağı ılık ve ıslak bir şeyin damladığını hissettim. En azından hiçbir yerim kırılmamış gibiydi.

Avludan Reese'in kanlar içindeki kızına doğru koştum ve dizlerimin üzerine çökerek nabzını kontrol ettim. Atıyordu ama çok zayıftı. *Hay sikeyim.* Yerde yatan bir telefon gördüm.

Bir şişe suyun yanında çimlerin üzerinde. Gerçek bir telefon, sabit hatta bağlı olanlardan. Bunun için Tanrı'ya şükür, çünkü onlara verecek bir adresim yoktu.

Elime aldım ve çok geç olmaması için dua ederek çılgınca 911'i aradım.

REESE

"Burke bizimle Cali'de buluşacak," dedi Hunter. "Hedefleri belirlemek için çoktan aşağı indiler. Shade ve adamları bu akşam uçacak ve Gümüş Piçler de güneye gidiyor. Onlar ve yerel müttefiklerimizle birlikte üç yüze yakın adamımız olacak."

"Korkutucu olan şu ki, bu kadar adam bile kartele kafa tutmaya yetmiyor," diye homurdandı At.

"Onların askerleri tek kullanımlık," dedim. "Bizimkiler değil. Ne yaptığımızı biliyoruz ve birbirimize güvenebiliriz. Bunu onlara bizimle kafa kafaya çarpışma şansı vermediğimiz gerçeğiyle birleştirirsek, bence yeterli olacaktır."

"Bu gece saat ondan sonra yola çıkıyoruz," dedi Hunter. "Bu bir kargo uçağı ve nakliye şirketiyle her şey ayarlandı. Pilot benim bir arkadaşım ve sağlam biri. İndiğimizde bizi karşılayacak kardeşlerimiz olacak ve kendi donanımımızı getireceğiz. Kulağa hoş geliyor.
herkes?"

Oda homurdanmalar ve onay işaretleriyle doldu. "Tüm
bunları ayarladığınız için teşekkürler," dedim ona.

Hunter yanında oturan ve gözlerini deviren adama bakarak, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Zaten işin çoğunu Skid'e yaptırdım. Sanırım artık kadının hakkında konuşma zamanı geldi?"

"Durum biraz karışık," diye itiraf ettim. "Ne yapacağımdan emin değilim. Uzun lafın kısası,
kartel tarafından manipüle edildi. Nate Evans ona tuzak kurmayı planlamış ya da planlamamış olabilir ama fırsat ayağına geldiğinde bunu değerlendirdi. Sanırım onunla birlikte yaşayan kuzenini beceriyordu ve muhtemelen kafasını her türlü saçmalıkla dolduruyordu. Sonra da güneye kaçması için ona para vermiş, çocuğun annesi de Gerardo'yla birlikte olmuş.
Medine."

Hunter alçak bir ıslık çaldı.

"Kahretsin, kaltak yüksekten
nişan alıyor."

"Hadi canım," diye katıldım. "Şimdi karısı Meksika'da saklanırken o lüks içinde yaşıyor. Her neyse, Jess öldüğünde Medina onu aldı ve London'ı kontrol etmek için kullandı. Sanırım o izlerken kızın parmağını kestiler ve London kendini kaybetti. Bir şeyler olduğunu biliyorduk, bu yüzden ona bir adam koyduk ve evimde bazı kameralar var. Sonra işler kızıştı ve Puck kızın çantasında dolu bir silah buldu. Cephanesini aldı ve beni uyardı. Onu indirmeden önce hamlesini yapmasını bekledik. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istedik."

Odayı sessizlik kapladı.

"Hâlâ hayatta olmasının özel bir nedeni var mı?" Hunter sonunda sordu.

"Bunu yapmak istemedi," dedi Gage, sesi düşünceli çıkıyordu. "O Evans denen heriften bizden daha çok nefret ediyor, bu da bir şeydir. Elinde iki dörtle peşinden gitti. Karteli çökertmek için bize yardım etmek istediğini söylüyor ve kesinlikle motivasyonu var. Bu noktada çocuğu kurtarmak için tek şansı biziz."

Hunter bana sırıttı ve gözlerindeki alaycı kahkahayı gördüm. O
Ona aşık olduğumu biliyordum, ona aşık olduğumu biliyordum ve şimdi onu öldürmek zorundaydım ya da Şeytan Jacks'in gözünde zayıf görünmeliydim.

Lanet olsun.

Siren sesleri havayı doldurdu ve başımı eğdim. Buranın duvarları çok sağlamdı; bu kadar yüksek ses duymak yakınlarda oldukları anlamına geliyordu.
Polisler mi? *Kahretsin.* Bu ahırda iki lanet mahkûmumuz ve şu ya da bu türden yüz kadar silahımız vardı.

İyi değil.

Puck odaya daldı ve ilk kez sakin ve soğukkanlı değildi. "Hemen buraya gelmelisiniz," dedi. "Pic, kızın
Arka bahçede ve sanırım kan kaybından ölüyor. London onunla birlikte, sanırım ambulansı aradı. Her yerde acil yardım ekipleri ve itfaiyeciler var."

Hunter neredeyse beni deviriyordu, odadan o kadar hızlı çıktı ki. Ben de peşinden merdivenlerden inip arka bahçeye çıktım.

Kahretsin, diye mırıldandı Heather kafamın içinde. *Bu bizim bebeğimiz*... Gördüğüm şey beni neredeyse öldürüyordu.

Birden fazla insanın hayatına son verdiğimi duymak muhtemelen şaşırtıcı değildir- birinin yaşamak için çok fazla kan kaybetmesinin neye benzediği konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Bu kadar ve daha fazla kan Em'in vücudunun alt kısmını kaplamıştı ve üzerinde yattığı battaniye de kanla ıslanmıştı.

İki acil yardım görevlisi çılgınca çalışırken Hunter donmuş bir halde onun başında duruyordu.

London bir kenarda duruyordu, gözleri umutsuzluk doluydu. Uzak bir parçam onun da kanla kaplı olduğunu fark etti. Başından aşağı ve yüzüne doğru akıyordu. Hatta kollarından bile damlıyordu; sanki kıyafetleri ...
Parçalanmış mı?

Boktan bir durumdu ve küçük kızım bunun ortasındaydı.

Bir an için Heather'ın öldüğüne şükrettim, çünkü hâlâ burada olsaydı, bunun olmasına izin verdiğim için derimi yüzerdi. *Bu* her ne haltsa. Görünüşe göre kan Em'in bacaklarının arasından geliyordu ve bu torunum için kötü bir işaretti.

Çok üzgünüm Heather.

Hunter London'a döndü, kollarından tutup onu şiddetle sarstı. "Ne yaptın lan sen ona? Bunun için seni öldüreceğim, kaltak!"

Skid, Gage ve Horse hemen harekete geçerek, polis göz kırpmaktan fazlasını yapmaya vakit bulamadan onu çekip çıkardılar ve çimenliğin yarısına kadar sürüklediler.

"Neler oluyor?" Acil yardım görevlilerinden birine sordum, midem bulanıyordu. Londra'nın Em için bir tehdit olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi - bunun arkasında o mu vardı?

Lanet olsun. Onu buraya getirerek ne halt ettim ben?

"Düşük gibi görünüyor," dedi adam, gözlerimi yakalayarak. "Aile üyesi misiniz?"

"Ben onun babasıyım."

"Bizi hastaneye kadar takip etmeniz gerekiyor," dedi. "Bu ciddi bir durum, çok kan kaybetti. Burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama dramayı bırakmanın zamanı geldi çünkü çocuğunuzun size ihtiyacı var. Anladın mı?"

"Anladım."

Tanrım. Bu çaresizlik hissinden nefret ediyordum. Em'i yüklemeleri sonsuza kadar sürdü - ölüyor gibi görünüyordu ve yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Göz ucuyla itfaiyecilerden birinin London'ı kontrol ettiğini gördüm. O da pek iyi görünmüyordu. Arabanın bulunduğu eve baktım, ikinci kattaki pencerenin kalıntılarını buldum. Belli ki camı kırmış ve sonra da çalıların arasına düşmüştü. Her yerde kırık yapraklar ve sopalar vardı.

Sikeyim.

Polis yanıma gelerek, "O kadın kızınızın hayatını kurtardı," dedi. Renklerimi tanıdığı belliydi ama korkmuş görünmüyordu. "Pencereden atladı ve dokuz bir bir diye seslendi. Sen

Birinin yardım almak için merdivenleri kullanmak yerine neden ikinci kattaki bir odadan kaçmak zorunda kaldığını bana açıklamak ister misiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Em'i ambulansa bindiriyorlardı. Kahretsin. Onları takip etmem gerekiyordu.

"Çocuğuna iyi bak," dedi polis. "Diğer kurban için endişelenme. Ben onun hastaneye gitmesini ve *güvende* kalmasını sağlayacağım.″

Sözleri beni yakaladı ve ona baktım - ilk kez gerçekten ona baktım. İçimizi gördüğünü fark ettim. London'ın bir mahkum olduğunu biliyordu ve onu buradan çıkaracaktı. Tabii ki, benim otuz
Kardeşlerim benimle birlikteydi ve ben istesem onu tutmak için savaşırlardı... ama bu kaybedilmiş bir savaştı. Bu adam tek polis olabilirdi ama en az altı itfaiyeci vardı. Bir bok yapmaya kalkarsak, bütün şehir üzerimize gelirdi. Polis gülümsedi, çünkü beni yakaladığını biliyordu. Onu görmezden gelerek araba evine doğru yürüdüm ve Skid'in bana katılması için çenemi salladım.

"London'ı hastaneye götürüyorlar," dedim kısık bir sesle. "Polis bunun doğru olmadığını biliyor, onunla konuşacak. Bu gerçekleşmeden önce kardeşlerin ve kanıtların buradan gitmesini istiyorum, anladın mı? Her ihtimale karşı."

"Seni duyuyorum," dedi, gözleri kısılmıştı. "*Lanet olsun.* Evden ayrılmadan önce bu işi halletmeliydin - ağzını kapatmalıydın ki hiç konuşmasın."

"Bunu yapmış olsaydık Em şu anda ölmüş olurdu," dedim soğuk bir şekilde. "Dokuz bir bir'i kimin aradığını unutma. London bize yardım etmek istediğini söyledi ve sözünü tutmak için iyi nedenleri var. O polisler kuzenini dışarı çıkaramayacaklar. Onun tek umudu biziz, o yüzden bekleyelim ve ne olacağını görelim.
olur."

LONDRA

"Reese onun için bir kutu bulmamı istedi," dedim polise, kelimelerim bilinçli ve dikkatliydi. "O benim erkek arkadaşım. Dün gece Coeur d'Alene'den kızını ziyarete geldik. Depoya çıktım ve etrafa bakmaya başladım - sonra yanlışlıkla kapıya çarptım ve kapı kapanarak beni içeri kilitledi. O sırada Em'i dışarıda, arka bahçede gördüm ve kimse bağırdığımı duymayınca pencereyi kırıp aşağı atladım."

"Kutunun içinde ne vardı?"

"Motosiklet parçaları. Hiç bulamadım."

"Eğer o senin erkek arkadaşınsa, neden iyi olduğundan emin olmak için burada değil?" İçimi çektim, çünkü şimdi bilerek aptallık yapıyordu.

"Çünkü onu son gördüğümde kızı kanlar içindeydi ve bende sadece birkaç sıyrık var. Sanırım şimdilik önceliği bana veriyor, değil mi?"

Polis hiç konuşmadan bana baktı. Bütün bu hikâyeyi üç kez konuşmuştuk. Her seferinde doğruyu söylediğime inanmadığını açıkça belirtti. Her seferinde ben de onun neye inandığını umursamadığımı açıkça belirttim.

Bazı açılardan onun yapmaya çalıştığı şeyi takdir etmek zorundaydım - pek çok polis memuru istismara göz yumuyordu, belli ki burada da böyle olduğunu düşünüyordu. Hayatımı kurtarmaya çalışıyordu ve eğer
Yaşamak en önemli önceliğim olsaydı, her şeyi yapardım.

Ama Jessica'yı kurtarmak en büyük önceliğimdi, hemen ardından da ona zarar veren adamları öldürmek geliyordu. Hayatta kalmak uzak bir üçüncü sıradaydı.

"Hikâyeni değiştirmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, sesi yorgun çıkıyordu.

"Bu bir hikâye değil," diye cevap verdim usulca. "Olanlar bunlar."

"İşte kartım," dedi. "Arkasına kişisel cep telefonu numaramı yazıyorum. Konuşmaya karar verirsen ya da yardıma ihtiyacın olursa beni ara. İkimiz de burada bir şeylerin yanlış gittiğini biliyoruz ve er ya da geç her şey senin başına yıkılacak. Ulaşmaktan korkma, tamam mı?"

"Endişeniz için teşekkürler, ama ben iyiyim."

Başını salladı ve uzaklaştı, beni bize verdikleri küçük özel odada yalnız bıraktı. Stratejik noktalara yerleştirilmiş bir sürü kağıt mendil kutusu vardı. Ailelere birinin öldüğünü söylemeden hemen önce. Reese'in hastanenin başka bir yerinde buna benzer bir odada oturup kızının yasını tutmuyor olmasını çok umuyordum. Onu bulmalıydım ya da en azından
En azından Em'e neler olduğunu söyleyebilecek birini bulmalıydım.

Hiçbir çürük ya da kesik ciddi olmamasına rağmen ayağa kalkmak canımı yaktı.
Alnıma birkaç dikiş attılar, beni dezenfekte ettiler ve her şeyin yolunda olduğunu söylediler. Alnımdaki yarayı yakından takip etmem gerekiyordu.

ve herhangi bir enfeksiyon belirtisi varsa en kısa sürede bir doktora görünün, falan filan.

Kıyafetlerimden arta kalanların bulunduğu çantayı aldım ve göğsüme bastırdım. (Gerçi onları bana geri verme zahmetine neden girdiklerinden emin değildim, çünkü onları bir daha asla giyemeyecektim. En azından bana verdikleri önlükler rahattı). Acil servisten çoktan taburcu edilmiştim, bu yüzden bekleme odasına doğru yürüyebildim. Reese'den iz yoktu ama Painter'ı gördüm. Yüz ifadesi asıktı.

Ona doğru yürüdüm, yüzüne bu ifadeyi veren haber her neyse ondan korkuyordum.

"O nasıl?" Merhaba deme zahmetine girmeden sordum.

"İyi değil," dedi ayağa kalkıp bana dönerek. "Sanırım bebek doğru değildi. Buna oktorpik gebelik ya da onun gibi bir şey dediler."

"Ektopik mi?"

"Evet, kulağa doğru geliyor. Bebek doğru yerde değildi. Rahminde büyümek yerine, yumurtalığına giden tüplerden birindeydi ve sonra her şeyi kırıp açtı. Tüm kanama bu yüzden başlamış. Şu anda ameliyatta ama çok kan kaybetti, London.
Ölebileceğini söylediler. Bebeğe hiç iğne yapılmadı."

Sallandım ve beni yakaladı, hâlâ gözlerimi

tutuyordu.

"Reese ve Gage beni buraya seni izlemem için gönderdiler," dedi yavaşça. "Gage polislerle konuştuğunu söyledi."

Nefes almaya çalışarak başımı salladım.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim ona sessizce. "Onlara hiçbir bilgi vermedim. MC'den kaçmaya çalışmıyorum, Painter. Kaliforniya'ya gidip Jessica'yı kurtarmak istiyorum ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da kulüpten ayrılmamak. Ama şu anda Reese'i bulmam gerek. O olmalı dehşete düştüm."

Ressam başını salladı.

"Eminim öyledir ama bunu asla kabul etmez. Sizi oraya götürebilirim... Ama önce size bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?"

"Em'i kurtardın ve polislerle konuşmadın diye mi? Bu, bizimle güvende olduğun anlamına gelmez ve bu aramayı yapacak kişi Pic olmayabilir. Burada ne yaptığını anlaman gerek London. Yukarı çıkıp Pic'i bulursan, kulübün seni affetmeme ihtimali hâlâ var. Affetseler bile, Cali'ye gitmenin bir yolu olabilir. Bu bir oyun değil. Bana söyle, işemeye gideyim, kapıdan çıkıp gitmene izin vereyim.
Üzerimde yaklaşık iki yüz dolar var ve bu senin. Yapabileceğimin en iyisi bu."

Ellerimi uzatıp yüzünü kavradım ve ona hüzünle gülümsedim.

"Bu birinin bana teklif ettiği en güzel şeylerden biri," dedim usulca. "Ama gidip Reese'i bulmam lazım, sonra da Kaliforniya'ya gidip sevgilimi bulmam lazım. Ne olacaksa olsun ve benim için sorun yok. Şimdi nereye gitmem gerekiyor, bana gösterebilir misin?"

"Sana doğru yolu göstereceğim ama seninle gelmemeliyim" dedi.

"Neden olmasın?"

"Hunter'ın şu anda yüzümü görmesine gerek yok. Em ve benim bir geçmişimiz var. Anlaşmaya vardık ama o ve ben tam olarak arkadaş değiliz. Yapma.
onu gereğinden fazla strese sokmak istemiyorum."

Kafamda parçalar bir araya geldi ve kolunu okşadım, birkaç hafta önce tanıştığım genç adamdan ne kadar farklı göründüğünü görünce irkildim. Görünüşe göre Ressam çok iyi bir görüntü çiziyordu.

Sonra tekrar, Reese de öyle.

Bana cerrahi bekleme alanının dışındaki koridora kadar eşlik etti. İçeri girdiğimde Reese ve Hunter'ı hemen fark ettim. Horse, Ruger ve Bam Bam de onlarla birlikte bekliyordu. Ayrıca tanımadığım Devil's Jacks renkleri giyen genç bir adam da vardı. Dövmelerle kaplıydı ve dar kot pantolonuyla belli belirsiz bir hipster gibi görünüyordu.

Vay canına, Portlandlılar bir motorcuya bunu yapabildiyse, *herkesi* bir hipster'a *dönüştürebilirler*.

Hunter'la aralarında, yüzü gözyaşları ve ağır siyah rimellerle kaplı genç bir kadın oturuyordu. Bir filmden fırlamış gibi görünüyordu.

Korku filmiydi ama en azından biraz duygu gösteriyordu. Hunter'ın yüzü tamamen boştu. Reese's de öyleydi. Onlara doğru ilerledim ve sonra durdum. -Odanın diğer ucunda az önce benimle konuşan polis memuru oturuyordu. Lanet olsun, ama çok ısrarcıydı.

Gözleri spekülatif bir şekilde Em'in küçük destek grubunu yakından izledi. Kahretsin.

Şu anda buna ihtiyacımız yoktu. Belki küçük bir gösteri onu kıçımızdan kurtarırdı? Tekrar Reese'e doğru yürümeye başladım, ne yaptığımı anlamasını ve işi berbat etmemesini umuyordum. Yeterince yaklaştığımda gözlerimi polise diktim ve orada olmaya hakkım varmış gibi kendimi onun kucağına bıraktım. Kollarımı sıkıca boynuna doladım ve kulağına fısıldadım.

"Şuradaki polis beni kurtarmaya çalışıyor. Ona erkek arkadaşım olduğunu ve ihtiyacın olan bir şeyi ararken depoda sıkışıp kaldığımı söyledim, bu yüzden beni boğmak istemiyormuşsun gibi davran, belki o da gider."

Kolları beni sıkıca sardı ve bir an için doğru söylediğimi düşündüm. Hâlâ benim *olduğunu* ve beni güvende bulduğu için rahatlamış olacağını düşündüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Endişelenecek bir şey daha azaldı."

"Bana güvenmiyorsun," dedim usulca. "Bunu anlıyorum. Ama ben senin tarafındayım, Reese. Her şeyi berbat ettim ve şimdi bunu düzeltmeye çalışıyorum. Beni affetmeni ya da her şeyin eskisi gibi olmasını beklemiyorum ama sana bir daha ihanet etmeyeceğim."

Başını salladı, sonra da elini gevşetti. Görünüşe bakılırsa bir tek ben değilmişim.

Çünkü diğerlerinden hiçbiri bizim küçük buluşmamıza en ufak bir tepki göstermedi. Reese beni bıraktığında Hunter ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü.

"Özür dilerim," dedi, sesi gerilmişti. "Onu kurtarmamış olsaydın çoktan ölmüş olacağını söylediler. Üzerine öyle atlamamalıydım, London. Sanırım kendimi kaybettim."

Tanrım, çok genç ve korkmuş görünüyordu.

Elimi koluna koyup onu biraz sıktım. Ne kadar sert davransalar da bu motorcuların bazılarının aslında hâlâ çocuk olduğunu unutmak kolaydı. Bu çocuk çok korkmuştu çünkü bebeğini kaybetmişti ve yakında kız arkadaşını da kaybedebilirdi.

"Bunun için endişelenmeyin. Neler olduğunu anladım ve üzerime alınmadım."

Onun yanında oturan kız da bize katıldı.

"Ben Kelsey," dedi bana bakarak. Yüzü gergin ve gergindi ve tüm vücudu tasmalı bir gerginlik yayıyordu. "Ben bu pisliğin kız kardeşiyim, bu da Em'i benim de kız kardeşim yapıyor. Yaptığın şey için teşekkürler. Bu cesaret ister."

Omuz silktim.

"Umalım da ona yardım edebilsinler."

Sanki sesimle çağrılmışım gibi bir doktor bekleme odasına girdi ve hepimiz başımızı kaldırıp yüz ifadesini okumaya çalıştık.

"Aile siz misiniz?"

"Evet," dedi Reese, onunla yüzleşmek için ayağa kalkarak. "Benim kıza neler oluyor?"

"Ameliyattan çıktı ve her şey göz önüne alındığında iyi geçti. Çok kan kaybettiğini zaten biliyorsunuz. Acil serviste ve masada tekrar kan nakli yaptık ve sanırım durumu düzelttik. Ne yazık ki bunun gibi bir dış gebelikte fetüsün hayatta kalması mümkün değil. Ne kadar erken yakaladığımızın bir önemi yok ve bunu önlemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bazen olur böyle şeyler."

"Kız mı erkek mi olduğunu gördün mü?" Hunter acı dolu bir sesle sordu.

"Bir kızdı," diye yanıtladı. "Yaklaşık on dört haftalıktı. Kaybınız için çok üzgünüm. Anneyi kurtardığımız için çok şanslıyız - çok yakındı, belki de farkı yaratan birkaç dakikaydı. Önümüzdeki birkaç saat kritik olacak ama tamamen iyileşeceğini umuyorum."

At kolunu bana doladı ve beni sıkıca kavradı.

"Emmy kızımızı kurtardığın için teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle. Ruger bana başını salladı ve ben ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. Reese kendi dünyasında kaybolmuş gibiydi ve Hunter'ın gözleri kızarmıştı.

"Onu ne zaman ziyaret edebiliriz?" Kelsey talep etti.

"Şu anda iyileşme sürecinde," dedi. "Misafirliğe hazır olması biraz zaman alacak ve olabildiğince dinlenmesini istiyorum. Sadece yakın ailesi, geri kalanınız yarın ya da ertesi gün ziyaret edebilir."

Hunter, "Bu gece burada kalacağım," dedi. "Tabii bir sorun olmazsa?"

Doktor gülümsedi, ancak bu ifade gözlerine tam olarak ulaşmamıştı.

"Bekleme odası tamamen size ait," diye cevap verdi. "Sizi haberdar edeceğiz."

Döndü ve dışarı çıktı, belli ki aklı çoktan bir sonraki hastadaydı.

"Peki şimdi ne olacak?" Ruger yavaşça sordu. "Bu berbat bir durum ama büyük bir saldırı için Cali'ye giden üç yüz kardeşimiz var. Bir plan yapmalıyız çünkü onları öylece ortada bırakamayız."

Hunter açıkça, "Ben yokum," dedi. Arkadaşına hızlı bir bakış attı. "Skid öne çıkıp benim yerime geçebilir. Burke'e neler olduğunu anlattım bile."

Reese'e baktım, onun da aynı şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Kaliforniya'ya gitmemeye karar verirse kimse onu suçlayamazdı. Jessica'yı o olmadan kurtarmak için bir şansım olabilirdi. Bana baktı ve boynunun arkasını ovmak için uzanarak iç çekti.

"Ben giderim," dedi Hunter'a. "Sen benim için kızıma göz kulak ol, ben de kulübünü geri alacağımızdan emin olayım."

Hunter şaşırmış görünüyordu ve Ruger ile Horse'un anlamlandıramadığım bir bakış alışverişinde bulunduklarını gördüm.

Hunter Skid'e dönerek, "Minnettarım," dedi. "Benden başka bir şey ister misin?"

"Hayır, ben hallederim."

Reese yavaşça, "Ben eve dönüyorum," dedi ama Em'i bırakıp gitmenin onu öldürdüğünü görebiliyordum. "Uyandığında beni arar mısın? Yola çıkmadan önce gelip onu göreceğim."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Hunter. "Peki ya

Pic?" "Evet?"

"Ona iyi bakacağım. Söz veriyorum."

"Sözünü tutacaksın."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RS E V E N T E N

Uçak o gece saat 11'de iniş yaptı.

Reese'in üzerinde uyuyakalmıştım, bu rahat ve harikaydı ve muhtemelen hak ettiğimden daha fazlaydı, ama yapabiliyorken bundan faydalanmam gerektiğini düşündüm. Beni yanında istiyor gibiydi ve hatta içimde hafif bir kıpırdanma hissettim.

bir noktada umut. Belki de o tetiği çektiğimde aramızdaki her şeyi öldürmemiştim?

Sonra kafamı kıçımdan çıkardım, çünkü umudun dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim.

Yine de hastaneden döndükten sonra bana karşı tavırlarında gözle görülür bir değişiklik oldu. Başlangıçta Em ve Hunter'ın evine kimse gitmemişti.

-Görünüşe göre polis baskını beklentisiyle boşaltmışlar.

Benim yüzümden bekledikleri bir baskın.

Sessizliğim ve Em'i kurtarmış olmamın birleşimi kulübün iyi niyetini yeniden inşa etmek için uzun bir yol kat etmişti ve Reese benim de geleceğimi açıkladığında kimse sızlanmadı. Bu her şey demekti çünkü Jessica'yı bulurlarsa onun yanında olmalıydım. Eğer bulamazlarsa, başkaları vardı, Önümde daha az hoş bir iş var.

Saat gecenin biriydi ve ben karanlıkta oturuyordum. Bekliyordum. Bumfuck San Diego'nun ortasında bir depoya gitmiştik, görünüşe göre normal San Diego'ya çok benziyordu ama daha fazla silahlı saldırı ve çete faaliyeti vardı. Reese'i gerçek saldırı için onlara katılmama izin vermeye ikna etmek biraz zaman almıştı - sanırım birisinin kulüp evinde ya da başka bir yerde kadınlarla takılmamı planlamıştı.

Siktir et.

Araçlardan birinde dışarıda kalacağıma yemin ettiğimde uzlaşmıştık (isimsiz görünümlü bir kargo minibüsü - bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım

Beni çağırmadıkları sürece MC standart sayı). Puck da kaldı. Burada mahsur kaldığımız süre boyunca bana hiçbir şey söylememişti. Bir kere bile. Bir kere bile.

Kelime. Karanlığın içinde eğilip bir şey olması için dua ettim. Herhangi bir şey.

Hâlâ hedeflerimizin kim olduğundan ya da geri kalan adamların nereye gittiğinden emin değildim - grubumuzda toplam otuz kişi vardı, Azrailler, Gümüş Piçler ve görünüşe göre onların müttefiki olan başka bir yerli kulübünün karışımıydı.

Hiçbiri kendine özgü renklerini giymiyordu ve her şey çok sessizdi. Puck hariç hepsi beni tamamen görmezden gelmişti, o da bebek bakıcılığı görevini üstlendiği için kızgınlığını belli ediyordu.

Yeterince adil, çünkü ben de onun sessiz kıçına kızmaya

başlamıştım. Saatler sonra Puck'ın telefonu titredi. Cevap verdi,

Birkaç kez homurdandı ve telefonu kapattı, dönüp bana baktı ve kaşlarını çatarak yakışıklı yüz hatlarını bozdu.

"Bana içeride ihtiyaçları var," dedi. "Senin de gelmen gerekecek, seni burada tek başına bırakamam. Sessiz ol ve *hiçbir şey* söyleme, yapma ya da dokunma. Anladın mı?"

Ona oğlum olacak kadar genç olduğunu ve aptal olmadığımı söylemek geldi içimden. Onun yerine "Anlıyorum." dedim.

Bir homurtu daha. Bir gün gerçekten bazı gerçek kelimeleri öğrenmek zorunda kalacağına karar verdim.

Minibüsten indik ve binanın yanından dolaşmaya başladık.

Köşeyi dönünce tanımadığım bir adam tarafından korunan bir kapı bulduk. Puck'a sessizce kapıyı açtı ve ben içerideki adayı takip ederken bana şüpheyle baktı.

Depo beni şaşırttı.

Ne bekliyordum bilmiyorum... Belki bir çeşit büyük, açık

podyumları ve spot ışıkları olan bir alan ve arka planda manyakça gülen şeytani bir dahi.

Tüysüz bir kedi ya da iki tane?

Bunun yerine, loş güvenlik ışıkları, bir suç lordunun kalesinden çok Costco'ya benzeyen bir iç mekânı gösteriyordu. Uzun yığınlar vardı

Kutular, bidonlar ve paletler sokakları oluşturuyor, bazıları neredeyse tepeye kadar yığılmış

Tavan. Kapının yanına son derece normal bir forklift park edilmişti. Tavanına monte edilmiş bir makineli tüfeği bile yoktu.

Puck silahını çıkardı ve aktif hayal gücümün hemen bir sığır oluğu gibi çalışacağını işaret ettiği ikinci sıra paletlerden aşağı inmeye başladı. Hani mezbahalarda hayvanları ölüme götürmek için kullandıkları uzun, dar yollar var ya?

Mutlu bir düşünce değil.

Karanlıkta sürünerek ilerledi ve ben de iyi bir kız gibi onu takip ettim. Sonra kendi ayakkabı bağcığıma takıldım, bir şekilde ayrıntılı bir dans yaptım ve ses çıkarmadan dik durmak için karıştırdım.

Tekrar dengemi bulduğumda, danteli düzeltmek için çömeldim.
Puck umursamaz bir şekilde ilerlemeye devam ediyordu ve ses çıkarmadan onu durdurabilmemin hiçbir yolu yoktu. Hangisi daha kötüydü? Gürültü yapmak mı yoksa
Ayrıldınız mı?

Gürültü yapmak bizi daha çok öldürtecek gibi görünüyordu.

Operasyona beş dakikadan az bir süre kala işleri berbat etmek berbattı.
Diz çökmek bana durumla ilgili yepyeni bir bakış açısı kazandırdı - özellikle de paletlerdeki sadece iki fit yüksekliğinde ve belki on sekiz inç genişliğindeki bir boşluktan görebilecek kadar alçak bir bakış açısı. Boşluğun diğer tarafında sadece bir ... Oh kahretsin. Orada bir ceset vardı - motorculardan biri değildi, doğru türde kıyafetler giymiyordu.

Yerde, etrafında birikmiş koyu siyah bir pislik vardı. Kan mı?

Evet. Kan olmalıydı, hem de Em'den çıkandan çok daha fazla.
Bu adam ölüden daha ölüydü, hiç şüphesiz. Vay canına. Bu gerçekten oluyordu - Coeur d'Alene, Idaho'dan London Armstrong bir çete savaşının ortasındaydı ve insanlar ölüyordu ... Geri çekildim, baktım İleride Puck'ın neredeyse sıranın sonuna ulaştığını gördüm, hala ayrıldığımızdan habersizdi. Mükemmel değil miydi? Tam ayağa kalkmaya başlamıştım ki bir ses duydum.

Hırıltılı, iniltili bir ağlama... Tiz, bir çocuk ya da belki genç bir kadın gibi. Annem radara girdi, çünkü bu ağlamayı tanıyordum.

Jessica.

Paletlerin diğer tarafında bir yerdeydi, yani ya uzun sıranın sonuna kadar koşup etrafından dolaşabilirdim ya da o daracık aralıktan sürünerek geçmeyi deneyebilirdim. Ama etrafta koşmak zaman alacak ve muhtemelen gürültü çıkaracaktı... Sadece bu da değil, eğer Puck'a yetişirsem, Jess'i aramaya gitmeme izin vermeyebilirdi, kendi başarması gereken bir görevi varken değil.

Sürünerek geçmek zorundayım.

Tek dezavantajı Bay McDead'in orada olmasıydı ki bunu kabul etmek zorundaydım.

planıma karşı büyük bir darbe oldu. Sonra Jessica'nın tekrar inlediğini duydum ve bu sefer sesi daha zayıftı, artık oyun oynamıyordu. Tekrar aşağı indim ve boşluktan sürünerek geçmeye başladım. Pek eğlenceli ya da rahat değildi ama kötü şöhretli kartellere karşı ölümcül baskınlar nadiren öyle olur.

Diğer tarafa ulaştığımda fark ettiğim ilk şey Bay McDead'in kanının hâlâ sıcak olduğuydu; bunu kazara elimi içine sokarak anladım. Kokusunu da alabiliyordum. Metalik, biraz da tatlı. Gömleğime silmeye başladım ama sonra durdum çünkü *iğrençti.* Ölüyü kirlettiğim için Tanrı'nın beni cezalandırıp cezalandırmayacağını merak ederek eğildim ve elimi dikkatlice gömleğine sildim.

Parmaklarım sert bir yumruya dokundu.

Dondum kaldım. Gömleğinin altında katı bir şey vardı, sol tarafına doğru düşmüş bir şey. Sıraya bir kez daha hızlıca baktığımda kimseyi göremedim, bu yüzden bakmak için gömleğini yukarı çektim.

O bir silahtı.

İnilti tekrar geldi ve kaynağını bulmak için etrafıma bakındım. Duvar boyunca bir dizi kapı uzanıyordu. Hepsi kapalıydı, sanki gece için kilitlenmiş ofisler gibiydiler... Banyo olarak açıkça işaretlenmiş biri hariç - o kapı açık bırakılmıştı. İçeride saklanıyor muydu?

İçeri girmeden önce yeni silahımı kontrol etmeye karar verdim, çünkü bu sefer mermisiz yakalanmak istemiyordum. Çok dikkatli bir şekilde, küçük mermi tutucu şeyin alttan kaymasına izin verdim. Evet. Mermi dolu, tamam.

Sonra tekrar yukarı ittim ve gömleğimin alt kısmını her şeyin etrafına sardım, silahı dikkatlice kurarken sesi boğdum.

Artık hazırdım ve küçük kuzenimi Lara Croft gibi kurtarmaya hazırdım. Tek ihtiyacım olan Angelina Jolie'nin vücudu ve ben hazırdım.

Bunu Angelina Jolie'nin parası yapalım-o zaman kurtarma işini dışarıya yaptırabilir ve Brad Pitt'i becerebilirim. Boğazımdan uygunsuz bir kahkahanın çıkmaya çalıştığını hissettim ve bunu acımasızca bastırdım. Kafamın içinde çok fazla gerilim vardı.

Şaka yapmayı bırak da gidip Jessica'yı kurtar.

Tamam o zaman. Merkezleyici bir nefes aldım ve banyo kapısına doğru ilerledim.

Silah sesleri aniden binanın içinde yankılandı ve ödümü kopardı. Adamlar İngilizce ve İspanyolca bağırıyor, ardından daha fazla ateş ediliyordu. Yerde sürünerek banyo kapısından geçtim ve tamamen karanlığa gömüldüm. Sonra kapıyı arkamdan çekiştirerek kapattım.

Bir bariyer gibi çok şey sağlıyordu ama açıkta bir cesetle asılı kalmaktan daha iyi olmalıydı. Elimi duvarda gezdirerek odanın derinliklerine doğru ilerledim, bir köşeyi döndüm.

Dışarıdaki silah sesleri kesildi.

Şimdi küçük odada başka birinin nefes alışını duyuyordum. Jessica mı? Katil kartel haydutu mu? Karanlıkta onları nasıl ayırt edebilirdim ki?

"Bana yardım edebilir misin?" diye fısıldadı bir ses ve neredeyse ağlamaya başlayacaktım

çünkü annelik içgüdülerim haklıydı - kızımı bulmuştum ve o

Canlı.

"Jess?"

Sessizlik, sonra hıçkırıklarla bir konuşma denemesi. "Loni? Bu gerçekten sen misin?"

"Evet bebeğim, benim. Seni kurtarmaya geldim. Bu sefer minibüsü evde bıraktığımı duyunca mutlu olacaksın."

Daha fazla sessizlik.

"Bunu hayal mi ediyorum?"

"Hayır, Jess. Ben gerçeğim, ama depo ölü insanlarla dolu ve ben onlardan birine dokundum, bu yüzden bence hemen buradan çıkmalıyız, tamam mı?"

"Beni borulara kelepçelediler," diye fısıldadı. "Tuvaletteyim, bu yüzden ortalığı kirletmeyeceğim."

Aman Tanrım. Birden Bay McDead'in hâlâ hayatta olmasını diledim, böylece onu tekrar öldürebilecektim - dışarıdaki pozisyonuna bakılırsa, muhtemelen onu koruyordu. Motorcuların onu öldürdüğünü sanıyordum ama kim bilebilirdi ki? Her kimse Jess'i bulamamıştı, önemli olan tek şey de buydu. Şimdi tek yapmam gereken onu kelepçelerden kurtarmak, sonra da ikimizi de öldürtmeden binadan gizlice çıkarmaktı.

Kolay, değil mi?

"Loni?"

"Hâlâ buradayım," dedim çabucak. Bir el silah sesi daha havayı doldurdu, birileri buraya gelip bizi öldürmeye başlamadan önce onu kurtarmanın ve kapıdan çıkarmanın zamanı gelmişti.

Şeytandan bahsetmişken...

Birisi duvarla paletler arasındaki uzun kanyondan aşağı koşarken dışarıda ayak sesleri duyuldu. Sonra kapı çarparak açıldı ve parlak beyaz ışık banyoya doldu, beni kör etti. Binanın her yerinde silah sesleri patlarken Jessica çığlık attı. Çılgınca geriye doğru kaçtım, bu yeni tehditten uzaklaştım, daha fazla çığlık havayı doldurdu.

Jessica'dan, ama aynı zamanda dışarıdaki erkeklerden. Acı çeken ya da ölmekte olan erkekler.

Bu bok *gerçek* olmaya başlamıştı.

Sırtım bir duvara çarptı ve kendimi bir lavabonun altında buldum, gözlerim ışığa alışırken hızla kırpıştırıyordum. Benden bir metre ötede, kısa boylu, şişman bir adam gördüm.

Pahalı görünümlü takım elbiseli İspanyol bir adam, elinde silahıyla tek başına duran tezgahın önünde durdu. Nefesi ağırlaştı ve ceplerinden bir şeyler ararken kendi kendine mırıldandı.

Anahtarlar.

Kabini açtı ve Jess'e ilk kez bir göz attım -sadece bir anlıktı ama kurumuş kan gördüm ve çenesi şişmişti. Adam ona uzandığında çığlık attı ve sonra adamın kelepçeleri açmak için verdiği mücadelenin takırtısını duydum. Jess tekme attı ve anahtar yere düştü.

odanın uzak köşesine doğru ilerledi. "Beni yalnız

bırakın!" diye bağırdı.

"Kapa çeneni, amcık!" diye bağırdı adam. Sonra onu tokatladı.
Sert.

Sesini kesti.

Dışarıdaki silah sesleri kesilmişti ama yeni bir gürültü başlamıştı. Sadece yangın alarmı olabilecek tiz bir feryat.

Lanet olsun. Bunu bir şekilde bitirmeliydim yoksa ikimiz de fareler gibi ölecektik.

Piç herif ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü, anahtarı ararken nefesinin altında küfürler mırıldanıyordu. Hareketleri çaresizdi ve buradaki tek korkmuş kişinin ben olmadığımı fark ettim. İyi oldu. Kötü adamların da korktuğunu bilmek güzel. Belki bunu ona karşı kullanabilirdim.

Jessica'nın telaşlı gözleri onun arkasından benimkilerle buluştu. Yüzü kanlı ve morarmıştı ve belli ki biraz kilo kaybetmişti. Alabileceğinden daha fazla. İşleri daha da berbat hale getirmek için ellerini arkadan bağlamışlardı ve onu pantolonunu ayak bileklerine dolayarak tuvalette bırakmışlardı.

Dışarıdan bağırışlar ve yüksek bir çarpma sesi geldi. Duvara fırlatılmış bir ceset gibi mi?

Adam nefesinin altında mırıldandı, hareketleri daha da çılgınlaştı. Neden kaçıp gitmediğini anlayamıyordum; burada köşeye mi sıkışmıştı? Eğer durum buysa, Jess'e canlı ihtiyacı vardı. Dışarı çıkmak için en iyi şansı bir rehineydi, ancak kulübün Jess'i kurtarmak için gitmesine izin verip vermeyeceği büyük bir soru işaretiydi...

Anahtarı pisuarlardan birinin altında gördü ve kabinden geri çekilerek son derece büyük bir hamamböceği gibi yerde sürünerek ona doğru ilerledi.

Duman kokusu aldım. Dışarıda daha fazla bağırış.

Kat Adamı her şeyi görmezden geldi, anahtarı alıp Jessica'nın kilidini açmaya kesinlikle kararlıydı. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve umurumda da değildi. Anahtar ondaydı, bu da Jessica'nın burada olmasından onun sorumlu olduğu anlamına geliyordu ve bu benim için yeterince iyiydi.

Buna bir son verip ölmeden önce buradan defolup gitme zamanı.

Sessizce dizlerimin üzerine çöktüm ve tıpkı Rahatsız Edici Alan Adamı'nın bana öğrettiği gibi silahı doğrulttum. Sonra derin bir nefes aldım ve tetiği çektim, patlama küçük odada o kadar gürültülü oldu ki kulaklarım çınlamaya başladı.

Kurşun onu yan tarafından vurup duvara çarpınca Jess tekrar çığlık attı. Gözleri benimkileri buldu ve şaşkınlıkla genişledi. Sonra eli yanındaki fayansa sertçe çarpan bir şeyi aramaya başladı.

Silahı mı?

Siktir et.

Onu tekrar vurdum, bu sefer göğsünden. Bir atış daha, kolunu yakaladım. Anahtarı alıp Jessica'yı dışarı çıkarmaya kararlı bir şekilde yerde dizlerimin üzerinde yürümeye başladım. *Tanrım. Hâlâ yaşıyordu*. Gözlerini kırpıştırdı ve sanki irade gücüyle beni durdurabilecekmiş gibi bir elini kaldırdı. Ağzı hareket etti ama çınlamadan kelimeleri seçemiyordum. Duman, havalandırma deliğinden süzülerek üstümdeki havada kıvrılmaya başladı. Buradan *gerçekten* ama *gerçekten* çıkmamız gerekiyordu.

Bu pisliği bitirmenin zamanı geldi.

Silahımı iki elimle tutarak onu alnının ortasından vurdum. Kan ve beyin, ben de dahil olmak üzere odadaki her şeye sıçradı. Kusmamaya çalışarak öğürdüm. Yine de yavaşlamadım. Odaya duman dolmuşken, yarım ordu bizi öldürmek için beklerken ve Jessica pantolonu yerdeyken lanet olası bir tuvalete zincirlenmişken bunu göze alamazdım.

O anahtarı bulma zamanı. Şişko McDeadfuck'ın altında bir yere sıkışmış olması çok kötü.

Bedeni ağır ve gevşekti ama onu kendime doğru yuvarlamayı başardım, böylece kanları karıştırıp hayatına mal olan küçük anahtarı bulabildim. Sonra ayağa kalktım ve Jessica'nın kilidini açtım. Kapı tekrar patlayarak açıldığında daha yeni ayağa kalkmıştı.

Silahı kaldırdım, ateş etmeye

hazırdım. Reese.

Gözleri genişledi, her şeyi içine çekti. Benim kan sıçramış yüzüm, Jessica'nın kabinden dışarı bakışı... Şişko McDeadfuck'ın sıçramış beyni.

"Vay anasını," diye mırıldandı. Hah. Sanırım işitme duyum yine çalışıyordu. Evet. Arka plandan daha fazla silah sesi geliyordu ve kapı açık olduğu için alarmın sesi daha da yükselmişti.

"Merhaba Reese," dedim, *biraz* fazla parlak bir şekilde gülümseyerek.

"Jessica'yı buldum."

Ruger arkasından geldi, onu Horse ve tanımadığım sakallı bir yabancı izledi. Birdenbire tuvalet çok kalabalıklaştı.

"Bu Gerardo Medina," dedi Sakallı Adam. "O öldü... Vay *anasını.* Onu kim vurdu?"

"Ben yaptım," diye bağırdım ve silahımı vurgulamak için salladım. Hepsi dondu kaldı ve kan ve beyin parçalarıyla kaplıyken ölümcül silahları vurgulamak için sallamanın muhtemelen o kadar da iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Bu bana komik geldi ama gülmemeyi başardım.

İşte o zaman *belki de* kendimi biraz kaybettiğimi fark ettim.

"Oops. Özür dilerim."

Reese yavaş bir nefes verdi.

"Tamam, silahı bana ver bebeğim," dedi ve silahı almak için uzandı. Tereddüt ettim - ya Jessica'yı tekrar savunmam gerekirse? *Düşüncelerim* çok hızlı ilerliyordu, *düşünemiyordum*. Reese beni ihtiyatla süzdü.

"Çok etkilendim, London. Az önce iki numaralı adamı öldürdün. Santiago Karteli'ni ABD'de yakaladınız, yani iyi iş çıkardınız. Ancak ölümcül içgüdülerinize saygı duysam da, bence o silahı teslim ederseniz hepimiz daha güvende olacağız."

"Bende kalmasında bir sakınca yok," dedim, gözlerimi kısarak yüzüne odaklandım.

Lanet olsun. Neden her şey bu kadar hızlı ilerliyordu?

"Bana ne kadar cephaneniz kaldığını söyleyin." "Neden?"

"Çünkü soruya cevap veremiyorsanız, o şeyi yanınızda taşımaya hakkınız yok demektir."

İyi bir noktaya değindi.

Silahı namlusu aşağı bakacak şekilde dikkatlice uzattım, dengemi korumanın ne kadar zor olduğunu görünce irkildim. Sonra beni kaldırdı ve bir itfaiyeci gibi omzuna attı. Banyo kapısından hızla çıktı, etrafımızı duman sarmıştı ve silahların gürültüsü giderek artıyordu. Omzuma bir şey çarptı ve kolum uyuştu.

"Loni!" Jess arkamdan çığlık attı ve başımı kaldırdığımda Horse'un onu taşıdığını gördüm, sarkan pantolonu ve her şeyiyle. Sonra birinin yüksek sesle "*Siktir!*" diye bağırdığını ve ardından "Defol *git buradan!*" *dediğini* duydum.

Her yer alevler içinde kalırken Reese deponun sonuna doğru koşmaya başladı. Duman gözlerimi yakıyordu ve onun nasıl yeterince hava aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu - kesinlikle yoktu. Yine de sıra sıra dizilmiş
Ta ki Puck'ın girmek için kullandığımız kapının yanında beklediğini ve bize çılgınca el salladığını görene kadar.

Sonra içinden geçtik ve gece havasına çıktık.

Reese beni bir minibüsün arkasına fırlattı ve üzerime atlayarak nefesimi kesti. Horse ve Jessica da onu takip etti ve araç havalandı, caddede ilerlerken kargo kapıları ardına kadar açıldı. Yere yığıldığım yerden deponun çatısından bir alev sütununun fırladığını gördüm. Sonra Horse minibüsün duvarına monte edilmiş bir bağlama aparatını yakaladı ve eğilerek kapıları tutup çarparak kapattı.

Bir şey patladığında devasa, kükreyen bir vınlama oldu ve tüm minibüs şiddetle sallandı.

"İnsanlar bana karşı binaları havaya uçurmayı bırakmalı," diye mırıldandım, kıkırdamamaya çalışarak. Burada bir sorun vardı... Beynim neden çalışmıyordu? Her şeye bir bal tabakasının arkasından bakıyormuşum gibi hissediyordum. Reese'i itmeye çalıştım ama kolum hâlâ çalışmıyordu.

Reese bana dönerek, "Bunu araştıracağım," diye
mırıldandı. "Bunu sen yap."

Beni kendine çekti ve sıktı, bu beni sıcak ve güvende hissettirmeliydi. Bunun yerine hiçbir şey hissetmedim. Jessica'yı kontrol etmem gerektiğini biliyordum, önemli bir şey vardı... ama inanılmaz derecede yorgun ve halsizdim.

Ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Beni uyandıran karışık sesler sanki suyun altında konuşan birinin sesine benziyordu.

Bu mantıklıydı, çünkü havada süzülüyor gibiydim. Sadece tam olarak emin değildim.

Nasıl yüzdüğümü ya da neden yüzdüğümü bilmiyorum ama kesinlikle sağlam bir zeminde değildim.

Güzel... "Londra
mı?"

"Git buradan" demeye çalıştım ama daha çok "gwo cay" gibi çıktı.

Huh.

"London, beni duyabiliyor musun? Uyanmaya çalış, tatlım."

Başımı salladım, keskin bir acı hissettim. Süzülme hissini onaylayamayacağım bir şekilde kesti. Başımın ağrımasına neden olan kişiyi bulmak için gözlerimi açtım. Belki onları yeterince sert ısırırsam dururlardı? Ama suçluyu bulmak kolay olmayacaktı - anlaşılan göz kapaklarımı kumla doldurmuştu, çünkü hepsi cızırtılı ve kuruydu.

"Jess'le ilgili haberlerim var," dedi ses, dikkatimi çekerek. *Jessica.*
Anılar geri gelmeye başladı. Oh, kahretsin. Kaliforniya'ya gitmiştik ve ben bir adam öldürmüştüm. Ama Jess'i bulmuştum, bu kısım önemliydi. Jessica hayattaydı. Sonra başka bir bina patladı. Gözlerimi kırpıştırdım, üstümdeki yüze odaklanmaya çalıştım.

Reese.

"Hey," diye mırıldanmayı başardım. "Ne oldu?"

"Kolundan vuruldun ve bayıldın," dedi bana. Kaşlarımı çattım. Vurulduğumu hatırlamıyordum. Fark etmem gerekmez miydi?

"Nasıl?"

"Sanırım bir kurşunla," dedi, sesi kuruydu. Ona vurmayı düşündüm ama bu elimi kaldırmamı gerektirecekti ki bu da pek mümkün görünmüyordu.
şu anda gerçekçi bir seçenek.

"Neden bu kadar garip

hissediyorum?"

"Doktor sana ağrı kesici verdi. Muhtemelen ihtiyacın olandan biraz daha sertti ama canının yanmasını istemedim."

Sanırım bu sisi açıklıyordu. Gözlerimi biraz daha kırpıştırarak sisi dağıtmaya çalıştım. "Peki ya Jess?" Sonunda sormayı başardım.

"Durumu çok iyi," dedi Reese. "CAT taraması yaptılar ve şant iyi durumda. Parmağı dışında tek sorunu biraz su kaybı ve bazı çürükler. El için bir plastik cerraha görünmesini istiyorlar ama onun dışında her şey yolunda. Herhangi bir nöbet belirtisi de yok. Aslında senden çok daha iyi durumda, düşündüğünden daha güçlü bir kız."

Bu beni rahatlattı. Göğsümdeki gerginlik yumağı gevşedi ki bu çok ilginçti. O ana kadar göğsümü hiç hissedememiştim. Muhtemelen bir kurşun saldırısına uğradığım için bana verdikleri ilaçlar yüzündendi. Oh, evet. Jess'in güvende olduğunu bildiğime göre belki de bunu Reese'e sormalıydım.

"Ne zaman vuruldum?"

"Depoda," dedi. "Banyodaki adamı hatırlıyor musun?"

Onu unutabilmeyi dileyerek ürperdim - hayatımın geri kalanında kâbuslarımda bana göz kırpan o gözleri göreceğime dair bir his vardı içimde.

"Evet."

"İçeride bir sekme olabileceğini düşünüyoruz," dedi. "Ya öyle ya da binadan kaçarken rastgele bir darbe almış olabiliriz. Kolunda bir sıyrık var ama şanslıymışsın. Dış kas tabakasını pek geçmemiş, sinir hasarı yok. Üzerini o kadar çok kan kaplamıştı ki sen minibüsün zemininde bayılana kadar fark etmedik bile. Tıpkı Em gibi. Kalp krizi geçireceğimi sandım."

Kaşlarımı çattım. "Neden hissetmedim?"

"Adrenalin. Düşündüğünüzden daha sık olur."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, dünya nihayet odaklanmaya başlamıştı. Reese yorgun görünüyordu, gözleri koyu halkalarla gölgelenmişti ve içimden bir ses benim de pek iyi görünmediğimi söylüyordu. Başım zonklamaya başlamıştı; sanki üzerimden bir Mack kamyonu geçmiş gibi hissediyordum. Etrafıma bakındım, olabildiğince az hareket etmeye çalıştım.
mümkün. Bir çocuğun yatak odasında gibiydim. Duvarda bir yavru kedi posteri ve tepede pembe bir gölgelik vardı.

"Neredeyiz biz?"

"Bir arkadaşımın evinde," dedi sandalyesini yaklaştırarak. "Onun kulübü ve Azrailler müttefik, bu yüzden gidecek bir yere ihtiyacın olduğunda o teklif etti. Seni görmek için bir sağlık görevlisi geldi ve sen dışarıdayken sana dikiş attılar.
Doktor iyi olacağını söyledi, gitmeden önce bir iğne ağrı kesici verdi. O da kulübün bir dostu, hiçbir şeyi rapor etmeyecek. Jessica'nın durumu biraz daha karmaşık, çünkü daha fazla teste ihtiyacı vardı. Onu özel bir kliniğe götürdüm. Yeterince para aldıkları sürece çenelerini kapalı tutacaklar."

Gözlerimi tekrar kapattım, konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgundum. Yatak eğildi ve Reese yanımda yatıyordu. Hareket etmek acı veriyordu ama yine de kollarına sarıldım. Beni güvende ve korunmuş hissettirdi.

"Bahsetmem gereken bir şey daha var," dedi.

"Neymiş o?"

"Görünüşe göre Jessica tecavüze uğramış. Defalarca. CYBH ve hamilelik testlerine ihtiyacı olacak."

Gözlerimi kapattım, çünkü henüz bunu düşünmeye dayanamıyordum.

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyacı olacak."

Hiçbir şey söylemedi, ki bunu takdir ettim. Onun yerine sırtımı yumuşakça ovarak beni rahatlattı. Neden, hiçbir fikrim yok. Yaptıklarımdan sonra onun nezaketini hak etmiyordum.

Dalmışım, biri kapıyı açıp Reese'e bir şey sorduğunda tekrar uyandım.

"Hayır," diye cevap verdi sessizce, ama ben soruyu anlamamıştım. *Kendini toparlamalı ve bundan sonra ne olacağına karar vermelisin.*

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" Fısıldamayı başardım, uyuşturucu sisi beni boğuyordu. Esprili bir kahkaha attı.

"Görünüşe göre birisi beş uyuşturucu deposunu ve sekiz kasayı vurmuş. Dün gece kartele ait evler vuruldu. Ölü sayısı hakkında henüz bir fikir yok, ancak polisler neredeyse tüm liderlerin neredeyse aynı anda öldürüldüğünü söylüyor. Bu işin arkasında kimin olabileceğini bulmaya çalışıyorlar."

"Tüm adamlarımız sağ salim kurtuldu mu?"

"Üç tane kaybettik," dedi sesi alçalarak. "Bir Reaper ve iki Devil's Jacks. Tanıdığınız kimse yoktu. Ve işte size kötü şans - polisler dün gece Puck ve Painter'ı hız yaptıkları için yakaladı. Arabada bazı silahlar buldular, bu yüzden şimdi kaçakçılık suçlamasına bakıyorlar."

"Kahretsin. 'Kayıp' derken...?" "Öldü."

"Kimdi onlar?" Sesim fısıltı halindeyken sordum.

"Kardeşlerim," dedi Reese, sesi sertti. "Jack'ler bile bunu kanlarıyla kazandılar. Yine de şimdi ağlamanın sırası değil. Önce herkesi eve sağ salim götürmeliyiz. Sonra onları hatırlarız."

"Peki ya Puck ve Painter?"

"Avukat şu anda yolda," diye cevap verdi. "Ama muhtemelen ikisi için de pek iyi görünmüyor. İkisinin de sabıkası var. Bu arada Puck'a borçlusun. Nerede olduğunu o buldu. O olmasaydı seni zamanında bulamayabilirdik."

Kaşlarımı çattım.

"Zahmet etmesine şaşırdım. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Senin hakkında ne hissettiği önemli değil," dedi Reese bana. "Kulüp mülkünü korumak. Onun işi bu."

Bu ifadeye nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için duymamış gibi davranmaya karar verdim.

"Genel olarak bizim için büyük bir kazanç oldu - toparlanmaları yıllar alacak," diye devam etti. "Meksika'daki patron çoktan temasa geçti ve ateşkes istedi. En azından şimdilik San Francisco'nun güneyinde kalmayı ve yerel kulüpleri rahat bırakmayı kabul ettiler. Karşılığında biz de onlara minnettarlığımızı gösteren küçük bir hediye verdik."

"Neydi o?"

"Evans."

Sustum.

"Jess kurtulursa onu bırakacağınızı söylediğinizi sanıyordum." "Hayır, eğer

Jess kurtulursa onun da kurtulacağını söyledik ve o kesinlikle Santiagos'a teslim ettiğimizde hayattaydı. Ama sadece bir aptal kartele ihanet edip uzun süre nefes almaya devam edebileceğini düşünür. O zaten ölmüştü, sadece henüz bilmiyordu."

Korkunçtu ama aynı fikirdeydim. Nate kendi yatağını yapmıştı ve onun için hiç de üzülmüyordum. Esnedim. Uyuşturucu ve dram yüzünden çok yorulmuştum.

Reese de muhtemelen öyleydi... Ama ona bir sorum daha vardı. Önemli bir soru.

"Peki ya ben?" Sesim fısıltı halindeyken sordum.

"Anladığımdan emin değilim."

"Kulüp benim hakkımda ne yapacağına karar verdi mi?" Tekrarladım, kelimeler bulanıklaşıyordu. "Artık her şey bitti. Gerçekten özür dilerim. Biliyorum, sürekli

Bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmiyor ama doğru. Yaptığım şey yanlıştı, sen bana hep yardım etmeye çalıştın ve seni sırtından bıçakladıktan sonra bile Jessica'yı kurtardın. Bana güvenmediğini ve muhtemelen inanmadığını biliyorum ama senin için her şeyi yaparım Reese. Kulüp için de. Küçük kızımı kurtardığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır..."

"Bebeğim, sanırım kulüple aranın iyi olduğunu söylemek yanlış olmaz," diye cevap verdi ve sesinde bir parça mizah duydum. "Em'in hayatını kurtardın, bizi korumak için polislere yalan söyledin ve sonra Gerardo Medina'yı öldürdün - hepsi yirmi dört saat içinde.
Bu etkileyici, tatlım. Kaç kişi onun kıçını çıkarmaya çalıştı biliyor musun? Sadece o da değil, hepimiz Yardımcı Dickhead'e diz çöktürmenden zevk aldık. Dert etme, tamam mı? Lanet olsun, Heather yıllar boyunca beni en az üç kez öldürmeye çalıştı. Bunu da atlatacağız."

"Motorcuları anladığımı sanmıyorum."

"Sorun değil bebeğim. Bir yolunu
bulursun."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RE I G H T E E N

Jess eve dönüş uçuşu boyunca bir bebek gibi yanıma sokuldu, ikimizi de bir battaniye sardı. Reese bana onun iyi olduğunu söylediğinde ona pek inanmamıştım. Ama iyiydi. En azından fiziksel olarak. Elbette bir parmağını kaybetmişti ve bunu atlatmanın eğlenceli olmayacağını biliyordum. Ama şantı gerçekten yerinden oynamamıştı, enfeksiyon belirtisi yoktu ve yere çarptığı için geçirdiği beyin sarsıntısı bile olması gerektiği gibi iyileşiyordu.

Ayrıca neden nöbet geçirdiğine dair hiçbir fikrimiz yoktu. Elbette çocukken neden nöbet geçirdiğini ya da neden nöbet geçirmeyi bıraktığını da hiçbir zaman anlayamamıştık. Onunla birlikte hastanelerde ve doktor muayenehanelerinde geçirdiğim yıllar boyunca öğrendiğim bir şey, tıbbın sadece bir bilim değil, bir sanat olduğuydu.

Düşünmenizi istedikleri kadar çok şey bilmiyorlar.

Zihinsel olarak işler onun için çok daha zor olacaktı. Tecavüz ya da annesine olanlar hakkında konuşmak istemiyordu ama ne zaman yanına bir erkek yaklaşsa irkiliyordu. Bu benim için yeterli bir cevaptı. Belki zaman geçtikçe açılmaya hazır hale gelirdi - zaten çürük ve kanlı motorcularla dolu bir kargo uçağı kalpten kalbe konuşmak için en iyi yer değildi.

Onu zorlamak bana düşmezdi.

Nihayet sabahın erken saatlerinde, Em ve Hunter'ın Portland'daki evine vardık, evden ayrılmamızın üzerinden kırk sekiz saatten az bir süre geçmişti. Çılgınca, değil mi? Reese yola çıkmadan önce bize misafir odasını işaret etti ve Em'i ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. Telefonda konuşmuşlardı ama bu yeterli değildi. Onu bizzat görmek, gerçekten iyi olacağından emin olmak istiyordu.

Jessica için de aynı şeyi hissettim. Onu bir çocuk gibi kucağıma aldım ve sonra yanına uzandım, YYBÜ'deyken yaptığım gibi nefeslerini saydım. Muhtemelen aşağı inip herkesin iyi olduğundan emin olmalıydım.

... Ama çok yorgundum. Bunun yerine bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini düşünerek dalıp gittim.

Bir mesajın ping sesi beni uyandırdı. Reese'i vurmaya çalıştığımdan beri telefonumu (ya da cüzdanımı) görmediğim düşünülürse bu garip görünüyordu. Yuvarlandım, hızla göz kırparak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Jess yan yatarak, "Kapat şunu," diye mırıldandı. "Okul için çok yorgunum..."

Sanırım bazı şeyler değişmemiş.

Odanın diğer ucuna baktığımda, söz konusu çantanın katlanmış iki giysi yığınının yanında, sade ahşap bir şifonyerin üstünde durduğunu gördüm. *Bana kim mesaj atıyor olabilir?*

Kendimi ayağa kaldırmak en iyi ihtimalle acı vericiydi. Tırnaklarım ve saçlarım da dahil olmak üzere vücudumun her bir parçası acıyordu. Yaralandım, çizildim, kesildim ve vuruldum. Şaşırtıcı bir şekilde, bunların hiçbiri ölümcül ya da özellikle ciddi değildi. Odanın içinde tökezleyerek ilerledim ve deri çantamın fermuarını açarak telefonumu aradım. Şarjı azdı ama cevapsız bir arama ve komşumdan gelen bir mesaj görünüyordu.

> Nasılsın? Hala olanlara inanamıyorum.
>
> Hugh'un babasının evinizi gazetede okuduğunu bilmenizi istedim. Kidd Island Bay yolundaki kulübeleri varmış ve bu yıl kullanmıyorlarmış; kiralamışlar ama kiracı çıkmamış. İstersen alabilirsin. Özel bir şey değil ama iyi. 2 yatak odası 1 banyo, arkadaş ve aile fiyatı. Boş duruyor ve yardım etmek istiyor.

Mesaja baktım ve fırsatı değerlendirdim. Birkaç yaz önce Danica ve kız kardeşiyle birlikte bir kız hafta sonu için oraya gitmiştim. Haklıydı, özel bir şey değildi. Ama bu bana, Jess'e ve
Melanie'yi biraz rahat bırak. Güvende olduğumu söylediğinde ona inanmaya başlasam da Reese'le aramızdaki şeyler hâlâ belirsizdi. Çocuklar uçakta da yeterince dostça davranmışlardı. Üç kardeşini bir uyuşturucu karteline karşı savaşta kaybetmiş bir grup bitkin adamın olabileceği kadar arkadaş canlısıydılar.

Bu, Jess'in o büyük, korkunç adamlardan biri ona her baktığında irkildiği gerçeğini değiştirmiyordu ya da nasıl bir ilişki olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Reese ve ben ilerlerdik.

Tabii, ben bir şey bulana kadar bize evinde oda teklif etmişti... ben onu vurmaya çalışmadan *önce.* Sadece bu da değil, ikimiz birlikte ne kadar mutlu olursak olalım, Jessie'yi korkuttuysa, evi onun için iyi bir yer değildi.

Tamam o zaman. Kabin öyleydi.

> İlgileniyorum. Bu gece seni arayayım mı?
>
> Kulağa hoş geliyor. Ona söylerim. İstediğin zaman taşınabileceğini söyledi, para için iyi olduğunu biliyor. Anahtarlar bende ve dayalı döşeli.

Tamam. Bu iş çözüldü. Yaşayacak bir yerimiz vardı.

Birisi bizim için temiz kıyafetler bulmuştu; benim için biraz fazla uzun ve dar olan kot pantolon ve Reapers MC tişörtü de bunlardan biriydi. Sade bir Spor sutyeni ve özenle süslenmiş tanga, dolabın arkasını karıştırdıklarını ele veriyordu. Muhtemelen Em'in.

Sessizce odadan çıkıp koridorun karşısındaki banyoyu buldum ve parmağımla dişlerimi fırçalayıp tezgâhta kalan diş macununu kullanarak temizlendim. Berbat görünüyordum, ki bu pek de iyi bir şey sayılmazdı. Sürpriz. Çok az kadın çekimlerden zinde ve enerjik bir şekilde çıkar ve bu benim çalılıkların arasına dalmamı hesaba katmaz bile.

İşim bittiğinde aşağı inip Em'in durumunu öğrenmeye karar verdim.

Reese, Horse, Bam Bam ve Skid'i mutfak masasının etrafında oturmuş kahve içerken buldum. Fırının üzerindeki saat sabah sekiz olduğunu gösteriyordu.

Sabah. Hepsinin gözleri kan çanağına dönmüş, çeneleri kırışmış ve yüzleri pek de canlı değildi.

"Hey," dedim usulca. Reese başını kaldırıp bana baktı ve bakışlarında bir şey titreşti. Sonra sandalyesini biraz dışarı itti ve dizini sıvazladı. Ben de gittim.

ve onun rahatlatıcı cüssesine yaslanarak üzerine
oturdu. "Em nasıl?"
"Durumu iyi," dedi. "Birazdan hastaneye geri döneceğiz.
Beni daha önce kovdu, sanırım bazı testler falan yapıyorlar. Seni görmek istiyor."
Ne diyeceğimi bilemedim.
"Onu ziyaret etmem sorun olur mu?"
"Evet, tatlım. Onun hayatını kurtardığına göre, muhtemelen senin yanında benim yanımda olduğundan daha güvende. Hiçbirimiz bir sorun olduğunu fark etmedik bile. Yine de seni uyarmalıyım, kız kardeşi orada. Kit tam bir cehennem kaçkını ve senin hakkında sorular soruyor."
Harika. Bir kedinin kustuğu bir şeye benzeyen diğer kızıyla ilk kez tanışacaktım.
"Hunter nasıl?"
"Yeterince iyi," dedi Skid. "Kayıplarımızı duymak onun için zor olsa da."
"Em'in ona ihtiyacı vardı," dedi Reese, sesi sertti. "Bu konuda bir sorunu olan varsa benimle konuşabilir."
"Kimsenin bununla bir sorunu yok Pic," diye yanıtladı Skid ve ses tonundan bu konuyu ilk kez tartışmadıklarını anlayabiliyordum. Pekâlâ o zaman.
"Kahvaltı ister misiniz?" Parlak bir şekilde sordum. "Vaktimiz var mı?"
Reese bana, "Hunter arayacağını söyledi," dedi. Belli ki bu durum onu rahatsız etmişti.
kızını görmek için "izin" bekliyordu.
"Kahvaltı o zaman."
Çekerek kurtuldum ve buzdolabına doğru yürüyüp içindekileri inceledim. Seçenekler sınırlıydı... Ama yumurta ve ekmek vardı. Kileri karıştırdım ve biraz şurup buldum. Yirmi dakika sonra elektrikli tavada sıcak Fransız tostu vardı ve çocuklar bunu çok beğenmiş görünüyordu. Sonra Reese hariç herkes mutfağı terk etti; bu, olayları nasıl yorumladığınıza bağlı olarak ya uygun ya da son derece uygunsuz bir durumdu.
Bulaşıkları yıkamaya başladığımda "Jessica nasıl?" diye sordu. Sürpriz bir şekilde yanıma geldi ve kurulamaya yardım etmek için bir havlu aldı. Bütün He-

Son birkaç günün erkek havası, ama sanırım en erkeksi erkek bile önce onu beslerseniz devreye girecektir.

"Hâlâ uyuyor," dedim. "Olanları anlatması ne kadar sürer bilmiyorum. Ne kadar gergin olduğunu fark ettin mi?"

"Evet," dedi. "İyi bir sahne değil."

Elime geçen en iyi açılış buydu, ben de onunla devam ettim.

"Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmadık," dedim tereddütle. "Çılgınca, ama ilk yattığımızdan bu yana sadece bir haftadan biraz fazla zaman geçtiğinin farkındasın değil mi?
birlikte?"

"Daha uzun gibi görünüyor," dedi elimden bir tabak alarak. "Çok fazla şey çok hızlı oluyor."

"Tüm bunları sindirmek zor..." Yavaşça söyledim. Başımı eğerek ona döndüm. "Bilmem gerek, sana yaptığım şeyi geride bıraktık mı? Çünkü böyle bir şeyin peşini nasıl bırakabildiğini anlamıyorum. Sana ne kadar üzgün olduğumu söyledim ama olanları değiştiremem. Beni affedemezsen anlarım."

"Bırak gitsin,
bebeğim." "Ama-
"

"Bunu yapmandan hoşlanmıyorum ama nedenini anlıyorum ve bir daha yapacağını sanmıyorum. İzin ver. Bırak. Bırak."

Gözlerimi hızla kırpıştırdım, gözlerim yaşlarla
doldu. "Teşekkür ederim."

Homurdandı ve birkaç dakika daha bulaşık yıkamaya devam ettik. Yine de rahatlayamıyordum çünkü bitmemiş bir iş daha vardı ve onun buna vereceği tepki bana çok şey anlatacaktı.

"Bu sabah kiralamamız için bir yer buldum. Aslında döner dönmez taşınabiliriz - komşum Danica anahtarları çoktan hazırladı ve mobilyalı bile. Bu beni ve kızları senden kurtarır."

Reese tabağı dikkatlice yere bıraktı ve kollarını kavuşturarak bana döndü. Yıkamaya devam ettim, ki o orada granit gibi bir suratla dururken bunu yapmak sandığınızdan daha zordu.

"Kıçıma tekmeyi basmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu, sesi alçak ve soğuktu. Süngeri bırakıp bakışlarına karşılık verdim ve ıslak ellerimi endişeyle kalçalarıma sildim.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanmıyorum ama ilişkimizin ne olduğunu ben de bilmiyorum. Yani, sadece birbirimizi görmek için anlaştık, sonra ben seni vurmaya çalıştım, sonra sen beni boğazımı kesmekle tehdit ettin ve
birlikte bir cinayet çılgınlığı yaparak. Bu benim deneyim alanımın dışında, Reese. "Bırak gitsin" demek hâlâ bir çift olduğumuz anlamına mı geliyor yoksa beni öldürüp cesedimi saklaman konusunda endişelenmemem gerektiği anlamına mı geliyor?
Orman mı? Şu anda net değilim."

Yüz ifadesi yumuşadı.

"Biraz daha az berbat bir şeye geçebileceğimizi umuyordum. Belki biraz film izler, takılır ve benim evimde barbekü yaparız? Zor bir başlangıç yaptık ama çok da hızlı yol kat ettik. Heather ve ben beş yıl evli kalana kadar birlikte cinayet işlemeye başlamadık. Jess'in bir komplikasyon olduğunu mu düşünüyorsun? İki okul öncesi çocukla birlikte bir karteli vurduğunuzu hayal edin."

Vay anasını.

Ağzı buruştu ve sonra uzanıp çenemi nazikçe kapattı.

"London, şaka yapıyorum. Bu normal değil. Hiçbiri değil. Ama bu kısım bir şaka değil - ikimizin de cevaplaması gereken çok şey var, ama bana bir şans daha vereceğini umuyorum ve belki ben de senin için aynısını yapabilirim? Bunu yapman için bir sebep yok.
Taşın, tatlım. Etrafımda olman hoşuma gidiyor. Hem de çok."

Yüzünü inceledim, o muhteşem gözlerinin içine düşmemeye çalıştım. Beni her zaman etkilemişlerdi - hiçbir erkek bu kadar güzel olmamalıydı. Ama bu sadece benimle ilgili değildi.

"Jess'in iyileşmek için bir yere ihtiyacı var," dedim ona usulca. "Kulüp sürekli senin evine girip çıkıyor ve şu anda erkeklerden korkuyor. Benim de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Her şey çok hızlı gelişti ve bunu doğru nedenlerle yaptığımızdan emin olmak istiyorum. Bazen ilerlemek istiyorsan bir adım geri atman gerekir."

"Buzdolabı mıknatısı gibi konuşuyorsun," dedi, sesi gergindi. "Bizi bırakıp gitmeyeceğim London. Üzerinde çalıştığımız şey farklıydı. Gerçekti. Ben bunu istiyorum ve sen de istiyorsun."

"Kendi evimi kiralamak bizden uzaklaşmak değildir," diye cevap verdim. "Ama *biz* diye bir şeyin olması için çok az zamanımız oldu. Çarşamba günü seks yaptık ve Cumartesi günü seni gözetliyordum. Salı günü öldürme emri aldım. Tek istediğim bizi keşfederken kendime ait bir alanım olması, her ne olursa olsun. Biz
oradan al." "Bundan
hoşlanmadım."

Gözlerimi ona diktim.

"Heather her zaman ona söylediklerinizi yapar mıydı?"

Sustu ve ben de konuyu ona getirmenin bir hata olup olmadığını düşündüm. Ama o başlatmıştı ...

"Heather ona söylediklerimi neredeyse hiç yapmadı," diye itiraf etti. "Kulübün önünde mi? Elbette. Ama yatağın yanında bir bıçak bulundurmayı da severdi. Her zaman, eve başka bir kadın gibi kokarak geldiğim gecenin beni uykumda öldürdüğü gece olacağını anladığım sürece istediğim kişiyle yatmakta özgür olduğumu söylerdi."

Kirpiklerimin arasından ona bakarak gülümsememi
bastırdım. "Kulağa çok iyi bir kadınmış gibi geliyor."

"Öyleydi. Ama o öldü ve sen de çok iyi bir kadınsın London.
Benimle eve dön."

"Ziyarete geleceğim," dedim bakışlarını tutarak. "Pijama partileri, bu nasıl Ses mi? Birbirimizi tanıyabiliriz, bunu doğru şekilde yapabiliriz. Zaten her şeyi bir kez yanlış yaptık, ama sahip olduğumuz şey gerçekse, benim kendi
bir yer onu öldürmez. Hazır olduğumuzda birlikte yaşamayı konuşabiliriz."

Kollarını kavuşturdu ama başını salladı.

"Sana yazı vereceğim," dedi yavaşça. "Ondan sonra tüm bahisler kapandı."

Gülümseyerek kollarımı boynuna uzattım ve öpmek için başını kendime doğru çektim. Bana izin verdi ama ilk başta karşılık vermedi. Geri çektim.

"Gerçekten mi, Reese? Surat mı asıyorsun?"

Kaşlarını çattı.

"Böyle söyleyince kulağa çok çocukça geliyor."

Cevap vermedim.

"Siktir," diye mırıldandı, sonra kollarını bana doladı ve beni sıkıca kendine çekti. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve ona doğru açıldım. İhtiyaç ve arzu alevlendi ve ben onun dilinden daha fazlasını istedim. İyi ki konuşmuştuk öpüşmeye başlamadan önce fark ettim. Yoksa ne isterse yapardım, çünkü Reese'i öpmek *o kadar güzeldi*. Horse mutfağa girip boğazını temizlediğinde Reese beni duvara yaslamış, iki bacağımı beline sıkıca sarmıştı.

"Kızın aradı," diye duyurdu At. "Gelip ziyaret etmen için hazırmış. Londra'yı unutmamanı söyledi. Onu geri arayıp mutfakta sevişmekle meşgul olduğunu söyleyeyim mi?"

Ben kıkırdamaya başlayınca Reese dondu kaldı, inledi. Sonra alnını benimkine yasladı, gözleri kapalıydı.

"Çocuklar," diye mırıldandı. "Zamanlama berbat. Her zaman."

Beni indirdi ve ben de giysilerimi düzelttim. At başka tarafa bakmadı ya da bizi yalnız bırakmadı. Vermedi. Tam bir sürüngen gibi sırıtarak öylece durdu.

"Seyretmeyi seviyor musun?" Ona sordum.

"Evet, izlemeyi seviyorum. Herkes sevmez mi?"

Reese ona ters ters baktı, bu da onun daha da sert sırıtmasına neden oldu.

"Tamam, hadi gidip Em'i görelim," dedim Reese'in elini çekiştirerek.

"Sadece
"Büyük bir kız olması, babasına ihtiyacı olmadığı anlamına gelmez."

Reese gözlerini devirdi, sonra bana garip, neredeyse utangaç bir gülümseme verdi. "Bunun için teşekkürler."

Hastane odasına girdiğimizde Em usulca, "Merhaba baba," dedi. Solgun ve zayıf görünüyordu ama gözleri parlıyordu ve Reese'e gülümsemeyi hâlâ başarıyordu.

Hunter onun yanında duruyordu, gözleri dikkatli ve endişeliydi. Hâlâ Coeur d'Alene'de ilk tanıştığım belalı motorcuydu ama bu onun

kızına sadık değildi. Reese'in kızı için her şeyi yapardı, yüzünden okunuyordu.

Beni bir depoya kilitlemesine rağmen ondan hoşlandığıma karar verdim.

"Hey, bebeğim," dedi Reese, pencerenin yanındaki yatağına geçerken elimi bırakarak. Em'in oda arkadaşı yoktu. Acaba şansı yaver gittiği için mi böyle olmuştu, yoksa Hunter hemşireleri korkutup ona yer mi vermişti?

Muhtemelen sormamak en iyisi.

Reese eğildi ve onu alnından öptü, sonra yatağa onun yanına oturdu. Yanında durdum, bu bana garip gelmeliydi ama nedense gelmedi.

Em'i hayatta ve iyi gördüğüm için mutluydum.

"Duyduğuma göre kıçımı kurtarmışsın," dedi Em, gözleri minnettarlıkla doluydu.

En ufak bir suçlama ya da temkinlilik belirtisi yoktu; kanamasını fark ettiğimde tutsak olduğumdan haberi olmadığı belliydi. Sanırım bu bilmem gereken bir şeydi ve ben bunu çok rahatlatıcı buluyordum. Babasını öldürmeye çalıştığımı öğrenmemesini tercih ederdim. İçimde kötü bir kin besleyeceğine dair bir his vardı.

"Elimden geleni yaptım," dedim sessizce. "Beni korkuttun, seni kaybedebileceğimizi düşündüm. Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Zayıf," diye yanıtladı. "Üzücü. Bana kız olduğunu söylediler. Bu çok garip... Ben

pozitif hamilelik testini gördüğümde biraz korkmuştum ama onu seviyordum. Onu istedim. Gittiğine inanamıyorum."

"Çok özür dilerim."

Em başını salladı, gözlerinin etrafı biraz kızarmıştı. Hunter'a baktım, yüzündeki gölgeleri gördüm. Belli ki ikisi de onu istiyordu. Umarım bir şansları daha olur... Dış gebelikler çok zarar verebilirdi.

"Yorgun musun, küçük kız?" Reese, Em'in elini tutmak için uzanarak sordu. "Biraz dinlenmek ister misin? Gidip dışarıda bekleyebiliriz."

"Hayır" dedi, parmaklarını sıkarak. "Burada olmana sevindim." "Merhaba, Reese," dedi yeni bir ses ve kafamı kaldırdığımda bir kızın ayakta durduğunu gördüm.

kapı çerçevesi. Bu Kit olmalıydı, henüz tanışmadığım kızı. Onu fotoğraflarından tanıdım, her ne kadar hepsi daha önce çekilmiş olsa da

şimdiki tarzını benimsemişti. Betty Page pinup'ları gibi görünüyordu; vintage kıyafetleri, şekillendirilmiş siyah saçları, kırmızı ruju ve sert kız tavırlarıyla.

Em gibi o da göz alıcıydı ama tamamen farklı bir şekilde.

Reese ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Kendini Reese'in kollarına bıraktı ve Reese onu kucaklamak için kaldırdığında onu sıkıca kavradı. Bana Reese'in onunla kavga etmeyi sevdiğini söylemişti ve ona ilk ismiyle hitap etmesinin de bu dinamiğin bir parçası olduğunu hissediyordum... Ama belli ki işler sarpa sardığında Hayes ailesi bir arada duruyordu. Uzun saniyeler sonra adam kadının tekrar yere düşmesine izin verdi ve kadın geri çekildi, yüzünde bir kırılganlık ifadesiyle adama gülümsedi.

Sonra gözleri beni buldu ve daraldı.

"Bu o mu?" diye sordu, sesi keskindi. Em derin bir iç çekti ve Hunter gözlerini devirdi. Araya girip olayı dağıtmanın zamanı geldiğine karar verdim.

"Ben London Armstrong," dedim net ve dostane bir sesle, yanıma yaklaşıp elimi uzatırken. "Sen Kit olmalısın. Pek çok fotoğrafınızı gördüm ama hiçbiri yeni değil. Görünüşünüze bayıldım, çok klasik."

Burnunu çekti, onu kazanmak için pohpohlamaktan daha fazlası gerektiğini açıkça gösteriyordu. Tamam o zaman. Başka bir taktik deneyeceğim.

"Reese, gidip herkese kahve getirmemi ister misin?" diye sordum. "Ailecek biraz vakit geçirmenize izin verir misin?"

Kaşlarını kaldırdı ama Kit muzaffer görünüyordu. Belli ki beni korkuttuğunu düşünüyordu. Durum öyle değildi ama onunla kafa bulmaya da niyetim yoktu. Em onun kız kardeşi, Reese de babasıydı; bu onlarla ilgiliydi, benimle değil. Bu kızın içini görebiliyordum. Kavgacılığının altında korku ve güvensizlik yatıyordu. Babasını ondan uzaklaştırmak için burada olmadığımı bilmeye ihtiyacı vardı ve bunu anlatmanın en iyi yolu da mesafeydi.

Bensiz de vakit geçirebilirler.

Hunter aniden, "Sana yardım edeceğim," dedi. Şaşırarak başımı salladım. Bu noktaya kadar, hiçbir şey için bu odadan çıkmayacağına dair yüz dolarına bahse girerdim.

İlginç.

Beni koridora kadar takip etti. "Kafeterya bu tarafta."

Rahat bir sessizlik içinde yürümeye başladık. Neden benimle geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama bilmem gerekseydi, bir şeyler söylerdi. Sanki benim

buradaki rolü destek olmaktı, sorgulamak değil.

"Birlikte zaman geçirmeliler," dedi sonunda. "Araları iyi ama Kit ve Reese kavga etmeyi seviyor. İki sokak kedisi gibi. Bizim orada olmamız onlara kavga edecekleri bir şey daha veriyor ve Em'in buna ihtiyacı yok."

Güldüm, her şey yerli yerine otururken başımı salladım. "Çok kolay bir aile değiller, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Kahveyi aldık ve yavaşça geri taşıdık, ama tüm çabalarımıza rağmen işimiz sadece yirmi beş dakika sürdü. Kapıyı çaldım ve dikkatle iterek açtım. Em sırt üstü yatağa uzanmış, Kit de yorganın üstünde onun yanına sokulmuştu. Reese onlarla pencere arasında oturuyor, sandalyesinde rahatça arkasına yaslanıyordu. Bir bileğini dizine dayamış, birbirleriyle sessizce fısıldaşan kızlarını izliyordu.

Sonra başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi, soluk mavi gözleri sıcaklıkla kırışmıştı, yüzünde bariz bir gurur okunuyordu.

"İçeri gel," dedi.

Kit'e baktım ama o beni görmezden geldi. Em yatağın kenarını okşayarak göz kırptı. Oraya doğru yürüdüm ve bu aileyle gelecekte beni nelerin beklediğini merak ederek küçük boşluğa beceriksizce oturdum.

Öğrenmenin tek bir yolu var.

"Kim kahve ister?"

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

C H A P T E RN I N E T E N

BİR AY SONRA
LONDRA

Banyo aynasına doğru eğildim ve solgun kirpiklerime dikkatlice rimel sürdüm. Banyo kapısının dışında Mellie ve Jessica'nın bir şey hakkında tartıştıklarını duyabiliyordum - kulübe sadece bin metre kareydi ve Melanie birkaç hafta içinde öğrenci evine taşınacağı için çok ama çok mutluydum.

Buna daha ne kadar katlanabileceğimden emin değildim.

Saçımı tararken yüksek sesli müzik çalmaya başladı, rujumu sürerken aniden rap'e dönüştü. Jessica müzik s e t i n i n kontrolünü ele geçirmiş olmalı.

Tekrar geri döndü ve küçük banyonun dışında tam bir müzikal savaşın başladığını fark ettim. Kendime bir kez daha hızlıca baktım - mükemmel değil ama yapardım - dışarı çıktım, bağırmaya başlamaya hazırlandım. Ben bağıramadan müzik tamamen durdu. İki kız da oturma odasında durmuş birbirlerine bakıyorlardı. Melanie son haftalarda Jessica'ya karşı dik durmaya başlamıştı, bu hep yapmasını istediğim bir şeydi. Şimdi bu dileğimden pişmanlık duyuyordum çünkü bir savaş bölgesinde yaşıyordum.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye homurdandı Jessica. Derin bir nefes aldım ve onu azarlamaya hazırlandım. Melanie benden önce davrandı.

"Benimle böyle konuşma."

"Eğer doğruysa yaparım. Mektubu gördüm. O da amcık peşinde koşan bir pislik ve ona hapishanede mektup yazmak çaresiz ve acınası bir durum. Sen benden daha zekisin, neden öyle davranmıyorsun?"

Mellie'nin ağzı açık kaldı, benimki de öyle.

Sonra kapı çaldı.

Melanie yanımdan geçip ortak odalarına doğru yürüdü ve Jessica'yı gözleri öfkeyle parlayarak oturma odasının ortasında bıraktı. Zil tekrar çaldı ve ben de onların bu işi kendi başlarına çözebilecek kadar büyük kızlar olduklarına karar verdim. Sırt çantamı kaptığım gibi kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

Sonra gülümsedim çünkü her şey yeniden yoluna
girmişti. Reese buradaydı.

REESE

Tanrım, ama çok güzeldi.

London'ın elini tuttum ve öpmem için onu verandaya çektim,
Çünkü kulübede yaşanan kız dramasıyla uğraşmak istemiyordum. Ve büyük bir drama yaşanıyordu - Em ve Kit'i büyüttükten sonra, havadaki bok kokusunu alabiliyordum.

Neyse ki London'ın dudaklarının tatlı yumuşaklığı kızları ve oyunlarını fazlasıyla telafi ediyordu. Ellerim kıçını buldu ve onu yukarı kaldırıp vücuduma soktu. Her zaman olduğu gibi, sikim de onu gördüğüne benim kadar sevinmişti.

Pencereden bangır bangır rap müzik sesi geliyordu ve bizi verandadan düşürüyordu. Aynı hızla tekrar kapandı.

İşte o zaman çığlık atmaya başladı.

"Buradan gitmeliyiz," diye homurdandım ve London'ı tamamen yüklü bisikletime doğru sürükledim. Zeki bir kadın olduğu için itiraz etmedi. Bırakın kızlar birbirlerini öldürsünler, bu bizim hafta sonumuzdu ve bunu bizim için mahvetmeyeceklerdi.

Beş dakika sonra yoldan ayrılıp otoyola çıktık ve kuzeye, Kanada sınırına doğru ilerliyorduk. Geçtiğimiz ay boyunca London benimle birlikte sürüş konusunda daha rahat hale gelmişti, ki bu çoğunlukla harikaydı... Yine de eskiden hayatı buna bağlıymış gibi bana yapışmasını özlüyordum. Artık ellerini kaldıracak kadar rahat hissediyor, biz yolda ilerlerken ellerini havada sallayıp dans ediyordu.

Geri döndüğümüzde işler bir süredir berbat ve gergindi. Bir kısmı onunla benim aramdaydı ama çoğunlukla kulüple işleri yoluna koymaya çalışıyordum. Painter ve Puck, nereden bakarsanız bakın hapis cezasıyla karşı karşıyaydı,

Kaybolan üç kardeşten biri Coeur d'Alene'in 90 mil güneyindeki Moskova şubesindendi. İyi bir adamdı ve onu on yıldan fazla bir süredir tanıyordum. London cenaze töreni için benimle gelmişti. İlişkimiz yeni olabilirdi ama o Medina denen herifi depoda öldürdüğünde hiç de azımsanmayacak bir saygı kazanmıştı.

Anma töreninde de kendini iyi idare etmişti ve daha sonra birden fazla kardeşim bana neden onun zaten benim yaşlı kadınım olmadığını sordu.

Cevaplaması zor bir soru.

Bu hafta sonu soruları cevaplamakla ilgili değildi. Kulüple, kızlarla ya da kartelle ilgili bir şey değildi. Hayır, kamp yapmak, birlikte vakit geçirmek, belki de kız arkadaşımı sarhoş edip ondan faydalanmakla ilgiliydi. Mükemmeldi.

Pack Nehri üzerindeki favori kamp alanıma ulaştığımızda saat hâlâ erkendi. Buraya nehir demek biraz abartılı olurdu, en azından yılın bu zamanında. Pack kar erimesiyle besleniyordu ve yaz sonunda herhangi bir noktada derinliği bir ayaktan fazla değildi. Ormanlık bir vadi boyunca kıvrıla kıvrıla ilerleyen nehrin orta kanalı yuvarlak kayalardan, küçük kum kıyılarından ve en fazla iki ya da üç metre yüksekliğindeki şelalelerden oluşan geniş bir yatak boyunca uzanıyordu.

Kamp alanımız çok özel bir yer değildi; toprak bir yolun dışında, ağaçların arasında, nehrin yanında bir ateş çukurunun bulunduğu küçük bir açıklıktı. Çocukluğumdan beri buraya gelirdim.

Dünya üzerindeki en muhteşem yerlerden biri olmalıydı. Londra ile paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

O uyku tulumlarını açarken ben de ateşi yaktım. Ateşi yakmak için hâlâ çok erkendi, ki bu sorun değildi çünkü yapmak istediğim başka şeyler vardı. Ve hayır, onu becermekten bahsetmiyorum, bu da listede olmasına rağmen.

"Biraz eğlenmeye hazır mısın?" diye sordum ve o da bana gülümsedi. "Aklında ne var?"

"En son ne zaman bir Super Soaker vurdun?" Bana boş boş baktı.

"Su tabancası, tatlım. Plastik mi? Pompalayınca su mu fışkırıyor?"

"Ne olduklarını biliyorum, Reese."

"Mükemmel. Büyük olanları bisikletle taşıyamazdım ama küçük olanlar da harika. Bu işte yeni olduğun için sana avantaj sağlayacağım."

Onun için getirdiğim plastik tabancayı bir çırpıda çıkardım.
Neon turuncu ve yeşildi ve yaklaşık iki bardak su alıyordu. İyi bir dövüş için fazlasıyla yeterliydi, özellikle de nehirde olacağımız için. Yeniden doldurması kolay.

Ağzı düştü.

"Cidden beni buraya su savaşı için mi getirdin? Bunun romantik bir hafta sonu olduğunu sanıyordum?"

Ona kaşlarımı çattım.

"Tatlım, olaya bir de benim açımdan bakmalısın. Sağdan ateş ediyorum, tişörtün ıslanıyor ve sonra seninle suyun içinde yuvarlanıyorum. Bana bunun romantik olmadığını söyle?"

London homurdandı, ama gözlerinde şakacı bir ifade görebiliyordum.
Evet, o da katılmıştı. Silahı ona fırlattım ve arkamı döndüm.

"Yüze vurana kadar vaktin var," dedim ona yüksek sesle. "Ayakkabılarını çıkarırsan daha iyi olur. Kayalar keskin değil ama kayganlar ve sadece suyun içinde yürüyebileceğin birçok yer var. Şimdi koş, eğer gerçekten kısa bir oyun olmasını istemiyorsan. Nehrin yukarısında yüzebileceğimiz bir havuz var ve ben seni yakalamadan oraya varırsan kazanırsın. Eğer bana silahınla vurursan, durup tekrar ona kadar saymam gerekecek. Eğer seni vurursam, bir öpücük alırım.
Bir. İki. Üç. Dört ..."

Çünkü ben bir pisliğim, 50'de durdum. İşini kolaylaştırmak için bir sebep yok.

Nehre doğru dönerek nehrin yukarısına baktım. Onu göremedim, ki bu büyük bir sürpriz değildi. Yüzme çukuru sadece yarım mil uzaktaydı ama kayalar ve Pack'in kıvrılma şekli yüzünden oraya varmak düşündüğünüzden daha uzun sürüyordu. Eğildim ve silahımı doldurdum, sonra pompaladım, nehirde ilerlemeye başlarken harekete hazırdım.

Beş dakika sonra hala onu görmemiştim. Bu oyunu oynamanın pek çok yolu vardı -eğer mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ilerlerse, muhtemelen beni yenerdi. Ama bu o kadar da eğlenceli olmazdı ve Londra'yı biliyordum.

Bir pusuya karşı koyamazdı.

İlki bir anda vurdu. Tam bir virajı dönmüştüm ki soğuk su başımın yan tarafına çarptı. Onun histerik kahkahalarını duydum ama gözlerimi kapadım ve saymaya başladım. Hızlı hızlı. Artık yakınlarda olduğunu biliyordum ve sıçrama sesini dikkatle dinledim. Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ menzilimdeydi, ben de silahımı kaldırdım ve onu sırtından vurdum.

Çığlık atarak bana doğru döndü.

"Hile yaptın, saymadın-"

Cümlesini tamamlayamadan yüzüne bir el ateş ettim, sonra da suyun içinden ona doğru ilerlemeye başladım. Pürüzsüz, yuvarlak kayaların üzerinde yürümek zordu ama bacaklarım uzun olduğu için uzun sürmedi.

"Hızlı saydım," dedim ona kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve bana iki öpücük borçlusun."

Bana ters ters baktı ama ensesinden yakalayıp ödülümü almak için onu kendime çektiğimde itiraz etmedi. Uzun saniyeler sonra nefes nefese kalarak ayrıldık. Islak gömleği göğüslerine sıkıca yapışmıştı.

Olağanüstü.

Sonra bu kez beni öpmek için öne doğru eğildi. Gözlerimi kapattım, dudaklarının narin dokunuşunun tadını çıkardım ve-

"Lanet olsun!"

Kaltak silahıyla beni horozumdan vurdu.

London gülmeye başladı ve bana bağırarak nehrin yukarısına doğru kaçtı.

"Bu sefer gerçekten sayacaksın, pislik! Yoksa silahını alırım.
senden uzakta."

Küçük havuza ulaştığımızda ikimiz de sırılsıklam olmuştuk, bu yüzden kıyafetlerimizi çıkarmanın bir anlamı yoktu. Sadece üç metre derinliğinde ve belki on metre genişliğindeydi, bu yüzden gerçekten yüzemiyorduk da - benim için sorun değildi.

Bunun yerine birbirimize su sıçrattık, sonra güreştik ve sonra bildiğim bir sonraki şey, London sikimi sürerken bir şelalenin altında oturuyordum.

En iyisi. Oyun. Hiç.

Gecenin ilerleyen saatlerinde sırt üstü uzanıp yıldızlara baktım, London koluma girmişti, bir elim göğsümdeydi.

"Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydik," diye mırıldandı usulca. "Kimsenin bizi bulamayacağı ve hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımız bir yer. Tanrım, kızlar beni deli ediyor."

"Mellie yakında gidecek," diye hatırlattım ona. Üstümüzden bir yıldız geçti, sonra bir başkası. "Heather ve ben her yıl bu zamanlarda Perseid yağmuru için buraya gelirdik. Şunu görüyor musun? Bütün gece yağacaklar."

"Evet, gördüm," diye fısıldadı. "Onu çok düşünüyor musun?"

Soruyu düşündüm, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Bazen. Ama daha çok seni düşünüyorum. O öldükten sonra bir daha asla yaşlı bir kadın almayacağıma yemin ettim. Şu ana kadar aklım almıyordu. Ama aramızda bir sorun yok, değil mi? Sen de hissediyorsun."

Bir saniye cevap vermedi. "Ben de hissediyorum," diye kabul etti.

"Bunu resmileştirmeye hazır mısın?" diye sordum. Başını salladı, saçlarını bana sürttü. Güzel kokuyordu.

"Henüz değil. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama bu biraz daha bizim olsun. Sadece kimseyle paylaşmak zorunda olmadığımız küçük bir sır. Herkes her zaman bize güveniyor ve bu ortadan kalkmayacak... ama şimdilik, bunu yapmayalım.
onlara bunu ver."

Tereddüt ettim. Her şeyin açık olmasını istedim, herkesin London'ın gerçekten benim kadınım olduğunu bilmesini istedim. Onunla gurur duyuyorum. Ama ben de anlıyordum.

"Yaz sonu o zaman? Sadece iki hafta kaldı, tatlım." "Kulağa harika geliyor."

"Seni bekleyen koca bir evim varken o küçük kulübede daha ne kadar kalacaksın?"

Hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Mellie taşındığı gün, eşyalarımı toplayacağım. Orada aklımı kaybediyorum."

"Peki ya Jessica?"

"Aslında planları var, inanmıyorum. Bu konuda biraz kararsızım. Onu yanımda istiyorum... ama senin evinde mutlu olmayacağını da biliyorum. O

henüz böyle bir hayata geri dönmeye hazır değil. Ancak ilerlemesi ve kendi kararlarını vermesi gerektiğini fark ettiği için onunla gerçekten gurur duyuyorum."

"Gerçekten mi? Kendi başına ne yapacak?"

"Maggs Dwyer'ın yanına taşınıyor." "Bolt'un

yaşlı kadını mı?"

"Hayır, Bolt eski sevgilisi," dedi kesin bir ifadeyle. "Bu detay konusunda oldukça kararlı. Özel ihtiyaçları olan çocuklar için toplum merkezinde bir program yürütüyor. Jess birkaç yıldır orada gönüllü olarak çalışıyor ve üniversitedeki erken çocukluk eğitimi programına kaydolmaya karar verdi. Maggs ona yarı zamanlı bir iş ve kiralık bir oda veriyor. Birçok açıdan mükemmel.
yollar."

"Bolt bundan hoşlanmayacak," diye düşündüm. "Ona geri dönmeye çalışıyor. Jess'in etrafında olması işleri kolaylaştırmayacaktır."

"Bolt'un kararı değil."

Yeterince adil.

"Yani iki hafta sonra tamamen benimsin."

Başını salladı ve esnedi. "Beni hâlâ istediğini varsayıyorum."

"Evet, seni istiyorum."

Küçük mutlu bir ses çıkardı ve tekrar sessizliğe gömüldük. Tepemizden bir meteor daha geçti. London'ın nefes alıp vermesi yavaşladı.

Hey, bebeğim, Heather fısıldadı. *Buraya birlikte geldiğimizi hatırlıyor musun? İki*
Küçük kızlar aramıza sokulup bütün gece yıldızların kayışını mı izlediler? Onlara roketlerle cennete giden insanlar olduklarını söyledin.

Evet, hatırlıyorum.

Her şeyi hatırlıyordum, ancak bazen o anıları silebilmeyi diliyordum çünkü çok acı veriyorlardı. Ama bu gece? Bu gece çok güzellerdi.

O senin için iyi, ben de bunu istiyordum. Bir gün Em ve Kit'in çocukları olduğunda, onları benim için buraya getirirsin, değil mi? Onlara Büyükanne Heather onları izliyor... O zaman onlara Büyükanne London'ın onlara ekstra sevgi vereceğini söyleyin, çünkü onlar çok özel çocuklar ve iki katını hak ediyorlar.

Yutkundum. London yanımda kıpırdandı ve kokusunu içime çektim. Temiz ve tazeydi, saçları nehirden dolayı hâlâ biraz nemliydi.

Heather'a *seni hep özleyeceğimi* söyledim. *Ama gitmene izin vermenin zamanı geldi.*

Cevap vermedi.

Karanlıkta bir yıldız daha kaydı ve London başını kaldırdı. "İyi misin, Reese?"

"Seni seviyorum."

Sessizlik.

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Hazır değildim. Şimdi hazırım."

"Ben de seni seviyorum."

Tekrar bedenime yerleşti ve var olduğunu neredeyse unuttuğum bir şekilde kendimi iyi hissettim. Karanlık etrafımızı sarmış, sadece meteor yağmuru tarafından kırılmıştı. Heather'ın bir şey söylemesini bekledim. Hiçbir şey söylemedi.

Artık sadece Londra ve ben vardık.

İyi hissettim.

OceanofPDF.com

Sonsöz

ON ÜÇ AY SONRA GÜNEY KALİFORNİYA PAK

"Karar veremiyorum - önce sarhoş *olup sonra* mı sevişmeliyim, yoksa tam tersini mi yapmalıyım?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Puck, gözlerini tavana dikerek. En üst ranzaya uzandı ve Painter'la aynı hücreyi paylaşan sinir bozucu gevezeyi görmezden gelmeye çalıştı. En azından bir hücreleri *vardı.* Hapishanenin ne kadar kalabalık olduğu düşünüldüğünde, adamların yarısının kendilerine ait bir alanı bile yoktu.

"Evet, seksle başlayacağım," diye devam etti Fester, Puck'ın sesindeki tehditten habersiz. Adam tam bir morondu ama en azından zararsızdı. Geçen yıl boyunca, o ve Painter ayda en az bir kez kartel çocuklarıyla savaşmak zorunda kalmışlardı. Sinir bozucu bir hücre arkadaşı, uykunda şişlenmekten daha iyiydi. "Bir keresinde gördüğüm bir hatun vardı-"

Puck, "Çeneni hemen kapatmazsan aletini keserim," diye mırıldandı. Fester güldü, çünkü son altı aydır günde en az bir kez aynı konuşmayı yapıyorlardı. Ama bugün tecrit altındaydılar, bu da Puck'ın o küçük pislikten kaçamayacağı anlamına geliyordu.

Ressam odanın öbür ucundan keyifle homurdandı, çünkü adamın Puck'ın sinirlerini ne kadar bozduğunu çok iyi biliyordu.

"Senin kızdan ne haber?" Fester aniden yön değiştirerek Painter'a sordu. "Söyleyecek ilginç bir şeyi var mı? Onu hep o fotoğrafta giydiği mavi sundress'le düşünüyorum. Hani şu göğüslerinin gözüktüğü resim. Yemin ederim, onlar onun meme uçlarıydı. Tadı güzel mi? Eminim tatları güzeldir."

Puck gözlerini kapadı ve başını salladı. Fester'da hiç kendini koruma duygusu yoktu. Ressam kız arkadaşıyla ilgili sorulardan hoşlanmazdı. Bu yeni bir konu değildi.

"Bir kelime daha edersen seni oracıkta öldürürüm," diye cevap verdi Ressam, sesi taş gibiydi. "O benim kızım değil ve ne gördüğünü sanıyorsan unut. Onun resmine bakacak kadar iyi değilsin, pislik."

"Özür dilerim, Ressam," dedi Fester çabucak. "Özür dilerim, seni rahatsız etmek istememiştim. Sen mektubunu okumaya devam et, ben de bir süreliğine şuraya gideyim. Belki bir resim falan çizerim."

"Sen yap," dedi Ressam, sonra Puck Fester'ın odanın öbür ucuna gittiğini ve ardından boya kalemlerinin masanın üzerine döküldüğünü duydu. Adam sekiz yaşında bir çocuğun aklına sahipti, şaka değil. Puck onun nasıl
İki hafta sonra çıktıklarında hayatta kalacaklardı ama bunun için çok fazla enerji harcamadı. Fester hamamböceği gibiydi, bir yolunu bulurdu.

"Evden haber var mı?" Puck sordu, gerçi "ev" doğru kelime değildi. Ressam Coeur d'Alene'den bir paket dolusu not ve resim almıştı, hepsi Orakçıların yaşlı kadınlarından biri tarafından bir araya getirilmiş ve hemen aşağıya gönderilmişti.

"Pek sayılmaz," dedi. "Görünüşe göre Bolt ve Maggs tekrar bir araya gelmişler." Puck homurdandı, Maggs'in kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Bolt'u hatırladı,
Ama pek konuşmamışlardı. Her şey boka sarmadan önce Coeur d'Alene'de sadece birkaç gün kalmıştı. İçeride birlikte geçirdikleri ilk dört aydan sonra, Painter dışarı çıktığında ona Orakçılarla birlikte gelmesini önermişti. Böyle bir şey olmayacaktı. Puck'ın babası bir Gümüş Piç'ti ve o da onunla gitmek istiyordu.

Tabii tekrar ata binebileceğini varsayarsak.

"Mellie burs kazandı," diye ekledi Painter birkaç dakika sonra. "Heyecanlı olduğunu söylüyor, çünkü bu yıl okul sırasında çalışmak zorunda kalmayacak."

Puck sırıttı ama bir şey söylemedi. Ressam, daha önce hiç kokusunu bile almamış olmasına rağmen kızın amcığını kırbaçlamıştı. Buna asla kanmazdı, hiçbir şekilde. Hayat, bir kaltağın sızlanmaları olmadan da yeterince zordu.
o zaman.

Sadece bu da değil, kim sadece birini seçmek ister ki?

Işıkları söndürmek için uyarı zili çaldı ve Fester muhtemelen boya kalemlerini almak için etrafta dolaştı. Garip bir şekilde Freak'in çizim konusunda bir yeteneği vardı. Her şeyin resmini çizebilirdi, gölgeli, karmaşık ve boktan. Puck bunu boya kalemleriyle yapabileceğini düşünmezdi ama o ne bilirdi ki?

Işıklar söndü ve Puck gözlerini kapattı, ulumaları duymazdan geldi ve mahkumların iniltilerini duyuyordum. Hapishanede geçirdiği en güzel zamandı bu. Painter ve evcil hayvanları sikkafalı ile beton bir kutuya tıkılmış olabilirdi ama ışıklar kapalıyken başka bir yerde olduğunu hayal edebiliyordu. Dışarıda.

Önce sarhoş olmak mı, sevişmek mi?

İtiraf etmeliydi ki, çok güzel bir soruydu. Tanrım, ama kadınları özlemişti. Özellikle de onları becermeyi... Ama aynı zamanda yumuşaklıklarını ve doğru gülümsediğinde gözlerinin akışkan bir hal almasını ve ne kadar boktan olursa olsun ne isterse yapmalarını da özlemişti.

Tamam, önce yat.

Kızı hayal etmeye çalıştı. Sarışın mıydı? Koyu saçlı mı? Sikeyim, umurunda değildi. Oral seksle başlayacak, sonra amına geçecek, belki de onu yiyecekti. Evet, bu iyi olurdu. Aleti seğirdi ve kalçalarını kaldırıp pantolonunu indirdi. Altındaki ranzada oturan Fester homurdanarak büyüyü bozdu ama bu uzun sürmedi. Puck onu görmezden gelerek sikini avuçladı ve sıkıca kavradı.

Aynen böyle.

Ama ağzı sıcak ve ıslak olacaktı ve amını düşünmek dişlerini acıtacak kadar tatlıydı. Ve dışarıdaki o ilk gece için tatlı bir amcığı olan birini bulacaktı. Onun için iğrenç yaşlı orospular yoktu. Yoktu. En iyisinden başka bir şey olmayacaktı çünkü bu onun fantezisiydi ve ne isterse onu yapacaktı.

Arkadan yavaşça içine soktuğunu hayal ederken siki kabarmıştı. Bunu yapmanın en sevdiği yolu, kalp şeklinde ve güzel kıçlarına bakmaktı. Elini yavaşça kaldırarak ne istediğine karar vermeye çalıştı. Soluk ten mi? Koyu mu? Belki biraz çil, ya da sadece kremsi pürüzsüz? Her birinden bir tane sipariş eder, her gece oynamak için yeni bir tane bulurdu.

Kıçtan bahsetmişken, ona da vururdu. Evet. Ağız, amcık, göt. Sonra sarhoş olur ve her şeye yeniden başlardı.

Çok güzeldi. Gerçek olmaması çok kötüydü. Hayal kırıklığı içini doldurdu ama Puck daha da sertleşti, hayali kıza duyduğu şehvet, bir erkeğin elinin yeterli olmadığı soğuk ve sert gerçekliğiyle çatışıyordu. On üç aydan sonra değil.

Ama eli işe yaramak zorundaydı.

Ucundan sıvı sızmaya başladı ve onu yakaladı, devam ederken yolunu kaydırdı. Kalbi şimdi onun ritmine uyarak daha hızlı pompalıyordu. Tatlı, sıkı ve sıcak. Genç. Güzelmiş. Belki uzun saçlıydı, böylece ona tutunabilirdi. onu becerirken, çünkü sert sürmek onun için büyük bir şekilde işe yaradı.

Oh evet...

Saçını çekme, belki de kıçına küçük bir şaplak atma fikri hoşuna gitmişti. Hayal o kadar yoğundu ki, elinin kızın etine çarpışını, bunu yaptığında kızın onun etrafında nasıl gerildiğini neredeyse duyuyordu. *Kahretsin*, bu çok iyiydi. İçindeki baskı daha da arttı ve yakın olduğunu biliyordu. Çok yakındı.

Görüşü değişti -şimdi önünde diz çökmüş, pembe dudaklarını sikinin etrafına sararken büyük, derin kahverengi gözlerle bakıyordu. Vay canına, bu mükemmeldi. Puck'ın kolu ağrımaya başladı ama yavaşlamadı. Muhtemelen diğerlerinin duyabileceği kadar gürültü yapıyordu ve bu onun umurunda bile değildi. Painter onun kardeşiydi, aynı kulüplerde olmayabilirdi ama

Aynı şekilde kardeştiler. Birlikte zaman geçirmişler, koparılamayacak bir bağ kurmuşlardı. Bunun gibi şeylerin hiçbir anlamı yoktu.

Ya Fester?

O sayılmadı.

Kafasının içindeki kız ağzını onun sikinden kurtardı ve ona şakacı bir şekilde baktı. Sonra da dilinin ucuyla uzanarak yarığın ucunu dürttü.

Puck patladı.

Tanrım.

Çok iyi. *Mükemmel.*

Bir an için karanlıkta öylece yattı, o anda özgürdü. Ne şaka ama. Küçük annesinin gerçek olmaması çok kötü. Ama değildi. Çünkü burada, karanlıkta iki adamla tek başına sıkışıp kalmıştı.

Muhtemelen asla dokunamayacağı bir kaltakla aşk. Hayır. Ressam

dışarı çıktıktan sonra bile bir hamle yaptı. Puck, Değerli Melanie'nin kirlenmek için fazla güzel ve mükemmel olduğunu düşündü.

Fester'a gelince? Kendi boya kalemlerini yemeyi severdi.

Acınası. Her ikisi de. Puck'ın dışarı çıkması gerekiyordu, bazen *dışarı* çıkmazsa delireceğini düşünüyordu.

İki hafta.

On dört gün.

Puck elini sildi ve pantolonunu yukarı çekti. Bu geceden sonra sadece on üç gün kalmıştı.

Fester, "Bunlar kesinlikle elbisenin içinden görünen küçük memeleriydi," diye fısıldadı.

"Allah kahretsin!"

Ressam bir anda yataktan kalkıp odanın öbür ucuna geçti ve salağı öyle bir sürükledi ki Puck'ın ranzası sallandı.

"Yapma bunu," diye tersledi Puck. "Onu mahvedersen şartlı tahliyemizi bozabilirsin."

Ressam sustu.

"Onun hakkında konuşmuyorsun," dedi sonunda, diğer adamı yere bırakarak. Fester yüksek sesle, gergin bir kıkırdama çıkardı.

İki hafta.

On dört gün.

Ağız. Am. Göt.

OceanofPDF.com

YAZARIN NOTU: *Birçok okuyucu, hikâyeleri anlatıldıktan sonra çeşitli Reaper'lara ve kadınlarına ne olduğunu yazmamı istedi. Bu bonus sonsöz, kulübün son zamanlarına bir göz atma fırsatı veriyor. Gelecek kitaplar için herhangi bir spoiler vermeden. Bununla birlikte, aynı zamanda olmayacak bir hikaye için biraz alaycı bir şekilde sona eriyor. Bir sonraki kitapta ele alınacak ya da çözülecek. Hayran sayfamdaki okuyucularımın bunu sizinle paylaşıp paylaşmamam konusunda oy kullanmalarına izin verdim ve onlar da ezici bir çoğunlukla dahil edilmesinden yana. Riski size ait olmak üzere okuyun.*

OceanofPDF.com

Bonus Epilog

DOKUZ YIL SONRA
JESSICA

"Jessica Amber Armstrong."

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım, danışmanım yanımdaydı, parlak renkli akademik cübbesi hafif esintide bayrak gibi dalgalanıyordu. Dışarıdaki sahneye çıktık ve London, Reese, Mellie ve diğerlerinin yüzlerinde gururla beni izlediklerini gördüm. Onlar içeri girdiğinde -Reapers renkleri sergileniyordu- herkes hızla yollarından çekilmişti. İyi de olmuştu. Şimdi öndeki iki sıra tamamen onlara aitti.

Reese gözüme takıldı ve göz kırptı. Gülümsedim, sonra yüksek lisans danışmanıma doğru döndüm ve akademik başlığı başıma geçirebilmesi için kendimi alçalttım. O ana kadar harika gidiyordum - özel eğitim alanında yüksek lisans yapma yolunda sadece bir adım daha... Ama sonra "Seninle gurur duyuyoruz Jessica. Senden daha çok çalışan bir öğrencim olmamıştı."

İşte o zaman kaybettim.

Seyirciye doğru döndüm, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Çoğu, bu noktaya gelmek için nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldığımı -hayatımın her günü hala nelerin üstesinden gelmek zorunda olduğumu- asla bilemeyecekti. Kendimi düşüncesizce kararlar vermekten alıkoymak için koyduğum kontroller ve dengeler. Şantımı korumak için geçirdiğim ameliyatlar. Elime ve kayıp parmağıma her baktığımda, kötülüğün dünyamızda, çevremizde var olan gerçek bir şey olduğunu hatırladığım gerçeği.

Hepsini öğrencilerime yardım etmek için kullanacağıma yemin ettim. Çektiğim her acı, verdiğim her aptalca karar, katlandığım her saat fiziksel acı. Ne zaman biri benimle "yavaş" olduğum için dalga geçse. Artık daha iyi biliyordum. Yavaş değildim, *farklıydım* ve bu farklılık beni eyaletteki en iyi özel eğitim öğretmenlerinden biri yapıyordu.

Artık benimle dalga geçmiyorlardı.

London, Reese ve diğerleri benim için bağırıp çağırmaya başlarken dekan elimi sıktı. Bu onlara biraz bakış attırdı ama umurumda değildi. Onlar benim insanlarımdı ve ihtiyacım olduğunda yanımda olmuşlardı.

Şimdi hepsini gururlandırma sırası bendeydi.

Idaho Üniversitesi'ndeki resmi resepsiyonu, Spring Valley Reservoir'daki bir parti lehine iptal etmiştik. Kulübün tamamı gelememişti ama Moskova şubesinin gelmesine yetecek kadar kişi oradaydı.
bizi karşıladı. Yerel kardeşlerden birinin fıçıda tüten bir ocağı vardı ve içi kaburgalarla doluydu. London tüm yaşlı kadınlara patronluk taslıyor ve yemeklerin mükemmel olmasını sağlıyordu. Tek bir kağıt peçete bile yerinde değildi.

Mellie kukuleta takma töreninden hemen sonra gitti, ki bu berbattı. Öğleden sonra çalışması gerekiyordu ama buraya kadar gelmiş olması bile benim için çok şey ifade ediyordu. Yıllar boyunca izlediği yol pek kolay olmamıştı ama ikimiz de dostluğumuz bozulmadan bunu başarmıştık.

"Jess Teyze, saçımı örer misin?" diye sordu Kylie, Em'in en küçüğü. Dördüncü yaş gününe iki hafta kalmıştı ama zihninde artık tam bir yetişkindi. "Annem babama çadırda bir konuda yardım etmesi gerektiğini söyledi. Onu rahatsız etmek istemem."

Kıs kıs güldüm. Evet, bahse girerim bir konuda "yardıma" ihtiyacı vardı.

"Tabii, masaya gel."

Oturduk ve parmaklarımla saçlarını tarayarak sahile baktım. Marie, Sophie ve Jina bir grup çocuğa göz kulak oluyor ve bronzlaşmaya çalışıyorlardı. Horse hariç, kardeşlerin çoğu yukarıda bira içiyor ve sigarayı denetliyordu. Küçüklerin önderliğinde

Kendisinden daha ukala olduğuna yemin ettiğim en büyük oğlunu kuma gömdü. Muhtemelen patlayıp hepsini suya atmayı bekliyordu.

Kylie'nin saçını bitirdim ve örgüsü arkasında uçuşarak sahile doğru koşmaya başladı. Kit -Reese'in diğer kızı- gümbür gümbür yanıma oturdu ve birasını uzattı.

"Biliyor musun, bu pisliğin içine tekrar çekileceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı. Gözlerimde bir soruyla ona baktım. "MC boku. Kurtulduğumu sanmıştım."

"Hiç kimse gerçekten dışarı çıkmayı başarabiliyor mu?" Ben sordum. "Ne olduğu önemli değil

Seçtiğiniz hayat-aileniz her zaman sizin bir parçanız olacaktır. Sizinki iyi bir aile olduğu için mutlu olun."

Kit başını salladı.

"Evet, çoğunlukla. Diploma için tebrikler." "Teşekkürler,"

dedim, kendimi sıcak ve mutlu hissederek.

"İşte buradasın," dedi London. Kalçasıyla beni dürterek diğer tarafımdaki yere geçti. Yer değiştirdim, o da poposunu oynatana kadar Kit'i ittim. London'ın kolu etrafıma dolandı ve bana sıkıca sarıldı. "Artık yuva kurmaya hazır mısın, Bayan Ateşli Bok Mezunu? Belki bana

biraz daha torun?"

"Her kadın çocuk sahibi olmak için yaşamaz, Loni," dedim, sesim kurumuştu. "Uzun bir süre işinizi kurmaya odaklandığınızı hatırlıyor gibiyim."

"Ben senin kıçını kaldırmaya odaklanmıştım," diye cevap verdi bana sırıtarak. "Bana cehennemi yaşattın. Birinin sana da acı çektirmesi adil olur."

Gözlerimi devirdim.

"Sanırım biraz daha bekleyeceğim. Tek başına çocuk büyütmenin çok zahmetli olduğunu duydum... Bunu bana kim söyledi? Oh, evet. *Sendin*, Loni. Hatırladın mı?"

"Örümcek ağlarıyla dolu bir vagonu olan cansız yaşlı bir hizmetçiye dönüşmenden bahsetmişken, tanışmanı istediğim biri var," dedi Kit, yüzünde hınzır bir gülümseme belirerek. "Yakında burada olur. Bence ondan çok hoşlanacaksın."

"Tanrım, sadece bir gün..." Başımı sallayarak mırıldandım. "Birinizin bana ayar vermeye çalışmadığı tek bir gün mü? Çok şey mi istiyorum?"

"Bu seferki farklı," dedi Kit, sesi öfkeliydi. "O-"

Bir motosikletin gürültüsünü duydum ve kamp alanına kimin geldiğini görmek için başımı kaldırdım.

Vay anasını. Bu muydu?

"İşte orada! Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum," dedi Kit dirseğimden tutup beni ayağa sürükleyerek. Tökezleyerek onu takip ettim. *Hayır. Lanet olsun. Yol.*

"Sana onun farklı olduğunu söylemiştim," dedi Kit sırıtarak. *Evet, gerçekten de farklıydı.* Durduk ve kaskını çıkardı, bana o çok sevdiğim ve aynı zamanda nefret ettiğim yavaş, seksi gülümsemesini verdi. Kit beni arkamdan itene kadar orada öylece durup aptal gibi ona baktım. Bu hareket beni hazırlıksız yakaladı ve kelimenin tam anlamıyla tökezleyerek onun kollarına düştüm.

Ciddi misin?

"Selam Jess," dedi, sözcükleri yavaş ve seksi bir tonda söylüyordu. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Mezuniyetin kutlu olsun."

Lanet olsun.

"Yani birbirinizi zaten tanıyor musunuz?" Kit sordu. "Neden bana söylemedin Jess?"

"Unutmaya çalışıyordum," diye mırıldandım.

"Bazı şeyleri unutamazsın," dedi, ki bu berbattı çünkü haklıydı.

"Buradan çıkmam lazım," dedim, uzaklaşmaya çalışarak. Yine de gitmeme izin vermedi. Bırakmadı. Kulağıma fısıldamak için eğildiğinde elleri kollarımda sıkılaştı.

"Gerçekten mi? Yine mi kaçıyorsun? Kendi partini terk edemezsin, Jess. Bu çok kaba."

Gözlerimi kapadım, kokusunu içime çektim. Oh, Tanrım. Ne kadar güzel koktuğunu, ne kadar uzun olduğunu unutmuştum. Nasıl hissettirdiğini...

"Görünüşe göre birinin yarım kalmış bir işi var," dedi Kit, sesi yırtıcı bir neşeyle doluydu. "Ayrıntıları istiyorum. Şimdi."

Olamaz.

Beynim yeniden çalışmaya başladı ve geri çekilerek ondan uzaklaştım. Arkamdan gülüyordu ama umurumda değildi çünkü onun saçmalıklarını tamamen unutmuştum.

Hikayemiz *bitmişti*.
Bitti.
Son. Bitti.
Öyle değil
miydi?

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu benim Reapers Motosiklet Kulübü serisindeki dördüncü kitabım ve zaman geçtikçe teşekkürlerimi yazmak daha da zorlaşıyor. Beni destekleyen insanların listesi uzuyor ve birini unutacağımdan korkuyorum. Hepinize ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz.

Berkley'de bunu mümkün kılan herkese, özellikle de Cindy Hwang'a teşekkür ederim. Arkamda inanılmaz bir ekip var ve tüm çabalarını takdir ediyorum. Kapak Tanrıları tarafından defalarca kutsandığımı belirtmekte fayda var - Berkley sanat ekibi inanılmazdı ve neredeyse her gün okuyuculardan çabalarını öven sözler duyuyorum.

Ayrıca menajerim Amy Tannenbaum'a, Betty'ye, MC arkadaşlarıma, beta okuyucularıma, yazar ekibime, beni destekleyen tüm blog yazarlarına ve Junkies sayfamdaki herkese teşekkür etmek istiyorum. Chas ve Jessica'ya özel teşekkürler,
Çünkü kimse öğrenmezse bir kitabın iyi olup olmaması önemli değildir. Kylie, Hang, Lori ve Cara.
Bana yardım ettiniz ve bunu hafife aldığımı düşünmeyin. Bana ayırdığınız tüm zaman için teşekkür ederim.

Son olarak, sonsuz sabırları ve isteklilikleriyle yazmamı mümkün kılan aileme teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BAŞLANGIÇ

Konuşma başlasın...

Penguen'i takip edin Twitter.com@penguinukbooks

Tüm hikayelerimizden haberdar olun YouTube.com/penguinbooks

Pinterest'inize 'Penguin Books'u sabitleyin

Facebook.com/penguinbooks adresinden 'Penguin Books'u beğenin

Yazar hakkında daha fazla bilgi edinin ve
Penguin.co.uk'de bunun gibi daha fazla hikaye
keşfedin

OceanofPDF.com

PENGUIN KİTAPLARI

Penguin Group tarafından yayımlanmıştır
Penguin Books Ltd, 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere
Penguin Group (USA) Inc., 375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD
Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario, Kanada M4P 2Y3 (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü)
Penguin Ireland, 25 St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd'nin bir bölümü) Penguin Group (Australia), 707 Collins Street, Melbourne, Victoria 3008, Avustralya (Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi - 110 017, Hindistan
Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, Auckland 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü)
Penguin Books (South Africa) (Pty) Ltd, Block D, Rosebank Office Park, 181 Jan Smuts Avenue, Parktown North, Gauteng 2193, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere www.penguin.com

İlk olarak ABD'de The Berkley Publishing Group, a division of Penguin Group (USA) tarafından yayımlanmıştır.
LLC 2014
Bu dijital baskı ilk olarak Penguin Books 2014'te

yayımlanmıştır Telif hakkı © Joanna Wylde, 2014. Tüm

hakları saklıdır Kapak resmi Tony Mauro'ya aittir

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu e-kitap Jouve India tarafından

oluşturulmuştur ISBN: 978-1-405-

91729-2

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.